

БО ОНЕСТ

ОТЪЛИЗО
И ЛИЧНО

ЕКШЪН-ТРИЛЪР
2018

БО ОНЕСТ ОТЪЛИЗО И ЛИЧНО

chitanka.info

В тази книга измислицата взима връх над реалността и повечето истории, описани в нея, никога не са се случвали.
За останалите можем само гадаем!

Авторско право: CROSSBOWHUNTING LTD
[Creative Commons](#)

Някои права са запазени! Разрешава се разпространението на книгата, ако това е с нетърговска цел. За издаване на книгата на хартиен носител или продажба на електронни копия трябва да имате договор с автора!

*Всички знаем за това,
учат го дори децата,
който пати си от зло,
зло извършва за отплата!*

Ако някой по-любопитен служител на бреговата охрана се бе загледал през бинокъла, може би щеше да види елегантния двумачтов ветроходен кораб, който по тъмно бе пуснал котва малко извън тримилната зона и в този момент скрипецът му сваляше към водата малка гумена лодка.

Навярно наблюдателят щеше да различи и името на плавателния съд — „Тина“, изписано на латиница с фосфоресцираща синя боя върху белите страни на борда, зад шлюзовете на котвите.

А платноходът привличаше внимание и си заслужаваше гледката. Силуетът му бе твърде футуристичен — издължен, нисък и красив, като на болид от Формула 1, екипиран с платна.

Личеше, че е дошъл отдалеч, флагът на предната мачта бе непознат по тези географски ширини, златисти слънчеви лъчи и нещо като герб в средата.

Бе малко след шест часа сутринта, вече светло и заради цвета на спасителните си жилетки двамата пътници в лодката добре се открояваха на фона на яхтата, очаквайки всеки момент съприкосновението с вълните.

Вятърът, необичайно силен за сезона ги полюшваше и блъскаше в кърмата, но никой от тях дори не помисляше да се върне обратно и на завет да изчака по-благоприятни условия. Предвид сложността на задачата, която ги бе довела чак дотук, лошото време бе последното нещо, което ги притесняваше.

Ако някой следеше хоризонта положително щеше да ги забележи, но за техен късмет, в този час двата денонощно патрулиращи катера на гранични войски и боядисаният в оранжево съд на „Морска администрация“ не обикаляха в този район. Всъщност те дори не бяха на вода, защото по тях постоянно нещо аварираше и през повечето време ги ремонтираха близо до бургаския порт, но тези подробности

пасажерите на „Тина“ не ги знаеха. Имаха информация единствено за новопостроената под лек наклон пилотска станция близо до Варна, точно на входа за квартал Аспарухово, чийто радари, ако се вярваше на някои сериозни източници, не пропускаха нищо и това обстоятелство закономерно бе удължило пътя на яхтата с няколко десетки мили. Наложиха се да акостират по-близо до Бургас, при това извън териториалните води на България, където според морския закон бяха недосегаеми.

Не че прекарваха нещо незаконно, в трюмовете освен гориво, вода и хранителни запаси нямаше нищо друго, но човекът, който трябваше да слезе на брега държеше никой да не разбира за това.

В надуваемата лодка „Зодиак“, по-малката версия на военния вариант, се бяха настанили двама души, моряк и пътник, като пътникът щеше да бъде откаран до брега и оставен там, а матросът трябваше да върне зодиака до яхтата и с капитана отново да отпътуват обратно за там, откъдето бяха плавали цели дванадесет денонощия.

Пасажерът, възрастен човек, с голяма раница „Берген“ в краката, не се отличаваше с нещо особено, ако изключим тъмния му тен и жилестото тяло той бе наглед един среднестатистически пенсионер в добра форма. Някой можеше да реши, че е бивш учител, счетоводител или строителен работник. Личеше, че отдавна е прекрачил в средната възраст, дори твърде отдавна, бръчките по лицето му не бяха от усмивки.

Но това бе само на пръв поглед и логично създаваше грешно впечатление. Човекът бе необикновен, пълна загадка и само който го познаваше отблизо, знаеше на какво е способен, обаче тази чест имаха малко хора, те се брояха на пръстите на едната ръка.

Но дори определението необикновен за него беше твърде слабо, тъй като не даваше ни най-малка представа за възможностите му.

Някой би казал, че има и тъмна страна, защото делеше хората единствено на добри и лоши, не можеше да намери общ език с тарикатите и никога не прощаваше. Той бе уникален и за съжаление, изчезващ вид.

Име не използваше, то отдавна бе забравено дори от бившите му колеги, с които от 30–40 години не поддържаше никаква връзка, настоящите му познати и приятели го знаеха просто като Робинзон.

Приятели! Прекрасна дума и ценна стока, но в последно време поради егото на един човек те значително бяха оредели, действие, което никой истински мъж не би оставил ненаказано.

Особено той!

Мощният, но заглушен двигател разпени водата зад лодката, тя се отдели от яхтата и се стрелна към сушата, возейки пасажера си за една последна мисия.

Морякът, як като скала нигериец, уверено я управляваше, избягвайки бушуващите била на по-големите вълни, граничните буйове и гигантските шамандури.

След няколко минути брегът изникна срещу тях, скалист и неприветлив, почти естествена преграда за контрабандистите и мигрантите, опитващи се да проникват със саловете си от Турция.

Вперил поглед в джипиеса, на който предварително бяха нанесли маршрута, Джабрил — нигериецът, сви зад носа и тихото заливче изскочи пред очите им, един спокоен оазис в иначе бурното море. Още на яхтата откриха и обозначиха това място, системата НАВСАТ, позната като „Магелан“, с която бяха оборудвани на борда им позволяваше да намерят и игла в купа сено дори на другия край на света.

От инерцията лодката се плъзна чак на сушата и Робинзон без да губи и секунда се освободи от спасителната жилетка, метна раницата си навън, скочи в пясъка и забута зодиака обратно в морето.

Никак не му се връщаше отново тук, в държавата, в която властваха тарикатите, а не законите и която преди няколко години принудително бе напуснал. Не му се връщаше, но се налагаше. Честта го изискваше!

Не губиха време в приказки, всичко бе предварително уточнено, затова само си кимнаха и двигателят изрева обратно.

След няколко минути на плажа нямаше никого, по пясъка останаха само стъпките на неканения гост.

ПЪРВА ЧАСТ

Credo quia impossibile!
Вярвам, защото е невъзможно!

ПРЕДИ...

Колко бързо минава времето? Дали имаше и четири години откак наркотиците убиха дъщерята на Иво Ников, факт, от който произтекоха всички останали събития. Героите от този роман живееха безинтересния си живот, дните и седмиците се нижеха като в забавен каданс и едва ли някой от тях предполагаше какви приключения щеше да им предложи бъдещето.

Тогава Иво, бащата на мъртвата Деница вече се беше предал съсипан от мъката и бавно, но сигурно вървеше по стъпките на дъщеря си. Денонощно се наливаше с алкохол, почти не се хранеше и ден след ден тялото му все повече отпаднаше. Това не го безпокоеше, на него вече не му се живееше. Краят му изглеждаше предопределен и му се струваше едно добро решение пред непоносимата болка, която бе обзела душата му. Смъртта не го плашеше, напротив, той се стремеше към нея. Дори я очакваше с нетърпение.

Но тъй като Господ има извратено чувство за хумор, в това Ников се бе убедил когато загуби дъщеря си, неизвестно защо го оставяше да живее.

Обаче един ден се събуди! Пъзелът се подреди ей така, за няколко часа. По-късно винаги се бе питал дали Съдбата се бе намесила, дали Оня отгоре действително е имал някакви планове или всичко е било една голяма случайност. Всъщност истината бе много по-проста — за това допринесе срещата му с група местни тарикати и точно това събитие отново го върна към живота.

Тогава, в онзи преломен момент той залиташе към гробището, одърпан и вонящ на мастика, понесъл с треперещата си ръка два поувехнали карамфила. Отдавна бе спрял да отчита времето и дали бе ден или нощ за него нямаше значение. Разполагаше ли с пари за пиене, друго не го вълнуваше и неотклонно се придържаше към максимата „Каква полза да си трезвен, когато пак ще се напиеш?“

Несигурно крачеше, все още не изтрезнял от обедната доза, когато се размина с кмета на градчето и част от най-близкото му обкръжение, до един ненаситни мижитурки. Всички те носеха някакви

папки в ръце и на пръв поглед изглеждаха почтени хора. Но не бяха! Неприятна групичка, с общо тегло най-малко тон. За съжаление това не можеше да се каже за интелекта им, него щеше да го претегли без да се повреди и ювелирна везна.

Обаче първото, което веднага се набиваше на очи бе пълната несъвместимост на телата им с физичните закони, всичките сякаш бяха сглобявани от резервни части. Направо като картина на Пикасо! Малки главици, огромни торсове, кореми като ковашки мехове и бедра с невероятни размери.

Сега тези кофти типове вероятно отиваха да седнат някъде и да уговорят поредната далавера. А съберат ли се на едно място кофти типове, обикновено се случваха и кофти неща! Вършеха се бели!

Не бяха особено предпазливи, дори никак, досегашната безнаказаност бе отслабила вниманието им и те бяха останали с впечатлението, че каквито и пакости да сътворят, винаги ще им се разминава. Не отчитаха обаче едно, в една завера колкото повече бяха участниците, толкова по-голям бе шансът някой от тях да се разприказва. Петима можеха да опазят една тайна единствено, ако четиримата от тях са мъртви! Проверен житейски факт! Засега обаче те все още нямаха поводи за притеснение, малките населени места бяха последна грижа на заинтересованите институции.

Съществуването на подобни хора, при това измежду велможите на града, караше Иво да се пита доколко още природата е склонна да подлага що-годе нормалните хора на такива изпитания.

Освен градоначалника, там се открояваше плешивото теме на поредния набеден хотелиер, все цицащ от държавните програми, който обаче не обичаше да плаща на служителите си. Парите караха кръвта му да закипява така, като тази на ученик, зърнал циците на учителката си по физическо. Всяка банкнота за него бе като адреналинова инжекция. И неговата външност беше повече от неприятна. Малката му устичка бе като разрез със скалпел над брадичката, устните му бяха по-тънки и от изписани с молив вежди. С тази цепка лицето му удивително наподобяваше свински задник, тъй като жалките останки от растителност над врата му трудно можеха да прикрият месестите гънки лой под тях. С лице, типично за потомствен селянин, сега той сякаш плаваше пред другите, движеше се като кит, преял с планктон. Същият се изявяваше и като общински съветник, набутан на това

сладко място от политическата сила, която спонсорираше. Кръчмите и хотелите не му стигаха, търсеше и власт. Мотото му беше — „Стига да можеш, прецаквай“ и той всячески се стремеше да спазва това свое верую.

Останалите бяха трима шефове на строителни фирми, абонирани за участие при всички обществени поръчки, които Общината понякога предлагаше. Помежду си те не се харесваха особено, но пък и не беше нужно.

Последен се влачеше заместник-кметът, човекът, отговарящ офертите на претендентите за лесни пари да се попълват по определен и правилен начин. Гражданите го наричаха човекът с ножицата, при всяко събитие, излъчвано от кабелната телевизия, той размахваше огромна ножица, с която разрязваше пликите и оповестяваше съдържанието им.

Но докато те бяха само едни селски тарикати, качили се на скъпи автомобили и опитали хайвер съвсем отскоро, градоначалникът бе от друго, по-горно ниво. Коварен, зъл и амбициозен той водеше класацията по далавери, той живееше за това.

Иво Ников нямаше и да ги забележи, светският живот отдавна бе престанал да го вълнува, а и за тази особа имаше особено мнение. Едно наум, както се казва!

Причини за това не липсваха. По човечност водачът на групичката бе пълна нула дори по скалата на Фаренхайт и ден след ден затвърждаваше мястото си в тази незавидна таблица. Откровено оцетен от генетичната лотария, за него бе по-важно да живее на показ, отколкото да живее достойно.

Кметът Стоян Цанев, opak и неприятен човек, не изпитваше уважение нито към собствените си съграждани, нито към роднините си. За него те бяха хора без значение. Не блестеше с никакви познания, не бе интелигентен, нито пък държеше на външния си вид. И сега бе с онова сако, на което реверите стърчаха като уши на немска овчарка, вратовръзката вече се нищеше, а панталонът все едно бе купен от благотворителна разпродажба. Платът му бе толкова стар и захабен, та чак лъщеше. С тези дрехи изглеждаше като герой от нискобюджетен филм, пресъздаващ романите на Дикенс от още бедната Англия.

Физиката му също бе отвратителна, с дребен и същевременно напампан с лой торс, да не говорим, че печатите на времето съвсем не

го бяха подминали.

Иво добре помнеше думите на вече покойната си баба, която приживе често му говореше, че един мъж, за да е красив, трябва да е малко по-хубав от Дявола. Но Стоян Цанев излизаше извън всякакви стандарти, той сякаш бе дошъл от друго измерение и изглеждаше като дело на побъркан учен. Определено можеше да изиграе ролята на идиота във всяка комедия.

Главата му беше по-голяма и от стар модел телевизор. Заради козметично оскубаните вежди лицето му бе като на мъртвец и не изразяваше никакви емоции. Само понякога, след поредната далавера то се сгърчваше и в нещо като усмивка.

Кожата около надиплената му гуша висеше като изсъхнал пергамент, дори се полюшваше от вятъра, а бръчките по лицето му приличаха на пътна карта. По тялото му не можеше да се види и следа от мускулна тъкан, всичко бе обилно покрито със сланина, а ръчичките приличаха на клечки. Стивън Хокинг положително щеше да го надвие без дори да му се налага да става от инвалидната си количка.

Никаква мъжественост!

Напълно бялата коса, мазна, проскубана и вече тънееща на темето се мяташе напред-назад като дупето на фолкпевица, опитваща се да впечатли богат наследник.

Един по-внимателен поглед щеше да разкрие, че ноктите му не бяха рязани от месеци, това важеше и за космите, подаващи се като букли от ноздрите му. Ако ги изчакаше още малко, можеше да минат и за мустаци. Тъй като бяха тъмни, те рязко контрастираха с цвета на косата и му придаваха донякъде вид на трол от приказките. Но от ония тролове, злите!

Напълно увреден човек! Спокойно можеше да се каже, че видът му излъчваше очарованието на счупен прозорец с назъбени краища, нямаше как да не го забележиш, нямаше как и да го харесаш.

Благодарение на обилните софри бе оформил налята фигура, далеч от спортния тип и като ходеше не крачеше, а ситнеше като гейша. Нямаше как да е другояче, краката едва го държаха. Коремът му успешно можеше да се конкурира по големина и с най-големия тъпан, като шансовете не бяха в полза на тъпана.

Тъй като коланът на панталона убедително губеше битката с корема, този нестандартен начин на придвижване караше огромното

му шкембе ритмично да подскача и да накланя собственика си ту наляво, ту надясно, като го блъскаше в останалите. Те обаче нямаха нищо против, за тях това бе височайша привилегия. За него те бяха готови на всичко, ако той се изсереше, щяха да изтичат и да му пуснат водата.

Все пак правеше впечатление, че кметът е най-слабият от всички, което не значеше, че ако се качи в пътнически асансьор, той няма начаса да аварира. Фигурата му беше пълна пародия!

Но това не го притесняваше, защото възпитанието му бе такова, все едно бай Ганьо да тръгне да чете поезия. Мислеше си, че да бъдеш умен, означава да си тарикат. Влечаха го само парите и жените, но при вторите, в повечето случаи удряше на камък! Е, по банкетите в съседните общини му се случваше и да забие някоя повлекана, но тя тръгваше с него по-скоро от съжаление. Или от някакъв майчински синдром!

Тази заигравка на природата той компенсираше със задкулисни игри, доноси и предателства. Освен това в сметките нямаше равен. Чуеше ли за някаква далавера реагираше като кучетата на Павлов, чак лигите му потичаха. Вероятно щеше да мине и през трупа на майка си, ако кражбата си струваше. През шестте години управление успя да усвои всички методи на полулегален грабеж и дотолкова се пристрасти, че понякога сам се плашеше от себе си. В други случаи пък, при добри дни, дори сам си завиждаше.

А въображение не му липсваше и действаше с размах, в това наистина го биваше. Умението да използваш всяка възможност за лична изгода си е цяла наука, а всяка наука си има своите професори. Той беше от тях! Придържаше се към максимата, че най-добрите лъжи са пропуснатите уточнения и умело водеше за носа различните комисии, граждански комитети и контролни органи.

След ски пистата, която построи през първия си мандат, за да продаде дървесината от изсечените дървета, сега бе насрочил търг за прокарването на въжена линия. Печалбата от стотиците кубици трупи го изненада приятно и тези дни точно на върха предстоеше да се оголи още една площадка с гигантски размери, та да се освободи място за хеликоптерна площадка. От местната техническа служба бяха забили маркерите през такива дистанции, сякаш щяха да строят космодрум. Но какво пък? Щом в Аспен, Албервил и Кицбюел разполагаха с

такива съоръжения, какво пречеше и тук да кацат вертолети? Нищо, че имаше далекопроводи, които точно там бяха особено нагъсто, пилотите ще ги заобикалят! Малко нагоре, малко надолу, лупинг и ако имат късмет може и да успеят да кацнат! Те да му мислят, нали затова са учили.

В местността, която той бе обявил за зимен курорт, за последните двайсет години надали бе падал повече от пет сантиметра сняг, а и той, заради промените в климата се задържаше едва няколко дни, затова скиори рядко се мяркаха, най-много да мине някой заблуден турист. Чудо голямо, че нямало сняг, важното бе да се обявяват обществени поръчки. При тях поне едно бе сигурно — процентът!

След лифта пък идеше ред на хотелите, ресторантите и изграждането на пътища до там, все бляскави финансови перспективи.

Но това бе нищо! По едно време дори му бе минало през ума между две села да направи първа копка на писта за Формула 1, добре, че съветниците му, макар и трудно, го разубедиха.

Последното му уникално постижение пък бе, че наскоро строителите завършиха градската пречиствателна станция и той много се гордееше с този факт. Тръбеше наляво и надясно каква придобивка за хората е тази инвестиция и колко усилия са му коствали преговорите с държавната агенция, осигуряваща средствата по строежа. Естествено, за рекордните си комисионни мълчеше, макар да изпитваше вътрешна гордост, че бе изкрънкал от останалите участници в проекта по трийсет процента за себе си, ей така, защото се бе подписал.

Кметски подпис, следователно скъп!

Някак настрана оставаше и истината, че тази пречиствателна станция бе построена след края на града и всъщност чистеше водите на реката надолу по течението, като това облагодетелстваше единствено жителите на съседните населени места. В това нямаше нищо лошо, разбира се, ако не беше фактът, че сметките на съгражданите му за ВИК услуги рязко скочиха нагоре, тъй като персоналят на станцията си получаваше заплатите от градското дружество. Реката в чертите на града си остана все така замърсена, но следващите поколения местни щяха да плащат въпреки това.

Тъй като парите купуват анонимност, но не и пълно мълчание, оттук-оттам започна да излиза истината и за други подобни далавери, обаче на него не му пукаше. Те го плюеха, а той си мислеше, че дъжд го вали. Дори малкото регионално вестниче преди година, след поредните разкрития си позволи да го нарече „Адолф Хитлер, но без чара“, заради което само след два месеца се принуди да закрие дейността си, тъй като от Общината по някакви скалъпени причини му спряха субсидирането.

Пълно перде! Говореше се, че ще излъже дори баба си на смъртния ѝ одър, ако така ще я накара да му завещае нещо.

Поради тези причини вече никой не го обичаше. Дори собствената му съпруга, кротка женица с птичи черти, чийто прякор незнайно защо бе „свирката“, въпреки с неприязън бърчеше нос и за да го избегне все си намираше работа в съседните стаи. Дойдеше ли време за отпуските никога не съчетаваше своята с неговата. Толкова го мразеше, че от години той сам си купуваше дори мартениците за Баба Марта.

Освен страстта към парите, кметът бе отмъстителен, обичаше да лъже и даваше обещания, които не си и помисляше, че трябва да изпълни.

Вечно начумерен и кисел, не долавяше ли шум на банкноти, настроенията му се люшкаха предимно между гнева и яростта. В такива случаи приличаше на избягал от дом за хора със специфични потребности. Това личеше дори от неискрената му усмивка, нещо средно между тик и гримаса. Такъв си беше човечецът, добър единствено към себе си.

Заради калпавото му телосложение неговите подчинени в Общината го бяха нарекли Главчо или Кабинетния Наполеоновец, тъй като бе дребосък с наднормено тегло, а все се перчеше.

Всъщност той бе най-обикновен хитрец на дребно, напълно корумпиран и безскрупулен и тъй като моралът му бе колкото на гладна акула, виждайки Иво насреща си, започна да го подкача. За служителя на хората това, че някой е загубил детето си не значеше нищо, още повече че следващите избори бяха далеч.

Кохортата около него, нагаждачи до един, започнаха да се смеят на думите му, ако звукът, наподобяващ конско цвилене можеше да се

нарече смях. Подигравките не утихнаха, докато групата не се скри зад ъгъла.

Тогава Главчо допусна непростима грешка, ако знаеше какъв специалист по мръсните номера е Ников, щеше да си държи устата затворена. Тази отвратителна постъпка мигом го вкара в графата на хората, живеещи с подарено време. В оня момент той сгреши, но пък безсърдечието му без да ще отприщи куп от събития, които дори аналитиците в някоя многобуквена агенция биха определили като невероятни.

Бащата на Деница преглътна подигравките и продължи по пътя си. Той бе станал толкова безчувствен, че нещо много по-голямо от някаква обида можеше да го разтърси. Отново избяга от реалността и след малко почти бе забравил случката.

Стигна гробището, седна до гроба и се загледа в снимката на момичето си. Неговото дете, единственото!

Казват, че човек има една генерална повратна точка в живота си, която предопределя остатъка му. Истина е!

За него това беше денят, в който го извикаха да я разпознае в моргата, нещо немислимо за всеки родител. Този отрязък от време така се бе запечатал в главата му, че с него заспиваше и с него се будеше. Колкото и да не го желаше, паметта му постоянно възкресяваше ужасния спомен. Помнеше абсолютно всичко, как от полицията му се обадиха, как като в полусън влезе в стерилната зала и какво преживя в следващите минути! Помнеше и как, донякъде егоистично се бе надявал, че това под силните лампи няма да е дъщеря му.

Надежди, но напразни!

Там, на масата, завито с бял чаршаф лежеше неговото дете, видя познатото лице, все така нежно, но вече бледо, меките коси, разпилени наоколо. И в смъртта си, заради специфичните си черти все още изглеждаше красива, дори впечатляваща. Наследственост, която не можеш да объркаш!

Младостта, която преди извираше от нея си беше отишла, сега от жизненото някога момиче бе останала само обвивката, анатомичен урок за студентите по съдебна медицина.

Очите ѝ леко се бяха отворили и се взираха в него, но не виждаха нищо. Тя бе мъртва и нищо не бе в състояние да я върне.

Окончателната необратимост! Последният спомен и най-кошмарният!

Приживе я обичаше без условности и колкото и мелодраматично да звучеше, това чувство се засилваше с всеки изминал ден. Липсваше му всяка минута, от всеки час! Сега нея вече я нямаше! Но тогава бе приел фактите, бе се примирил, бе се и предал.

Обаче щеше да се окаже, че гореспоменатата повратна точка може и да не е само една. Наближаваше моментът в който животът му отново щеше да се преобърне.

Седя на гроба много време, навярно часове. Нещо го човъркаше! Не беше мъката, от нея болеше другаде, а нещо различно, някаква мисъл търсеше път към съзнанието му.

Той се напегна да се съсредоточи, но къде ти, всичко му се размиваше. Умът му бе закърнял от литрите спирт и упорито отказваше да функционира.

Отпусна се и почти заспа. Колко дрема, не знаеше. По някое време алкохолният глад му напомни за себе си и той се накани да тръгва, но от портретчето дъщеря му, вперила очи в неговите сякаш го задържаше и подтикваше към нещо.

Зави му се свят, кожата му настръхна. Определено нещо се случваше! Бе като хипнотизиран! Някаква сила се бе намесила и не му позволяваше да помръдне. Нали хората казват, че няма случайни неща! Отново опита да стане и отново не успя, нещо съвсем осезаемо го притискаше към твърдия парапет. „Какво се опитваш да ми кажеш, детенце? Ти ли имаш пръст в тази работа или наистина откачам? То какво ли друго ми остана?“

Той насочи погледа си към грижливо поддържаните цветя, обходи с очите си другите гробове и добре облечените опечалени край тях.

Изведнъж ушите му оглушително забучаха, а косата сякаш се наелектризира! Невероятно! След 2–3 минути взорът му се проясни и светът застана на фокус. Изтрезня отведнъж. Най-накрая му просветна.

Причината! Защо бе стигнал дотук?

Ето какво било, ето го отговора! Твърде прост и лесен, а толкова време му е убягвал.

Защо си в това състояние, човече, защо се пропи? Има ли виновни? Защо животът ти се провали така?

Има виновни, разбира се!

Кой е по-нечестивият на тази земя, той — праведникът или например кметът — крадец? Единственото му дете — светицата или хората, които ѝ продадоха наркотиците? Кой е лошият и кой — жертвата? Кой трябваше да страда? Добрите или злите?

Ами те, разбира се, не можеш да се извиниш на мъртвец!

Това беше! Решението! Малката прашинка, която наклони везните и го върна към живота.

Все още с неуверени крачки си тръгна, прибра се вкъщи и заби глава в мръсната, миришеща на пот завивка.

Цяла нощ не заспа, въртя се, гледаше тавана и мислеше. Това, което прелетя през главата му не му хареса, но то бе минало. Време бе да се преобрази, от жертва да се превърне в хищник.

На сутринта скочи от леглото променен. Вярно, с главоболие, със сърцебиене и махмурлия, но коренно различен. Та той можеше да даде толкова много на този живот.

Грабна едно парче дебел картон и с ножицата го оформи като табела. Седна зад бюрото си, избра най-дебелия маркер и започна да пише:

1. Вече никакво пиене!
2. Нов начин на живот!

Помисли малко, повъртя се из стаята, върна се при бюрото и добави:

3. Забравям всякаква милост, състрадание и прошка!

Това беше, само три точки, но от тях зависеше всичко, нарушеше ли дори едната от тях, нямаше как да успее в предстоящата неравна битка.

Защото бе решил да води битка! Струваше му се несправедливо да остави злодеянията без последствия.

Тази сделка със Смъртта му се виждаше почтена, а и в края на краищата всичко се свеждаше до едно — или те, или той!

Слаб и треперещ като новородено сърне взе табелката и я залепи на стената пред леглото си, от днес тя ставаше неговата Библия.

Един много ядосан баща бе тръгнал по пътя на войната. Загубил бе всичко, оставаше му само разплатата!

Точно това негово решение отприщи събитията, довели до написването на тази книга.

* * *

Бедата е състояние, в което човек най-добре опознава себе си. Така се случи и с Иво. За няколко месеца от отчаяния и обезверен баща се превърна в човек с мисия. Всеки има мечти. При цветарите например те са да използват услугите им при погребението на известна личност или мафиот, при собствениците на автомобилни сервиси се свеждат до автовандали или до натрошени стъкла, разсипани по близките улици. Но това бяха дребни, нищожни възжеления! Иво Ников мечтаеше за отплата. Бе решил да ги накаже! Ето ти цел, та да не мислиш за пиене! На тъгата щеше да се отдаде по-късно!

* * *

Така започна всичко. Подгони дилърите и започна целенасочено да ги избива, като внимаваше да не оставя следи. Не ги съветваше, не ги биеше, не ги наказваше! Направо ги убиваше!

Боклук при боклука!

Установи, че триковете са могъщ съюзник и се стараеше да бъде все по-изобретателен. Още като ученик и студент бе интелигентен и находчив, сега тези качества му бяха само от полза. Мереше сили с хора, които бяха под неговите възможности, в повечето случаи обикновени печалбари, закономерно ги надхитряше и дори понякога скърбеше за жертвите си, но в тази битка на живот и смърт правила

нямаше. Престъпността не биваше да се толерира! Честните двубои бяха за честните хора!

Имаше само един проблем и то голям, той беше състрадателен, а в неговия нов свят състраданието бе слабост.

Съседите му биха добавили, че освен това е коректен, жалостив, добър, наивен и доверчив. Други пък биха използвали израза широкоскроен. Но както и да го описвах, тук, в тази държава това се оказваше слабост. Ценни добродетели, но за други географски ширини. Така бе възпитан, а това му пречеше. Затова по някакъв начин трябваше да надмогне човешкото в себе си, нужно бе да оправдае жестокостите, които предстоеше да извършва и в бъдеще. Но как?

Дълго мисли какво да предприеме и накрая намери отговора.

Една вечер отиде с колата до най-близката до градчето пещера, входът ѝ бе затворен с решетка, но още като малки деца бяха открили по-прикрити, резервни отвори. Малко се затрудни, докато разпознае познатите пътечки и след кратко лутане зърна една от пролуките. С усилие се промъкна вътре и застана над най-широкия процеп в дъното на огромното подземие, от раницата си извади фенерче и затворен стъклен буркан. В него, вече съсирена, се поклащаше кръвта на един черен петел, който бе купил в събота на пазара, а преди два часа му бе отрязал главата и бе събрал течността в буркана.

Разви капачката и започна бавно да я излива в процепа на дъното, като същевременно декламираше на висок глас фрази, които измисляше в момента:

„Дяволе, Демоне, Луцифер или Сатана, чуй какво ще ти предложа! Умолявам те, приеми душата ми в твоето царство! Кълна се да ти служа вярно и безрезервно, а в замяна искам само да ме пазиш. И без това не видях добро в моя, уж праведен живот, по-добре да премина в твоето лоно. Напътствай ме и ми помагай като твой слуга да въздам правосъдие там, където небесните сили не могат да се справят! Вече не ми е мил животът, а не ми се и живее. Само мисълта за отмъщение ме крепи жив, но не изпитвам радост от самото съществуване, а и едва ли някога ще изпитам. Тъй като отмъщението е тъмно дело, очаквам от теб да ме подкрепяш, а когато свърши и моят живот, ако ме призовеш, като отплата ще дойда при теб и вярно ще ти служа.“

Той поседя още известно време над процепа, докато изля цялото съдържание на буркана в бездната, после погледна надолу и изкрещя:

— Но с твоя или без твоя помощ, заклевам се да ги изтребя до крак!

По едно време му се стори, че долавя някакви шумове и гласове, долитащи далеч отдолу, като отначало го отдаде на развинтеното си въображение.

Но изненадите явно не бяха свършили, от многобройните разклонения на подземните коридори се понесе глухо стенание, което като повей на вятъра го обгърна отвсякъде, после бавно затихна в далечината.

Какво беше това, отхвърляха ли го или го приобщаваха? Май беше второто! В ушите му то прозвуча като „ЕЛА-А-А“ или нещо подобно, но определено бе зов.

За миг се вцепени, дотолкова реално бе изживяването, на което току-що бе станал свидетел. Всичко бе толкова истинско, че Иво дори се позачуди дали от тази преизподня след малко няма да замирише на сярра.

Насочи се към изхода и изпълзя отново на повърхността, но сега не се провира през тесните процепа, а хвана решетката и почти без усилие я огъна.

Тук нещо не беше наред! Не знаеше дали металът бе отслабнал през годините или ръждата го бе съсипала, но не усети никаква съпротива, просто хвана пръчката и я отмести.

Учуден от постигнатото той се измъкна навън и установи, че дори в тъмнината добре различава предметите пред себе си, някак всичко изглеждаше свръхфокусирано.

Зад ретината си хищниците имат така наречения *tapetum lucidum*, природна даденост, която им позволяваше да виждат нощем. Такъв ли бе станал и той? В хищник ли се бе превърнал?

Слухът му също бе странно променен, ушите му долавяха и най-малките шумове наоколо. Порази го и друго, мисълта му течеше страшно бързо, сякаш на старинен грамофон слушаше песен, пусната на 78 оборота.

Може би си внушаваше, но наистина в този момент се чувстваше прероден и коренно различен, без никакво съмнение сега не изпитваше страх от нищо, интуитивно усещаше, че ако внимава и обмисля добре

нещата ще може с всичко да се справи. Уверен, това беше точната дума!

Има потвърдени доказателства, че когато човек е в кома той е на границата между живота и смъртта, някъде между двата свята и точно тогава придобива свръхестествени способности. Така бе и с него, след случилото се с Дени състоянието му спокойно можеше да се опише и като кома. Твърде лоша комбинация — скръб и алкохол! Той едва не се бе погубил и само мислите за отмъщение и справедливост го върнаха обратно към живота.

Сега най-важното бе да не греши, защото колкото по-дълго време останеше жив или на свобода, толкова повече работа щеше да свърши. Но дори да го разкриеха и вкараха в затвора, мисията му щеше да продължи и там, виновни и престъпници имаше навсякъде.

Най-интересното бе, че той напълно си вярваше, смесваше фантазията с реалността и скоростно чертаеше различни сценарии, но това нито му пречеше, нито изкривяваше преценките му.

Съзнанието му, несвикнало със скоростта, с която фактите се подреждаха в главата му, отказваше да повярва в тази бърза метаморфоза, връхлетяла го изведнъж. Но промяната бе налице, в това нямаше съмнение, защото само като си помислеше нещо, пред очите му всичко се подреждаше като в гигантски пъзел, все едно бе шахматист, предвиждащ бъдещите ходове на противника.

Чувстваше се като зрящ сред слепци или като олимпийски шампион в част по физическо на деца от помощно училище, десетки нива над останалите.

Казват, че не съществува нищо по-опасно от човек, който няма какво да губи, сега той напълно отговаряше на тия критерии. Не изпитваше страх от нищо! Чувстваше се недосегаем, почти като върховен хищник сред стадо беззащитни овце, а дали бе така, щеше да му покаже бъдещето.

* * *

Тази вечер, изтегнал се в леглото си, Иво дълго мисли върху действията, които току-що бе предприел. Правилно ли постъпи като мина от другата страна, загърбвайки общоприетите човешки

ценности? Още в гимназията бе прочел, че Фауст също бе продал душата си на Дявола, но там краят на историята бе трагичен. Дали това му решение нямаше да го принизи до нивото на хората, които бе решил да преследва? А нима не можеше да им прости и да зареже всичко?

Даваше си сметка, че трябваше да е истински страхливец за да го направи и ще се презира до края на живота си. А това не можеше да приеме, и без това му бе останала само едната чест. И един гроб, да му напомня! Освен това той неимоверно бе закоравял.

Почти до сутринта прехвърля през главата си всички „за“ и „против“ и накрая реши, че няма защо да съжالياва. Как така ще им прощава и защо? За да продължават ли? Прошката е за Църквата, а той доброволно се бе отлъчил, бе стигнал до убеждението, че да разчиташ на Бог, значи да не вярваш в себе си.

Значи решено!

Преди време в едно научно списание откри статия за правилото 10–90. Според твърдението на създателя му, животът е 10% от това, което ни се случва, останалите 90% са това как реагираме на случващото се. Е, Иво Ников вече бе решил как ще реагира. Посещението на пещерата бе не защото вярваше кой знае колко в окултното, просто си търсеше повод да стане жесток. Отмъщението е тъмна и самотна работа и щом веднъж се бе заел, се налагаше да стигне до края, а това с добрина не ставаше. Той вече бе приел, че понякога ще е нужно да дърпа спусъка и да отнема живот, нещо напълно несъвместимо с проповедите на владиките, а и с целия му предишен живот. Световната история бе пълна със случки, доказващи, че понякога, за да направиш добро на всички, се налага първо да сториш нещо ужасно, в името на крайната цел.

Всъщност престъпниците също са от тъмната страна и сега, приел техните методи, за него щеше да е много по-лесно да постигне целите си. Е да, навярно мнозина псевдо-праведници, ако знаеха какво е намислил, щяха да гоzakлеймят и да нададат вой до небесата, но кои бяха те, че да го съдят? По дефиниция тези хора не разбираха какво нещо е злото, те никога не се бяха сблъскали с него. Четяха в пресата, естествено, но единствената им реакция бе да поцъкат с език. И те овце в планината при вълците, но още не го осъзнаваха. Заради такива мекушавци ли да подложи и другата си буза? Можеше ли някой от тях с молитви да върне детето му или с псалми да спре бандитите?

Отговорът определено беше „не“ и затова той не мислеше да се оправдава пред никого. А и кой щеше да го съди, сам бе избрал да няма приятели, нали щеше да търси анонимност, не слава. Налагаше се да се крие, моралистите нямаше да проумеят подобна жестокост. Ще се свре на вилата далеч от критичните им очи и ще действа. Поел бе по път, за който знаеше единствено той, а мислеше и така да си остане. Но най-важното бе, че бе обърнал страховете си срещу другите!

Решението бе взето, клетвата бе дадена и сега за него оставаше само да пристъпи към изпълнение на замисленото.

Ето така започна всичко, едно пораснало дете нелепо загина, баща му се превърна в убиец, а хората, предизвикали с действията си тези събития, дори не предполагаха срещу какъв враг ще се изправят.

Иво Ников щеше да ги убеди в едно, пред него и Дяволът щеше да е по-милостив и не така ужасен.

Сега той бе Съдбата — той даваше, той вземаше!

* * *

Заякна, закоравя и коренно смени миогледа си, от добрия човек, който беше, се превърна в брутален и жесток преследвач без всякакви чувства.

Както при всяко нестандартно начинание пътят му криеше опасности и скоро щеше да дойде моментът, когато щеше да сбърка някъде и щяха да го заловят. Да работиш сам в обстановка на постоянно напрежение не бе лесна работа и Иво започна да мечтае за съюзник.

Казват, че на тоя свят нищо не става случайно. Може и наистина да бе така, защото по-късно той се запозна с един отшелник, когото сякаш му изпрати Провидението.

Необикновено създание, прашна реликва от друго време!

Човекът от десетилетия живееше в малка пещера дълбоко в гората и когато се срещнаха и двамата усетиха, че са родени един за друг. Паснаха си отведнъж колкото и да бяха различни, все едно един магнит с двата си противоположни полюса. Не бе и се надявал на такъв късмет.

Все пак, поради вродената им предпазливост мина почти година преди окончателно да се сприятелят, но оттогава станаха неразделни.

ТОГАВА:

Иво Ников цял ден бе кръстосвал планините и вече се прибираще, напълнил раницата с гъби, нетърпелив по-скоро да ги пъхне във фурната.

Тъкмо отключваше вратата, когато видя някаква пародия на човешко същество да стои приклепано до оградата и в първия момент можеше да се закълне, че е зърнал елф.

Буйна коса, брада и мустаци, обрамчваха кръглото лице, опряно в стоборките. Дрехите му бяха целите покрити с крѳпки и изглеждаха, че всеки момент ще се разпаднат, дори тук на село бяха демодѳ от 50–60 години. На краката носеше някакви подобия на ботуши, за които после му бе обяснено, че са от сърнешка кожа. От елека, навлечен най-отгоре висяха репей и накъсани вълнени конци, в този вид той трудно би минал и на благотворителна разпродажба.

Типичен Робинзон! Но и облеклото, и стойката му придаваха някаква рядко срещана анонимност.

Колкото и странен да бе човекът, още по-странно прозвучаха думите му и Ников за кой ли път се убеди, че чудесата никога не свършват:

*— Днеска много обикалях,
дрехите си аз изкалях,
може ли да се изкъпя
или да си хващам пътя?*

Иво го напуши смях, все едно бе в детска приказка, а и човекът напевно продължи:

*— Мислиш, че не те познавам,
но понеже обикалям
често виждам те в гората,*

аз от там се препитавам.

Това оригинално човече започваше да му харесва. Седеше си там, вперило поглед в него и търпеливо очакваше отговор.

Заради буйната растителност по главата не можеше да определи възрастта на създаването, затова го попита:

— Как се казваш, чиче? Загубил ли си се, никога не съм те виждал тъдява? Искаш ли нещо за хапване?

А странникът напевно отговори:

*— Казах ти, че тук живея,
виждаш ли, ей там баира,
ако малко ти походиш,
стигаш моята квартира.*

*Може ли да се изкъпя,
разреши ми, бе, човек,
после бързо ще изсъхна,
виж навън какъв е пек!*

Туше! Как да пропуснеш да се опознаеш с такъв уникат.

Широко усмихнат той слезе, преведе човека през портата и го покани вътре. Очакваше, че дрехите му ще смърдят ужасно, но не беше така, дори долови слаб аромат на горски цветя. Установи, че не е и дребен, беше среден на ръст и се движеше учудващо пъргаво, а очите му дяволито святкаха.

Във вилата веднага предложи на госта храна, от пръв поглед този човек му стана симпатичен и като добър домакин отрупа масата с ядене. Забеляза обаче, че новият му познат най-много набляга на хляба, рядко хапваше от някой колбас, хранеше се бавно и спокойно и личеше, че не е търпял лишения.

В стаята вече заговори нормално, а не в мерена реч, но не бе многословен, някак пестеше думите.

След храната му пригответи голяма кърпа и го заведе до банята, вътре имаше монтиран проточен бойлер, така, че топлата вода бе в

изобилие.

Когато странникът излезе от банята чист и освежен, му благодари, поклони се театрално и се нареди да си ходи.

На вратата домакинът му подаде пакет с няколко сандвича и го попита:

— Ти така и не ми каза как се казваш и къде живееш. Аз съм Иво, ако пак имаш нужда от нещо и видиш, че вечер тук свети — отбивай се!

— Виж, Иво, има време за всичко. Не съм свикнал на хорско внимание, а съм и малко параноик. Засега няма да ти се представям, но тъй като излезе свястно момче, предполагам, че пак ще се видим. Хайде, остана си със здраве и благодаря за всичко!

Непознатият, за Иво той щеше да остане завинаги като Робинзон, излезе от двора и бързо потъна в шубраците.

„Какъв чешит — мислеше си Иво. В него има някакво смирение, но излъчва и голяма душевна сила, самият поглед издаваше интелигентност. А и не говореше глупости, всичките му приказки бяха точно на място.“

* * *

Така отборът стана от двама, Иво намери спътник в своя траур, но с това нещата не приключиха. Започнаха да действат заедно и се превърнаха в непобедим екип, решаха ли нещо, постигаха го. Единият планираше, другият изпълняваше. И това не беше случайно, новият му приятел се оказа бивша барета от ония старите, които не познаваха провала.

От специалните го бяха изритали след злополучната акция, кръстена от медиите „Белите брези“. По-възрастните читатели навярно си спомнят случая, тогава заради лошата координация между службите, няколко майки останаха без децата си.

Бюрократите си бяха измиха ръцете и му показали вратата, лишавайки се от най-способния си боец. Едно на нула за престъпниците, но това не бе изненада, в нашата страна началниците винаги оцеляваха, отнасяха го по-беззащитните, колкото и читави да бяха те.

Доверие не се печели лесно, хората живели дълго и преживели какво ли не, знаят това най-добре. Оцелели са, защото са били недоверчиви.

Много вода изтече откак се видяха за пръв път, навярно минаха месеци, но един ден предопределеното се случи, горянинът реши да му се довери.

РАЗКАЗЪТ НА РОБИНЗОН:

— Хайде, братле, и без това вече мислех да те поканя в моите покои, сега ме последвай! Само те моля, каквото видиш и каквото чуеш, между нас да си остане!

Тези гори Иво бе обикалял многократно и ги познаваше добре, интересно му бе да разбере къде живее човекът и как така досега не бе открил леговището му.

Отговорът се оказа много прост. На около два километра от вилата се виеше планинско дърво и на едно място се бе образувал водопад, висок почти три метра, водата се изливаше от една канара и продължаваше надолу между камъните. Точно зад струята на водоскока, в скалата имаше цепнатина, отначало много тясна, колкото да мине човек, а и скрита от водата, бе незабележима за око.

Десетки пъти се бе разхождал тук, но и през ум не му бе минавало, че под буйните води има отвор.

Водачът му го преведе внимателно, за да не намокрят багажа, който носеха и влязоха във входа.

Навътре камъкът се отдръпваше и разкриваше обширно свободно пространство, в което времето сякаш бе спряло.

В най-вътрешния ъгъл бе леглото на обитателя, застлано със суха папрат и слама, върху него имаше възглавница от дунапрен, одеяло и спален чувал.

В съседство бяха наредени три пъна — един голям за маса, на който имаше и вазичка с горски цветя и два по-малки за столове. Цветята поучудиха Иво, досега той бе познавал само практичната страна на приятеля си.

На едната стена, на дървени рафтове, които бяха виждали и по-добри времена, бяха наредени различни по големина кутии и купчина книги, долу в ъгъла се мъдреха два големи пластмасови бидона и един по-малък с кранче в долната си част.

На стар сандък домакинът бе подредил покрити с вестник чинии и чаши от различен калибър, всъщност май нямаше и две еднакви, захабени прибори за хранене и транзистор, чието присъствие

обясняваше поръчаните батерии, а на различни места от тавана висяха газени лампи.

На самия вход бе закачено голямо зелено одеяло, което при нужда ставаше на завеса и затваряше пролуката, а поради цвета си играеше и маскировъчна роля.

И стената до леглото не бе празна, там висеше саморъчно направен арбалет, до него брадва, а в ъгъла се виждаха няколко челюстни капана и примки за лов от стоманени въженца.

Единствената мебел бе един стол, протрита и разпадаща се антика, свряна до рафтовете и използвана навярно за стълба, но в момента също отрупана с книги. Личаха заглавия от Дашиъл Хамет, Джеймс Хадли Чейс и Агата Кристи, но той различи и томче на Шекспир. Явно човекът освен криминалетата обичаше и класика.

Досами входа димеше малко огнище, скара и чайник, над него се сушаха одрани животински кожи и парчета осолено месо. До тях, за голяма изненада на Иво, на един чаталест клон бе кацнала едра ушата сова и най-спокойно го гледаше с огромните си кръгли очи.

Ей на това му викаше той романтичен живот.

— Идеално си се устроил, май нищо не ти липсва? А си имаш и дружка.

— Това е Пепси, другарката ми в самотата. Преди години я намерих безпомощна до едно дърво, цялата мокра и на края на силите си. Прибрах я и скоро след това станахме първи приятели. Когато се нанесох, пещерата гъмжеше от плъхове и какво ли не правих, но не успях да ги изтребя, а сега благодарение на тази птица не е останал нито един. От благодарност и аз ѝ давам сурово месо или черен дроб от дивеч, така и двамата сме доволни един от друг.

— Интересна компания си имаш, а и квартирата ти ми харесва.

Освободиха се от багажа, седнаха и домакинът му наля чай от стар термос, а совата скочи от клона и кацна на рамото му.

— Дойде време, моето момче, да ти разкажа повече за себе си. Ти спечели доверието ми и сега съм сигурен, че каквото и да чуеш ще остане между нас. Първо искам да те предупредя, че много държа на уединението си, не искам никой друг да узнае къде живеея. Не се крия от закона, напротив, навремето бях негов служител.

— Ченге ли си бил?

— Не точно! Ти помниш промените през 1989 година, тогава новата власт създаде първите полицейски групи за борба с безредиците. Провеждаха се десетки митинги, хората гладуваха и постоянно се бунтуваха за нещо, а аз тогава живеях в София, затова кандидатствах за тази работа. Имаше медицински и спортни изпити, представих се добре и ме приеха, после започнахме интензивно обучение и трябва да ти кажа, че инструкторите съвестно си гледаха работата, направо ни скъсваха от тренировки. След това по-кадърните от нас ни прехвърлиха в БОП — отдел за борба с престъпността и там преподавателите вече сериозно се заеха с нашата подготовка.

— Чувал съм за това подразделение, струва ми се, че се показват единствено с маски.

— Така е, търсят анонимност! Но почакай, това не е всичко, дълъг е пътят на истинския боец!

— Е, предполагам, че е така!

— По-късно последва още едно голямо сито, така наречената „адска седмица“ и след него в групата останахме едва 12 човека.

— За каква група става въпрос?

— Слушай ме внимателно и ще разбереш!

— Целият съм в слух.

— Сега ще чуеш нещо, които искам да забравя, но няма как, заради теб ще направя изключение.

Една нощ ни закараха близо до София, до къмпинг Враня, сигурно го знаеш, щом и ти си живял там. Започнаха ускорено да ни обучават на различни техники за оцеляване и водене на война в градски условия. Аз винаги съм си падал авантюрист и с удоволствие попивах всички уроци, това са умения, които все някога в живота ще ти послужат. Учиха ни как да убиваме с голи ръце, как да боравим с различни видове оръжия. Тогава можех, а го правя и сега, с нож да улуча банкнота, залепена за дърво на 5–6 метра от мен. Абе, направо ни оформиха като едни машини за убиване. Това никога не ме е притеснявало, защото не влизаше в противоречие с принципите ми, винаги съм мразел лошите хора и отрепките и винаги съм се стремил да ги наказвам.

— И само тренирахте ли?

— Само в началото. Впоследствие провеждахме акции в цялата страна и бях истински удовлетворен от онова, което вършех. Сега си

давам сметка, че в ония времена опознах смъртта много по-добре от живота. Действахме анонимно и винаги маскирани, защото тия, на които вредяхме, на свой ред, ако ни разпознаеха можеха да отмъстят на нас или на семействата ни. Поради тази причина ти също няма да научиш никога името ми. Моето минало ще си остане само мое!

— А как да се обръщам към теб?

— Щом си решил, викай ми Робинзон, така ми харесва! А и съм стигнал до извода, че е добре от време навреме човек да се представя за някой друг.

Иво го бе зяпнал в устата и не мръдваше, не искаше да прекъсва тази невероятна история.

— Но всяко начало си има и край, една нощ ни вдигнаха по спешност, група мутри от тогавашните групировки, които между другото съществуват и до днес, но под други имена, се бяха скрили на един таван в квартал „Белите брези“. От централата ни съобщиха адреса, беше рутинна задача като всички останали и ние се натоварихме на камионетката. Стигнахме до там, обкръжихме блока и трима от нас поехме нагоре по стълбите, стандартна процедура, която бяхме прилагали десетки пъти. Но стана засечка! За съжаление и в столичната полиция постъпил сигнал за тези хора и от там също пратили свои служители, но без да уведомят нас, един вид се оказа, че е просто е куцала координацията.

— Излиза, че не е куцала, а направо е липсвала.

— Стана така, че нашите групи се засякоха по етажите и всички мислехме, че другите са лошите. Ние нямахме униформи, ходехме цивилни и не можахме да се разпознаем с колегите, а и с нашите маски на главите, сигурно бая сме ги уплашили. Започна патаклама, пред очите ми свалиха двама от нашите, а аз убих стрелящия по тях полицай и сам едва оцелях.

— Да, спомням си случая.

— След това се вдигна голям шум, дори министърът си подаде оставката, но всичко било за пред медиите. След като отзвукът отшумя започнаха едни проверки, едни разбори и вместо шефовете да признаят, че както почти винаги лошо са планирали операцията, изкараха виновни нашата част.

— Истината не излезе ли наяве?

— Истината е първата жертва, която пада във всяка война, тя умира и я погребват дълбоко.

— Искрено ти съчувствам!

— Оттогава изпитвам неприкрито презрение към тези бюрократи, те сринаха цялото ми доверие в правораздавателната система.

Само за един миг идеализмът ми напълно се изпари. Грозеше ме военен съд и то не за какво да е, а за непредумишлено убийство, навярно и затвор. Другата възможност бе няколко бойци да напуснем доброволно и да си измият ръцете с нас.

— Е как, не наказаха ли поне някой от началниците?

— Ти луд ли си, все пак живеем в България! В такива ситуации всеки се стреми да оцелее и топи другия! Началници! Те не горят в работата си, а само чакат деня за заплата и броят дните до пенсионирането. А и сам знаеш, че нагоре по веригата шефовете рядко те изслушват, чуват само това, което им изнася.

— Изразът „избирателно глухи“ ми се струва подходящ!

— Освен това по мои канали после разбрах, че в оня момент на тавана при мутрите са били и две висши ченгета, които уговаряли нещо и съм сигурен, че не са им препоръчвали кои книги да вземат от библиотеката за четене.

— Нито пък са играли шах! Ако питаш мен отново е ставало дума за пари. Виж ти! Значи и във вашите среди е така! Мен изразът „По-добре вие, отколкото аз“ винаги ме е отвращавал. Истината не се нуждае от обработка, каквото станало, станало, поемаш си вината и продължаваш напред. А кои се оказа, че са били ченгетата? Каза, че при бандитите е имало полицейско посещение.

— А, единият е бил Вътъо Вътев, по онова време голям шеф. Всъщност точно той разследва убийството на Андрей Луканов. Сигурно си го чувал.

— Разбира се, че съм слушал за него. Според мен малко го надценяваха тогава. Доколкото си спомням той се прочу с това, че водел заподозрените в някаква вила на МВР, близо до Копривщица и там ги подлагал на нечовешки мъчения.

— Викаха й „Къщата на ужасите“! Добра памет имаш!

— За мен това не е начинът да разкриеш престъпление, дори обратното — показва некадърност. Силовак с власт! Каквито са и част

от следващите полицейски шефове, между другото.

— В нашата родина е така, интелектът рядко е предимство.

— Спомням си, че наскоро в едно градче край Търново спецчастите пак се издъниха, само един необучен човек, и то не много наред с главата ги направи смешни. А после като слушах някои обяснения на министъра дори аз усещах как изкривява фактите.

— Това не бива да те изненадва, рядко някой политик казва истината за каквото и да било! А какво по-точно се е случило с моите колеги?

— Атакуваха един, който се беше барикадирал в апартамента си, но той се оказал подготвен и отвърнал на огъня.

— Че ще отвърне, разбира се, откъде да ги е знаел какви са? Тебе ако те нападнат у вас, няма ли да се защитиш?

— Не само аз, доста хора биха го направили. Моят дом е моята крепост и така нататък. Но съдиите явно не са били на това мнение, защото впоследствие му дадоха доживотна присъда.

— Айде бе, не може да бъде! За мен единственият закон, който е нарушил човечецът е, че навярно е притежавал нерегистрирано оръжие. В някои случаи за тази простъпка дават само условна. Ти помниш ли, че навремето хванаха Иван Славков, мир на праха му, с цял арсенал? Аз не си спомням той да е влизал в затвора.

— Може и така да е било, но този е убил едно момче от специалните части.

— Има един член в наказателния кодекс, който постановява, че в случай на неизбежна самоотбрана човек има право да се защити както може. Нападнат го група въоръжени мъже, той се защитава. А ако те го бяха убили? На тях щеше ли някой да даде доживотни присъди?

— Разбира се, че не! Но според мен съдиите претупаха случая, за да си вържат гащите и да не създават прецедент. Ако го бяха оправдали, вече никой нямаше да отваря вратите си на униформените.

— Аз пък ти казвам, че ако стрелецът беше синче на някой политик или бизнесмен, нямаше дори да го съдят.

— Е, за пред обществото щяха да се направят, че го съдят, но на края неминуемо щяха да го оправдаят. Напоследък често ставаме свидетели на този сценарий!

— Жалко за убития ми колега, защото и той е дете на някого, но тук ми намирисва на лошо планиране. А ако и сега ръководството

работи по същия начин както по моето време, нещата няма как да са се подобрили. Когато не разрешаваш на някой да мисли и да действа самостоятелно, не очаквай добри резултати от него! Лошото при тия родове сили е, че те и задника си не могат да си избършат лично, все чакат някой началник да ги напътства. Не че няма кадърни момчета, просто системата е такава!

— Нека отново се върнем на твоя разказ! Ти тогава примири ли се?

— Аз естествено избрах предложението вариант и си подадох оставката, още тогава се убедих, че в нашата страна справедливост изобщо не съществува. По-късно животът постоянно ми поднасяше подобни примери и бавно, но сигурно, започнах да намразвам висшестоящите. Оказа се, че този прехвален отряд със страховитата репутация е подчинен на хора шаблонни, праволинейни и лишени от всякакво въображение, при това страхливи като мишки. Превърнах се в анархист, какъвто усещам, че си и ти и реших да изчезна от ползрението на всички и да се покрия. Защо да плащам данъци и да подпомагам прогнилата ни система, като от нея съм видял само лошо? И ти виждаш, че и досега нещата не са се променили, дори става все по-зле. Още тогава започнах да си задавам въпроса „абе какво е направила или прави тази държава за мен, та вечно иска нещо, то не бяха осигуровки, не бяха отчисления, не беше ДДС?“ А аз ѝ се бях отдал напълно!

— На мен ли го казваш, та аз мога да напиша книга по този въпрос. От няколко години се опитвам да развивам някакъв малък бизнес и си нямам на представа какви трудности изпитвам. От тези наредби, изисквания и бюрократични недомислици ми е дошло до гуша и започвам да се замислям дали и аз да не премина в сивия сектор. Там поне чиновниците няма да ми прибират парите. Мантрата на управляващите за някакви облекчения при малкия бизнес е пълна заблуда. Вече за всичко си плащаме, и за образование, и за здраве, та не виждам защо да се оставям още да ме доят.

— Но не само в Службите ни е батак. Понастоящем целият ни така наречен висш ешелон е олицетворение на всичко онова, което ненавиждах тогава. Животът им е една безкрайна предизборна кампания и нямат време за нищо друго. И са хитри, знаят, че ключът към хората е това, в което вярват и се надпреварват да им го предлагат.

Като ги избераат обаче се спотайват и започват да винят я коалиционните си партньори, я опозицията, я това, че не им достига времето. От медиите ни заливат с полуистини, неверни факти, чисти лъжи или обещания без покритие. Оня ден чух, че влиятелни хора са фалирали поредната банка, хайде на бас, че пак никого няма да осъдят, освен някоя дребна риба. Ще разпределят откраднатото по установения ред и ще стигне за всички по веригата, само не и за ограбените. От Финансовото министерство ще прехвърлят топката на прокуратурата, те пък ще кажат, че правят всичко необходимо и след 2–3 години хората ще са забравили за случая. Като чуя за следствена тайна и ми става ясно, че доникъде няма да стигнат.

— Тук си прав, и двете институции обичат да симулират активност, но само толкова. Това е панацеята на всички, които не могат да оправдаят некадърността си. Замазват пълното си безхаберие и размиват отговорността.

— Ето по такива причини не желая да се вписвам в общество, което ме отвращава. И народът е като стадо — снишен, уплашен и все по-озлобен. Всеки мърмори и критикува, а от това полза никаква. Вече сме държавата на тарикатите, ако възпитаваш някого в добро, възпитаваш глупак.

— А ако учиш детето си да оцелява, възпитаваш мръсник. Мила родна картинка, нима съществува някой наивник, който да мисли обратното? Но разказът ти ме заинтригува, моля те, продължавай!

— Така, отвратен от всичко станах отшелник и повярвай ми, никога досега не съм съжалявал за това свое решение. Тук намерих изход от клоаката, открих моя остров на спокойствие в морето от хаос. Аз съм волна душа, държа на свободата си, навярно затова не се и ожених. С много момичета излизах, с някои дори я карахме по-дълго време, но всички рано или късно ми задаваха неправилния въпрос, затова така и си останах сам. Навярно и в мен има нещо сбъркано, не твърдя, че съм съвършен, защото и в службата ужасно се напругах от хора, които постоянно ми казваха какво да правя, а самите те не бяха помирисвали барут.

Иво започна да разбира, че без да ще е срещнал един необикновен човек. Взря се по-внимателно в него, но не откри нищо необичайно, ако бе останало нещо от разочарованията, то бе скрито в очите му.

Събеседникът му продължи разказа си:

— Това местенце го открих преди много години при едно наше учение в околността и веднага си го харесах, а когато избягах от светския живот се нанесох тук и постепенно се устроих с всичко необходимо. В една неподредена държава аз си създадох свой свят, където никой не опитва да ми се меси. Навремето Махатма Ганди, един велик човек е казал: „Цени самотата!“ и аз взех присърце думите му.

— Него не го ли застреляха в Индия?

— Да, през януари 1948 година му пуснаха три куршума докато се е молел в градината си. Но аз продължавам да следвам съветите му. Може да се каже, че избягах от бурните води и попаднах в застояла локва, но повярвай ми, това не е толкова лошо! Докато светът около мен полудяваше, аз помъдрявах. Надето, една позната журналистка от столицата казваше, че славата е само сянка от миналото!

— И журналистки ли си познавал?

— И журналистки, и актриси, че и поетеси. Не съм бил монах в манастир.

— Някак не те виждам във връзка с поетеса. Ти си обучен и корав убиец, а те са ефирни създания, изливащи душата си в стихове.

— О, в голяма заблуда си, нали знаеш, че всяко правило си има изключения. Моята избраница изобщо не отговаряше на тези определения. Спомням си, че беше доста устата, зла и пушеше цигари като комин. Освен това големият проблем ѝ беше, че се смяташе за важна, имаше самочувствие до небето.

— Била се е взела насериозно, доста популярен човешки недостатък!

— След раздялата ни подочух, че дори е открила свое издателство в Пловдив и мислено съжалих служителите ѝ, те определено не са случили на шефка. Уж поетеса, обаче нежността, луната и звездите много, много не ѝ бяха приоритет. Спомням си, че имаше интересния навик да дава прякори на любовниците си.

— И каква беше твоята позивна?

— Аз бях Кентавър, но така и не разбрах защо. Копитата ми ли бяха големи, нещо друго ли, кой да ти каже. Чакай, че като заговорихме за жени си забравих мисълта!

— Разправяше, че доброволно си се оттеглил от светския живот.

— А, да! Ти виждаш всичко това — той посочи с ръка наоколо — кажи ми какво повече му трябва на сам човек?

— Донякъде те разбирам, няма как да си щастлив в една страна на нещастници.

— Добре го каза! А тук какво ми е, имам храна, вода и всичкото спокойствие на света, закалих тялото и духа си, не изпитвам студ и жегата и от двайсет години не съм боледувал. Познавам билките и гъбите, виж тези бидони — пълни са с осолено месо от дивеч, малкият съдържа чиста вода, а и рекичката тече пред мен. Навсякъде растат плодове, пълни с белтъчини, в поточето се въдят черна мряна и кротушки, само хлябът все още ми липсва, но при възможност си навакзвам.

— Отбивай се по-често при мен!

— О, ще се възползвам! Ето така живея! И не спирам да поддържам формата си, когато един камък се търкаля, няма как да хване мъх. Искам да ти дам един ценен съвет, нещо, което и аз стриктно спазвам — мисли си, че всеки ден ти е последен, живеи пълноценно и се наслаждавай на живота, ще видиш, че няма да сбъркаш! Изживей си даденото от горе, както са казали философите!

— Ще излезе, че сме били в София по едно и също време, и аз поживях малко там!

— Светът е малък, нищо чудно ако по онова време си участвал в някоя демонстрация, аз да съм бил човекът зад щита пред теб!

— Всичко е възможно, тогава актуалните места в столицата не бяха много — „Кравай“, „Магура“, „Попското кафе“, „Кристал“ — навярно и ти си ги посещавал!

— Всеки свободен час прекарвах там, а много често изпълнявах и различни задачи.

— Какво точно вършеше?

— Ослушвах се! Всеки разговор след четвъртото уиски вече е изтичане на информация. Навирах се в тинята за общото благо!

— Е, тогава се радвам, че си оцелял и животът случайно ни срещна.

— Така е, за добро или за лошо Съдбата ни събра. Може пък да има нещо предвид!

Робинзон продължи да му говори с часове, най-сетне можеше да се изповяда пред доверен човек и сякаш бе изпаднал в еуфория —

усмихнат, радостен и горд като статист, на който току-що са поискали автограф.

И двамата не усетиха кога залезе слънцето, късно вечерта се разделиха вече като приятели.

* * *

По-късно привлякоха в групата и Пешо, съученик на Иво от Спортното училище и никога не съжалиха за решението си.

Оказа се, че той също има боен опит, бе участвал в два военни конфликта и бе оцелял, а това не бе малко. Край ушите му бяха свистели куршуми и в Камбоджа и в Югославия, където бе печелел пари като доброволец, докато НАТО с ракетите си не разпердушени страната и не я подели между мюсюлманите, сърбите, хърватите и албанците. Оттам бе дошъл и прякорът му — Командо!

И тримата нестандартни, видели всичко, многократно бяха стигали до дъното, че и под него. Животът се бе опитал да ги смачка и се бе провалил. Но пък ги бе направил безстрашни, верни и справедливи — последните от вида си.

Трима мъже далеч извън стереотипа — хора на честта!

Командо се върнал невредим, бомбите не го убили, но това сторила поредната жена в живота му. Не случил на съпруга и след няколко години се оказал на улицата без жилище, без пари и без работа. Обрала го до шушка! Полежал малко и в затвора. Излязъл оттам с едните дрехи на гърба си, лична карта, скапано досие и 50 лева, подарък от държавата. Толкова, поредният бездомник!

Точно тогава го откри Иво, предложи му да се присъедини към тях и той естествено прие, рисковите ситуации бяха в кръвта му.

ТОГАВА:

Около 11 часа боецът пристигна с колата си. Прегърнаха се здраво, не бяха се виждали отдавна.

— Здравей, приятелче, добре, че тренера пазеше номера ти, иначе кога ли щяхме да се видим? Как си, добре ли си?

— Жив съм, тук съм, какво повече?

— Ясно, не се оплакваш! Ела да ти покажа моето местенце!

Разведе го по стайте и излязоха на просторната тераса, оттам видяха Робинзон, който точно в този момент влизаше в двора.

— А, ето идва и друг мой познат. Ще използвам случая да ви запозная, а докато още го няма ще ти кажа — много е точен. Не се подвеждай по външния му вид, такъв стил си е избрал! Наш човек е и не се притеснявай от него, говори си свободно!

— Струва ми се малко странен.

— Съвсем нормален е, със сигурност повече от нас.

Горянинът почука, влезе и като видя госта се направи на изненадан.

Преди време, когато се запозна с Иво първите му слова бяха в рими, сега също не направи изключение.

*„Гледам аз, пред вас кола, питам се чия е тя,
после, нали съм гадател, сетих се — на твой
приятел.*

Ти очакваше го днес, идвам аз от интерес.“

Иво със смях го прекъсна:

— Е, пак започна с римите, успокой се, наш човек е!

Обърна се към Командо:

— Когато се срещнахме за пръв път сума ти време рецитира, после ми каза, че така опознава хората. Така беше, нали Робинзон?

— „Моля те, не му разказвай,
той и сам ще разбере,
че приятелите верни,
трябва да си подбере!“

Насочи се към новодошлия, протегна ръка и се представи:

— Ха здрасти, от нашия домакин човек не може да си покаже талантите! Пресича ме в най-лиричните моменти. Както го чу, нарекъл ме е Робинзон, така и ще се представя. А ти как се казваш?

— Викат ми Командо, а името ми е друго. Вече и аз почти съм го забравил, нека си остане така. Но Командо и Робинзон се допълват чудесно, като Батман и Робин. Трябва да вкараме и Иво в отбора с някакъв прякор.

Тримата си пасваха чудесно. Щом майтапите тръгнаха още от началото, значи всичко беше наред.

Поговориха, посмяха се и преминаха на по-лични теми.

Домакинът им набързо разказа на съученика си какви нещастия му се бяха струпали през последните години — за смъртта на дъщеря си, как напълно се бе предал, за осъзнаването и за бавното си възстановяване. Каза му как се е запознал с Робинзон и че двамата са станали близки приятели. После го заразително за неговия живот.

— Какво да ви кажа, момчета, моята история е като турски сериал, но с нещастен край.

— Ти сериозно ли говориш?

— На събирането на класа — той погледна Иво — не можахме много да си поговорим, а и от тогава много неща се промениха. Знаеш, че преди години ходих да се бия в Камбоджа, изкарах известно време там и се върнах с бая парици. Е, не всички бяха от заплати, но тогава кой ти гледаше. Освен в Камбоджа прескачахме и до Лаос, дори до Виетнам, деробействахме и въртяхме далавери с местните велможи.

— Значи сте забогатели?

— По едно време дори не можехме да си преброим донгите, това е тяхната парична единица.

Като се наскитях се прибрах в Търново при баща ми, но не ми се живееше в неговото жилище, та си купих и аз един апартамент на „Пишмана“, знаеш го, новия квартал. Поживях, повъртях се из

България, но все не ме свърташе и когато възникна конфликта в Югославия, отидох и се записах да се бия на страната на сърбите. Плащаха по 100 немски марки на ден, като прибавиш и плячкосването, разбираш за какви пари говорим.

— Доколкото си спомням една марка тогава се равняваше на един наш лев.

— Точно така, но тогава левът беше силен, хлябът струваше 30–40 стотинки, а олиото — 70. Та така, вървеше ми около 12–13 месеца, но една нощ албанците ни сгасиха в някакво селско училище и в битката повечето ми приятели загинаха. Аз оцелях, но с ранен крак и от този момент за мене войната и рисковете приключиха.

— Е, все пак леко си се отървал!

— След малко ще продължа с разказа си, но първо искам да вметна, че сърбите нямат грешка, не са като нашите, които все гледат да те прецакат. Въпреки че повече не им бях нужен, ме настаниха в една болница и ме лекуваха докрай, а всяка вечер един майор идваше при мен и ми носеше уговорените сто марки, нищо, че вече не воювах.

— Не ни казваш нищо ново, и ние не сме възхитени от родната действителност.

— Значи сме на едно мнение!

— И после?

— След лечението натъпках валутата в един пояс на кръста и се прибрах насам. Като спомен си донесох някои дреболии и един немски пистолет, но много ценен, още от времето на Хитлер.

— С какво се захвана в България?

— В Търново, за да вложя някъде парите купих още едно жилище, дори се ожених, но не се разбирахме с благоверната и набързо се разведох. След това се хванах за бодигард на един богаташ от Варна, готин пич, винаги ще го помня с добро. Бизнесът му беше в Русия, така, че 2–3 години бях там с него, но по едно време съпругата му пристигна, започна да се меси в делата му и развали и нашето приятелство. После пък бях арматурист в Германия, строихме един от стадионите за Олимпиадата, а знаете, че немците плащат много добре, особено когато гонят срокове.

Разказвам ви всичко това, приятели, за да разберете с колко пари съм разполагал, навсякъде доходите ми, поне по нашите стандарти бяха огромни. Когато окончателно се прибрах в България, освен двата

апартамента вече имах и около 100 000 евро кеш. Сложих ги на сметка и си заживях живота, но сам вече не ми се седеше. Някъде бях прочел изключително глупавата сентенция на някакъв известен за времето си ерудит, който бе стигнал до заключението, че е по-добре да имаш нещастна любов, отколкото никаква. И досега проклинам деня, в който се запознах с една учителка по английски, тя преподаваше в Търново, а родом е от Z., едно село на 30 километра от града. Беше с две деца, а съпругът ѝ рано-рано бе починал, горкият и дори само от този факт още тогава трябваше да ми светне лампичката. За съжаление, когато си влюбен не си особено внимателен и допускаш грешки, така сторих и аз.

Събрахме се и заживяхме заедно, гледах си я като принцеса, защото знаех, че вечер като се прибера вкъщи някой ме чака и ще има с кой да поговоря.

Нещата тръгнаха добре, дори баща ми я хареса. След време, когато той почина реших да продам неговия апартамент и с парите да стегна селската ѝ къща в Z., да се преместим там и да заживеем на спокойствие. Аз имах кола, купих и на нея, а 30-те километра, които се налагаше да изминаваме след работа са нищо. Съвместният ни живот наистина вървеше добре и навярно затова започнах да правя генерални грешки — единия от моите апартаменти подарих на сина ѝ, а другия — на дъщерята, и двамата от първия ѝ брак. Купих им и по един автомобил, да ме споменават с добро, а и като нейни деца смятах за редно да ги приемам като свои. После, за капак ѝ направих пълномощно за достъп до моята сметка с валутата, умно, нали? Но нали ви казах, живеехме заедно, обичах я и за мене това си бе в реда на нещата.

— Командо, животът по бойните полета не те ли научи, че не бива да се доверяваш на никого?

— Мислех си, че ме е научил, но съм се самозалъгвал.

— И какво се случи по-нататък?

— Всичко си вървеше постарому, докато един ден тя хънтамънта ми каза, че е срещнала друг и е влюбена. Този вариант не го бях и помислял, тя не е хубава, освен това е и дебела, мърморица е, абе типична селянка. Не го казвам, защото вече не е моя, просто такава е истината.

Съобщи ми, че иска да се разделим, твърдо е решила да започне нов живот и аз след известно време осъзнах, че тя е сериозна и всичко между нас е приключило. Очаквах, че поне ще ми остави единия етаж от къщата за да има къде да живеея, все пак юридически бях станал бездомен когато доброволно ѝ бях прехвърлил всичко. Все още бе зимен сезон, тя не ме гонеше и таях някакви надежди, че няма да остана на улицата.

— Е, след всичко, което си сторил за нея не вярваме да не ти е влязла в положението.

— Чуйте и сами решете! Един ден отидох да изтегля малко пари и все едно ме улучи втори албански куршум, установих, че вече нямам и никакви спестявания, тя бе изпразнила цялата сметка.

Прибрах се унил на село, това беше явен пример за пладнешки обир, но нищо не можех да направя, за съжаление всичко бе законно. Няколко дни не бях на себе си, пълна безизходица.

Накрая дойде и окончателният удар, който направо ме съсипа. Нали ви казах за пистолета антика, споменът ми от войната в Югославия, той наистина бе много ценен — с немския кръст, орела и надпис „Гестапо“ на дръжката. Моята любима, която толкова много ме „обичаше“ когато ѝ подарявах коли и апартаменти и ми харчеше парите, написала донос до полицията, че не искам да се изнасям от къщата ѝ и я заплашвам да я убия с пистолета, който държа еди-къде си. Страхотен сценарий, признавам ѝ.

— И?

— Дойдоха, намериха го където тя беше посочила, осъдиха ме набързо и влязох в затвора за три месеца, тъй като си признах и честно обясних всичко, иначе можеше да полежа и повече.

— Аз на твое място щях да твърдя, че е бил на нейния баща например или на бившия ѝ съпруг. Кой може да докаже, че е твой? При това са го открили в нейн имот!

— И адвокатът ми спомена нещо подобно, но така или иначе в оня момент си признах. Сега съм бездомен и живеея на квартира, но лошото е, че не мога да си намеря работа с тази присъда. От нея ни вест, ни кост, очаквах някаква дори малка компенсация, поне да си стъпя на краката, но не би. Оттогава повече не съм я виждал. Когато излязох от затвора изпратих по един имейл до децата ѝ за малко финансова помощ и знаете ли какво ми отговориха? Синът ѝ ми писа,

ако искам да го съдя, но пари от него няма да видя, а на дъщерята отговорът беше — „имал си, дал си“! Каквато майката, такива и децата, какво да ги правиш? Мисля си обаче, че и аз съм виновен и в живота все не ми върви, понеже преди години извърших голям грях. Навремето в Ангкор Ват убих едно камбоджанче, има-няма десетгодишно, тъй като се бе запътило към нашия лагер в джунглата цялото опасно с взрив. Старейшините бяха му сложили пояса на смъртта с цел да влезе при нас и когато ни доближи да го взривят от разстояние. Отзад един кхмер дебнеше за подходящия момент с дистанционното, първо осветках него, после и хлапето. Нямах избор, разбирате ли, аз бях със снайпера и от мен зависеше живота на всички. Сега, след толкова години може Съдбата да ми го връща, но пък тогава трябваше някак да защитя останалите от екипа.

— То е било предварително обречено от своите, ти не носиш отговорност за смъртта му. Нима ако го бяха взривили щеше да оцелее?

— Абе, Командо, — намеси се и Иво — ти направо си за вестник „Лична драма“, там ще разплачеш аудиторията. Тая наистина ти е разказала играта. Така ли ще оставиш нещата?

— А какво да правя? Кварталният в селото ме посъветва да не я закачам, а от съда ми забраниха дори да я доближавам. Само нещо да й се случи и първо мен ще потърсят. Преди да стана и аз потърпевш се възмущавах, когато някоя я потрошаваха от бой или я заливаха с киселина, но сега ми се отвориха очите. Смятай какво зло трябва да са сторили тези жени на някого, за да се реши той на такава постъпка. Толкова време изкарахме заедно и в добро и в лошо и как поне малко не ме съжали? Представям си и как е тормозила бившия си съпруг, за да е умрял на тази възраст. Но в мечтите няма цензура, понякога си представям как оставам насаме с нея и наоколо няма свидетели.

— Бъди спокоен, момче — намеси се Робинзон — понякога и мечтите стават реалност! Има една арабска дума — „ikram“, превежда се като „дълг на честта“. На изток хората вярват, че накрая той винаги възтържествува. Аз също съм на това мнение.

— Ще видим, бъдещето ще покаже! Но стига вече сме говорили за нея, всичко мина и замина, кажете вие как я карате! В края на краищата не съм дошъл дотук, за да се отдавам на спомени!

— Приятелю, направо не мога да повярвам, че си постъпил толкова наивно. Още в училище коефициентът ти на интелигентност не се побираше в скалата, а сега, вече зрял си допуснал такава грешка.

Робинзон отново се обади:

— За вдовиците знам едно, те са или опечалени, или облекчени. Твоята даскалица определено е от втория тип, явно преминалите през живота ѝ мъже много-много не ѝ липсват.

— Съдейки по себе си, явно е така!

* * *

Превърнаха се в непобедим тандем, нямаха нито един провал. И как ще имат с такъв учител? Робинзон им бе казал, че ще ги убие от тренировки и почти бе успял. Обучи ги до съвършенство. Денонощни натоварвания и постоянен тормоз! В дъжд, в пек и при всякакви условия ги моделираше така, както неговите инструктори бяха работили върху него.

Той се бе превърнал в техен лидер — бремене, което по никакъв начин не му тежеше.

Нямаше почивка, крампите и нараняванията не се признаваха. Като те болят краката ще правиш лицеви опори, набирания или ще упражняваш ударите си! Може и да попълзиш няколко километра, там крака не са ти необходими!

Обучението беше адски трудно дори по стандартите на Иво, опитът им се трупаше на много висока цена. Травмите бяха ежедневие, болезките и недоспиването станаха навик. Но те не се противяха, имаха желанието, а това бе най-важното. Желаш ли силно нещо — отдаваш му се. Дали ще е чужд език, дали ще е поредното хоби или спорт, но решил ли си истински да се заемеш с някое предизвикателство, трудностите не те разколебават. Ставаш като обсебен!

Дотогава Иво държеше да наказват предимно наркочилдърите, той винеше тях за преждевременната смърт на дъщеря си. Понякога ако извадеше късмет се добираше и до някой от босовете, бе рядкост, но от време на време се случваше. Това време отмина! След подготовката разшириха контингента, започнаха да наказват всички престъпници, не

само тия, свързани с наркотиците. Защо да прощават на някой, който върши само злини, дори това да не са най-тежките криминални провинения? Той ли бе най-хитрият от всички, та не зачиташе правата на останалите да живеят нормално, спокойно и да не бъдат мамени и унижавани?

А бе пълно с мошеници, направо гъмжеше от тях.

Взеха решението без колебание, а и Робинзон им го предложи по такъв начин, че дори и не помислиха да откажат.

ПРЕДЛОЖЕНИЕТО НА РОБИНЗОН:

Сутринта, малко след осем и половина, отшелникът цъфна на вратата и хвърли две осолени рибици от дивеч на масата.

— Хайде мързеливци, ставайте, какво се излежавате по това време? Вече сте отбор, макар и от двама и аз ще ви бъда треньорът. Облечете се и потичайте двайсетина минути в гората, после имаме важен разговор. И двамата сте били атлети, време е поне малко да възвърнете формата си. Хайде, бегом и вече искам пълно подчинение!

Двамата приятели, учудени от този внезапен ентусиазъм в горянина, не се бавиха дълго. Облякоха по-стари дрехи, обуха маратонките и излязоха на дълъг крос.

Слънцето вече грееше и бе истинско удоволствие да потренират.

Когато се върнаха направиха малко упражнения и започнаха обща физическа подготовка — лазеха по поляната, катереха дървета и правеха лицеви опори до припадък.

Накрая влязоха в къщата, взеха си по един душ и освежени насядаха около масата. Треньорът им извади малка бутилка и напълни от течността в нея две чаши.

— Вече всяка сутрин ще пиете от извлека, той ще ви дава сили след това здраво да тренирате.

— Приятелю, преди да продължиш с командите, моля те, обясни какво съдържа тази горчилка! Постоянно я предлагаш и ми е интересно с какво е толкова ценна.

— Ще бъда откровен и ще ти призная, че си нямам и понятие какви съставки има в нея, все пак нито съм химик, нито фармацевт, нито притежавам оборудвана лаборатория. Но имам много ясна представа на какво е способна билката, дълги години наблюдавам въздействието ѝ върху животните.

— Върху животните ли?

— По-точно върху елените и сръндаците, царете на гората. Сега ще ви обясня! Навярно знаете, че през любовния период благородният елен, а и лопатарят отслабват жестоко, а понякога, в редки случаи дори умират от изтощение. Всеки зрял елен води битки за любовта на

женските, но тия боеве са си в реда на нещата, те са им в природата. Това, което си изтощава най-много е постоянното тичане след кошутите, за да ги завръщат в харема си, една бяга насам, друга натам и мераклията няколко дни поред дори не се храни, живее в един непрекъснат спринт. В края на този период животното е загубило една трета от теглото си, обезводнено е и е на крачка от смъртта.

— И?

— Точно тогава, в този кризисен момент всички мъжки индивиди се насочват към едно скалисто място и прекарват там 4–5 денонощия без да напускат района. Отначало се чудех какво точно ги привлича толкова и накрая проумях, че пасат една определена остра и жилава трева, доста вкусна между другото, която расте само там, между камъните. Няма да повярвате каква промяна настъпва с тези мъжкарци в края на този период и как очебийно са си възвърнали формата. Отново пращат от енергия и тичат като луди, нищо общо със състоянието им от преди. Реших да експериментирам и аз с този природен хормон и след няколко чаши запарка просто не можех да повярвам каква енергия се вливаше в мен. Повярвайте ми, това не е плацебо и наистина действа и при хората, установих го от собствен опит!

— Разбирам, сега вече нещата ми се изясниха. И защо ни караш да пием от този чай?

— Искам да се позанимавам с вас и поне малко да ви подготвя физически, не се знае в какви ситуации може да попаднете. И двамата притежавате талант в излишък. Затова не искам да мрънкате и да се оплаквате, това отличава мъжете от момчетата! Слушайте ме и няма да сбъркате!

— Ама, Робинзон...

— Не говорете сега и чуйте нощес какво измислих! А дълго мислих, повярвайте ми!

— Очакваме да чуем с какво ще ни изненадаш. За какво толкова мисли?

— За философия и за екшън. За смисъла на живота и за собствената ми мисия в него. Никога не съм обичал утъпканите пътища, а и това съществуване, което водя в гората няма как да не изостри тръпката на ловеца в мен! Уморих се да живея в този сив свят без да вземам отношение, но досега бях сам и възможностите ми бяха

ограничени. Всъщност домашните пантофи никога не са били по вкуса ми. Сега обаче станахме един малък отряд и тримата ни мотивира нещо банално — справедливостта. Досега живях по свой начин, искам така и да умра! И така, искате ли да превърнем замрелия си и безрадостен живот в едно интересно приключение?

— Та кой не би желал подобно нещо?

— Тогава ето какво ще предприемем! Ще потренираме тук около месец-два и ще ви науча на някои по-специфични неща от моя стар занаят. Казвам „специфични“, за да не използвам по-кофти дума. Това време, естествено е напълно недостатъчно, но все пак е някакво начало. И двамата вече сте се срещали отблизо с насилието, така, че техниките, които ще ви покажа няма да влязат в противоречие с принципите ви. Не аз съм ви научил да убивате, но аз ще ви помогна да оцелеете! В същото време ще планираме следващите удари, по-точно Иво ще планира, а аз ще одобрявам, засега той добре се справя. Все още обаче сме в началото. Лошото е, че при нас опитът ще се трупва на много висока цена, защото и най-малката грешка ще ни провали. Затова от днес ставаме неразделни и образуваме едно цяло — тъй като често ще рискуваме, животът на всеки от екипа зависи от другарите му. В екипната работа няма „аз“, всички сме едно цяло!

Иво чак скочи от стола си, толкова се бе развълнувал.

— Значи си решил да ми помогнеш?

— Е, за тангото са нужни двама. А има танци, в които участват цели групи, хореографията го изисква. Защо да не се включа, ти си в правото си да търсиш възмездие, а нашата организация ще е правораздавателна, в най-чистата ѝ форма! Освен това аз няма да помогна само на теб. Можем ли да оставим света по-добър, отколкото сме го намерили?

— Струва ми се непостижима цел.

— Грещиш! Можем и ще го направим! Естествено, според общоприетите норми дейността ни ще бъде противозаконна, затова ще се наложи да скъсаме синджира, с който сме привързани към държавата. Тръгнем ли по този път ще създадем неразрешим конфликт между нас и системата. Защото в нашата страна съдебната власт не наказва нарушителите на закона, а тези, които ги спират. Ще се включим в играта, но нашите правила никой няма да ги признае, затова нашето главно правило ще бъде да не играем по чужди правила. Това

значи, че ще нарушаваме закона, но в името на нов кодекс! Всички сме чели за Робин Худ, който още от 14 век е всенароден любимец въпреки че действията му се определят като незаконни. Но те са се определяли като такива единствено от богатите, от статуквото, защото им е пречел да правят каквото си искат. Той е крадял откраднатото от тях. Нали ме разбирате, и ние ще се превърнем в нещо като бъгове на една налагана с години система. И въпреки че ако се изправим пред съда на обществото той ще ни оправдае начаса, ние няма да имаме такава опция. В нашия случай абсурдното е, че сме прави, а ще бъдем преследвани. Но някой трябва да се опълчи и предлагам това да сме ние.

— Защо не, поне сме убедени, че сме на правилната страна. Историята обича победителите и съм убеден, че след време постъпките ни ще бъдат приемани като тези на Робин Худ.

— Най-добре ще е никой да не разбира за тях, това ще ни осигури ценно време! И така, в този момент правим важна стъпка, която ще преосмисли бъдещето ни. И не само нашето, на много престъпници ще стъжним живота, защото светът е пълен с отрепки, които използват чуждото страдание. Ще тръгнем ли по този път?

— Добре де — заговори Иво — на теория изглежда лесно, откриваме някой злодей и го вкарваме в правия път. Но това става само по филмите, там историите се случват в рамките на два часа. Някак не ми изглежда реално една шепа хора, дори и мотивирани, да направим нещо кой знае колко значимо.

— Прав си — малко сме, неподготвени сме и мисията ни изглежда невъзможна. Но ние ще се заемем с нея не защото е лесно, а точно обратното — ще бъде адски трудно. Те и братята Райт са били едни обикновени производители на велосипеди, а изобретиха самолета. С малко инженерна мисъл и най-вече смелост положиха основите на бъдещето. А и само те ли са, мога да ви дам десетки примери за световни пробиви, извършени от минимален брой хора.

— Кажи за още някои, че ми стана интересно!

— Момент, да се сетя! Нали помните събитията от 11 септември в САЩ, когато самолетите на терористите се забиха в Кулите близнаци?

— Мина доста време, но тази картина още ми е пред очите.

— Само с едно действие те промениха цялата световна обстановка, оттогава нищо не е същото. Извършиха го всичко на всичко 19 човека, които при това дори не са говорили английски. Освен това 15 от тях са били саудитци, хора, които не се славят с особена работоспособност. В тая част на света са толкова мързеливи, че ако под пясъците си нямаха реки от петрол, досега да са измрели от глад.

— Доколкото знам и Бин Ладен е бил саудитец.

— Така е, но и той не се е потил кой знае колко много. Харчеше парите на баща си, за да върши поразии. Впрочем, според мен не се справяше особено добре. Ако аз разполагах с неговите милиони наистина щях да променя света. Хайде, нека не се изхвърлям толкова, чак света нямаше да мога да променя, обаче България със сигурност.

— Ясно е, че чак световните дела няма как да сложим в ред, нека поне пооправим държавните!

— Точно това ми се върти в главата. Но да се върнем на въпроса! При всичките огромни ресурси на службите в Щатите, тези хора ги направиха смешни. А нашата държава е разграден двор, в който никой не обича да работи. А това какво означава? Означава, че ако вършим нещата както трябва, няма да срещаме никакви проблеми.

— На приказки изглежда лесно.

— Поне не би трябвало да е особено трудно! Освен това на този свят съществува една закономерност, за която вече ви споменах — големите неща винаги са се извършвали от малцинства. Факт!

— Как ще подбирате мишените?

— Шекспир е казал, че парите са корена на злото. Ето ти отправна точка! Засега ще играем с наличните карти, мошениците от нашия регион. Всяко малко дете долу в града ще ти ги посочи — всички ги знаят. Но те не се и крият, имат се за недосегаеми. От нас единствено се иска да докажем, че са *compro mentis*, за да ни е чиста съвестта. Тоест че са наред с главата, вменяеми, а не откачалки. Когато приключим с местните, ще разширим периметъра.

— И все пак, как точно ще ги наказваме?

— Е, няма да им правим кукли и да ги бодем с игли. Ще ги убиваме, естествено, те не са застрашени видове, та да се притесняваме, че ще изчезнат. От нас ще се иска единствено да се добираме до тях преди правосъдието.

— А по-малко виновните?

— За мен няма повече или по-малко виновен! Те или са виновни или не! Но за да ти успокоя съвестта мога да се съглася на отстъпка, на тези с дребните престъпления да им избиваме зъбите и после да ги вкарваме в затвора. Така обратните там ще имат по-лесен достъп до зурлите им.

— Еха — намеси се и Командо — това е точно по моята част! И кога слагаме началото?

— Денят изглежда подходящ да се твори история. Ненапразно дойдох точно в 8.46, защото преди няколко години точно в този час се случиха събитията, променили света завинаги. По някакъв начин искам да свържа нашите бъдещи действия с онази дата, както вече ви казах, според мен оттогава светът не е същият! Всъщност преди малко зачехнах темата.

Двамата изненадано го загледаха.

— И какво точно се е случило в 8.46? Или си измисляш нещо?

— Напълно сериозен съм! Точно в този час самолетите се забиха в кулите, за които ви споменах току-що. Първият в 8.46, вторият точно в 9.03.

— Така си е, като се замисля оттогава нещата на планетата наистина не са същите! Особено в сферата на сигурността мерките на съвсем друго ниво.

— Просто търсех някакво събитие, което никога няма да бъде забравено.

— Хитро си се сетил! Сега този исторически час ще стане стартова точка на нашето начинание.

— А още по-добре щеше да е ако днес случайно бе и 2 май, тогава нумерологията щеше да е изцяло на наша страна. А аз вярвам в тези неща, то си е цяла наука.

— За 1 май ни е ясно, празникът на труда е, но какво се е случило на втори май?

— На този ден, но през 2011 година американците най-сетне успяха да убият Бин Ладен, главния виновен за смъртта на повече от 3000 невинни жертви, които в този момент са се намирили в кулите, ударени от самолетите. Операцията по неутрализацията му е носела кодовото име „Копието на Нептун“ и ако проявявате интерес, някой ден ще ви разкажа повече за нея.

— Ако може още тази вечер!

— За мен ще бъде удоволствие.

— Но нека сега поговорим по-подробно за това, което ние планираме да извършим, все пак Бин Ладен вече е в историята. Главният въпрос е дали е разумно да се захващаме с всичко това?

— Прав си, ще претеглим всички за и против. Обаче ще отговоря на въпроса ти така, не, не е разумно! Определено не е разумно! Но ето и моя въпрос. Не ви ли е писнало да бъдете разумни? Досега какво постигнахте с всичкия разум, който проявявахте? Нищо, пълна нула! Не искам да ви обиждам, но и двамата сте се превърнали в нещастници. Както впрочем болшинството от хората, пострадали по някакъв начин и очакващи правораздаването да си свърши работата. Е, няма да дочакат! Никой не ги е еня за тях, повярвайте ми!

— Не се вълнувай толкова, не се отказвам! Нали говорехме за обсъждане на рисковете, затова попитах.

— Рисковете определено са големи, а и всички ще са срещу нас, и тарикатите, и властите. Първите си правят каквото поискат и нямат страх от никой. Вторите си затварят очите и дори са в съдружие с тях. Сърбат от един казан и явно има за всички. Крайно време е някой като нас да се изсере в чиниите им и да вгорчи менюто!

— С такъв цветущ речник не ми трябва голямо въображение!

— Груб съм, защото моментът е такъв! Трябва да знаете, че вземем ли веднъж решение, няма връщане назад. След това ще бъдем под ударите на закона. Защото няма да търсим само отговорите, ще налагаме и възмездие.

— И доколкото разбирам, на отрепките ще налагаме крайни мерки!

— Абсолютно, ще бъдем последна инстанция! Зная, че не сте привикнали чак на такива жестокости. Убийството си е убийство, откъдето и да го погледнеш. Дори бих казал, че убийството винаги е гадно нещо. Но за да изградим един по-добър свят е нужно да разрушим стария — статуквото!

— Не знам, няма ли да бъде прекалено? Навремето прочетох една мисъл на философа Албер Камю, свързана с насилствената смърт, която ми направи силно впечатление.

— Е някои са против насилието, но много други са ЗА. Този философ какви възгледи е изразил?

— Ще го цитирам по спомен. Той казва: „Смъртното наказание е най-предумишленото от всички убийства!“ И като се замисля май е прав.

— Повярвай ми, не е! Само смъртта може да заличи големите неправди! Като пример ще ви дам капитан Петко войвода, който е грабнал пушката на 17 години. Започнал е да убива на тази крехка възраст за отмъщение, заради смъртта на брат си. Сега някой упреква ли го за тези постъпки? Не, обявен е за герой, присъства във всички учебници по история! Ние, макар и анонимно ще вършим същото, само че вместо едновременните изедници ще чистим обществото от криминалния контингент. Нека от анализатори на случващото се в тази държава се превърнем в участници в него! Да работим по проблемите в реално време!

— Само тях ли ще гоним?

— Нека засега дърпаме тази струна, а по-късно ще погнем и други нарушители на закона! Освен това ще се занимаваме единствено с едри риби, за които нямаме никакво съмнение какви са ги вършили. Хора предпазливи, подозрителни и понякога обградени с бодигардове. Затова искам да съм ясен, навлизаме в дълбоки води и е твърде вероятно да изгубим и живота си. Но пък ще знаем, че вършим нещо стойностно.

— За едно си напълно прав, то досега живот ли беше? Командо ли разбра нещо от него или пък аз, след всичко, което ме сполетя? То е ясно какво ще решим! Обаче не забравяйте, че моя приоритет са дилърите и мисля така да си остане!

— Разбира се, и те са в общия куп. С тях започнахме, те поставиха началото на нашето начинание. На свързаните с наркотиците, които ще докопаме, животът им е приключил още като свърши този на твоята Деница. Ще те подкрепим, разбира се, както се казва — постоянството постига идеята!

Командо, който вече бе взел своето решение също се намеси:

— Доколкото знам, и Христос се е пожертвал за спасението на цялото човечество. Вярно, ние сме една прашинка в сравнение с Него, но ще вършим нещо подобно. А това някак ме успокоява.

— Виж какво, с това, което ще вършим ние в никакъв случай няма как да се наречем богоугодни, а и на всички не можем да угодим. За едни ще сме герои, но за други — просто убийци.

— Някъде бях прочел, че „няма стопроцентови герои.“

— Всъщност наистина ще сме герои, но ние не търсим това, нас общественото мнение не бива да ни интересува! За да има герои винаги е нужна война и показност. Оставаме инкогнито, ще бъдем винаги в сянка! Не казвам, че непременно ще ни убият, обикновено Съдбата покровителства смелите! Дори е по-вероятно да оцелеем!

— Абе ще сме като алпинистите, които постоянно търсят нови и все по-трудни предизвикателства, животът ни винаги ще е на кантар.

— Е, някои залози си заслужават!

— Обаче ще ме слушате, старомоден съм и обичам правилата!

— Естествено, и без това ти си най-подготвения! Направо не знам какво да кажа, толкова съм изненадан!

— Няма и нужда, остави оръжието да говори! Но трябва да знаете, че много са пътищата, които водят към провала. Наоколо гъмжи от доносници, които само чакат да научат нещо, да изприпкат в полицията и да го изпеят. А аз не обичам провалите!

— Не ми се вярва информаторите да са чак толкова много.

— А аз ти гарантирам, че една трета от населението на тази страна ще те предаде на момента. Особено бившите затворници — те са най-големите слушалки. Мине ли човек през тази академия се превръща в отрепка. По принцип затворите не са място за нормални хора, те затова са изолирани и съществуват по техни си правила. Командо го изключвам от изказването си, той е една от приятните изненади.

— Ще съставим ли някакъв план за действие?

— Естествено, добре е да имаме някаква пътна карта.

— Тогава да започнем от най-важното!

— И така — правило номер 1, не се доверявайте на никого! От днес нататък думата предпазливост ще стане мантрата ви, какво вършим ще знаем само тримата и шестте ни ръце! Ще цените мълчанието, няма нужда от хвалби! По-добре да бъдем параноици, отколкото после да съжаляваме от гроба или от затвора!

— Ясно, шефе!

— Правило номер 2 — забравете доброто отношение към престъпниците, ако се налага да използваме сила, ще използваме сила и то неограничена. Ние не сме от Хелзинкския комитет или от някоя

друга псевдоправозащитна организация, та да се съобразяваме с чувствата на бандитите.

— И тук няма да спорим!

— Освен това от утре ще ви скъсвам от тренировки, вече сте зрели мъже и знаете, че това е за ваше добро. И съвсем не се шегувам, ще ви гоня яко! Не искам да сте само фаворити, ще ви направя победители! Преминете ли отвъд умората ще сте в състояние да се справите с всичко. Всички сме наясно, че шансът обича подготвените. А ми се ще да ви подготвя почти като тюлените.

— За тия митични тюлени съм изчел десетки книги и все още познанията ми за тях са оскъдни. Какво ги прави толкова добри бойци?

— Само като ти кажа какъв е девизът им и нещата ще ти се изяснят. Базата им е в град Коронадо, Калифорния и от сигурни източници знам, че в столовата им на голям плакат пише — „Единственият по-лек ден, беше вчерашният“! Ето го разковничето за успехите им, яките тренировки.

— А защо им викат тюлени?

— Аббревиатурата на техния род войски е SEAL — това е SEA, AIR и LAND, което ще рече море, въздух, земя. Съвсем случайно животинчето тюлен на английски също се пише SEAL и по тази причина на бойците са им лепнали това прозвище. Но това наименование напълно им пасва, защото те са членове на военноморските сили и изпълняват много мисии във и под водата. Ние с вас ще наблегнем най-вече на сухоземното обучение, защото се предполага, че бъдещите ви жертви ще са на земята.

— Жертви! Добре звучи!

— Да, ако сте добре подготвени, враговете ви най-често ще стават жертви. Щом планираме внимателно, победителите ще сме ние. И нека се разберем отсега — никакви безсмислени рискове! Много е важно, дори е наложително да се страхувате! Победите ли страха, тогава Смъртта рано или късно ще победи вас!

— Винаги съм си мислел, че храбростта е за предпочитане.

— Не, за предпочитане е премереният риск! В битка единственото по-лошо от страхливеца е героят. Усетите ли, че в плана ви има прекалено много ако, може би или вероятно, по-добре го зарежете! Казват, че най-добрият бой е онзи, който си успял да

избегнеш. Никога не вярвайте в късмета, вярвайте в обстоятелствата, ако са във ваша полза — действайте!

— Добрият ловец винаги знае кога да натисне спусъка!

— Ще играете според мярката си, защото имате само един шанс да успеете и стотици, да се провалите. Не търсете лесния начин, разчитайте на вашия, този, който сте го обмислили! Но инициативата винаги я поемайте вие, не действайте впоследствие! Все пак ако картите са срещу вас, размесете тестето и опитайте пак!

— Добре го каза!

— Такъв съм си аз, оратор! Иначе от опит знам, че обикновено действителността променя и най-добрите планове, на финала вече всичко е наопаки.

* * *

Прекрасна реч, а и доводите бяха железни.

След това заиграха на едро!

Единственото правило, което спазваха, бе да не наранят някой невинен, за тях това бе закон. Подбираха жертвите си внимателно. Убеждаваха се, че някой е виновен и тръгваха след него. Липсваха ли за момента криминални, събираха информация за другите престъпници.

Работодатели, които бяха забравили, че трябва да плащат заплати, шефове на строителни фирми, ипотекирали новите жилища, а после ги продали на наивниците!

Постепенно установиха, че най-опасни са тарикатите с белите якички — адвокати, нотариуси, бизнесмени. Те крадяха на едро. При тях където и да се разровеха, миришеше. Особено ненавиждаха адвокатите, които за едната печалба вадеха от затвора и най-големите отрепки. Ако някой богат престъпник тръгнеше да си бърше задника, адвокатчето изприпкваше и му подаваше хартията. За това съсловие изразът „Voir dire“, който преподавателите им набиваха в главите в университетите, преставаше да съществува още при дипломирането.

Но и пеленачетата знаят, че дипломата по право си е лиценз за измами. Както веднъж сполучливо се изрази Иво, тия хора завършваха

право, за да станат търговци. Те бяха стока, достъпна за всеки, който можеше да плати определения хонорар.

Първият адвокат, когото накараха да съжалява, че не си гледа правото, бе един варненски мошеник, измамил бившия работодател на Командо. Ще кажете, какво толкова, сега всеки мами по-малко. Може и така да е, но адвокат Маринов работеше на едро, току-що бе откраднал от наивен клиент фирмата му, плюс още стотина милиона лева. А дори не се бе изпотил, малко бумацина, подходящи дружки и толкова! Плюс три подписа и един печат!

ТОГАВА:

Иво взе и своята чанта, вътре беше сложил ръкавици, невзрачно яке с качулка и тъмни очила, а иначе бе облечен спортно, за да е лесно подвижен в предстоящите събития.

Водеше си и помощник, интелигентно ромче на име Асен, цар на ключалките. Тази придобивка дължаха на циганския барон бат Сали от Самоков, който по този начин връщаше стара услуга на Робинзон.

Качиха се в пезото и потеглиха към дома на Маринов.

Пътуваха известно време, но трафикът беше слаб и не се бавиха дълго, скоро видяха грозните блокове, поставящи началото на квартала. Пак се зачуди защо ли маститият адвокат предпочиташе да живее в този непрестижен комплекс, със сигурност бе богат като Крез и можеше да си позволи дори крайморска вила, а се бе сврял при простолюдието.

Паркира колата по-далече от блока и слязоха, но този път не заключи багажника, когато спецът по бравите му отвореше апартамента, щеше оттам да си вземе багажа и да си поеме по пътя, сега само извади своята чанта с дегизировката.

Спокойно влязоха във входа и пак взеха асансьора до 7 етаж. Навярно повечето хора бяха на работа, защото не срещнаха жива душа нито във входа, нито на стълбището.

Слязоха пеша един етаж и в коридора Асен отново направи магията си, отключи и двете брави за по-малко от минута. Прегърнаха се за сбогом и той доволен си тръгна по живо, по здраво, а Иво влезе вътре и тихо притвори.

Винаги съществуваше възможност да има някой друг в апартамента, дори самият адвокат можеше да си е дал почивен ден и затова първо се налагаше да извърши обстойна проверка. На пръсти премина през всички стаи, накрая провери и банята и си отдъхна, нямаше никого.

Щеше да мине известно време докато Маринов се прибере от работа и неканеният му гост без да бърза започна да се приготвя за предстоящото.

Извади гумените ръкавици и ги нахлузи, после с влажна кърпа забърса всички брави и повърхности, които помнеше, че е докосвал. Провери в хладилника за алкохол и се спря на бутилка домашна ракия, тя бе миризлива и сценарият щеше да изглежда по-правдоподобен. Накрая взе един стол и го нагласи до прозореца, седна на него и прикрит зад пердето впери очи във входа.

Бе спокоен и хладнокръвен, в този момент нищо не можеше да го отклони от задачата му. Подготовката му бе придобита навън, в реалния свят, на пътя. Цял живот бе изпитвал и тръпката от победите, и болката от загубите.

Хората вече се прибираха от работа, долу започнаха все по-често да спират лични автомобили и таксито, а асансьорът непрекъснато се движеше нагоре-надолу. Радваше се, че Робинзон избра точно него да се справи с адвоката, открай време ненавиждаше тези невестулки с куфарчета, които за пари защитаваха най-големите отрепки. Те не бяха и чували, че трябва да помагат на хора в беда, но истински хора, не богаташи. Самите те редовно нарушаваха закона, поне две трети от тях бяха прикрити престъпници, в това число и Маринов. Как после живееха със съвестта си, той не можеше да разбере. Но така е било винаги, когато са зложени много пари хората имат склонност да заобикалят истината. С тяхната постоянна жажда за печалби отделни индивиди поемаха защитата дори на педофили, така, че колкото и да се напъваше човек, просто бе невъзможно да ги хареса. Някои от тях дотолкова се бяха специализирали в параграфчета и алинеи, че поради некадърността на обвинителите, без много труд вадеха от затвора и доказани бандити. Може десет почтени свидетели да са видели как извергът коли някого и лично да го потвърдят пред съдията, но това явно не стигаше.

Другите, по-посредствените, намираха утеха в еднаквостта, техните аргументи винаги се основаваха на пропуските. Намесваше се обиграното правистче, изтъкваше някои дребни нарушения при ареста или при обиските и съдът пускаше убиеца, сякаш това, че малко са нарушени правата му беше по-важно, а не деянието му. Примери много, а като най-голямата наглост той определяше изказванията на известен адвокат, явно откъснат от живота, защитавал доказан наркоман и взломаджия. Бандитът беше извършил 50–60 обири от жилища и най-накрая един от потърпевшите след кратко преследване

успял да го гръмне с газовия си пистолет и, слава богу, по случайност да го убие. Вместо властите да наградят човека и той да стане пример за обществото, адвокатът уреди да го вкарат в затвора и там да си рисува иконите, а престъпникът изкараха невинно ангелче.

Ето, заради такива хора Иво ненавиждаше цялата гилдия и сега не изпитваше никакво състрадание към този, когото очакваше. Сега щеше да му покаже, че в неговия съд няма извъртания, няма вратички, няма резултати от вещи лица, всичко е черно или бяло, вярно или не. Преди малко циганчето го убеждаваше, че най-мразени били депутатите, но май имаше и други претенденти за короната.

Измина час, че и повече и най-после едно такси закова пред блока, от него непохватно слезе Маринов, заплати се с шофьора и пое към входа.

Иво също не губи време, стана, разкърши се малко, че нещата можеше и да загрубеят и провери дали вратата към балкона е отключена. От тази медуза не очакваше ожесточена съпротива, но знае ли човек? През цялото време си броеше наум, както беше направил и предишния път, та да има представа с колко време разполага до идването на асансьора.

Скри се зад първия ъгъл на коридора, защото ако се притаеше зад входната врата и домакинът случайно си доведеше гост, нямаше да има накъде да мърда. Сега разполагаше с достатъчно пространство и при нужда можеше да се развихри.

Чу как кабинката пристигна, входната врата на жилището се отключи и след време се захлопна, а по мълчанието на влезлия разбра, че друг с него няма.

Оня с пъшкане съблече палтото си и неканеният му гост мислено отчете този факт, сега ударът му нямаше да изгуби от силата си в дебелия плат. Някои шаячни балтони са като бронезилетки, с този плътен слой дреб в тях можеха да спрат и куршум.

След миг Маринов се показва иззад ъгъла, точно срещу него и изненадано хлъцна, после се озърна, сякаш търсеше път за бягство. Но с това си и остана, всичко се разви за секунди и той прие съдбата си.

Иво събра трите си пръста и с въртеливо движение ги заби в слънчевия сплит на дебелака и дори през сакото и останалите дрехи усети как достигна чак до гръбнака.

Корейците са нарекли този удар „цуки“ и той обикновено се прилага със свит юмрук, а сега при начина, използван от него, силата му се удвои. Човекът само изхриптя и се свлече на пода, беше изгубил съзнание на мига.

Спокойно, вече без да бърза, нападателят му взе бутилката с ракия и на малки дози започна да излива течност в гърлото му, 50–100 грама стигаха. Нямаше нужда от много, наля само колкото мирисът да създаде мнение на хората долу. Отрепката рефлексивно преглъщаше по-малко, но не издаваше никакви други признаци на живот и Иво сериозно се притесни да не умре преждевременно. Тогава причината за смъртта вече щеше да е друга, а той не искаше да променя плана.

Вдигна го на рамо и отиде до балконската врата, като преди да я отвори, внимателно огледа насрещните тераси. В далечината някаква жена простираше, но беше с гръб, други хора по балконите засега не се виждаха. Това беше рядък шанс и той се възползва, бързо го изнесе, огледа се още веднъж и рязко го бутна през парапета.

Това беше! Без да се бави, влезе вътре и огледа стаята за нещо необичайно, отдолу вече се чуваха първите викове. Взе една неизмита чаша от мивката, наля малко ракия в нея и я остави на масичката, бутилката също.

Когато идва предния път внимаваше да не размести нещо, а и нямаше много време, днес пък се налагаше да стои до прозореца и да чака домакина си. Вече работата беше свършена и можеше да си позволи набързо да огледа наоколо.

Отвори шкафовете, погледна под спалнята и зад радиаторите, но нищо скрито не намери. Издърпа всички чекмеджета, отвори дори аптекката в банята, пак нищо. Това не беше логично, човек е като катерица и обича да крие разни неща тук и там, а в апартамента бе необичайно стерилно.

Минутите се нижеха бързо, трябваше вече да приключва и да се омиа, но оставаше само дрешника и той реши да отдели няколко секунди и на него. Обнадежден го отвори, но и там освен няколко одеяла по рафтовете и три възглавници, облечени с калъфки нямаше нищо друго.

Е, това беше, налагаше се вече да тръгва. Момент, забеляза, че едната възглавница е по-различна от другите, очертаваха се някакви буци в нея. Измъкна я и се оказа, че калъфката вместо с пух е пълна с

наредени пачки с банкноти, и то много. Сега донякъде му се изясни защо Маринов живееше в този евтин квартал, той или мамеше данъчните или събираше пари за нещо, но беше превърнал апартамента си в трезор.

Иво извади старото яке от чантата си и го облече, а после на негово място напъха пачките направо с калъфката, затвори вратата на дрешника и след един последен оглед тихо напусна жилището. Нямаше никакво време и извика асансьора направо от етажа, искаше в него на спокойствие да приготви телефона си за снимане.

До партера беше напълно готов, излезе и още отдалеч видя съседите да се трупат около тялото, някои жени истерично крещяха, а други сочеха нагоре към балконите. За тези отрудени хорица ужасната гледка бе абсолютна рядкост и щяха да я описват и на внуците си, все едно да видят стадо крави по столичната „Витошка“.

Иво си сложи качулката и спокойно се приближи, като пътъм търсеше място за най-подходящ ракурс. Ето го тялото, ръцете и краката бяха като разкачени, част от черепа липсваше, навярно от удар в нечий балкон. Този щеше да си отиде в затворен ковчег, неминуемите поражения след шест етажа гравитация не оставяха нищо на въображението.

Тълпата още не беше толкова голяма и той лесно успя да направи няколко хубави фотографии на трупа, а после тихо се отдалечи към колата си.

Чак когато стигна до нея се огледа и като не видя нищо подозрително набра номера на Робинзон:

— Здравей, аз съм! Един човек току-що падна от високо и направих интересни снимки. Ще ви трябва ли или да се прибирам?

— Прибирай се, чакахме те да звънеш!

Иво се качи в колата си, изчака една линейка с включени светлини да премине и подкара към близкия хранителен магазин. След това щеше да се качи на хълма в къщата на Командо, да си вземе една гореща вана и да излезе на просторната тераса, за да чака приятелите си.

СЕГА:

Да, точно така, тогава адвокатчето без време се спомина, дори не можа да се порадва на парите. Но не беше само той, на много тарикати показаха, че така не може, че има и друг начин на препитание — честният!

С каквото и да се захванеха го постигаха, срещу какъвто и враг да се изправеха, винаги го надхитряваха. Бяха свръхрационални, виждаха всичко в черно и бяло — лошо или добро. Започнаха да приемат, че за да си герой не е нужна война, дребните предизвикателства, справедливостта и каузата, която преследваха също беше подвиг. Трудностите не ги плашеха, напротив — привличаха ги. Стигнаха дори дотам, че в столицата взривиха един депутат и един висш полицейски служител, тъкмо когато уговаряха поредната крупна сделка с наркотици. Това не ги затрудни особено, жертвите им бяха поредните ниско интелигентни мижитурки, назначени на високи постове.

Читателите, които са попадали на трилогията „Мъжете на честта“ от Бо Онест и са я прочели, могат да си спомнят с какви невероятни методи си послужиха тримата, за да се доберат до жертвите си. В „Разплата“, в „Списъкът“ и в последната книга от поредицата — „Без давност“, подробно са описани всичките им приключения.

ТОГАВА:

Вече бяха монтирали зарядите под масата в заведението, тази вечер щяха да действат.

Около 19 часа всичките преминаха през кухнята и многократно изпълниха упражнението с кръга, някакъв метод за концентрация, препоръчан от Робинзон. След това пристъпиха към дегизировката, сега тя бе много важна, защото тази нощ никой не трябваше да ги разпознае. Накрая им остана само да облекат униформите, а менторът им взе решение да е с анцуг, с маратонки и спортна фуражка, но очилата и бастунът също трябваше да са му под ръка, Когато слизаше от колата да пуска записите в пощенските кутии на медите, немалък брой камери неминуемо щяха да го запишат.

В осем часа Валди, кумът на Иво, в чийто апартамент бяха отседнали все още не се бе прибрал и те се наканиха да тръгват.

Командо грабна лоста и пхна кутийката с вакса в джоба си.

Горянинът ги поведе към вратата.

— Готови ли сме, пичове?

— Готови сме, шефе!

— Хайде тогава да им покажем, че когато са решили да тровят хората за едната печалба, грешно са си направили сметката.

Той излезе и докара колата досами входа, а те набързо се натовариха в нея и затръшнаха вратите — време бе приключението да започне.

Робинзон подкара към ресторанта, но когато стъпиха на „Цариградско шосе“ избра една пуста спирка и спря колата. Поиска кутийката с вакса от Командо, слезе и преправи регистрационните табели — тройката стана осмица, петицата — шестица.

Върна се, вдигна им палец и продължиха надолу, няколко минути след осем часа спряха на предварително уточненото място — на около 30 метра от прозорците на Унгарския ресторант. Оттук идеално виждаха както входа, така и масата при подиума, но в този момент тя все още бе празна. За тяхно успокоение двамата гардове вече бяха

заели своите места на малката масичка в ниското и бе явно, че големите шефове трябва да дойдат.

Така мина почти половин час в напрегнато чакане.

Вече приближаваше 9 часа и те с облекчение видяха как първият джип с допълнителни охранители се появи и спря на ъгъла, а след няколко секунди един полицейски автомобил докара Вълев. Шофьорът му го изчакаха да влезе в заведението и отпътува.

Нашите хора с погледи проследиха колата и отново насочиха вниманието си към сградата. През прозореца станаха свидетели как мишената им мина през цялата зала, тук-таме се поспираше и разговаряше с познати, но накрая достигна масата си, кимна на двамата си пазачи и седна.

— Иво, позицията му добра ли е?

— Точно според очакванията, едното дуло сочи натам.

— Добре тогава, нека да изчакаме и партньора му!

Не бяха минали и пет минути когато огромен военен „Хамър“ се плъзна пред входа и от него слезе Янко Попов, пооправи си дрехите и последва Вълев.

Нашите хора седяха като ловци на пусия, бяха се вторачили в огромните прозорци на залата и не смееха да мръднат.

Ритуалът с поздравите и киманията се повтори, депутатът се спря да поговори и с управителя и най-последно благоволи да се качи при съучастника си. Здрависаха се, казаха си нещо и той тежко седна срещу него.

В колата се чу всеобща въздишка на облекчение, Робинзон се бръкна и извади телефона си.

— Готови ли сме за предстоящите събития, след две минути вътре ще бъде като в Сирия?

— Готови сме, но нека направим малка промяна в плана — обади се Иво и извади своя телефон — те убиха моето дете и е въпрос на чест аз да ги накажа!

За отшелника и за Командо това бе поредната напечена мисия, но за него — личен въпрос.

— Прав си, моето момче! Действай!

Бащата на Деница, който след смъртта ѝ бе извървял дълъг път и търпеливо бе чакал за този момент почти две години, влезе в указателя,

намери запаметения номер, насочи погледа си към двамата виновници и натисна бутона.

В този миг Вълев и Попов се бяха привели през масата и си говореха отблизо, но долната част от торсовете им си беше точно на мястото — срещу заредените дула. И двамата бяха охранени, с големи шкембета и представляваха идеални мишени за зарядите, които само чакаха да бъдат активирани.

Този метод за разплата бе дело на Робинзон. Още преди няколко дни той пригоди една яка стоманена тръба, като за цеви използва и двата ѝ края. Точно в средата тръбата бе занитена, а двата останали отвора той зареди с барут и върху него изсипа едри сачми. Зарядите се задействаха от две нажежаеми жички, запазени от батерия и мобилен телефон, който активираше батерията. Бяха избрали една проста нокиа си бутони, защото нейната батерия издържаше до седем денонощия с едно зареждане. По-късно монтираха тази адска машина под плота на масата, на която обикновено сядаха мишените им.

Иво вече бе изпратил сигнала!

Обикновено минават 5–6 секунди докато се осъществи връзка между два телефона, а половината от това време вече бе изтекло. Сервитьорът тъкмо припикаше към тях с бутилка шампанско когато импулсите сработиха и апаратът под масата зазвъня. Естествено, тримата отмъстителите не чува звука, но забелязаха озадачените погледи на своите жертви и се досетиха какво става. Миг след това се чу мощен глух тътен и столовете и на двамата се катурнаха назад, сякаш ги изтеглиха с невидимо въже. Ако някой е чувал как гърми ловна пушка знае за какво става дума, а сега звукът бе още по-силен — двата изстрела се сляха в един.

Нашите наблюдатели гледаха като хипнотизирани, а в ресторанта всичко тръгна на забавен каданс и вече се наблюдаваше началния стадий на хаоса.

Изуменият сервитьор изтърва бутилката и отскочи назад, а един от охранителите му се нахвърли и го събори на земята, навярно помислил, че той ги е убил.

Хората се разпищяха и се юрнаха към изхода като зарязваха чантите и връхните си дрехи по масите, повечето от тях вярваха, че това е бомба, предназначена за всички.

Вторият гард излая нещо в радиостанцията си и от джипа, който чакаше на ъгъла се изсипаха четирима мъжаги и с извадено оръжие се затичаха към вратата. Хората отвътре обаче бяха повече и не им дадоха възможност да влязат, мина поне минута, докато ония успеят да нахълтат.

А двамата убити представляваха гротескна гледка. Те бяха вече мъртви, но краката им още се тресяха в някакъв неземеен ритъм, а телата неконтролируемо се гърчеха, всичко по земята около тях бе омазано с кръв, фекалии и със съдържанието на стомасите им.

Подскачаха по подиума досущ наркомани на метадонова програма.

Ужасените посетители вече бяха напуснали помещението, половината вече се изнасяха с колите си, но имаше и такива, които стояха на безопасно разстояние и възбудено коментираха, някои дори снимаха с телефоните си.

Хората от персонала също бяха избягали навън и навярно някой от тях вече се бе обадил на 112, защото първата полицейска кола с пуснатата лампа влетя от булеварда и закова до входа.

— Момчета, вашият час приближава, след малко тук ще се изсипят всички патрули, които са били наблизно.

— Приятели, видяхте ли какво стана? Аз съм се бил в две войни, но такава касапница не бях виждал.

— Във всяка цев бях сложил по 13 едри сачми, а разстоянието до телата им не бе повече от метър. Барутът също беше в повече и при тия обстоятелства не бива да се учудваш от пораженията. От такъв близък изстрел всичките им органи са станали на кайма, десетки вени са се разкъсали и затова количеството кръв е толкова голямо. Иво, доволен ли си?

— Вече да, тия бяха последните замесени в смъртта ѝ, за които знаех. Въпреки неприятната гледка, честно ви казвам, че ми олекна на душата.

— Ти се бе отдал напълно на тази кауза и тя те разкъсваше отвътре, а гневът е лош съветник. Отмъщението, освен че е приятна емоция е и много завладяващо. То е по-силен мотив от страха! Прибирай вече меча в ножницата! Сега постигна своето и се надявам вече да си в мир със себе си. Всичко мина, повече няма смисъл да

гледаш в огледалото за обратно виждане! Ето ги, няколко мига, те бяха разликата между триумфа и трагедията!

— Толкова добре ли ме познаваш?

— Познавам яростта, която те водеше. Време е да погледнеш отвъд болката и окончателно да се отърсиш от чувствата си!

— Казах ви, че ми олекна, а ако ме питаш дали ми е жал за убитите, веднага ще ти кажа, че не. Въпреки убийствата, за пръв път от години имам абсолютно чиста съвест. Само като си представя колко родители са на моето място, за да могат тия, а и още куп други гадове да лапат. Е, лапаха, лапаха и им приседна! Вярно е, че повечето мъже на мое място биха предпочели да не поемат подобни рискове, но аз не можех да оставя тази работа несвършена.

— Ти не си като повечето мъже, отдавна съм те преценил — обади се Командо — де да имах и аз твоя кураж.

* * *

След като приключиха със софийските тарикати тримата сториха нещо, което по-късно определиха като грешка. Но когато получиш златна възможност, а времето да вземеш решение е недостатъчно, понякога грешиш. Усещаш възможността и инстинктивно се възползваш! Бяха разбрали къде ония държат парите от дрогата и бяха преценили, че могат да ги приберат без особени рискове, имаше всичко на всичко двама пазачи. Така, донякъде хазартно те откраднаха парите на организацията, малко над десет милиона лева, прибраха ги на сигурно място и се покриха.

Не го извършиха от лакомия, пари вече имаха достатъчно, а за да причинят колкото могат повече щети на групировката. Като ще удряш, удряй силно!

ТОГАВА:

— Момчета, този е моментът да решим дали да продължим или да се откажем. Каквото искахме го постигнахме, сега можем да се сбогуваме с Валди и още тази вечер да потеглим към Х. Искам да знаете, че истинският риск тепърва предстои и не ви насилвам с втората част от плана.

— Нека да довършим! Ти сам каза, че от липсата на парите кукловодите ще ги заболи много повече, отколкото от смъртта на част от изпълнителите. Начинът за действие, който измисли е добър и вярвам, че ще успее. Иво, ти какво ще кажеш?

— И аз съм „за“. По принцип моето си го постигнах и съм доволен, но животът продължава и ако разполагаме с повече пари, за нас е по-добре. Всичко се случва, може някой от нас да стъпи накриво и да го приберат, а с такива пари лесно ще уредим да го пуснат. Зная, че нашите магистрати са неподкупни, но все някой може да поддаде.

— Неподкупен магистрат — ха, ха! Хубаво е, че и в трудни моменти чувството ти за хумор работи. Значи решаваме, че продължаваме по план.

— Ще се справите, момчета, преодолеете ли охранителите, работата е почти свършена. Те нямат вашите специализирани умения, освен това ще са тотално изненадани когато някакъв с униформа им скочи.

В този момент още две коли с мигащи светлини заковаха до първата и пасажерите им изтичаха вътре, а от съседната улица с вой се показаха още две.

— Хайде, деца мои, време е! Изчакайте и тези служители да влязат в ресторанта и свивайте едната! Командо, внимавай да не забравиш лоста, че вратите на гаражите с юмруци не можеш ги отвори! Желая ви успех и бъдете сигурни, че жив, умрял ще ви чакам на „Орлов мост“.

От последните пристигнали коли на едната дори вратата зееше отворена и двигателят ѝ тихо мъркаше, сякаш ги канеше да я подкарат. Иво погледна към партньора си и му кимна:

— Време е, приятелю, грабвай лоста и да вървим! Нека да свършим каквото сме планирали, а от утре пак ставаме примерни граждани.

— Ако откраднем парите малко трудно ще станем примерни, вероятно е да заживеем още по-бурно.

Излязоха и хвърлиха последен поглед към вътрешността на залата, но там всички служители на реда бяха напълно заети. В момента едни ограждаха подиума с жълта лента, други мереха с рулетка нещо по пода, като гнусливо бърчеха носове от вонята, но никой не поглеждаше навън.

Двамата нехайно се отправиха към отворения автомобил, хвърлиха лоста вътре, качиха се и бавно го подкараха.

Шофираше Иво, според уговорката той трябваше после да приспи вниманието на Вълева и да я докара дотук, а чак след това можеше да се върне и да помогне с нещо на Командо. На завоя хвърлиха един последен поглед назад, очакваха да видят тичащи след тях ченгета, но освен групичката зяпачи пред ресторанта нямаше друго движение. Мярнаха само колата, шофирана от Робинзон, отначало тя ги последва, но още на първата пряка се отклони и пое по своя маршрут.

Вечерта бе суха и топла, с добра видимост, но трафикът както винаги бе натоварен и трябваше да внимават. Оставиха въртящата се лампа включена, все още не знаеха кой бутон я дезактивира, а и така превозните средства им правеха път и понеже знаеха пътя наизуст напредваха бързо. Не бяха минали и 15 минути когато навлязоха в Панчарево, след малко пред тях изникнаха високите стени на имението.

— Е, дойде и нашето време, ще ги разтърсим ли както само ние си знаем?

— Че как, сега ще си припомня времената от Югославия и Камбоджа. И там рискувах живота си, но тук поне има за какво.

— Когато слезем вземи лоста и го скрий в храстите, вътре ще ти потрябва!

— Добре, хайде да започваме, че вече нямам търпение!

Двамата излязоха, пооправиха си униформите и зачукаха на вратата.

— Ида, ида, почакайте малко — отвътре се чува забързани стъпки, подсилената врата се отвори и навън излезе единият от охраната.

— Здраве желаем! Какво има, шефът ли ви изпрати?

— Не точно! Налага се спешно да говорим с жена му! Тя тук ли е?

— Тук е, някъде вътре по стаите. Сега ще я потърся.

— Извикай я, а после доведи и колегата си!

Той отиде да изпълни нарежданията, но не затвори след себе си, види се охраната наистина бе хлабава.

Двамата останаха до колата и зачакаха, след няколко минути отвътре се чува гласове, които приближаваха. На прага излезе симпатичната съпруга на Вълев, леко разчорлена, а като видяха и зачервеното лице на другия охранител веднага се досетиха, че са ги вдигнали от кревата. Иво се обърна към палавата вдовица и започна по сценарий:

— Госпожо, налага се спешно да поговорим, но насаме, това, което ще ви кажа, е предназначено само за вас. Елате, моля, малко настрани!

Дръпнаха се на 5–6 метра, той си придаде загрижен вид и добронамерено докосна лакътя ѝ.

— Г-жо Вълева, имам много лоши новини! Преди двайсетина минути срещу съпруга ви бе извършен атентат и той, както и депутатът Попов са в тежко състояние. В момента им оказват първа помощ в Унгарския ресторант и той ни изпрати да ви информираме за инцидента, като изрично помоли да отидете колкото се може по-бързо при него. Състоянието му е нестабилно и не се знае доколко ще издържи, навярно иска да ви каже нещо важно.

Тя хлъцна и закри устата си с ръка, бе като парализирана, само стоеше и го гледаше.

— Аз ще ви откарам, не се притеснявайте, а колегата ще остане тук да чака подкрепление. Уведомете охраната и да тръгваме, а ако желаете вземете и някой от тях да ви придружи!

Едва тогава тя осмисли чутото и се раздвижи, въздъхна и двамата се върнаха при входа. Хлипайки, набързо разказа на момчетата какво се е случило и забърза навътре да облече нещо за пътуването. Когато

след няколко минути отново се появи бе освежена и изглеждаше значително по-спокойна.

— Момчета, полицаят ще остане при вас, след малко ще дойдат и други негови колеги. Аз отивам до болницата, а вие тук си вършете работата!

Иво почтително ѝ отвори вратата, кимна на Командо, качи се и подкара към центъра. Дотук всичко вървеше по план, точно както бе предвидил всезнаещият Робинзон. Щеше да е още по-добре, ако с нея бе тръгнал и любовникът ѝ, но тя бе умна, дори в този момент не желаше да отслабва охраната на къщата. Той спазваше инструкциите и не караше бързо, една нежелана катастрофа за миг щеше да провали всичко. Набързо ѝ разказа какво се е случило, като спестяваше подробностите и я успокояваше, че навярно съпругът ѝ ще се оправи. Тя и без това бе на ръба на нервна криза и точно сега на него не му трябваша истерии, за нейното душевно здраве можеха да се погрижат докторите на местопрестъплението.

Пред тях в далечината вече се виждаше ресторанта, цялото пространство пред него бе осветено от мощни прожектори и от светлините на въртящите се полицейски лампи. Не трябваше да рискува и да кара чак дотам, като видя една пролука до тротоара отби колата и спря.

— Г-жо, налага се да докладвам на началството, затова ще ви помоля да слезете тук! Сама виждате каква лудница е пред заведението, там едва ли ще успея да обърна.

— Благодаря ви много, офицер, отгук и сама ще се оправя. Вършете си работата, а в едни по-добри времена може да прием по едно кафе!

— С удоволствие, вече знам къде живеете. Не се притеснявайте, каквото и да се случи с него, животът продължава!

— Така е! До скоро!

Тя слезе и забърза към мястото, имаше хубава фигура и наистина бе ефектна жена.

Изчака я да завие зад ъгъла, направи обратен завой и се вля в трафика на път към приятеля си. На Командо нямаше да му бъде лесно с тези двамата, можеше да са го надвили, а дори и простреляли. На негова страна бяха предимството на изненадата, опитът и

находчивостта му, но все пак като нищо можеше да се наложи и Иво да се намесва и да го измъква.

Подкара по-бързо, вече нямаше търпение да види как са се развили нещата с най-необикновенния обир за последните години.

След малко Панчарево се показва в далечината и той намали скоростта, навлезе между първите къщи и спря, искаше да изключи тези мигащи лампи. Лесно откри конзолата със сирената и светлинната сигнализация, натисна това-онова и най-сетне светлините угаснаха. Наоколо стана по-тъмно, само осветлението от уличните лампи показваше пътя, но той почти бе стигнал, оставаше му още около километър.

Когато наближи изгаси и фаровете, ако трябваше да спасява приятеля си по-добре да не обявява на другите своето присъствие. Спря в края на оградата, слезе и бързо тръгна към портите, сега бе сублимен момент и той бе благодарен, че в кобура има зареден пистолет. Тази униформа много ограничаваше движенията му и ако опреше до ръкопашен бой щеше да го затрудни, затова разчиташе и на оръжието.

Стигна до портата и внимателно надникна към осветената зона, видя вратите и на двата гаража да зяят отворени и прецени, че всичко е наред. Точно в този миг приятелят му пъхтейки излезе от по-голямата клетка с два куфара и тръгна към него, Иво се показва на светлината и забърза да му помогне.

— Аверче, виждам, че си жив и здрав. Получи ли някакви наранявания?

— Не, всичко е наред и съм добре, но това едва ли може да се каже за пазачите. И двамата са живи, както ти обещах, обаче се наложи да ги понатупам.

— Щом ти си добре съм спокоен, това е най-важното, че после не знам какви обяснения ще давам на Петя. Ако се наложи и нея да вземам в харема ще ми дойде в повече. Виждам, че вече изнасяш!

— Вътре е като в Държавния резерв на Щатите. Куфарите са общо 10 и всичките са натъпкани догоре, казвам ти, че има милиони.

— Не виждам охранителите, какво стана с тях?

— И двамата съм ги завързал, а единия още спи. Ела да видиш този, любовникът, как съм го подредил!

Командо го заведе зад къщата и му посочи към голяма кучешка колиба, до нея седеше и мрачно гледаше единият пазач. Ръцете му бяха завързани зад гърба, а нашийникът на кучето бе стегнат на дебелия му врат, отделно здрав синджир го свързваше към халка, бетонирана в земята.

— Ето го нашият Шаро! Не ми създаде особени проблеми, веселата вдовица напълно го бе обезсилила. Другият лежи в безсъзнание при парите, но и той е завързан и няма как да избяга. После обаче трябва да го изтеглим дотук, защото мисля да подпалим гаражите.

— Това само ще привлече вниманието. Остави ги, достатъчно им навредихме!

— Ти не знаеш какво открих в малката клетка, затова говориш така. Там на един цял рафт са подредени пликове с наркотици, навярно има стотина килограма.

— Сериозно? Значи и съпругата е била наясно, навярно тя там си държи колата.

— О, знаела е, няма как да е другояче. В едното помещение дрога, в другото пари — ето един добър повод да повикаме пожарната. Това и за нас е добре, ако съм оставил някоя следа, огънят и обилната вода ще ги заличат напълно.

— Добре тогава, нека не губим повече време, а да товарим парите!

— До вратата вече съм пренесъл шест куфара, иди докарай колата и започни да ги редиш в нея! Аз в това време ще извлека другия пазач на безопасно място и ще те чакам.

Иво на бегот отиде до колата, запали двигателя и я докара пред входа. Слезе и започна да товари куфарите, но повече от шест не успя да събере. Пъхна два в багажника и четири на задната седалка и пространството се запълни, когато Командо седнеше отпред мястото свършваше. След това, при прехвърлянето в другия автомобил ставаше още по-сложно, с Робинзон ставаха трима и мястото съвсем се смаляваше.

Той затвори багажника и вратите и се отправи към гаража, в това време приятелят му се показва зад ъгъла.

— Довлякох го при другия, завързах му и краката. Там ще са на безопасно място, когато пожарникарите дойдат ще ги освободят.

— В опела се побраха само шест куфара, другите какво ще ги правим?

— Като седна ще сложа още един на коленете си, останалите ще ги изгорим. Хайде да приключваме тук и да изчезваме!

Изнесоха седмия куфар и разсипаха цяла туба с бензин в двете помещения, поляха и колите вътре.

— Вземи куфара, тръгвай и пали двигателя, аз идвам след секунда!

Иво се затича с парите, тежки бяха, мамка му, навярно сумата в него беше огромна. Сложи го до пасажерската врата и я отвори, качи се зад волана и стартира двигателя.

Откъм гаражите се чу бучене като от силен вятър, Командо бе запалил бензина и той бързо се разгаряше. След секунди се появи на бегом, седна до него и сложи куфара на коленете си:

— Карай сега, но не звъни на 112, че после ще проверят номера! Все ще се намери някой съсед да се обади.

Подкараха колата и напуснаха Панчарево, след няколко минути зад тях се виждаше само заревото от пожара.

* * *

Но те бяха направили за смях цялата Организация, затова босовете впрегнаха всичките си сили, за да открият и накажат виновниците.

През следващите дни по вилите около столицата се провеждаха денонощни съвещания, изпълнени с ругатни, заплахи и пьянски запои. Подземният свят вреше и кипеше, ни един бардак не остана претарашен, ни един уличен тарикат не остана неразпитан. Нищо! Пълна нула! Накрая вече почти се бяха предали, когато едно ченге на заплата при тях им предложи нова стратегия. Достъп до паметта на камерите пред ресторанта, десетина безработни анализатори и още една-две полицейски хитринки, изпитани в годините на прехода.

Това даде резултат, компютрите избълваха номерата на двайсетина коли, които най-често бяха обикаляли района около оная дата. Ченгето си прибра наградата, увери своите работодатели, че винаги е на разположение и се върна към служебните си задължения,

които бяха да помага на по-богатите престъпници да работят безпроблемно.

Това бе последната сламка и след няколко телефонни разговора и една конферентна връзка с лидера на една политическа сила, ужилените решиха да се хванат за нея.

Изпратиха съгледвачи да слухтят по всички кътчета на страната, късметът на двама от тях проработи и една нощ те се озоваха пред къщата на Робинзон.

Не че създадоха някакъв проблем! За него те бяха ниска топка, с Иво още на следващата нощ ги пипнаха, но разбраха, че вече никога няма да са в безопасност.

ТОГАВА:

Тъкмо с Нели си бяха наели една малка вила до Балчик и се двоумяха дали да слязат към плажа на разходка или да проверят качествата на матрака в спалнята, когато телефонът му завибрира.

Беше Робинзон, който никога не би звъннал без основателна причина и Иво подсъзнателно се подготви да чуе лоши новини.

— Шефе, здравей! Как така се сети за мен?

— Извинявай, че ти нарушавам почивката, моето момче, но тук се случват някои обезпокоителни събития и реших да ти се обадя.

На Иво му настръхна косата, в първия момент си помисли, че полицията е намерила доказателства за някое тяхно убийство и нещата за тримата съзаклятници са се влошили непоправимо.

— Казвай, приятелю, не ме дръж в напрежение!

— По понятни причини не мога да говоря с подробности, затова ще ти обясня по-набързо.

— Слушам те!

— Знаеш, че всяка сутрин преглеждам записите от камерите, правя го за общо успокоение. Преди 3–4 дни забелязах как двама обикалят покрай моя дувар и внимателно оглеждат мястото, било е в три часа след полунощ и не вярвам по това време да са се разхождали в гората. Знаеш, че съм мнителен и сериозно се притесних, защото имам дарбата да преценявам хората, а тези си бяха с подготовка. Вече бе късно да предприемам каквото и да било, затова заседнах пред монитора и през следващите две нощи не се отделих от него, дори Рита прибирах в плевнята, че ако ония се върнат да не й сторят нещо. Но всичко си беше постарому, цяла нощ пълно спокойствие, на следващата също и аз си помислих, че може и да съм се подвел, което честно да ти кажа, ме зарадва. Обаче днес сутринта отново седнах и пузнах на бързи обороти записа от последната нощ и какво да видя — същите двама пича се появиха откъм гората, с пълзене стигнаха отново до каменния зид и единия се качи на гърба на другия, за да надникне в двора. Викам си, тия май са решили да прекарат нова пътека към дома ми. Това вече не може да е съвпадение, нито случайност, тези хора или

разузнават, или се готвят да извършат нещо, но повярвай ми, не ни мислят доброто.

— Някакви други подробности?

— Тогава поогледаха, пообиколиха и отново се скриха между дърветата. Когато изгледах целия запис заключих къщата и тръгнах по стъпките им, но на едно горско пътче те са се качили в някакво голямо превозно средство и са отпътували, така, че ги изгубих. Вече имам няколко идеи за присъствието на тези хора тук, но ще си говорим насаме, сега исках само да те информирам.

— Хич не ми харесва тази работа, мирише ми на сериозни неприятности.

— Така е, знаеш, че лесно не се плаша, но тези не са обикновени апаши, личи им, че са преминали някакво обучение. Твърде е вероятно да сме се появили на радара.

— Още днес ще се прибера, само удръж фронта до довечера!

— Не е лошо да си дойдеш, като сме двама ще съм по-спокоен!

— Скоро ще се видим, не се безпокой! Нека не губя повече време в приказки, сега затварям!

— Тогава доскоро!

Иво излезе на просторната тераса, където Нели полугола се наслаждаваше на слънцето, а като го видя, закачливо му се усмихна.

— Усещам какво ти се върти в главата, но има промяна в плана. Синът ти тези дни дали е свободен?

— Доколкото знам, сега той чете за изпити, скоро имат сесия.

— Питам, защото се налага спешно да си тръгна, Робинзон има нужда от мен. Ако искаш, обади се на сина си и го покани тук да ти прави компания, може да си вземе и учебниците. Останете колкото искате, ето ти пари да не ви липсва нищо, а когато ви омръзне се прибирай към Х.!

— Щом така се разбърза, явно работата е сериозна!

— Иначе не бих тръгнал, само като погледна от терасата надолу направо ти завиждам, че ще можеш да останеш и да се насладиш на това прекрасно място.

— Иди и му помогни, той винаги е правил всичко за теб!

— Така и ще направя! Обади се на сина си или на някоя твоя приятелка да дойде, а аз ще тръгвам, че всяка минута е ценна.

— Да не е болен?

— Него ако го видя болен, много ще се учудя. Не, друг е проблемът и ние ще го разрешим по мъжки.

Той влезе в стаята, набързо си събра багажа, прегърна Нели, качи се в колата и отпътува.

За да се реши приятелят му да се обади, работата наистина беше сериозна и не биваше да губи никакво време. Робинзон отдавна бе минал петдесетте, вече нямаше никакви илюзии, а предвид това, с което се бе занимавал в миналото, преценката му в подобни ситуации не подлежеше на съмнение. Зовът му определено бе повод за загриженост.

На магистралата настъпи педала и се съсредоточи в шофирането, с тази скорост трябваше да е максимално внимателен.

Градовете и селцата прелитаха край него, скоро в далечината изникна Търново и там на разклона той слезе от магистралата, стрелката на километража чувствително падна. Вече караше по-бавно, но си бе почти вкъщи и малко се успокои, надали от обаждането на приятеля му бяха минали и три часа, а и ония досега се показваха само нощем.

След малко пред очите му се повиха първите кокетни къщички на Х., но той не влезе в града, а се качи направо в селцето. Паркира пежото в двора на вилата си и без да губи време за багажа се затича към имението на развълнувания новодомец. На портата се спря за миг, подаде уговорения сигнал и чак тогава влезе, не искаше да стресира човека допълнително.

— Как успя да пристигнеш толкова бързо, сигурно си шофирал като на рали?

— Да, усетих, че си развълнуван и понатиснах педала. Може и да съм си докарал някоя глоба, но сигурността е по-важна от парите.

— Сядай сега тук и виж какво се случи през въпросните нощи, а аз ще ти направя кафе!

Той донесе един лаптоп на масата, поигра си с клавиатурата, намери каквото търсеше и го остави да гледа, после хлътна в кухнята. Иво се намести удобно и удивен загледа кадрите, които се появиха пред очите му. Приятелят му не бе преувеличил, всичко бе протекло точно така, както му го обясни сутринта. Пусна записа още веднъж, но на бавни обороти, а после се пресегна и спря кадъра върху лицето на единия среднощен натрапник.

— Шефе, тази програма може ли да увеличава образа, мутрата на по-високия ми се вижда позната?

— И аз установих нещо подобно, но исках независимо мнение. Добре е врагът ти да има лице, сега поне знаем срещу кого се изправяме.

Той се приближи, кликна с курсора върху образа и екранът се изпълни, поради качествената техника можеха да прочетат и бръчките по физиономията на човека. Двамата се наведоха напред и след миг почти в един глас заговориха:

— Този е един от хората, които се въртяха около Унгарския ресторант, беше в групата, която товареше и разтоварваше колите на дилърите, по-точно тази на Цецо, Бог да го прости.

— Точно така, и на мен ми се стори познат, но не можех да се досетя къде съм го виждал. Но как, по дяволите, толкова бързо са разбрали кои сме и къде живеем?

— И аз не мога да си го обясня. Но в ерата на сателитите и на напредналите технологии всичко е възможно, а ако в началото, при самото ни пристигане в столицата сме били невнимателни и непредпазливи, дори някоя улична камера може да ги е насочила към нас. А и двамата знаем, че мафията има дълга памет и още по-дълга ръка.

— Каквото и да е, положението хич не е добро. Щом са ни открили е въпрос на време да изпратят цяла армия, а като знам за какви пари става дума, това няма да закъснее.

— Прав си, какво предлагаш?

— Те не предполагат, че сме ги усетили и все още са спокойни и поради това невнимателни. Има още няколко часа докато мръкне, ела с мен навън да се подсигуририм за тази нощ!

Те излязоха на двора и първата им работа бе да огледат трезора, но той бе така добре замаскиран, че ако човек не знаеше точното му местоположение, никога не би го открил. Робинзон го поведе към плевнята, отключи масивната дървена врата и откачи от стената четири челюстни капана от най-големия размер, дори в сумрака зъбите на захващащите дъги злоещо проблясваха.

— Учил съм ви, че добрата защита е на много нива, затова ще им спретнем няколко изненади. Ще заложа капаните около оградата и ще ги замаскирам. Ако дойдат пак от тази посока, някой от тях неминуемо

ще активира пружината и мигом отпада от играта, защото от удара и от болката може и да изгуби съзнание. Капаните са за лов на мечки и кракът му най-вероятно ще се счупи като клечка.

— После какво ще правим?

— Аз ще застана на този ъгъл с арбалета, а ти ще заредиш ветеринарната пушка с двойна доза от транквиланта и ще се маскираш до отсрещната стена, за да наблюдаваш и другата посока. Ако ти се удаде случай стреляй бързо и без предупреждение, а аз с арбалета ще изчакам, защото после искам да ги разпитаме за повече подробности.

— Това ще е в случай че са само двамата, но я си представи, че са повече!

— Виж какво, хванат ли ни, при всички случаи ще ни убият. Първо ще ни принудят да им кажем къде са парите, а после закономерно ще се отърват от нас, защо са им живи свидетели на това, което вършат? Но предполагам, че още не са надушили къде е Командо, навярно си мислят, че сме тук и тримата. Вече знаем, че ще дойдат и това е голямо предимство за нас, след като контролираме точките за достъп, първата битка вероятно ще я спечелим ние.

— А след това?

— Нямаме бъдеще вече, приятелю! Това е началото на края ни. Щом веднъж са ни открили, навярно са съобщили на началниците си нашите координати и е въпрос на време да ни пипнат. Те разполагат с неизчерпаем ресурс от обучени и готови на всичко момчета, след тези двамата неминуемо ще изпратят още. Ние разбунихме гнездото на осите, окрадохме ги и сега ще си носим последствията. Но нека не губим повече време, остави ме да заложа капаните, а ти прибери Рита в някоя стая, че много се привързах към това кученце! За бъдещето ще мислим по-късно!

— Ще го сторя, но и аз имам нещо наум! Нали останаха свободни няколко дистанционни камери, които купихме, а са оказа, че са излишни. Ще взема една и набързо ще я монтирам на входа на селото, така ще засичаме всеки автомобил, който идва насам. Обхватът ѝ е няколкостотин метра и без проблем ще приемаме сигнала, който тя ще ни изпраща.

— Умна идея, влез в склада и избери някоя! Само един вход към селото ли има?

— Един е, пътят свършва в самия център и за да се върнеш обратно пак по него минаваш.

— Идеално, така, ако дойдат с превозно средство ще имаме много повече време да се подготвим.

Двамата се разделиха и всеки се зае със задачите си, след около четиридесет минути се събраха отново и заредиха две стрелички с тройна доза от приспивателното, защото като изчислиха килограмите на кучето и на човека се оказа, че по-малко количество няма да осигури желанния ефект.

— Този препарат е приготвен за животни, дали ще е ефективен и при хората?

— Предполагам, че да, щом го използват при маймуни и примати, нали според Дарвин сме роднини с тях.

— Тогава мисля, че сме готови, приятелю, ако тази нощ се появят ще останат неприятно изненадани.

— Дано да са все още само двамата, с повече хора трудно ще се справим.

— Пак можем да ги победим, изненадата е на наша страна! Важното е да не допускаме някой от тях да се измъкне, че ще предупреди другите. Ти все още ли виждаш добре нощем?

— След толкова витамин А, който изпих навремето, съм като бухал.

— Тогава гледай да не пропуснеш с пушката, предполагам, че ако пак се появят само двамата, единият ще се хване в капана, но другия трябва да го свалиш!

— Ако нещо се издъня и не улуча, зная, че ти с арбалета си безпогрешен.

— Така е, но с него вероятно ще го убия, а аз искам да ги разпитам, след това ще ни е много по-лесно да планираме ходовете си. Командо кога ще се връща?

— Не знам със сигурност, но постоянно се чуваме, мога да го попитам. Все пак до десетина дни трябва да си дойде, такава бе първоначалната уговорка.

— Повече не му звъни от твоя телефон, те имат хора в МВР и сигурно го подслушват! Нека да мине тази нощ, да разберем в кого са били по-силните карти и утре, ако сме още живи ще го потърсим от друг номер! Налага се и него да предупредим, че да е нащрек още от

аерогарата, а стигне ли си в къщата вече ще съм по-спокоен, там ще бъде като в крепост.

— Мисля, че излишно се безпокоиш! Ако сме прави в предположенията си, че неканените ни гости са изпратени от София, не вярвам за толкова кратко време да са научили и неговия адрес.

— Може и да си прав, но нека да бъдем подготвени и за такъв вариант!

— Хайде тогава да влизаме вътре, че искам да проверя как излъчва последната камера! Като мръкне ще се преоблечем с камуфлажните дрехи и ще заемем позициите си, че може да изкараме в чакане и до сутринта.

Двамата влязоха вътре, хапнаха набързо и се загледаха в монитора, но бе още рано и навън цареше пълно спокойствие. Кученцето сякаш също бе усетило важността на момента и не им се пречкаше, а се бе свило в едно ъгълче и не сваляше умните си очи от тях. Опащчицата му радостно тупкаше по пода, а все още клепналите му малки ушички помръдваха и при най-малкия шум в стаята. Камерата, монтирана само преди няколко часа обхващаше входа към селото, поради високата ѝ резолюция виждаха дори номерата на колите, с които обитателите на съседните къщи от време на време се прибираха. Тези автомобили те знаеха наизуст, защото всеки ден ги срещаха по улиците и засега бяха спокойни.

Около 23 часа обаче се случи нещо необичайно и двамата бързо се приведоха към екрана. Един огромен джип „Хамър“ с изгасени светлини бавно навлезе в обсега, мина през разклончето и пое в тяхната посока, в купето ясно различиха две фигури, говорещи си нещо. Робинзон хвърли един последен поглед на мониторите и кимна на Иво.

— Това превозно средство не ти ли е познато? Ако си спомняш точно преди да го убием, с подобен модел докараха депутата Янко Попов до Унгарския ресторант за една последна вечеря.

— Не с подобен, точно такъв беше.

— Значи вече твърдо сме убедени, че точно те ни преследват, досега не бях много сигурен. Тези автомобили са редки, не вярвам да е съвпадение.

Робинзон си погледна часовника.

— Хайде, партньоре, време е! Това, че са само двама неимоверно ни улеснява! Да вървим и да ги разбием!

Двамата пъргаво се надигнаха, изгасиха осветлението и тихо напуснаха къщата, след миг сенките им безшумно се стопиха в нощта.

* * *

Иво се бе притаил в своето скривалище и със заредена пушка очакваше появата на двамата мъже, които бяха засекали преди малко. Според изчисленията му те щяха да се появят след трийсетина минути, защото първо трябваше да скрият някъде превозното си средство, а после и да стигнат дотук. Беше се слял със зеленината наоколо и не помръдваше, защото от уроците на приятеля си бе запомнил, че и най-малкото движение привлича погледите. Тези хора бяха обучени и предпазливи, но тъй като предните нощи не бяха срещали особени трудности, сега нямаше да бъдат толкова внимателни, а неговият ментор отдавна го бе научил, че в техния занаят рутината обърква всички предварителни сметки.

С периферното си зрение долови някакво движение откъм гората и бавно, точно като совите обърна главата си натам. В първия момент не различи нищо, поляната бе все така пуста и само лекия ветрец нарушаваше пълната тишина. Впери поглед и зачака, след малко вече ясно открои двете фигури, които полуприведени, внимателно се промъкваха точно в неговата посока и само след минута-две щяха да са точно пред мерника му. Той притаи дъх и бавно вдигна пушката, през оптиката ѝ различаваше двамата натрапници много по-ясно. Скоро те достигнаха до каменния дувар и както предишната нощ, единият се покачи на раменете на партньора си и надникна в двора.

Тъй като кучето бе прибрано в къщата, вътре нямаше никакво движение и успокоени двамата сближиха глави и нещо си зашепнаха. После единият тръгна точно към Иво, а другият се отдалечи в посока към Робинзон, явно решили да обиколят терена.

Това беше, приближаваше най-подходящия момент за стрелба, оставаха още десетина метра и човекът щеше да влезе в обсега на пушката му.

Успокои дишането си и пръстът му меко обгърна спусъка, през качествения мерник ясно виждаше къде трябва да насочи стреличката.

Всичко вървеше по план и вече мислеше да стреля, когато в далечината се чу болезнен рев и тишината бе нарушена от гневни псувни и стенания. Мишената пред него рязко спря и се обърна с гръб, точно този момент избра Иво и натисна спусъка. Острието се заби между плешките на човека и в първия момент оня дори не усети какво става, той вече бързаше да види какво се е случило с партньора му. Иво продължи да го следи през мерника, в един момент видя как Робинзон изникна от нищото и с един удар повали вече упоената жертва на земята, после клекна до тялото. Бе облечен с наметалото, което сам си бе изработил преди години от клонки и папрати и сякаш изчезна, дотолкова се сливаше с околната среда.

Иво напусна укритието си и се запромъква към него, скоро различи изпадналият в безсъзнание човек, а току-що се бе убедил, че и приятелят му е някъде наоколо.

— Тук съм, да не ме застреляш!

Безформената купчина на земята придоби човешки облик и Робинзон се материализира сякаш от нищото.

— Върви точно след мен, че да не стъпиш и ти в някой капан! Чуваш ли го оня как реве на умряло, сигурно много го боли?

— Нека, не му е работа да дебне хората по нощите! Този да не се събуди и да офейка?

— Поне още два часа няма да мръдне, погрижил съм се. Нека да освободим другия, че скоро с тези крясъци ще събуди цялото село!

Двамата се насочиха към мястото, където предполагаха, че човекът е активирал капана, сега от тази посока се носеха само тихи стенения.

— След малко и той ще се отнесе, шокът ще го приспи и полесно ще ги замъкнем в плевнята. Там ще му окажем първа помощ и ще ги оставим да си ближат раните, а на сутринта ще опитаме да поговорим с тях.

Докато си шепнеха и се придвижваха приятелят му обезопасяваше капаните и скоро се озоваха при втория натрапник, който вече едва дишаше.

— Как е, боли ли? Сигурно боли, но да си беше стоял вкъщи! Къде си тръгнал да се мериш с големите?

Той го освободи от челюстите и под разкъсания тактически панталон зейна огромна рана, там зъбите, запоени за метала се бяха впили дълбоко в плътта.

— Иди и замъкни другия в плевнята, аз ще се погрижа за този!

Двамата се разделиха, Иво се върна назад и награби все още упоения човек, прехвърли го през рамо и се запъти към постройката в дъното на двора.

Тази нощ се справиха безпроблемно, сега оставаше само да ги убедят да говорят, за да разберат какво знаеше врагът. Но Робинзон бе прав, вече ги бяха открили и рано или късно щяха да ги пипнат, това бе неизбежно. Всичките им планове се проваляха и трябваше цял живот да бягат и да се крият, но имаше и друг вариант, да издирят и да убият виновникът за всичко това, човекът, измислил престъпната схема. Ако приключеха с него навреме, цялата организация щеше да се разпадне и на останалите нямаше и да им хрумне да ги търсят повече, те щяха да са заети със собственото си оцеляване. Мислеше си как само с един ход могат да решат всичките си проблеми, но кого трябваше да търсят, кой бе митичният Главен? Робинзон твърдеше, че няма човек, който да не може да бъде издебнат и убит, но засега началникът с този прякор беше призрак, за който само бяха чували.

В далечината различи постройката на плевнята и се запъти натам, тялото на рамото му висеше отпуснато и все така не показваше никакви признаци на живот. Отвори вратата и го стовари в ъгъла, после седна до него и зачака приятеля си. След няколко дни и Командо се връщаше от Сейшелите, тримата трябваше да седнат и да решат какво ще предприемат в бъдеще. Ясно бе, че няма да стоят със скръстени ръце и да чакат като телета в кланицата, изход винаги имаше и се надяваше да го намерят.

Отвън се чу тътрене на крака, вратата изскърца и приятелят му домъкна с пъшкане и втория им пленник, после клекна до него и запретна крачола на скъсания от удара панталон.

— Иди и пусни Рита да не се мъчи вътре, а на връщане ми донеси аптекката да спрем кръвта на този, че като нищо ще го изпуснем. На полигона се правят на големи мъжкари, но изправят ли се пред реални проблеми се насират от страх, тогава установяват, че животът има и друга страна, не толкова приятна.

Иво го остави с двамата им пленници и отиде да изпълни заръката. Бързо намери кутията с медикаменти и на връщане кученцето зарадвано го последва, но като приближиха плевнята заръмжа и козината на гърба му настръхна.

— Точно така, моето момиче, и ти усещаш, че тия не са от добрите. Заради такива като тях ще трябва да бягаме оттук, това и на тебе няма да ти се понарави.

Той влезе вътре и включи лампата, на приятеля му бе нужна светлина, а и вече нямаше от кого да се крият. Робинзон пое аптечката, отвори я и след няколко минути кракът на ранения бе умело бинтован. После стана и от един дървен сандък извади два чифта белезници и дълъг синджир, окова двамата пленници и прекара края на веригата през дебела халка, здраво зазидана в стената.

— Навремето тук са връзвали бикове, металът може да удържи и слон. Мисля, че засега тук приключихме, нека ги оставим да поспят до сутринта, а ние с теб ще отидем да открием хамъра в гората и да го приберем в двора.

— Претърси ги, виж дали ключовете не са някъде по джобовете им!

— Вече го сторих, ето какво друго открих!

Отзад до стената приятелят му беше подредил два пистолета, два ножа в калъфи и чифт джобни радиостанции със слушалки.

— Телефоните им навярно са в колата, неписано правило е на мисия да не ходиш с телефон. Все намират да се раззвънят в най-неподходящия момент и обявяват позицията ти на всички. Ела, искам да ти покажа още нещо!

Той извади единия нож от калъфа и му го подаде.

— Това е американски боен нож „Бауи“, използват го техните специални части. Виждаш ли колко често е заточвано острието му, на другия е в същото състояние. Нали не си мислиш, че са ги използвали само, за да си белят ябълки! Пред тези нови и нахъсани попълнения дори Джак Изкормвача би изглеждал като хорист в църква. Двамата са абсолютни главорези, добре, че не им попаднахме в ръцете. А и пистолетите им са качествени — „Хеклер и Кох“, една от любимите ми марки. Немско оръжие, сигурно и точно, но и безумно скъпо.

— Е, вече няма да им трябва, сега ще служи на нас. Идва ни точно навреме, нали ти е ясно, че в близките дни трябва да се покрием

в нелегалност?

— Всичко ще се изясни при разпита, но и аз съм на твоето мнение. Ще заключим къщите си и за начало ще се скрием в пещерата, там сме на сигурно място. Ще ти трябва и нова СИМ карта, тази направо я изгори! Като успокоим топката ще се свържем с Командо, може да се наложи да призовем под знамената и него.

— Тези какво ще ги правим? Знаеш, че не можем да ги пуснем.

— То е ясно! Като изцедя от тях всичко, което знаят, ще ги убия, друг начин няма. Но те напълно заслужават тази участ, кой знае досега на колко човека са отнели живота?

— А и се занимават с дрога, това окончателно им подписва присъдите. Убивал съм за много по-малки количества, а тези работят направо с килограми.

— Бих казал дори с тонове, те от години зареждат цялата страна.

— Когато им свихме парите, Командо ми каза, че единият гараж на Вълев е бил пълен догоре с наркотици, затова и ги подпалихме. Ония отрепки тогава си получиха заслуженото, сега е време и тия да ги последват.

— Не бързай толкова, по-важно е да разберем какво са научили за нас и какво са докладвали на шефовете, така и ние ще сме по-подготвени за предстоящото. Знаеш ли, тази идея да си купим част от остров и то надалеч, започва все повече да ми харесва, тя може да се окаже и единственото ни спасение.

— Така е, нека да изчакаме Командо да докладва и ако всичко е наред ще задействаме сделката с Буров. Може обаче да се наложи да звънеш на бат Сали и да го помолиш за един фалшив паспорт, иначе как ще напуснеш страната?

— Не ми се иска да разчитам на него за толкова важни неща. Във Варна беше друго, там наказвахме дребните риби и не ми пукаше, че го моля за услуга, но сега става дума за живота и на трима ни и не искам да се доверявам на бандит, та макар и бивш. Ще се наложи да измислим нещо друго и то в най-скоро време, защото софиянците след броени часове ще се усетят, че техните хора не се обаждат и навярно им се е случило нещо непредвидено.

— Тогава да не губим ценно време, вземи един прожектор и да вървим да търсим джипа!

Те провериха отново пленниците си, убедиха се, че са здраво оковани, излязоха навън и заключиха масивната врата. Тръгнаха към мястото, откъдето се появиха двамата им неканени гости, с помощта на немската овчарка не се лутаха дълго в тъмното и скоро на едно горско пътче откриха скритата и замаскирана с клони кола.

Натовариха се в нея и тримата, подкараха я и малко преди зазоряване я прибраха в просторния двор на Робинзон. Той заключи голямата порта, качиха се по стайте и легнаха в хладните чаршафи, цяла нощ бяха на крак и искаха поне малко да починат.

* * *

След няколко часа освежителен сън двамата се събраха около масата в кухнята, на нея вече димеше цяла кана ароматно колумбийско кафе. И двамата усещаха, че скоро ще се наложи да се лишат от тези малки удоволствия, за да запазят живота си щеше да им се наложи временно или завинаги да се покрият някъде.

— Значи ето аз как виждам нещата — започна Робинзон — днес ни предстои важната задача да разберем с каква информация разполагат нашите преследвачи и според нея да координираме и бъдещите си действия. Следващите дни и нощи ще са много напечени, но няма как, трябва да изчакаме Командо и заедно с него да вземем най-важните решения в живота си. Предполагам, че до 4–5 дни той ще се върне и когато тримата обобщим ситуацията ще предприемем и нашите ответни ходове. Хапни сега нещо и нека не губим повече време, нашите неканени гости в плевнята навярно ни очакват с нетърпение!

— Дано научим нещо съществено!

— Всичко, което знаят те, трябва да го разберем и ние, но най-вече ме интересува как са попаднали на нас и какво са успели да предадат на своите началници в столицата.

— Тогава да се заемаме с работа, нека не ги караме да чакат повече!

Двамата се надигнаха, напълниха в една бутилка вода за своите пленници и нетърпеливо се запътиха към временния им затвор.

Стигнаха до яката порта и очакващи поредната изненада долепиха ухо на нея, отвътре се чуваше приглушен говор.

Робинзон отмести резетата, отключи и надникна вътре, а после направи знак на Иво да го последва.

— Добро утро, момчета, добре ли спяхте?

Вътре ония разтревожено се размърдаха, не знаеха какво да очакват и бяха нащрек. Превръзката на ранения се бе напоила с кръв и се бе свлякла надолу, откривайки част от ужасната рана, причинена нощес от мечия капан.

— Ето ви вода, пийнете си! С моя приятел все още не сме решили какво да ви правим, нашето отношение към вас ще зависи изцяло от отговорите, които ще ни дадете. Е, кой иска да е пръв?

Окованите бабаити обнадядени се спогледаха, значи можеха и да се отърват. По-едрият възбудено заговори:

— Снощи навлязохме с колата в гората и се изгубихме, в тъмното не знаехме къде се намираме. Дойдохме насам за да потърсим помощ, но вие явно ни помислихте за крадци и ни нападнахте.

Без да каже нищо Робинзон стана, откачи веригата от стената и поведе човекът навън, а Иво остана при другия. Предполагаше, че приятелят му иска да ги раздели, това бе общоприета практика при провеждане на разпит.

Погледна ранения и съчувствено му заговори:

— Разкажи ни всичко и ще те закараме в болница. Състоянието ти никак не е добро и спешно се нуждаеш от лекар. Тук няма кой да ти помогне, ако не говориш, раната ще се инфектира и като нищо ще останеш с един крак. Това ли искаш?

— Всичко ще ви кажа, но нека си остане между нас! Партньорът ми не трябва да разбира, че съм си отворил устата, ще ме наклепа пред шефовете, а те не си поплюват.

— Тогава говори, но не крий нищо! После ще разпитаем и другия и ако открием несъответствия в разказите ви ще последват строги наказания.

— Изпратиха ни от София. Аз по принцип работя в полицията, но сега сме по-скоро като частни лица. Преди няколко месеца неизвестни засега извършители убиха и ограбиха бившият ни шеф, новината беше дълго време по първите страници на вестниците.

— Това нас какво ни касае, не виждам връзката?

— Работата е там, че ние се занимаваме и със странична дейност, не съвсем законна. Вършим определени задачи извън нашите правомощия, но тъй като се въртят огромни пари и са замесени хора на високи постове, досега не бяхме имали проблеми. Всичко започна когато някакви убиха шефа и партньора му, а после свиха на Организацията голяма сума пари. Тези нагоре по веригата побесняха и задействаха целия си ресурс, за да открият извършителите. Първата им работа бе да изземат записите от охранителните камери пред ресторанта, където бяха извършени убийствата и да ни ги предоставят за анализ. След внимателен оглед, продължил няколко дни, отделихме двайсетина съмнителни автомобили, които най-често са посещавали паркинга в дните преди покушенията и по номерата им определихме техните собственици. После се разделихме на групи по двама и започнахме да обикаляме заподозрените, та да им видим и физиономиите, защото долу-горе вече имахме представа кои може да са били атентаторите. На нас двамата с моя колега се падна габровския регион и вие по ирония на съдбата се оказахте първите проверени, след това щяхме да отскочим и до самия град Габрово, където има още две коли, посещавали паркинга през оня период.

— Е, ние с моя приятел отговаряме ли на описанието, че ни отделихте цели три нощи?

— Загубихме толкова време по чиста случайност, защото все не успяхме да ви засечем и да ви сравним със снимките, които носим. Но не сте вие, ония са били трима и освен това изглеждат по съвсем различен начин.

Иво много-много не му вярваше, но той рядко вярваше на хората. Навярно не би повярвал и на папата, ако нямаше надежден свидетел. Сега обаче мислено благодари на далновидността на Робинзон, който тогава настоя всички да си променят визиите и те с Командо подходиха сериозно към исканията му. Оказваше се, че това им бе спасило живота и сега им даваше още малко време, за да успеят да организират бягството си. Усещаше, че от тия повече нямаше отърване, дори и засега да не ги подозираха, щяха да се върнат и да си отмъстят за отношението.

В този момент вратата се отвори и партньорът му влезе в плевнята, погледна го и му намигна.

— Сядай да чуеш този служител на реда каква интересна история разказва, оказва се, че властите са организирали мащабно издирване на някакви убийци и затова са обикаляли наоколо.

Той набързо му съобщи какво е научил, а раненият младеж само ги слушаше и кимаше с глава.

— Ела да излезем навън, искам да поговорим насаме!

Отдалечиха се достатъчно, че да не ги чуе някой и зашепнаха:

— Засега сме в безопасност, но е въпрос на време някой в София да се запита къде са им съгледвачите и да проверят от къде са докладвали за последно. Давай да се отърваме от тия, да скрием някъде труповете и на спокойствие да обмислим бъдещето си. Какво ще кажеш?

— Така и ще направим щом изпращат такива посредствени хулигани да ни издирват, но нека поне да ги умъртвим безболезнено. Ти им пригответи нещо за хапване, а аз ще сваря чай от онази билка, която ти пригответих миналата година, за да приспиш Искрен. Този път ще сложа повече, когато заспят няма и да се събудят. Днес през целия ден ги дръж жадни, а довечера ще примесим отварата с някакво безалкохолно, най-добре с портокалов пунш, че по аромата да не се усетят какво им готвим. Ти вече спечели доверието на тоя, излъжи го, че утре ще ги освободим!

— А ти какво направи с другия?

— Още е жив, само го оковах изкъсо за едно дърво, че другия път да не лъже. Както и да е, той вече не ни е необходим, защото имаме цялата информация. Оказва се, че щом не са ни разпознали можехме и да ги оставим да си ходят, но в такива ситуации човек никога не може да бъде сигурен и е най-добре да се подсигури. Освен това тия напълно са заслужили смъртта си, нали лично ги видяхме в какви схеми участват.

— Точно затова се чудя дали направо да не вляза при тях и да им прочета присъдите. Нека и те малко да се поизпотят като знаят какви вреди са причинявали на хората с тези наркотици!

— По-добре недей, нека да проявим малко хуманност. Някой път направо ме учудваш с твоята кръвожадност.

— Не виждам как това може да е проблем! Ако беше на моето място, досега да си отишъл и да си ги избил. Само си представи какво ми е било когато видях дъщеря си на масата в моргата, от ужаса, който

изпитах тогава, почти година бях като в транс. Точно наркотиците я убиха, кажи ми защо трябва да прощавам на тези, които ги разпространяват! Още когато са започнали тази дейност те са си поели риска, всеки знае, че това е строго наказуемо. Те продават смърт, те са смъртта! Да не говорим, че са уж служители на закона и предвид правомощията, с които разполагат като такива, са триж по-опасни.

— Чакай, аз не те разубеждавам, само споделих, че ме изненадва жестокостта ти.

— Навремето бях много хрисим и какво спечелих? Загубих детето си, а престъпниците спокойно се разхождаха по улиците, сега поне тях спирам. И аз усещам, че съм се променил, но добротата е несъвместима с нещата, които върша. Но ще ти споделя нещо — всички, които убиваме, заслужават да умрат.

— Е, тук не мога да ти противореча. Истината си е истина! Хайде тогава да прибираме и другия вътре, че работа ме чака! Имам упойки да приготвям!

С общи усилия вкараха ругаещия бабаит при другия, оковаха го и отново заключиха вратата.

И двамата натрапници не подозираха какво ги очаква и ставаха все по-нагли и настъпателни, но какво от това, на осъдените на смърт винаги им се дава право да изкажат последните си думи.

В къщата Робинзон изсипа изсушени билки в една тенджерка и започна да ги вари, като от време на време разбъркваше субстанцията, та да провери доколко гъста смес се е получила. Мърмореше си нещо и Иво се позачуди дали не си нашепва някакви заклинания. Приятелят му ту намаляваше огъня, ту го усилваше, а веднъж дори близна от течността. Мислеше си за свои работи. Допреди две години живееше по горите и бе станал истински знахар, тогава тревите, билките и гъбите му бяха единственото средство за оцеляване. Ако не се бе запознал с Иво, а после и с Командо и досега щеше да живее в пещерата, в която бе преминал почти половината му живот. Новите приятели му помогнаха отново да си стъпи на краката и да се върне в цивилизацията, благодарение на тях сега притежаваше и тази чудесна къща. Е, сега се налагаше отново да я напусне, но поне щеше да е жив, а и с такива другари където и да бяха, все щеше да е интересно.

След трийсетина минути упойката бе готова и той изключи котлона.

— Иво, вземи единия от техните телефони и звъни на Командо, уреди среща в най-скоро време!

— Чакай, сега ще му се обадя!

Той взе конфискуваната „Нокия“ на единия и набра номера на съученика си, след няколко сигнала се свърза и започна да му излага последните новини. Набързо му обясни за развитието на ситуацията и че май ще им се наложи да се покрият за известно време. Поговориха десетина минути и когато затвори телефона се обърна към Робинзон:

— След два дни кацат, определихме си среща в Търново. Ще дойде сам, без Петя, още не иска да я тревожи.

— Е, казано е, че човек и добре да живее се жени, какво да правиш? Природа! Но по-добре, че тя няма да е с него, насаме ще можем всичко да си кажем.

— То е ясно, че ще изчезваме нанякъде, затова нека отсега да започнем да се подготвяме! Добре, че поне средства имаме, с тяхна помощ навсякъде ще сме добре дошли.

— Бандитските пари добре ще ни дойдат, все ще им намерим някакво приложение. Ще стегнем и по-малко багаж, може да се наложи бързо да напуснем къщите си.

— Не вярвам, нали ги чу, че не са ни разпознали. Работата ще се напече, когато ги обявят за издирване, но дотогава ние вече ще сме далеч.

— Утре ще скрием трупове и ще заличим следите, през нощта трябва да се отървем и от джипа. Предлагам ти да го откараме някъде далеч и да го подпалим, а ще се върнем с твоята кола.

— Става, нали помниш мястото където с Командо убихме Иван Асенов! Там по пътя за Габрово има една удобна пуста отбивка, накрая завършва с дълбоко дере.

— Знам, че ще се справим, досега винаги сме го правили. Хайде, направи по някой сандвич, а аз ще смеся отварата с безалкохолно! Вземи и малко аналгин, че оня сигурно вече много го боли, нека поне накрая не страда толкова!

— Ама и ти си една Майка Тереза, направо ти се чудя на милосърдието. Остави ги да страдат и да се пекат на бавен огън, така поне малко ще си намалят греховете!

Навън започна да мръква и двамата приятели се заеха със задачите си, Иво направи няколко сандвича, а Робинзон смеси

приспивателното с безалкохолно и го сложи за малко във фризера.

— Е, почти сме готови, от такъв концентрат и слон би заспал. Но това е безболезнена смърт, унасяш се бавно и повече никога не се събуждаш. Ако не знаеш какво предстои си напълно спокоен.

— Така е, казват, че не смъртта е ужасна, а самото очакване за нея. В затвора осъдените на смърт са в постоянно напрежение и поради тази причина само след няколко месеца вече не приличат на хора, тотално са изперкали.

— Неизвестността е неприятно чувство! Ако си готов хайде да тръгваме, че ония сигурно са умрели от глад!

Натоварени с леко осолени сандвичи и охладеното смъртоносно безалкохолно двамата се отправиха към плевнята и още отдалеч чуха, че двамата им пленници жестоко се карат.

Тихо приближиха вратата и се заслушаха.

— Казах ти още първата вечер да влезем и да очистим дъртия, а по-младия можеше да изчакаме и вътре.

— Откъде да знаем, че ще се окажат толкова корави? Допуснахме да ни изиграят и сега ще си носим последиците.

— За теб не знам, но аз ще се върна. Никой не може така да се ебава с мен и да очаква, че ще му се размине. Ще докарам момчетата и ще ги размажем от бой.

— И аз искам да присъствам, не виждаш ли, че заради тях може и за цял живот да остана инвалид. Нека сега да се измъкнем, а после ще решаваме дали само да ги осакатим или направо да ги убием! Но няма да им простя!

Навън двамата приятели се спогледаха ухилени и Робинзон прошепна в ухото му:

— Казах ти, че са психопати на ръба на разума. След тия приказки, които чухме ми олекна на душата, че ще ги затрием.

Те шумно тръгнаха към вратата, а ония вътре усетиха чуждото присъствие и млъкнаха.

Портата се отвори и техните пазачи влязоха вътре, натоварени с храна и запотена бутилка безалкохолно.

— Огладняхте ли, момчета? Извинете ни за проявеното негостоприемство, но никой не обича натрапниците, пък били те и от полицията. Мислим утре да ви пуснем, че навярно приятелите ви се

притесняват за вас, може и семейства да имате. Хапнете си и се наспете спокойно, на сутринта отново ще сте свободни граждани!

— Вие нападнахте двама служители на реда, нали не мислите, че ще ви се размине!

— А вие какво търсите в моя имот по нощите? На вратата имам звънец, като ви интересува нещо, позвънете през деня и питайте! Но нека не спорим повече, то е ясно, че приятели няма да станем! Желая ви приятна вечер!

Двамата огледаха катинарите, излязоха и отново заключиха здраво вратата. Прибраха се в къщата и си легнаха, оставяйки двамата главорези да се наслаждават на последната вечеря в живота си.

А точно преди 4–5 дни всичко си вървеше толкова нормално, Иво събираше тен по морето, а приятелят му се подготвяше за зимата и си мислеше, че вече се е устроил за последните години от живота си и едва ли нещо може да се обърка. Оказваше се обаче, че може, и то много, направо необратимо.

Робинзон отдавна бе минал шестдесетте и бе твърде стар и уморен за ново начало, но никой не го питаше, съдбата диктуваше правилата. В другата стая ученикът му навярно вече спеше, след това, което бе преживял едва ли нещо можеше сериозно да го разстрои.

Повъртя се още малко, започна да се унася и след малко заспа.

* * *

Събуди го една твърда ръка, която леко го разтърсваше по рамото.

— Ставай, партньоре, слънцето отдавна изгря!

Робинзон мигом се разсъни и се надигна от леглото.

— Спал съм като младенец, дори не съм усетил кога е минала нощта.

— И аз винаги, когато накажа някой наркотрафикант се успокоявам, цяло чудо е, че тази сутрин те изпреварих.

— Ходи ли натам, ония дали са живи?

— Още не, не съм излизал от къщата. Хайде да си изпием кафето и ще отидем да проверим, че после и копане на яма ни чака.

— Не е само копането, налага се след това идеално да замаскираме гроба, защото ще тръгнат да ги търсят. Ако доведат и кучета може и да открият труповете, затова ще ги заровим по-надълбоко.

— Там, където открихме „хамъра“ почвата е мека, и два метра няма да ни затруднят. Днес ще копаем, а нощес ще замъкнем телата дотам и ще ги заровим. После ще те оставя да ги замаскираш, в тази работа нямаш равен.

— Най-отгоре ще наръсим малко емулгатор заради зверовете, нали не искаме след време хората да намират по дворовете си човешки ръце и крака! Джипа ще го оставим за последно, гробът е по-важен!

— Чакай, не се кани толкова, може след малко да ги заварим живи и здрави!

— Тогава ти ще си на ход, нали искаше когато ги убиваш да ги гледаш в очите. Но ако са пили от бутилката ти гарантирам, че са заспали завинаги, завиших дозата поне три пъти.

— Сега ще разберем, ако си готов нека да тръгваме!

Двамата си допиха кафето и любопитни да разберат какво се е случило, тръгнаха към плевнята. Последните двайсетина метра се придвижваха изключително тихи, ако пленниците им се бяха събудили и издаваха някакви звуци се надяваха навреме да ги чуят и да бъдат подготвени за всичко. Но наоколо бе пълна тишина, дори иначе ранобудните жители на селцето още си бяха по къщите и освен далечен лай на куче, нищо друго не нарушаваше спокойствието наоколо.

Приблжиха вратата и Робинзон дори опря ухо до грубите дъски, но му се стори, че отвътре долавя само жуженето на мухи. Погледна към Иво, кимна му и внимателно отключи. Двамата пристъпиха и застинаха на прага, дори и за виделите им вече всичко очи гледката не бе приятна, но по принцип Смъртта друго не може и да предложи. Двамата софийски съгледвачи сякаш още спяха, единият по гръб, а другият обърнат настрани, но празната бутилка, която се търкаляше край тях изясняваше всичко, в тези тела повече живот нямаше.

По ирония на съдбата позите им бяха някак трогателни и на Иво дори му дожеля за преждевременната им кончина, въпреки че приживе дилърите бяха направили всичко възможно смъртта им да не бъде тъжно събитие за никого.

— Е, приятелю, тези юнаци си получиха заслуженото, по-умрели не могат и да бъдат, но поне не са се мъчили.

— Така е, заспали са завинаги! Хайде да ги покрием с нещо, че чак нощес ще ги погребваме!

Той свали от сеното две големи парчета найлон и с тях уви телата, така фигурите на земята заприличаха на мумии.

— Найлонът ще ги спари, но поне ще ги спаси от мухите. Ако снесат ларвите си по телата тия хич няма да са приятна гледка, а и мирисът ще е ужасен. Но каквото са търсили, такова са намерили. Ако не ги бяхме усетили навреме, само след няколко дни ние можехме да сме на тяхното място.

— Спечелихме си няколко седмици, в състоянието, в което беше оня, не вярвам да те е излъгал. Довечера ще се отървем от труповете и от колата им и щем, не щем, ще се покрием за ден-два, докато се срещнем с Командо. Ще отидем някъде на спокойствие и тримата ще решим какво ще правим занапред, но е ясно, че за да оцелеем ще са нужни радикални промени.

— Е, нали все опяваше, че спокойствието те убивало и търсеше приключения? Сега ще променим това, предстоят ни много по-напрегнати месеци, че и години.

— Радвам се, че си такъв оптимист и гледаш толкова напред, но ако трябва да съм откровен и аз съм на твоето мнение. Вече знаем, че ще ни търсят и няма да сме неподготвени, а като имаме и пари, решения много. Дори накрая да ни докопат и да ни убият, преди това ще ги направим луди, въобще не мисля да им се одупя и неподвижно да ги чакам. Засега резултатът е две на нула в наша полза, а до края на играта има още много време.

— Какво ще предложиш да вършим днес?

— Аз ще отида до пещерата да я вкарам в експлоатация, че може тия дни да ги изкараме в нея. Искам да сменя батериите на взривателите, нали си спомняш, че миналата година ти обясних какви капани съм заложил из гората.

— Да, твоята параноя накрая ще ни бъде от полза. А аз какво да свърша?

— Извади от склада две лопати и кирка, после почивай, сега светлото се явява наш враг! Иди на вилата си и я приготви за консервация, предполагам, че следващите няколко години няма да я

посещаваш. Раздай запасите си от храна на съседите, защото накрая ще изключиш и тока, пред тях измисли някаква легенда какво е наложило да отсъстваш толкова дълго! И накрая, най-важното! Телефоните и на двамата са като проследяващи устройства и е въпрос на време тези, които са ги изпратили да се усетят, че нещо не е наред. Още сега ги вземи и слез до бензиностанцията, там като видиш, че някой ТИР спре да зарежда с гориво, незабелязано ги прикрепи някъде по шасито, така вграденият в тях джипиес ще показва, че постоянно са в движение. По този начин ще си спечелим така необходимото ни време, докато се срещнем с Командо.

СЛЕД ТОВА:

Обаче в нашата малка държавица къде да се скриеш?

Събраха всичките си пари и се сдобиха с част от едно малко островче в Тихия океан, райско кътче и предназначено за последно убежище.

Но още не им бе писано да тръгнат, защото най-неочаквано дойде предложението на Главния секретар на МВР, Драгомир Новков, който чрез приятеля на Иво, търновския полицаи Гемижев, ги покани да станат част от специалните му и обвити в пълна секретност групи, преследващи и наказващи родни престъпници по целия свят.

Приеха, разбира се, бяха мечтали за такава работа. Кой да ги предупреди, че на политик не бива да се вярва?

ТОГАВА:

Сред тишината на природата не усетиха кога настъпи денят, който и тримата очакваха с нетърпение, денят, полагащ ново начало на остатъка на живота им.

Часовникът показваше, че имат още няколко часа до срещата с Командо в Търново и те започнаха да си приготвят багажа. Не им трябваша много вещи, предполагаха, че в тази специална част ще ги снабдят с всичко необходимо.

Иво взе телефона на Робинзон и звънна първо на третия член от групата им за да провери дали при него всичко е наред. След няколко сигнала Командо вдигна слушалката.

— Здравейте момчета, пътувам с такси и скоро ще влезем в Търново. Вие къде сте?

— Още сме по нашия край, само проверяваме докъде си стигнал. Твоята кола на Петя ли я остави?

— Паркирал съм я в двора на вилата, ако желае нека да я ползва.

— Ние ще хванем влака и ще сме точни за срещата, след малко ще се обадя и на Гемижев. Не очаквам неприятности от него, мисля, че той вече е в нашия отбор. Помотай се малко из Търново и в 17 часа бъди пред бара!

— Окей, там ще ви чакам, а като се видим ще ви разказвам какво съм свършил във Варна.

Те прекратиха разговора и Иво отново се обади, този път на полицаия.

— Здравей Николай, позна ли ме? Аз съм Иво, но ти звъня от друг телефон. Как са нещата, днес ще се срещаме ли?

Отсреща му заговориха и той съсредоточено се заслуша, зададе му още няколко въпроса и усмихнат затвори.

— Приятелю, всичко е наред, Гемижев се е обадил на главния секретар и от столицата са изпратили кола специално за нас. Разбрахме се в 18 часа да се чакаме пред автогарата, оттам ще ни вземат. Оставих един час разлика, че да си кажем и ние насаме по някоя приказка.

— Е, нещата се задействаха и стига това да не се окаже някаква измама, ни предстоят няколко напрегнати месеца точно по нашата част.

— Не вярвам Николай да ни лъже и да си рискува живота. Многократно го предупредих какво ще му се случи, ако си позволи подобно нещо, а и постоянно му даваме нагледни примери на какво сме способни. А и той е в неведение почти за всичко, дори не знае, че и аз участвам в групата.

— Тогава нека да тръгваме, влакът няма да ни чака!

По познатите вече пътеки слязоха до гарата, качиха се във вагона и десет минути преди 17 часа бяха на мястото за срещата.

Невъзмутимият им приятел и сега ги бе преварил, дори бе облегнат на същата колона. До краката му лежеше една голяма чанта, друг багаж нямаше.

— Е, събрахме се! Хайде да седнем на някоя пейка и да преговорим нещата, после навярно ще имаме компания!

Настаниха се в парка и първо изслушаха Командо, сега той бе техният финансист и от него зависеше много.

— Веднага искам да ви успокоя, че всичко е наред! Вече си имаме част от остров точно за четири милиона евро, но се наложи да дам 1000 евро и на нотариуса, за да приключи навреме. Голяма документация попълвахме, наложи се да ходим и до консулството, където също ги почерпих, но както вече казах, всичко е минало. Да ви кажа, малко се съмнявах, че тази малка държавица има дипломатическо представителство в България, но се оказа, че през 2004 година са открили консулство в София. Иначе в целия свят имат само две посолства — във Франция и в САЩ, в другите държави са представителства.

— Някакви проблеми?

— Не, само забавянето! Останалите пари обърнах в долари, Буров помогна и малко се поучуди на молбата ми, но не посмя да задава въпроси.

— Той ти е толкова задължен, задето успя да му върнеш откраднатата фирма, че е готов на всичко, за да ти услужи.

— Така е, той не знае, че всъщност фирмата му я отвоювахме от Братанов тримата. Оставих на Петя стотина хиляди лева, но от моя дял, нека и тя да разполага с налични пари докато ме няма!

— Е, ти регулярно ще я посещаваш, няма да ни запрат под ключ я.

— Има и такава вероятност, всичко това може да е една голяма постановка за да ни пипнат.

— Шансовете са категорично в наша полза, всички факти говорят за това. Значи казваш, че по финансовата част всичко е наред?

— Абсолютно, доларите съм ги свалил в подземие, а за него никой освен нас не знае.

— Как, и Петя ли?

— Ти луд ли си, как ще ѝ се доверявам толкова. Не помниш ли преди две години оная даскалица как ме обра, вече съм си взел поука.

— Как да не помня, нали когато с Робинзон те поканихме в нашата група бе гол като пушка. Обра те, но сега е мъртва, получи си заслуженото. А ти колко имаш — милиони, че и имот в океана. Каж ми, на кого сега му е по-добре!

— На мен, разбира се, благодарение на вас си стъпих на краката. Докато сме единни и обмисляме внимателно нещата винаги ще побеждаваме, нищо не може да ни спре.

— Така е, прав си! Хайде да тръгваме към автогарата, там ни е срещата с Гемижев, и по пътя можем да си говорим!

Нарамиха чантите и като минаха край входа на бара Робинзон им посочи камерата над входа.

— Помните ли лудите ни изпълнения през онази нощ? Все още бяхте неподготвени аматьори, но добре се справихте. Наблюдавах ви отстрани и още тогава усещах, че имате голям потенциал.

— Точно записа от тази камера е изгледал главният секретар, затова ни е харесал. Това се казва държавник, ако разсъждаваше на дребно щеше да ни търси сметка, че понатупахме полицаите, но той се оказа замесен от друго тесто.

— Сега този същият човек ще ни е шеф, нека не го разочароваме!

— От това сътрудничество всички ще имаме полза, като свикнем тоя-оня, той ще отчете намаление на престъпността, а ние ще се покрием за известно време. Всъщност ще бъдем под носа на ония, които ни издирват, но те няма да го знаят.

— Има и един друг въпрос, който трябва да обсъдим.

— Какъв по-точно?

— Когато ни закарат в София, там ще бъдат любопитни да разберат какви сме ги вършили досега, но ви съветвам да си траете, не им давайте козове. Ще си признаем само за оная нощ в бара, другото нека си остане между нас. На тях им е ясно, че не сме ангели и че всеки има тъмна страна. Ще ни изпитат, ще видят на какво сме способни и предполагам, че това ще ги задоволи, нали искат нинджи.

— Искат нинджи, но интелигентни, обучени, самоубийци има и в другите отдели. На всички, които са на държавна служба грешката им е една, като програмирани са и правят само това, което им нареди началството. Това рязко ги отличава от нас — те се придържат към плана, ние импровизираме. Робинзон, нали е така?

— Абсолютно си прав, но по-точно ще бъде ако ги наречеш пионки. Освен това в нашата държава когато някой шеф се издъни, веднага гледа да прехвърли вината другиму, та затова и подчинените му постоянно се ослушват за указания.

— Това поведение се наблюдава при нации, които са били дълго време в робство, те поколения наред са лизали задника на някой повисшестоящ и са изпитвали ужас ако някой техен сънародник се издигне.

— Моят случай навремето беше подобен, заради началнически издънки аз и още няколко човека напуснахме Специализираният отряд за борба с тероризма, иначе рискувахме да ни осъдят по скалъпени обвинения. Не сте ли забелязали, че в нашата страна напоследък няма ярки научни открития, навсякъде се наблюдава една и съща посредственост? Това е защото кадрните веднага биват смачквани, назначават се само хора с връзки и партийни подлоги, а тях за интелект никой не ги пита. На запад е друго, там ако имаш някакъв талант, още от университета фирмите те дръпват и инвестират в теб, а после ти им се отплащаш и прогресът е налице.

— Там за всяко място се борят десетима и наистина най-добрият побеждава.

— Тук пусни радиото, достатъчно е да послушаш някой член на Парламента, от когото взимат интервю и веднага ти става ясно, че това е някакъв селски тарикат, платил за мястото си. Да ви давам ли примери? Лошото е, че тъкмо от такива тъпащи зависи всичко, докато това продължава, винаги ще сме на опашката. Извинете ме, че се отплеснах, но ти ме попита за мнение.

— Не се притеснявай, и ние мислим като теб. Ако не беше така щяхме да си седим в България, не да купуваме острови. Ето я автогарата, почти стигнахме.

Насреща им се зададе Гемижев, той ги бе видял отдалеч и вече подтичваше да ги посрещне.

Когато наближи протегна ръка към Иво за поздрав.

— Здравейте на всички! Това ли са твоите хора, нали каза, че са трима.

— Така като ни гледаш колко сме?

Полицаят смаяно го загледа.

— И ти ли участваш, ето че пак ме надхитри. Знаех си аз, че не си хрисимият баща, с който се запознах преди две години. Подозирах те още от началото, но трябва да призная, че ти умело си прикриваше следите.

— Нищо, важното бе да се върши работа. Не забравяй, че тогава с теб бяхме от двете страни на барикадата! Това са моите авери, но по понятни причини няма да те запознавам с тях, нека си останат анонимни.

— Всъщност колко човека сте вие?

— Трима, но все качествени.

— Все пак мога да им стисна ръцете, нали, за това което вършите се иска голям кураж. Господа, радвам се, че се срещнахме, аз се казвам Николай Гемижев!

Робинзон му пое ръката и я разтърси.

— Ние отдавна те познаваме, макар и задочно. Трябва да ти призная, че Иво не спира да се хвали с теб, той много те уважава. Прости ни, че от време на време нарушаваме законите, но понякога се налага да се намесваме и да оправяме нещата, явно на властта това не ѝ е по силите. Преди да премина от другата страна и аз бях човек на правилата, но животът ме убеди, че е наивно да вярвам в химери. А това е третият ни съмишленик!

Командо пристъпи напред и театрално се поклони.

— Здравейте, г-н Гемижев, много съм слушал за вас и то все хубави неща.

— Дано да е така, в никакъв случай не искам да съм ви враг. Но покрай вас и аз намазах, когато се обадох на главния секретар той бе толкова доволен, че ме повиши, от днес съм шеф на моето районно.

— Честито, ти наистина заслужаваше повишение. Доколкото разбрахме си прочистил района от телефонни измамници, изобличил си подкупно ченге, а един едър дилър на дрога се е самоубил и вече няма да трови града. Убиецът на студентката също е в ареста и чака присъда, какво повече от това да желаем?

— Е, не приписвайте заслугите си на мен, но е факт, че и вие помогнахте. Май ще се окаже, че вашият начин е по-ефективен, носи бързи резултати. Ето я колата, качвайте се и да потегляме!

— Ти ли ще ни возиш?

— Да, само четиримата сме, операцията е напълно секретна. Никой друг освен нас и Новков не знае какво се случва.

— Така и трябва да е, дори ще те помоля след това и ти да забравиш какво си видял!

— Нямате проблеми, момчета, аз умея да пазя тайна, а и съм инструктиран от най-високо място. Освен това още като се върна в Търново ще наредя на Веселинов от Охранителна полиция веднага да унищожи записите от района на автогарата, така нито нашата среща, нито вашите физиономии ще бъдат документирани някъде. Спуснат е код „синьо“, това на нашия език означава пълна конфиденциалност.

Четиримата се качиха в колата, луксозно правителствено БМВ и след умела маневра потеглиха към София.

Разказваха си разни криминални случки, смееха се на дребните неудачи в живота си и не усетиха кога стигнаха до столицата. В купето имаше и синя лампа, но не я пускаха, искаха да пътуват инкогнито и напълно да изчезнат от полезрението на останалия свят.

БМВ-то профуча през крайните квартали, навлезе в централната част и накрая закова пред хотел „Шератон“.

Шофьорът им се наведе към един уред, монтиран в купето до сенника и каза само три думи:

— На мястото сме.

Обърна се към останалите пасажери и им заговори:

— Оттук ще ви поеме друг колега, той ще ви закара до вашето местоназначение. Нещата са толкова секретни, че дори аз не зная къде е това, а и надали повече от десет човека в цялата държава знаят. Сега се налага да се сбогуваме и искам да ви кажа няколко прощални думи.

— О, подготвил си и слово!

— Е, не точно, но наистина репетирах. А и защо не? Вие сте най-почтените хора, които съм срещал в живота си, благодарение на такива като вас държим престъпността в някакви разумни граници. Признавам, че методите ви са крайни и не биха се харесали на част от обществото, но пък те не знаят какъв хаос щеше да настъпи, ако не съществуваха подобни на вашата групички. Ако продължаваме да сме мили с престъпниците няма да постигнем нищо, то е ясно на всички. Сега в болницата на Търново лежат няколко неми цигани с отрязани езици и оттогава в целия окръг не е регистрирана нито една телефонна измама. История не се прави със спазване на правилата, затова напълно ви подкрепям и се гордея, че мога да се нарека ваш приятел.

— Николай, колко време репетира тази реч? Стига, че ще ни разплачеш! Не върви колегата ти да дойде и да ни завари как циврим!

Всички се разсмяха, в това време един добре сложен младеж застана до колата и почука на стъклото.

— Е, аз бях дотук, ако имате път към Търново, обаждайте се!

— Непременно!

Той слезе от автомобила и каза на колегата си някаква неразбираема парола, оня му отговори, козирува и се качи при тях.

— Добър ден, господа, за известно време ще ви бъда шофьор. Няма да ви се представям, не е позволено. Задачата ми е да ви откарам в полите на Витоша и да ви предам на дежурния на фермата. Той също е предупреден за вашето пристигане и вече ви чака.

— Добър ден и на вас! Така ли му казвате на мястото — фермата?

— Навремето е било развъдник за селскостопански животни, но след промените през 1989 година държавата го дарява на МВР и те го преустройват за свои цели. Мястото се охранява много сериозно и външен човек няма как да влезе там. Други подробности не зная, виждал съм го само отвън, през оградата.

— Карайте тогава, явно смятат, че ние сме привилегирани!

Шофьорът им чевръсто се вля в трафика и подкара в посока към планината, след известно време напуснаха градската част и Витоша се показва насреща им. Пътят се стесни, но личеше, че бе поддържан, въпреки че по него нямаше никакво друго движение.

Автомобилът им навлезе в гъста борова гора и след няколко завоя спря пред спуснатата бариера и караулка с пазач в нея.

Той сравни физиономията на водача им със снимка, която държеше в ръка и ги пропусна, но само след стотина метра насреща им изникна нова яка метална врата, над която бяха монтирани няколко камери. Едната се извъртя и червеното ѝ око обвинително замига срещу тях.

Шофьорът отново спря, обърна се към тях и заговори:

— Е, аз бях дотук, по-нататък продължете пеша! Домакинът ще ви посрещне и ще ви настани, той ще знае повече.

Те слязоха и разтовариха багажа си.

— Благодарим ти, лека служба!

Колата потегли и вратата зад тях автоматично се отвори, явно присъствието им се следеше от дежурен.

От интеркома, вграден в дясната колона прозвуча дрезгав глас:

— Добре дошли във фермата! Моля продължете по пътя, след малко ще ви посрещнат!

Те нарамиха чантите и последваха инструкциите.

В далечината личаха 2–3 постройките, които бяха виждали и по-добри времена, с обичайния за селското стопанство вид — ниски и дълги, почти без прозорци. Мрачно и закътано място, но то не бе създадено да впечатлява с архитектура, предназначението му беше съвсем друго.

Човекът, отговарящ за настаняването излезе да ги посрещне и още преди да се представи започна да командва, но Робинзон го изгледа с такъв смразяващ поглед, че оня видимо се сви и млъкна, скръстил ръце пред корема си, досущ свещеник, готов за служба.

— Я намали звука, не сме в казармата! Какво си се развикал?

Оня се стресна и само кимна, изчака ги да доближат и едва тогава малко се покопити, колкото да ги покани вътре.

— Заповядайте господата, влезте! Простете поведението ми, но военната служба още ме държи. Стаята ви е готова, сега ще ви я покажа. Настанявайте се удобно и почивайте до утре, сутринта главният секретар ще дойде да ви посети. Викайте ми бай Петко, а за вашите имена няма да питам!

Той ги поведе през широко фоайе, където обстановката бе по-скоро хотелска, отколкото военна и покрай няколко малки зали стигнаха до спалните помещения, също обзаведени с вкус.

Посочи им една врата и каза:

— Засега сте сами, в базата няма други групи. Поради секретността се стараем те да не се засичат, сега останалите са на мисии и поне двадесет дни никой няма да пречи на заниманията ви. Ако искате си лягайте, утре ще бъде важен ден за вас, защото ще ви оценяват.

— Какво значи това?

— Нали не мислите, че всеки, който дойде тук, става за тази работа? Желатели има много, но малцина успяват да убедят секретаря, че ще се справят. Останалите ги изпращаме по живо, по здраво и забравяме за тях, животът им продължава постарому. Които одобрим се обучават няколко месеца, избират си задача и тръгват да я изпълняват, после ги виждаме само когато идват да докладват.

— Добри ли са?

— Най-добрите, иначе какъв е смисълът? Цялата програма е разработена така, че да няма издънки, провалите се броят на пръсти. Ако, не дай Боже, някоя група не успее да изпълни задачата си, изчакваме известно време, колкото да поутихнат нещата и тя се поема от други, а провалилите се избират следваща мишена. Смея да твърдя обаче, че това се случва много рядко, всички са отлично обучени и обикновено се справят. Докато аз работя тук, а това са почти десет години, имаме само два провала, което означава 95–96% успеваемост.

— Браво на момчетата, поздравете ги от новодошлите!

— Не са само момчета, имаме и жени, но те са малцинство. Сега спете, утре пак ще говорим!

Той закрета обратно по коридора, приличаше на пенсиониран старшина на рота, какъвто вероятно и беше.

Тримата приятели го изчакаха да се отдалечи и влязоха в стаята, отредена за тях. Тя се оказа с размерите на монашеска килия и също толкова приветлива. Три легла, завеси на прозорците, в ъгъла малка баня. Общо взето всичко необходимо за един кратък престой, но това бяха само видимите неща. Зад малка завеска бяха строени лаптоп, телевизор, хладилник и микровълнова печка.

Когато отвориха гардероба откриха различни размери спортно облекло, маратонки, бельо и дрехи, а до тях дебел фотоалбум, пълен с различни фотографии. Робинзон го прелисти набързо и го отдели настрана.

— Момчета, предлагам ви да лягаме, и утре е ден! Ще изкараме тук няколко месеца и ще имаме достатъчно време да се запознаем с подробностите. Спете сега, но искам да ви предупредя, че в стаята 100% има подслушвателна апаратура, внимавайте какво споделяте!

— Добре, шефе, за това и сами се досетихме!

— Има и друго! Те ще проверят миналото ни месец по месец, ще ринат с голямата лопата и се надявам ако сте вършили нещо притеснително, добре да сте се подсигурили. Не ни арестуваха и не ни затвориха, значи всичко казано за тук е истина. Стегнете се, искам да дадете всичко от себе си и да им покажете на какво сте способни!

Подредиха си дрехите, взеха си по един душ и си легнаха, утре бе срещата им със секретаря и трябваше да са свежи и отпочинали, само от него зависеше дали ще ги приемат или ще ги отхвърлят.

* * *

На сутринта около осем часа на вратата се почука и домакинът влезе при тях.

— Добро утро! Закуската е сервирана, моля заповядайте в столовата! За вас съм се постарал специално, надявам се яденето да ви хареса.

Те минаха през банята, облякоха се набързо и по апетитната миризма лесно откриха столовата, тя бе през няколко стаи от тяхната. Видяха няколко маси, като една от тях бе отрупана с храна, имаше от всичко и по много.

Развеселени насядаха по столовете, щом полагаха такива грижи за тях, явно наистина бяха ценни гости. Омлет, шунка, различни сирена и кашкавали бяха наредени в големи плата, а на малка помощна масичка чакаха няколко вида сладка, масло и препечени филийки.

Две кани, едната с чай, а другата с кафе димяха до тях, а за тези, които не желяеха топла напитка бе приготвен портокалов сок с парченца лед в него. Наистина голямо изобилие, спор нямаше!

Бай Петко застана до масата им и посочи към продуктите.

— Тук винаги е така. Бюджетът е неограничен и всичко е в големи количества, освен това е от най-високо качество. Ако ви одобрят ще се убедите, че и оръжията, и специалната техника, и

подготовката са на ниво, от нищо не се пести. По принцип хората с власт не обичат свободните електрони като вас, искат всичко да е под контрол, но в тази зона това не важи. Секретарят преди малко се обади, каза, че около девет ще е тук, затова спокойно закусете!

Заради предстоящата среща и тримата бяха напрегнати, но менюто бе невероятно и те успяха да хапнат по-малко. Накрая изпиха по няколко чаши кафе, седнаха във фоайето и нетърпеливо зачакаха домакина, който трябваше да ги представи на Драгомир Новков — секретаря на МВР.

Най-после той се появи от кухнята, изчака ги да станат и ги поведе към една от залите, които бяха видели снощи, когато пристигнаха. Почука на вратата, отвори я и ги покани вътре, а после почтително притвори зад гърба им. Срещу тях усмихнат се изправи един от най-важните хора в държавата и с протегнатата ръка се насочи към малката им групичка. Бе сам, охрана не присъстваше, но това не значеше, че отнякъде не ги наблюдават внимателно.

Здрависаха се и той ги покани да седнат в удобните фотьойли.

— Ето ви и вас, тримата приятели, които сам така и не можах да открия. Въпреки целия ресурс, с който разполагаме, така и не успяхме да ви идентифицираме, след случката в търновския бар сякаш потънахте вдън земя. Сега какво ви накара да се покажете, как така изведнъж решихте да се присъедините към нас?

— Не е точно изведнъж, много пъти сме се замисляли над вашето предложение и малко по малко осъзнавахме, че то не е толкова лошо, ние винаги сме ненавиждали престъпниците. Просто си обичаме свободния начин на живот, това е.

— И тук ще е така, гарантирам ви го! Само първите два-три месеца ще поживеете под някакъв режим, после сте свободни като птици. Все още не знаем каква е подготовката ви и затова от днес с вас ще се заемат нашите инструктори. Програмата тук включва и ускорено изучаване на някакъв чужд език, имаме преподаватели от Центъра по сугестология, които са способни на чудеса. Всеки от вас ще посочи какви са предпочитанията му и по новите методи за 40–50 дни толкова ще напреднете, че пред непознати спокойно може да минавате за чужденци.

— Какъв точно е този начин?

— Работи се на подсъзнателно ниво, обикновено след като ученикът заспи. По този начин дните ви ще са свободни за друго. През последните години министрите от всички правителства доброволно участват в тази програма и после когато излязат извън България могат да водят напълно смислен разговор.

— Позволете да ви поправя, но част от тях и на български не могат да водят смислен разговор. Понякога когато ги слушам искрено се веселя, но и се ужасявам като знам, че точно тези хора ръководят държавата.

Новков притеснено се размърда в креслото си, което вече напълно ги убеди, че навярно разговорът им се записва. Той тактично смени темата.

— А всъщност как се казвате, май пропуснахме да се запознаем?

— Това е Иво, аз съм Робинзон, а на този момък казвайте Командо! Извинете ни за проявената потайност, но обстоятелствата го налагат, а и имената не са най-важното нещо. Нали все пак сме се събрали работа да вършим.

— Прави сте, тук използваме и прякори, важното е да знаем как да се обръщаме към вас. А как основахте вашата група, имаше ли някакъв конкретен повод?

— Преди две години дъщерята на Иво почина от свръхдоза наркотици и той се зае малко да прореди редиците на дилърите. Отначало само го наблюдавах, но после и аз се присъединих, а покъсно привлякохме и Командо. Мине, не мине малко време и виждаме най-лошото в част от хората наоколо, това ни дразни и се опитваме да оправим нещата. Не можем да търпим неправдите, просто друга ни е кройката. Не се страхувам да споделя това с вас, защото вече си сложихме главата в торбата и сме изцяло във вашите ръце.

— Нима очаквахте да имам нещо против? Или да правя от смъртта на няколко отрепки трагедия? Може ли тяхната да е трагедия, а всичките им стотици жертви — статистика? Аз не разсъждавам по този начин, така, че спокойно можете да продължите!

— Минахме от другата страна заради пълното безхаберие и безпомощност на държавата, но не съжالياваме, на доста лоши хора навредихме. По най-прости сметки списъкът на наказаните от нас престъпници вече е по-дълъг и от Стария завет. За повечето от тях вече важи израза „bene decessit“.

— Скромни са ми познанията по латински, но си го превеждам като „умрели добре“.

— Ще ви поздравя за интелигентността! Аз уча моите момчета на това-онова и засега се справяме, нямаме засечки. За нас това, което вършим не е престъпление, по-точно е да се каже, че е необходимо зло. Смя да се похваля, че сега в нашия регион е много по-спокойно, а в градчето вече не можеш да срещнеш дори крадец. Там май единствените престъпници са читателите с просрочени срокове на книги към библиотеката, ако ми позволите да се пошегувам!

— Че сте добри, добри сте, щом досега сте оцелели, а и ние въпреки проявеното старание, не успяхме да ви открием. Това показва, че умеете и да се пазите, а това е не по-малко важно от успешните акции. Трябва да ви кажа, че по вашия край сте придобили страховита репутация, навярно двамата търновски полицаи все още вечер плашат децата си с вас.

— Е, от комплименти не боли! Те каквото търсеха си го намериха, малко се бяха самозабравили.

— И моето мнение е същото, а за оня инцидент никой не мисли да ви търси сметка. Проявили сте завидна инициативност и сте се справили отлично, истински шампиони. А два-три дни след това вие ли оправихте двамата пласъори?

— Дори не знаем за какво говорите. Но като споменахте за пласъори на наркотици ще ви кажа, че с тях не водим преговори.

— Хайде, хайде, инцидентите в Търново са прекалено начесто, такива съвпадения трудно се преглъщат. Но щом не желаете да говорите, няма да настоявам.

— И най-добре! Има неща, за които е по-добре да не знаеш как се правят, това включва приготвянето на шкембе чорбата, наденицата и някои аспекти от нашата работа с престъпниците. За повечето хора са отвратителни. Просто ни оставете да ви докажем, че ни бива! По делата ще ни познаете!

— Разчитам на това! За мен второто място всъщност е мястото на първия губец, затова винаги гледайте да сте на върха! То е малко като в бокса, всички знаят кой е световният шампион, а имената на претендентите тънат в забрава.

— Стараем се, г-н главен секретар! Ако сега се сработим с вас, приоритетите ни ще се припокриват, имаме еднакви цели.

— Странни хора сте вие!

— Това ще го приемем като комплимент.

— А имате ли някакви доказателства за това, което ми разказвате, да не сте някои самозванци?

— Ако думата ни не ви е достатъчна — настръхна Робинзон — тогава не знаем какво правим тук. Нали за в бъдеще ние ще рискуваме живота си, защо ни е да лъжем?

— Момчета, извинявайте за скептицизма, но на всякакви образи съм се нагледал. В началото всички са като вас, наперени и непобедими, но след като инструкторите се позанимаят с тях, излиза, че всичко е било на думи. Един гол тестостерон! Вижте и така наречените ни барети, издънка след издънка! Поради тази причина ми липсват хора и се радвам на всеки по-кадърен, колкото повече групи създадем, толкова повече работа ще свършим. Ако съм ви засегнал, приемете извиненията ми!

— И вие имате право, господин Новков, аз също се извинявам! Дано на тренировките ви докажем, че сме подготвени!

— А какво друго ще усвояваме — намеси се Командо — освен чужди езици и някаква бойна подготовка, ще има ли и още нещо?

— О, да, ще разучавате новите технологии и методи на свързка, а имаме и някои оръжия, за които не сте и чували. Всичко при нас е последна дума на техниката, защото и големите банди технологично са много напред, едва успяваме да ги догоним. След около три месеца ще имате право да изберете първата си задача, тогава ще проличи колко сте добри.

— Значи ние си ги избираме?

— При нас е така, нищо не се прави насила. Когато преценим, че ставате и ви приемем в отбора, Петко Добрев ще ви отключи „Стаята на позора“. Там ще имате възможност да се запознаете в детайли с всички данни, които имаме за големите престъпни босове, после по ваша преценка ще подгоните някой от тях. В апартамента си също ще намерите техни снимки, албумът трябва да е в гардероба. Правете каквото трябва, аз не държа да знам никакви подробности, освен крайния резултат. Както навярно сте разбрали от Гемижев, при нас всички средства са позволени, важното е да се опази тайната. Тези хора дотолкова са навредили на обществото, че и десет смъртни

присъди са им малко, а още са на свобода. Вашата работа ще бъде да поправите тази явна несправедливост.

— Това не е ли незаконно?

— Законът е понятие с разтегливи граници, според мен щом нещо е в услуга на обществото, много-много не трябва да вникваме в правните му аспекти. Е, ако трябва да нарушим няколко алинеи в името на сигурността, нарушаваме ги!

— Този ваш начин на разсъждение ми харесва. А знаете ли, че още през 1972 година израелците са създали групи, подобни на нашите?

— О, сигурен съм, че ние не сме единствените, нито сме първите.

— Но те не са убивали криминални престъпници, използвали са ги срещу терористи. Името „Гневът на Бога“ говори ли ви нещо?

— За момента не мога да се сетя, но съм любопитен да чуя вашия разказ.

— Накратко, когато през 1972 година на Олимпиадата в Мюнхен група въоръжени мъже нападнаха олимпийското село и избиха почти целия израелски отбор, тогавашният министър-председател на Израел, една корава дама на име Голда Меир привиква в кабинета си шефовете на разузнаването и заседават цяла нощ. Резултатът е операция „Гневът на Бога“, дадени са ясни заповеди организаторите и участниците в атаката срещу атлетите да бъдат намерени и показно екзекутирани, за урок на всички. Така се създават тези групи, абсолютно незаконни и затова пазени в дълбока тайна.

— Те успяват ли да свършат работата?

— И още как? След известно време разузнавачите им идентифицират извършителите, оказват се фанатици от групировката „Черния септември“. В ония години тези организации още не бяха такава световна заплаха, но все пак от време на време правеха бели, може би си спомняте италианските „Червените бригади“, които успяха дори да убият министър-председателя на Италия, Алдо Моро.

— Да помня го оня случай, властите откриха човека задушен в багажника на един автомобил.

— Точно така! За Карлос Чакала също всички сме чували, потаен и опасен човек, острие на комунистическите режими. Но аз започнах да ви разказвам за израелците. Та тези момчета и момичета само за

шест месеца откриха и избиха всички замесени, при това с невероятна изобретателност. Е, понеже още бяха неопитни, допуснаха и някои гафове и по тях разузнавателните служби на други държави се досетиха какво се случва, но важното е, че работата беше свършена.

— Сега нашите групи тук, създадени 30–40 години по-късно, вършат подобни задачи и аз, въпреки че са юридически незаконни, ги подкрепям. Момчета, вие какво ще кажете?

— Ще кажем, че мислим като вас.

— А вие, Иво?

— Всички казват, нека някой друг го направи. Винаги съм усещал, че този някой друг съм аз. Не ми трябва богатство, нито материални облаги, отказал съм се от всичко. Всичко е преходно, само приятелите никога не са в повече.

— Ето такива хора са ми нужни — отново се намеси секретарят — искам да са убедени, че вършат добро, дори и чрез жестокост.

— Ще се постараям, не се притеснявайте! Нека първо да докажем, че сме достойни за вашето звено и като получим зелена светлина, ще се задействаме.

— Ще ви задам един важен въпрос!

— Питайте, не се притеснявайте!

— Бихте ли умрели за каузата?

Робинзон се замисли.

— Ще направим нещо по-добро, ще оцелеем за каузата! И тримата сме очукани, но още не сме развалини и аз залагам на това, че ще оцелеем. Всъщност може да се каже, че сме в началото на един дълъг път, който сами сме избрали.

— Идеален отговор! Не си спомням дали ви споменах, но при нас и заплащането е повече от добро. Които са останали до края и не са се отказали, вече са много богати хора.

— Не сме стигнали чак дотук, за да се отказваме, а относно финансовия аспект ще ви кажа, че и за трима ни лоялността е много по-важна от парите.

— Така ви искам, не мога да ви опиша колко се радвам за вашето решение да ми се доверите. Излишно е да ви казвам, че не подлежите на никаква наказателна отговорност, това ще важи и за минало време, защото за мен е ясно, че не сте били божи кравички. Ако нямате други въпроси аз ще тръгна, че трябва да докладвам на премиера за вас, без

това не може. Вие обличайте екипите и чакайте в стаята си, ще дойдат да ви вземат!

Всички станаха.

— Разбрано, г-н главен секретар, ще дадем всичко от себе си, но доколкото познавам моите ученици, мога да гарантирам, че няма да се посрамим.

— Тогава до следващата ни среща!

Новков стана и доволен напусна залата, май новите попълнения нямаше да го разочароват. Излезе навън, качи се в правителствения автомобил и отпътува.

СЛЕД ТОВА:

Така тримата се превърнаха почти в държавни служители. Месеците на обучение летяха, дойде време и за първата им задача. Справиха се блестящо, но за тях това си беше в реда на нещата. Отвсякъде чуваха само суперлативи. Всичко бе наред, докато не решиха следващата им цел да бъде виден banker-беглец, също в списъците за издирване. Това, че другите групи избягваха тази задача не ги притесняваше, те обичаха предизвикателствата. Колкото по-сложно, толкова по-добре, от опит глава не боли!

Но там се намесиха други интереси и нашите хора от преследвачи се оказаха преследвани, предадени от собствения си ръководител.

Драгомир Новков, главният секретар на МВР, човекът на който бяха поверили живота си ги хвърли на вълците.

Вече нямаше накъде, срещу тях беше цялата държавна машина плюс организираната престъпност, затова Иво, Робинзон и Командо, заедно със съпругата му преминаха нелегално границата с Турция и оттам с кораб стигнаха до своето далечно скривалище.

За две години го превърнаха в туристически рай, завъртяха си собствен бизнес и най-сетна се почувстваха в безопасност, никой не знаеше къде са. Сдобиха се с яхта, с хидроплан и всичкото спокойствие на света.

От началото тримата нямаха други планове, освен да не правят нищо. Така бяха решили! Пътешествия, риболов и лентяйство, никакви грижи. Работата им ги държеше толкова заети, колкото искаха да бъдат!

Намери си занимание, което харесваш и никога няма да ти се наложи да работиш — това бе девизът им и те го спазваха неотклонно!

Но скучният и тих живот не ги удовлетворяваше, затова когато една тяхна служителка пострада от някакъв местен изнасилвач, те решиха да се намесят. За какво ти е да притежаваш обучен питбул, а да го държиш на каишка?

ТОГАВА...

... — Разбра ли нещо повече за дъщерята на Женоария?

— Аз я придружих чак до болницата, затова се забавих. Оказа се, че го е направил един техен съсед, хулиган от класа. Отдавна преследвал момичето и снощи решил да я причака, нали сега майка ѝ я няма. Дръпнал я в една тиха уличка и разкъсал дрехите ѝ, но тя ожесточено се съпротивлявала и той, за да я сплаши, я пребил. Момичето припаднало, явно оня не се шегувал, но не спрял дотам. Накрая я изнасилил и я зарязал без дори да повика помощ.

— Значи знаят кой го е сторил?

— Тя го е разпознала и посочила, но от него ни вест, ни кост, покрил се е сякаш вдън земя. Полицаяте ходили да го търсят и естествено не го открили на адреса. Но предполагам, че няма и да го осъдят, семейството му е богато и поради това има влияние където трябва. Минах покрай къщата им и се убедих, че едва ли са бедни, тя е на брега на океана, разполагат и с частен пристан.

— Жалко, мислех, че на Сейшелите съдът е неприкосновен.

— Не се заблуждавай! Заиграят ли парите има съдии, които ще обявят и Хитлер за невинен.

— Ами тогава да се надяваме, че момичето ще се оправи и майка му ще се върне на работа при нас.

— Чакайте, чакайте, нали не мислите да оставим тоя да се измъкне безнаказано, та ние за много по-малки провинения избихме поне двайсет човека. Всъщност какво се е променило от оня живот? Нищо, освен че ние остаряваме, а престъпниците стават все по-млади. Те си имат своите мотиви, ние — нашите. Но престъплението си е престъпление, а справедливостта си е справедливост. Тук на острова вече не живеем в сенките, но какво ни пречи да отмъстим за това момиче?

Тримата другари се спогледаха и усмивките заиграха по лицата им.

— Ех, приятелю, досещахме се, че точно това ще предложиш. Ти си все същия безнадежден идеалист какъвто беше и в България. Тук

поомекнахме и вече не сме в оная форма от миналото, но нали винаги си ни учил, че доброто планиране е най-важното. Както е тръгнало, романът на Петя ще стане по-дебел и от Библията.

Робинзон се усмихна като акула, каквато всъщност и беше.

— Че какво от това? Да не искате и ние да се забавляваме като френските пенсионери, знаете ги, все хвърлят в парковете едни големи железни топки!

— Сещам се, играта се казва „петанк“.

— Май така беше! Има хора, които колкото и да искат да се измъкнат от опасностите, не могат и ние сме едни от тях. Останахме си динозаври и това е!

— Нали знаеш, някои пътища трябва да се извървят докрай! Освен че старите травми все по-често се обаждат, ние не сме се променили, все сме си същите старчета разбойници.

— На младини трудно се събуждахме, сега пък ни затруднява заспиването, но ако оставим това настрана, и тримата сме във форма. От мен да знаете, душата бръчки няма! А и нали един ден всички ще умрем!

— Е, стари сме, но нали все още имаме зъби! Всъщност знаеш ли, че на теб годините въобще не ти се отразяват? Старееш с финес, като древните монети. Затова и не мога да си те представя да безделничаш в следващите 40–50 години.

— Само придобивам патина, така ли?

— Нещо такова, като консервиран си.

— Това е така, защото живея на принципа „carpe diem“, за който още преди да сте ме попитали ще ви кажа, че означава „цени мига“. Животът ме научи да не си правя дългосрочни планове. А консервиран ми звучи по-добре от балсамиран.

— Цени мига! Това е наистина добро верую.

— Годините са само число, ако не можеш да броиш хич няма да се притесняваш на колко си. Още навремето Платон дълбокомислено е отбелязал, че животът е само миг между две вечности. Изживей този миг подобаващо и после умри доволен, няма как да си вечен!

— Така си е, спор няма!

— Но за вас имам и друга информация и ако подозренията ми се потвърдят, значи здраво сме загазили. Може да е чиста случайност,

може и да си внушавам, но има голяма вероятност Новков да е изпратил някоя от другите групи за нас.

— Не думай! Та той няма представа къде сме.

— Може и да е надушил по някакъв начин. Предполагам, че ако съм прав, ни е влязъл в дирите когато извърши трансфера на ония долари от наградата. Един добър хакер много лесно може да разбере къде са отишли парите и откъде са били изтеглени.

— Командо отдавна ни беше предупредил, че съществува такава възможност. Но какво те кара да мислиш, че сме в опасност?

— На пристанището се натъкнах на двама типа от тия, за които веднага ти светва лампичката, че са главорези. Стойка, поглед, движения — няма как да ги объркам.

— Дори да са от някое подразделение защо реши, че са дошли за нас?

— Говореха на български, затова. Чакаха такси и когато минах покрай тях ги чух. Каква е вероятността в тази част на света да чуеш родна реч? Хайде, ако бяха пенсионери, някоя лигла с любовника си или заможно семейство на почивка иди-дойди, но сега съвпаденията стават много. А какво знаем за съвпаденията?

— Че такива просто няма!

— Именно!

— Тогава в близките седмици трябва да сме много внимателни, ако са хора на Новков действително са опасни. Навярно и те са се обучавали във Фермата.

— Сто процента са минали през ръцете на оня японец — Токугава. Освен това ще са добри стрелци, отлични плувци и майстори в скоковете с парашут. Абе ще бъдат обучени точно като нас.

— Е, не точно! Опитът е много по-важен от младостта!

— Но определено ще са кофти типове.

— И ако са ги заблудили, че сме някакви мошеници, избягали от закона, момчетата са се вързали. По дяволите, дано всичко да е една голяма случайност!

— Дано, че тук тъкмо всичко се подреди! Май трябваше овреме да очистим копелето и сега да не си губим времето с постоянно озръщане.

— Предателството е въпрос на навик, а и такива като него не могат да губят достойно. След Сърбия защо да не опита да ни очисти и

тук?

— Колкото и да го отричаме все пак стават и съвпадения, може да са били някакви спортисти на състезание. Самбисти, ММА бойци, те така си изглеждат! Но ви съветвам да не напускаме острова, нека се кротнем тук поне за месец! Дори Фройд учи, че никоя параноя не е напълно безпочвена.

— Ако са ни надушили ще дойдат по вода, а може и отгоре. Още днес предупреди охраната да си отварят очите!

— Стъпят ли на острова, сензорите ще писнат. И Рита ще ги усети.

— Да се надяваме!

— В такъв случай на Женоария ще помогнем ли?

— Естествено, нали вече го решихме. Поне ще освободим дъщеря ѝ от оковите на бедността.

— С пари ли ще я обезщетим?

— Да, но не с нашите.

— Хайде, казвай какво си намислил!

Той се изправи, замисли се и започна:

— Индийският философ Махатма Ганди, когото аз често обичам да цитирам и още по-често да му подражавам, е написал в своите трудове „Използвай гнева си мъдро!“. Убедил съм се, че това е изключително умна мисъл, човекът е бил много навътре в нещата. Грубата сила невинаги е последно решение! Има и друго индийско военно верую, което гласи „Победа с мирни средства“, но в нашия случай то е неприложимо. По мирния начин няма как да го свършим. И понеже границата между смелостта и безразсъдството е много тънка, почти невидима, затова ще подходим както винаги съм ви учил — с финес.

— От нас какво ще искаш да правим?

— Първо — пълно подчинение! Каквото кажа, когато го кажа!

— Да, маниерът ти винаги е бил като на великодушен диктатор.

— По-добре да съм диктатор, но да сме живи. Когато очакваме най-лошото, няма да сме толкова изненадани, ако се случи нещо неприятно. Командо, заредени ли са кислородните бутилки на водолазните костюми?

— Догоре!

— Тогава ето как ще го направим! Знаете, че е най-тъмно преди зазоряване...

Той им зашепна подробностите, след това откъсна един лист хартия и нахвърля скица на бреговата ивица зад къщата на новата им мишена, която бе запаметил преди няколко часа, прелитайки отгоре с хидроплана.

— С хиксчето съм отбелязал пристана, той е в края на имота.

И тримата се наведоха над импровизираната карта търсейки слаби места в това поредно за тях предизвикателство.

След час бяха решили как ще подходят. Планът си го биваше, не виждаха какво може да се обърка.

Два дни минаха в подготовка и изглаждане на подробностите.

Островът на изнасилвача беше далеч, можеха да се приведнат с хидроплана в някой залив, но той вдигаше шум и привличаше внимание, другия вариант бе да стигнат до там с лодката. Избраха лодката.

Относно момчето бяха единодушни, че не трябва да го убиват. Всеки имаше право на една грешка. И на една прошка. Мислеха да го отвлекат, да поискат откуп от родителите му и да предоставят парите на пострадалото момиче. Те нямаше да поправят стореното, но все бе нещо. Заложника щяха да понабият, да изплашат до смърт, да му наляят малко ум в главата и да го освободят.

В уречения час, малко след полунощ тръгнаха със зодиака. За точка на проникване бяха избрали пристана, граничещ с океана. Тъмнината не им пречеше, тя бе за предпочитане. Бяха въоръжени само с ножове, като Командо бе прибрал в малка непромокаема торбичка и един пистолет от запасите на Джабрил. За всеки случай! Не планираха да стрелят, но знае ли човек.

На дъното на лодката бяха подредени три херметически затворени миниатюрни фенерчета, три акваланга, маски и плавници, но неопреновите костюми оставиха в трюмовете на „Тина“, те ограничаваха движенията и само пречеха.

В три приближиха Пеликан и намалиха оборотите на двигателя, а на една миля от брега по настояване на водача си го изключиха напълно.

— Момчета — зашепна Робинзон — чували ли сте за кавитацията?

— Беше нещо свързано с подводниците.

— Не само с тях! Когато един предмет, в случая нашето витло, се върти под водата, то прави милиони въздушни мехурчета, шумът от които всеки по-модерен сонар долавя от далеч. Нека се застраховаме!

— Откъде имаш такива познания, шефе?

— Един израелец от техните морски спецчасти беше така добър да ме осведоми. Преди много години провеждахме съвместни учения с тях.

— Че израелците имат ли въобще флот? Там е една пустиня.

— Доколкото знам имат излаз на море. Морските им спецчасти се наричат „Шайетет — 13“ и наистина са добри. Но няма и как да е другояче, цялата им държава е заобиколена от врагове и въоръжените им сили са в денонощна пълна бойна готовност.

— Нека тогава да бъдем по-тихи!

Продължиха към имението на момчето само с весла, напълно невидими в кафяво-зелената лодка.

Имаха добър ориентир, пристанът за яхти до къщата бе ярко осветен, а и по-навътре в двора тук-таме блещукаха лампи. Самата сграда бе тъмна, което ги затрудняваше, защото не знаеха коя е стаята на момчето. А бяха сигурни, че си е вкъщи и родителите му го крият, докато отмине първоначалният ентузиазъм на полицаите, след това времето играеше на тяхна страна. По-нататък щяха да създадат фалшиво алиби на сина си, да платят на свидетели, че са го зърнали някъде далеч от местопрестъплението и работата полека щеше да утихне. Жалко за момчето, но какво очаква като е тръгнала така разголена в тъмното.

Да, това като замисъл щеше да сработи, но...

На триста метра от брега Командо вдигна ръка и Иво тихо пусна котвата.

Свериха си часовниците, пристегнаха ремъците на кислородните бутилки и един по един тихо се спуснаха във водата, следвайки водача, в случая Робинзон.

След малко краката им опряха в дъното, но те останаха в легнало положение и се придвижваха така чак до плажната ивица. Пристанът се извиси над тях, висок повече от пет метра, явно пригоден да посреща по-големи съдове.

От колона на колона стигнаха до пътеката към къщата и отново се събраха заедно като се придържаха за въжето на един закотвен скутер. Светлините оставаха отгоре и засега тримата бяха напълно невидими.

— Момчета, дотук добре! Сваляйте бутилките, разделете се и пълзешком обиколете сградата, опитайте да разберете коя е стаята на нашата цел! Следете за камери и отдалеч ги заобикаляйте! Виждате ли ония сервизни помещения? След двайсет минути ви искам там с някаква информация!

Тримата тихо запълзяха по пясъка и скоро изгубиха визуален контакт, всеки следваше определена посока.

Теренът бе огромен, къщата също и ако се мотаеха, времето нямаше да им стигне. Слънцето изгряваше точно след 90 минути и дотогава трябваше да са приключили.

В уречения час сенките им се сляха до отдалечената постройка и те насядали по земята се облегнаха на стената.

— Пълна тишина, няма как да сме сигурни коя е стаята.

— И при мен е така. Май ще трябва да влезем и да ги проверим всичките, една по една.

— Той е тук, момчета, в това бунгало зад нас. Вижте маратонките в коридорчето, типично младежки стил! Изнесъл се е от къщата, та да може да избяга, ако му спретнат някоя хайка. Затова е бил оня скутер под пристана, за да офейка с него.

— Сигурен ли си, че е той?

— Не, разбира се, но какво ни пречи да проверим?

Командо се надигна и опипа бравата — заключено. Той подпъхна ножа си под вратата и леко повдигна, а Иво със своя освободи езичето.

— Готово, кой ще остане да пази?

Робинзон зашепна:

— Аз ще вляза, вие стойте тук!

— Как ще го разпознаеш?

— Според теб колко младежи с маратонки по двеста долара живеят в тази къща? Ако въобще има някой, той ще е.

Двамата се отдръпнаха в храстите и планинецът се шмугна вътре, както седеше на входа, така изведнъж изчезна.

Нощта цареше с пълна сила, главната сграда все така тънеше в мрак, но започваше да съмва, още малко и слънцето щеше да изгрее.

След десетина минути Робинзон се показва на входа, мъкнейки някакъв вързоп на рамото си. Вдигна двата си пръста и посочи към водата, после легна и запълзя, като влачеше и товара си.

И двамата го видяха, изчакаха минута и един по един го последваха.

След малко бяха под пристана.

— Командо, пусни този телефон в пликчето при пистолета! Той е неговият, с него ще се свържем за откупа.

Отново пристегнаха кислородните бутилки, обуха плавниците и зашляпаха към дълбокото.

Тогава ги изненада охранителят.

Отзад ги освети мощен лъч и някой се развика на местния диалект.

Включиха се и аварийните прожектори, които осветиха местността като ден. Проехтя първият изстрел.

Ако не носеха багаж щяха да се измъкнат без проблеми, трябваше само да се потопят изцяло и край. Но пленникът им щеше да се удави, за него нямаше маска и се налагаше да го влачат по повърхността.

Двама го подхванаха за ръцете, третият го забута отзад и порейки водата се изгубиха под колоните на пристана.

Но пазачът не преставаше да стреля, той тичаше отгоре им по дебелите дъски и шумът от стъпките му показваше, че скоро ще ги стигне. Отзад се включваха все повече лампи, между гърмежите се чу и лай на куче.

Цоп, цоп, цоп, плющеше оловото при съприкосновението с водата.

Един куршум парна Иво по плешката, поради прилива на адреналин той почти не го усети, но белята беше сторена. Болката, отначало тъпа, постепенно се усилваше и скоро обхвана цялото рамо, спусна се и надолу.

— „Как ли са другите — помисли си той — дали и те не са надупчени?“

Болеше го и бързо губеше сили, но буташе пленника навътре, плавниците му равномерно пореха водата и скоро кейчето остана далеч назад. Оттам още стреляха и по това той предположи, че въобще не са разбрали за похищението, че навярно са ги взели за обикновени

крадци, иначе нямаше да рискуват да улучат момчето. А може и да го бяха улучили, неговото тяло бе с най-голяма видима площ.

Робинзон натисна бутона на малко дистанционно и пред тях на стотина метра замига приглушена синя светлинка, сигналната лампа на лодката. Загребаха още по-бързо, стигнеха ли до нея, щяха да се измъкнат.

Ето я, гумените бордове изникнаха пред тях и тримата един по един се изкачиха по стълбичката, дружно изтеглиха и виновника за цялата тази ситуация. Далеч откъм брега забоботиха мощни двигатели.

— Иво, какво ти е, ранен ли си?

Мъглата пред очите му се раздигна и той различи двамата си приятели надвесени над него, чу и ревят на мотора. По някое време бе изгубил съзнание, но се съвземаше.

— Май така стана, улучиха ме в плешката.

— Стой долу и не мърдай, ако е в плешката не е добре! Командо, свали му бутилките и го обърни по лице, после ми подай аптекката!

Иво вдигна глава.

— Измъкнахме ли се?

— Предполагам! Все още е тъмно, а те не знаят накъде сме се отправили. Заглушихме и двигателя, едва ли ще ни чуят.

— А дали отвлякохме правилния човек?

— Той е, всичко си изпя, докато ти бълнуваше.

— Ще ме закърпиш ли?

— Нека засега спрем кръвотечението! Ще оставя на доктор Станков да ти вади куршума.

Иво отново се унесе. Бе жив, бе сред приятелите си, а и задачата бе изпълнена. Чашата бе наполовина пълна!

Събуди се на острова, в лазарета, но в малката стая, която бе за персонала. Сега най-малко им трябваше туристите да стават свидетели на заниманията им. Над него се бе надвесила сестра Рафаилова и оправяше нещо по абоката му, зад нея висеше работеща система, най-вероятно пълна с глюкоза.

Тя видя, че я гледа и му се усмихна.

— Без малко да те изгубим, много кръв ти преляхме.

— Че откъде я взехте, от някоя риба ли?

— Щом можеш да се шегуваш, значи се оправяш.

— Не ми отговори за кръвта.

— Не забравяй, че имаш приятели! Дори момичетата от балета предложиха от своята. Нали знаеш, че те обожават?

— От теб го чувам! Те научиха ли как съм пострадал?

— Естествено, че не, Робинзон е наложил пълно информационно затъмнение. Само аз и съпругът ми сме в течение.

— Нека така да си остане! Извикай, моля те някой от моите хора!

— Само Командо е на острова, Робинзон и Джабрил от три дни ги няма. Качиха се на хидроплана и отлетяха.

— Три дни! Толкова ли съм спал?

— Там някъде, с малки прекъсвания.

— Значи от дълго време съм бил беззащитен в твоите ръце. Да не си се гаврила с тялото ми?

— Това ще запазя в тайна, нека те човърка! Относно тялото ти, нагледала съм се на голи мъже. Нали знаеш, рисковете на професията.

— Е, ще се оправя ли? Каква е присъдата?

— Такъв здравеняк като теб трудно мре, още дълго ще ни даваш заплатите.

— Подсети ме по-късно да ти я увеличи!

— От твоите уста, в Божиите уши!

— Той не е касиер, не го споменавай напразно! А аз вече обещах! Хайде, извикай Командо!

Тя го зави с чаршафа, огледа системата и тръгна да изпълни заръката.

Командо ухилен пристигна с голяма чаша кафе и му я тикна в ръцете.

— Ето го истинското лекарство, все с него съм оцелявал! Ха добре дошъл отново при нас!

— Толкова тежко ли беше положението?

— Да получиш десет грама олово, облечено със стомана не е шега работа. Особено в горната част на торса, където са повечето артерии, белите дробове и най-вече сърцето. Може да се каже, че си късметлия.

— А с нашия пленник какво стана?

— Тихомълком го натоварихме на хидроплана и Робинзон отлетя с него по големите острови. Може чак до Виктория да са стигнали. Оттам ще осъществи връзка с родителите и ще уговори сумата за откупа. Нали разбираш, ако се обади оттук, веднага ще ни засекаат!

— Той е вест в тия шпионски номера, ще се справи. Помниш ли, че навремето отвличанията в България бяха станали ежедневие? Накрая се оказа, че били замесени хора от службите, точно такива като нашия приятел и затова вършеха всичко толкова професионално. Властите хващаха дребните риби, но кукловодите са неизвестни и до днес. Парите от откупите също липсват.

— Че то и сега си е така. Да не мислиш, че за две-три години нещо се е променило?

— Не съм толкова наивен! На Балканите и след един век все ще си е така. Само сърбите ще дръпнат, чепати са! Иначе тук всичко наред ли е?

— В общи линии, да, като изключим, че ти си ранен.

— Можеше и да е по-зле, така, че ще отчетем нашия набег като успех.

— Така си е, поне оцеляхме. Когато оня се разгърмя, помислих, че е дошъл и нашият край.

— Вършеше си работата човекът, нали затова му плащат. Сега поне няма да го уволнят.

— Преди малко се чух с Робинзон, убеден е, че до два дни ще приключат и ще си дойдат.

— Това е добра новина.

— Ели и момичетата все напират да те видят, но съм забранил. Дори Петя не пускам тук. Всички знаят, че витлото на лодката те е накълцало.

— Добра легенда! Истината ще си остане между нас тримата и медиците. И моля те, не позволявай на Рафаилова да им взема кръв, че после тях трябва да свестяваме! Сега мисля да поспя, а ти върви си върши работата!

— Каква работа? От шезлонга в ресторанта и от ресторанта на плажа! После в океана или на яхтата и вечер пак в ресторанта! Взе да ми писва от това безделие.

— На богатите хора това им е работата, да лентяйстват. Нали искахме спокоен живот. Вземи Петя и вървете на Пеликан да се разходите! Или се отдайте на шопинг!

— Робинзон е забранил подобни екскурзии заради ония, които си е въобразил, че ни дебнат.

— Знаеш, че той рядко греши, досега интуицията не го е подвеждала.

— Уведомил съм шефа на охраната да си отварят очите. Оставям те да почиваш, ще взема Петя и ще се погмуркаме в атола.

— Поздрави я от мен! И като се върне нашият човек, веднага ме уведоми, че ми е интересно как се е справил!

— Дадено!

Той стана да си ходи, а Иво се отпусна и след малко заспа.

Денят бавно се изниза, после вторият, настъпи и третият.

Привечер хидропланът се появи откъм залеза, размаха криле за поздрав и заходи към спокойната лагуна. Пилотът даде на реверс и огромната машина се приближи към кея за радост на всички деца, дошли да почиват на острова с родителите си.

Прикачиха самолета към кнехтовете и двамата пасажери слязоха, понесли багажа си. По-възрастният, среден на ръст, с европейски вид, освен чантата носеше и средно голям куфар от естествена кожа.

Иво вече не бе на легло и въпреки болките излезе пред жилището си да ги посрещне. Когато го видя, Робинзон се засили да го прегърне, но навреме се усети, че приятелят му е сериозно ранен и отпусна ръце.

— Оцеля значи? Доста бързо са те изписали, предвид състоянието на раната ти.

— Зле ли беше, приятелю?

— Според мен живееш втори живот, братле. Кръвта шуртеше от теб като тази на убиеца Илия Тодоров, когато го претрепах с арбалета в Аржентина. Нали помниш нашата първа задача за Новков?

— Естествено, още не съм си изгубил паметта. Нали тогава единодушно решихме, че оня касапин, който наръга с нож трите момчета пред дискотека „Соло“ ще бъде начело в списъка. А и сякаш бе вчера.

КАКВО СЕ СЛУЧИ В АРЖЕНТИНА:

Изчислиха разстоянието до имението, налагаше се да преодолеят трийсетина километра в пресечена и непозната местност и решиха да наемат такси.

По пътя натам имаше още няколко хасиенди и те накараха шофьора да спре при последната, не искаха да му издават точно закъде са тръгнали. Това бе първата им мисия в чужбина след успешното завършване на обучението им във Фермата и не желаеха да се провалят. Мишената им бе един страхлив български убиец, който бе получил присъда, но заради някакво странно съдийско решение бе имал време необезпокояван да напусне Родината. Наскоро от Интерпол бяха научили местонахождението на беглеца, който се бе сврял чак в Аржентина и го бяха предоставили на Съдебна охрана, а оттам тази информация стигна до Фермата.

Сега тримата приятели почти бяха стигнали целта си.

Оставаха им 5–6 километра, които изминаха пеша, водеше Командо, който преди години бе участвал в конфликта в Камбоджа и такива терени и преходи му бяха ежедневие.

Когато стигнаха до крайната си цел слънцето вече се бе вдигнало, сега с просто око различаваха главната сграда, конюшните и къщите за работниците. Хората вече се трудеха по полето и нашите хора решиха да не се приближават повече, а и оттук виждаха всичко, което ги интересуваше. Окопаха се на един малък хълм и зачакаха, а Иво извади снимка на Илия Тодоров, огледа я внимателно и им я подаде. В базата, където се обучаваха, многократно бяха изучавали тази физиономия и я знаеха наизуст, но все пак искаха да са сигурни, а не по погрешка да убият някой невинен с подобна външност.

Времето бавно отминаваше, те лежаха неподвижно и не сваляха биноклите от очите си.

Един мъж, яздец кон, който много приличаше на човека от снимката, на два пъти мина през полето, като явно надзираваше ратаите, но бе прекалено далеч, за да са сигурни.

Настана сиестата и всички се прибраха на сянка, което даде възможност и на тях да починат от непрекъснатото взирание.

Около 16 часа хората отново излязоха на работа и се трудиха до 18, след това уморено се насочиха към отредената за тях сграда.

Конникът отново се появи, отдалеч се чуваше как ги хока и се кара за нещо, после се приведе над гривата на коня и го подкара към конюшните.

Погледите и на тримата бяха вперени в него, защото интуитивно усещаха, че това е техният човек, но искаха да са напълно уверени.

Той се позабави в сградата, явно нахрани животното и се появи от другата страна, на път за господарската къща. Спря пред главния вход, поотупа си дрехите и влезе, а след десетина минути се появи на малко балконче на третия етаж. Беше се разсъблякъл и носеше в ръка чаша с някакво питие, но бе сложил и тъмни очила, което мигом ги увери, че това е тяхната цел. В папката с негови снимки, която разглеждаха в „Стаята на срама“ имаше подобна негова фотография с тъмни очила, бе от негово изявление по Интернет към Главния прокурор, направено няколко седмици след като избяга от дома си и се покри някъде, та да не влезе в затвора.

И тримата шумно изпуснаха въздуха си, той беше, нямаше никакво съмнение. Ето, бяха открили своята мишена и сега тя стоеше и си пиеше пиетието само на 300–400 метра от тях, мислеща, че е в безопасност и че убийствата на невинните момчета ще ѝ се разминат.

Робинзон фокусира обектива и започна да снима, направи десетина кадъра и се обърна към тях.

— С тези снимки ще удостоверим, че сме го открили, а е добре да го снимаме и после, след смъртта му. Хайде да се спуснем отзад и да ви обясня как ще подходим, но мисля, че тази работа няма да се окаже толкова трудна!

Те се свлякоха от височинката и се навряха под един бодлив храст, сега с тези камуфлажни дрехи бяха съвсем незабележими.

Сближиха главите си и Робинзон им заговори:

— Ето как ще стане! След малко тръгват обратно към Рио Гранде и се прибират с ферибота, а аз ще остана на позиция. Облечен съм подходящо, нося и мрежа против комари, така че мен не ме мислете. Убедихме се, че в магазините не продават огнестрелно оръжие, а с въздушна пушка от това разстояние няма как да го свалим.

От бандите може и да купим някое пушкало, но това ще изисква време, а може и да ни пробутат нещо некачествено или дори неработещо. Сега сме пипнали този Илия и не мисля да му подарявам още няколко дни да живее и да тормози работниците. А и това неговото живот ли е? Невъзвращенец, далеч от дома и мразен от всички?

— Как ще подходим?

— Ще го направя с арбалет, знаете, че когато живеех в гората ловувах дивеч точно с такова оръжие и с него съм безпогрешен. А и това оръжие ми е слабост.

— Но твоят стреляше със стоманени топчета, а тук не вярвам да продават такива.

— Няма значение с какво стреля, дори за момента е по-добре да е със стрели, че причиняват по-големи поражения. Вчера в спортния магазин видях, че имаше богат избор, но няма да те обременявам с марки, мен ме интересува мощта му. Поискай от продавача някой, който е със сила на опън най-малко 175 либри, това се равнява все едно да вдигнеш 80 килограма от земята когато го зареждаш. Ще искаш полиспастен арбалет, това ако не можеш да го преведеш не е проблем, тях ще ги познаеш по колелата в краищата на лъка, през които минава тетивата. Казват се ексцентрици. Засега всичко ясно ли ти е?

— Полиспастен, сила на опън най-малко 175 либри.

— Точно така, а ако намериш 200 либри още по-добре, но те са по-редки, защото се зареждат трудно, при тях използват специални въженца или макари. Цената и на двата ще е висока, но нищо, целта оправдава средствата!

— Откъде си придобил тия знания за арбалетите? Струва ми се, че ако речеш и книга ще напишеш!

— Още като живеех в пещерата се бях запознал с едно момче от съседния град, Божо се казваше. Беше като енциклопедия в тази област! Той ме научи на всичко, което знам. А пък в София имаше двама, Марти и Людмил, те бяха спецове по лъковете, можеха да ти говорят с часове.

— И с лък ли можеш да си служиш?

— Да, но при тях са необходими ежедневни тренировки, иначе губиш форма. Докато арбалетът е като пушка, все пак там разполагаш

с оптически мерник. Тази тема ми е приятна, но нямаме много време, затова нека сега да поговорим за стрелите.

— Че какво има да говорим, стрели като стрели.

— А, много се лъжеш ако мислиш, че всички са подходящи. Обикновено тия, по-мощните арбалети, стрелят и с по-дълги стрели, затова ще купиш 5–6 броя карбонови с дължина 20 или 22 инча. Ако нещо се объркаш, мери на ръка, това са около 50–55 сантиметра! Продават ги с върхове за стрелба по мишени, но те не ни вършат работа, ти искай ловни върхове с режещи остриета! При остриетата също има няколко вида, ако имаш възможност избери такива, които летят затворени, а при удара в целта се отварят, те са по-точни!

— Нещо друго за стрелите?

— Има още нещо! Да бъдат с тегло над 400 грейна, това са трийсетина грама. По-тежката стрела ще ми осигури и по-голяма кинетична енергия.

— Ясно!

— Ти, Командо, за да не скучаеш му помагай при избора, но само толкова, защото за съжаление не знаеш испански. Когато купите тези неща отново ще отидете при щанда за дрехи и ще ми купите една маска за лов и едно гили!

— Чакай, чакай, говори на български!

— Маската за лов скрива лицето ти и дивечът не те вижда, все едно си се намазал със защитни цветове. Не си ли гледал ловни филми, в които ловците носят такива маски?

— Гледал съм, използват ги предимно стрелците с лък.

— Това е така, защото се приближават много близо и трябва да са невидими, иначе дивечът ги усеща. При хората е същото. Гилито пък е специално наметало, използват го снайперистите, които проникват дълбоко в тила на врага.

— Ти навремето нали имаше нещо такова?

— Имах, и въпреки че го бях правил сам, ми вършеше чудесна работа. Моето бе с втъкани папрати, клонки и листа и така се сливах с околната среда, че дори и да ме настъпиш в гората, пак нямаше да ме видиш. В случая ще купиш фабрично произведено гили, има богат избор и ще гледаш да е с по-зелени тонове, тук местността е такава. Днес наблюдавахме нашия човек от 300 метра, но когато реша да стрелям с арбалета, трябва да съм най-много на 50! Гилито и маската

за лов ще ми помогнат да се приближа почти до балкона и да се прицеля точно. Сега се сетих, че за мерника нищо не съм ти казал. Искам или оптически, но най-малко с четирикратно увеличение, или колиматорен, те са със светеща точка и от близка дистанция са незаменими. Когато купиш арбалета дай някое песо в повече на продавача, но го искай прострелян, демек с настроен мерник, кажи му да го нагласят за 50 метра! Дотук всичко ясно ли е?

— Да, запомних подробностите, а и Командо слуша, ако нещо забравя ще ме подсети.

— Не трябва да забравяш, защото не ми се ще да губим още няколко дни в чакане на подходяща възможност. Обаче сега искам малко да сменим темата! За оръжието и маскировката ме разбрахте, нека поговорим за това как ще се оттеглим безопасно. Колкото и да мисля, все повече се уверявам, че с ферибота не е сигурно, зависими сме от прекалено много хора, от капризите на времето, а и на него сме като в капан. Най-добре идете с нашия хазяин на кея и наемете някоя лодка за два-три дни, но да бъде бърза и сигурна! Парите отварят много врати, като предложиш достатъчно ще наемеш най-доброто, но не взимай надуваем „Зодиак“, както ни препоръча лекторът във фермата. Разстоянието е голямо, обикновено има и вълнение и в такава ситуация една надувна лодка не е най-доброто решение. Вярно, спецчастите по целия свят ги използват, но за кратки преходи или в тихи води. Потърсете някоя здрава, голяма и мощна ладия, а резервоарът да е пълен с гориво! Густаво няма да се учуди, той знае, че искаме да снимаме птиците и молбата ти ще му се стори логична, а за да омекне още повече, измисли и някаква загадъчна жена, която ще водите на разходка!

— Значи купуваме оръжието и другите дреболии, наемаме лодката и после какво?

— Ще гледате до следобеда да сте готови с всичко и като го натоварите в лодката подкарвате насам! С джиписеса лесно ще ме откриете, аз оттук няма да мърдам. Все пак всичко се случва и ако не ме намерите на това място се връщайте в квартирата, а на следващия ден елате пак!

— Разбрано!

— Ще привържете лодката някъде на брега и ще я замаскирате, ще ми донесете нещата и като мръкне аз ще опитам да го доближа.

Тогава ще видим какво ще стане. Ако имам добра видимост ще стрелям, ако не, ще оставим за следващия ден. Сега важното е, че вече сме го открили и рано или късно ще се доберем до него.

— Освен арбалета и стрелите ще трябва да мъкнеш и фотоапарата, та да докажем, че сме го очистили.

— Няма нужда, вие ще снимате оттук и пак ще имаме доказателство. Впрочем, докато уговаряте лодката, намясто се огледайте и за някой по-голям съд, как е закотвен, в движение ли е, такива работи. Ако стане напечено може да го вземем на заем и да бягаме с него!

— Искаш да кажеш, да го откраднем!

— Наречи го както искаш, важното е да отървем кожата! Дори и до Патагония да достигнем по вода, пак е нещо, оттам ще търсим друг превоз, а собственикът ще си получи обратно корабчето. Щом нацисти като Айхман са успели с години да се крият в тази държава, не виждам какво може да попречи и ние да го сторим. Сега тръгвайте, а утре по това време ще се оглеждам за вас!

— Дръж си телефона включен, трябва да имаме постоянна връзка!

— Добре, но не прекалявайте с разговорите, не искам някой клинчещ работник случайно да чуе звъненето и да разкрие позицията ми! После може да сподели с другите и Илия да се усети, че дебнат него, затова ме търсете само в краен случай!

— Окей, разбрахме се!

Иво и Командо внимателно тръгнаха обратно към пристанището в Рио Гранде, още сутринта бяха закупили билети за отиване и връщане и сега не очакваха да имат проблем с местата. Докато достигнат до градчето мръкна съвсем, но фериботите се движеха денонощно и те знаеха, че ще успеят да се придвижат до Пуерто Уилямс, за да изпълнят поръчката на Робинзон.

Ето, в далечината се видя кея и те се затичаха към чакащия там кораб, а капитана, като ги видя, даде знак до машинното да изчакат още няколко минути.

Вече бе захладняло и ги настаниха на една закрыта палуба, където имаше и барче с кафе и закуски. За да не губят време после да търсят ресторант в града, те си поръчаха по няколко сандвича и докато стигнат брега успяха да заситят глада си.

От пристанището наеха такси, което ги откара направо в квартирата, а там първо се отбиха в къщата на Густаво. Командо позвъни и любезният им домакин се появи на вратата.

— Добър вечер, сеньор Густаво, искаме да ви попитаме нещо.

— Кажете, приятели мои!

— За утре следобед сме планирали малка разходка в океана, знаете ли как можем да наемем подходяща лодка?

— Тази нощ отново съм на работа, но сутринта се връщам. Ще поспя малко и ако искате ще ви заведа на кея да изберете нещо според вкуса си.

— Идеално, колко добре стана, че се запознахме с вас! Ще бъде ли удобно около 14 часа отново да ви обезпокоим?

— Разбира се, ще отидем с моята кола и там ще ви помогна.

— Благодарим ви предварително, много сте любезен!

Тримата се разделиха и той отиде да се приготвя за смяната си, а те се запътиха към своето бунгало и удобните легла за няколко часа освежителен сън.

Магазините отворяха около девет часа местно време и тази сутрин те много-много не бързаха със ставането. Чак в осем Командо се размърда, повъртя се в кухничката, почука на вратата на Иво, за да му каже, че кафето е готово и отиде в банята да се приготви за настъпващия ден.

След час и двамата бяха готови, отново преговориха заръките на Робинзон, натъпкаха чантичките с достатъчно пари и излязоха. Всъщност преди обед имаха да посетят само спортния магазин, където се надяваха да купят всичко необходимо, после да се приберат и да чакат хазяинът им да се върне от работа. Решиха да походят пеша и се насочиха към центъра, без да обръщат внимание на подсвирващите им таксита.

Аржентина се оказа съвсем прилична страна, в магазините имаше всичко, останалите хора дружелюбно се усмихваха и по улиците почти не можеха да се видят полицаи. Навярно не бе съвпадение, че последният папа се бе родил точно в тази държава.

Техният сънародник Стефан Величков не бе сгрешил, когато преди години бе избрал да емигрира именно на това място, животът тук бе наистина много по-спокоен отколкото в България, беше все едно да сравнят тяхното тихо градче със София.

Когато стигнаха до магазина се насочиха направо към щанда с ловните стоки, привлякоха вниманието на продавача и Иво му посочи арбалетите, висящи на стената, припомни си изискванията на техния ментор и заговори:

— Искаме да купим един по-мощен ловен арбалет, какъв ще ни препоръчате?

Служителят, разпознавайки ги, че са клиенти с възможности се впусна в многобройни обяснения и технически подробности, като сочеше оръжията зад себе си.

— Какво казва той — зашепна му Командо — не е нужно да ни рецитира Библията. Попитай го ще ни осигури ли всичко, каквото търсим?

— Доколкото разбрах имат само три-четири модела по 175 либри, останалите са или с обикновен лък, или по-слаби.

— Това е добре, нашият приятел искаше точно такъв.

— Въпросът е кой от двата производителя да изберем, едните са американски, а другите тайвански.

— Ами звъни му и го попитай, и без това трябва да проверим дали при него всичко е наред!

Иво направи знак на продавача да го изчака и набра номера на съгледвача, дебнешц Илия Тодоров на острова.

— Ало, шефе, можеш ли да говориш?

— Да, около мен няма жива душа. Какво те човърка?

— Първо искам да ти кажа, че всичко е наред, следобед Густаво ще ни води на пристана да изберем лодка. Сега сме в магазина и с Командо се двоумим какъв арбалет да ти вземем — тайвански „Ман Кунг“ или американски „Тен Пойнт“.

— И двете марки са световноизвестни, но предполагам, че американският ще е поне три-четири пъти по-скъп. Тъй като вършат еднаква работа купи „Ман Кунг“, стига силата му на опън да е над 150 либри!

— Водят го „МК-400“ и е 175 либри, това достатъчно ли е?

— Напълно, убиец е, а другите неща има ли ги?

— Предполагам, виждам стрели с всякаква дължина и с различни върхове.

— Купи ми карбонови, но ако няма и алуминиевите ще свършат работа! Не забравяй и маската, а освен това поискай и едно флаконче

смазка за тетивата, тя няма да е от стоманено въже като моята и трябва от време на време да се смазва! Май съвременните ги правят от дакрон.

— Всичко ще вземем, не се притеснявай! На щанда за дрехи видях и снайперистки наметала, накрая и там ще се отбием. Как изкара нощта?

— Ако изключим мравките, змиите, комарите и буболечките всичко мина спокойно, нашия човек седя на балкона до полунощ и изкърка почти цяла бутилка алкохол. После се прибра, а тази сутрин рано-рано зъл и вкиснат подкара работниците, все едно гледах „Робинята Изаура“. Ако и тази вечер излезе на балкона може и да му е за последно, но засега не искам да говоря предварително. Не забравяй да помолиш продавача служителите да ти прострелят мерника, нека го нагласят за 50 метра точна стрелба!

— Ясно, разбрах! Ако няма друго ще затварям, би трябвало следобед по някое време да се видим.

— Поздрави на Командо и довиждане!

Телефонът замлъкна и Иво отново се обърна към човека зад щанда с новата информация.

За около час бяха готови с всички покупки, оставиха и добър бакшиш на доволния продавач, а той ги покани в стрелбището да присъстват на прострелването. Те и двамата многократно бяха стреляли със самоделния арбалет на Командо, дори преди две години с него убиха едно подкупно ченге в Търново, но за гледката, на която станаха свидетели се оказаха неподготвени. Това бе едно наистина върховно оръжие, стрелата летеше с над 100 метра в секунда и се забиваше толкова дълбоко, че после не успяваха да я извадят, налагаше се да развият самия връх и той оставаше вътре в пълнежа на мишената.

Накрая, когато го нагласиха за необходимата дистанция, пъкнаха арбалета в специален камуфлажен калъф, подарък от магазина и служителите ги изпратиха до изхода.

Навън, натоварени с оборудване те магнаха на първото такси и се прибраха направо в квартирата. Първата част от плана им беше изпълнена.

Препакетираха всичко отново, натъпкаха по-дребните неща в раниците си, като апаратите оставиха на видно място, та домакинът им

да не се чуди къде са тръгнали с толкова багаж.

Хапнаха, починаха малко и към два часа почукаха на вратата на Густаво, който би трябвало вече да е готов и да ги чака.

— Идвам, идвам скъпи гости, само да взема ключовете от колата. Гледам доста сте се натоварили.

— Няма как, трябва и да се работи. Значи мислите, че няма да е проблем да наемем лодка.

— Ще ви заведе при мой познат, който се занимава с риболов. Катерът му е бавен, но сигурен, няма да ви подведе. Само за днес ли ще го искате?

— Ние ще му платим за три дни, та да е спокоен човекът. Ако успеем да направим качествени снимки може и още днес вечерта да го върнем, ако ли не — утре или вдругиден. Но когато отидем при него му кажи, че нямаме нужда от кормчия, ние сами ще се справим!

— Това е малко необичайно, но вече ви познавам и ще гарантирам за вас.

— Нямаше да искаме подобна услуга от него, но на лодката ще имаме и гостенка, а тя е стеснителна. Сега разбираш ли защо искаме да сме сами?

— Вече ми е ясно, нашите жени са по-срамежливи от европейките. Хайде, качвайте се!

Сеатът избърмча и шофьорът подкара към крайбрежието, след двайсетина минути спряха на тясното площадче пред някакво рибарско селище. Всички слязоха и Густаво ги поведе към една голяма рибарска лодка, привързана към кея, на която някакъв човек димеше с лулата си и гледаше към тях. Когато се приближиха достатъчно, забелязаха, че морякът е метис или индианец, но знаеха, че в Аржентина все още живеят десетки местни племена и не се учудиха.

Густаво се забърза към рибаря и зарадван му извика:

— Педро, водя ти клиенти, слез да те запозная с хората!

Индианецът се раздвижи и пъргаво скочи от палубата. Двамата се здрависаха, техният хазяин ги представи и дръпна човека към колата си. Поговориха десетина минути и само веднъж повишиха тон, но накрая явно постигнаха споразумение, стиснаха си ръцете и тръгнаха обратно.

— Господа, Педро ще ви отстъпи лодката си, но иска да му предплатите за три денонощия. Освен това ще ви напълни резервоара

догоре с гориво и ще ви даде електронен навигатор, за да не се загубите по крайбрежието.

— Дали приема американска валута?

— Естествено, 300 долара ще оправят работата, по сто на ден.

Командо извади пачка банкноти и се разплати със собственика, после и тримата пренесоха багажа им от колата на лодката. Педро ги вкара в командната рубка и им показа как работят някои уреди и как се управлява лодката. Не беше сложна работа, няколко лоста, копчета и кормило, а и те повечето уреди нямаше да ги ползват.

Командо натисна пусковия бутон и двигателя глухо забоботи, стрелките по циферблатите заеха местата си и те се приготвиха да отпътуват. Изпращачите им скочиха на сушата и отвързаха въжето, което придържаше лодката, Командо даде бавен напред и изви руля към океана. Всичко беше наред, катерът послушно изпълняваше всички команди и като изсвириха със сирената двамата поеха навътре в открития океан. Часът вече бе 16 и те нямаха много време, затова форсираха мотора и от скоростта носът се вирна над водата.

— Тренирай, ако успеем да изпълним нашите намерения на Сейшелите и купим няколко корабчета ще ни трябват и моряци!

— Ела, хвани руля и дръж посоката, сам ще се убедиш, че никак не е трудно да управляваш плавателен съд!

Загледаха се в компаса и стабилизираха курса, според изчисленията им Огнена земя бе точно отпред, но заради местоположението на Робинзон се отклониха с няколко градуса надясно. Бяха решили да не му звънят повече, вече се бяха чули и знаеха, че при него всичко е наред.

Двигателят монотонно боботеше, катерът пореше водата и бързо гълташе милите, след около час пред тях се появиха очертанията на острова. Докато Командо се занимаваше с управлението Иво провери координатите и на джипиеса, който показва, че се движат в правилната посока и ще акостират на два-три километра от мястото на засадата.

— Хайде да се преоблечем още оттук, по-добре е на брега да не губим време!

— Подай ми раницата, маскировъчните ми дрехи са там!

Съблякоха своите ярки туристически одежди и бавно и внимателно се преоблякоха в камуфлажни униформи, обуха и здраво стегнаха вързанките на туристическите си боти. Напъхаха старите

дрехи в един сандък на палубата и бяха готови, а и брегът вече бе на петдесетина метра.

— Вкарай катера в оня шубрак, хем няма да се вижда, хем ще е защитен от вятъра! Ако успеем да си свършим работата може още тази нощ да потеглим обратно, но я си представи, че Илия точно тази вечер е решил да отиде някъде на бар, тогава може и да почакаме.

— Да ти кажа, и пет дни да го чакаме не ме бърка, имаме сандвичи и вода, имаме си и нашата компания. Кога друг път ще ти се случи да нощуваш в аржентинските степи и да си разказваш истории с приятели. Оня вече е пътник, не го мисли повече, а се наслаждавай на момента! Знаеш, че с каквото се захванем го докарваме докрай, а и с такъв като Робинзон успешният край е предизвестен. Давай сега да привържем здраво лодката за тези корени, че приливът като нищо ще я отнесе!

Събраха всичкия багаж до левия борд и с умела маневра на кормилото го долепиха за брега, а после скочиха в гъстата растителност. Прекараха едно здраво въже през халката на носа и друго в задния край на корпуса и завързаха с троен възел краищата им до близкия дънер. Разтовариха багажа и го разпределиха помежду си, после бавно се запътиха към имението.

Челен дозор отново бе Командо, който на всеки 5–6 крачки спираше и се заслушваше, а после продължаваше. Напредваха с постоянна скорост и би трябвало след час да са на позиция, но веднъж им се наложи да заобиколят цяло поле с работещи жени и загубиха още ценно време.

— Виждаш ли оня хълм — зашепна Командо — там трябва да е Робинзон! Още десетина минути и сме там!

Отново се запровираха през шубраците, наоколо започна да мръква и скоро работниците щяха да прекратят работа. Усилиха темпото, оставаха им още двайсетина метра, когато от земята до тях безшумно се надигна Робинзон и ги дръпна надолу.

— По-тихо, момчета, точно отпред пасе стадо ламы, а пастирът клечи до тях. Нека да изчакаме, скоро ще се стъмни и той все някога трябва да ги вкара в обора!

— Откога са тук?

— През целия следобед, изключих и телефона да не би случайно да звънне. Не че е голям проблем, щях да го приспя и да го завържа, но

по-добре е да избягваме свидетелите. Вие всичко ли носите?

— Твоята поръчка е изпълнена на 100%, а лодката, здрава и голяма е скрита на брега.

— Така ви искам, сега остава само да чакаме!

След малко стадото с екзотичните животни потегли към чифлика, звънчетата на ламите издаваха, че те все повече се отдалечават от тях. Нашите хора отново нарамиха багажа и тихо се качиха на хълмчето, откъдето имаха пряка видимост към балкона на Илия.

— Нашият човек следобед виждал ли се е?

— Тук е, навярно скоро ще прибере коня и ще се появи. Дайте да разопаковаме нещата, че да съм готов, мога и по-рано да тръгна към него.

Извадиха покупките, стрелите и арбалета оставиха за накрая. Робинзон облече гилито и наистина сякаш се скри в шумата, седнал на земята с него приличаше на купа сено. Пресегна се, извади арбалета от калъфа и започна да го оглежда. Прикладва и се взря през мерника.

— Отлично, точно каквото ми трябваше. За този модел само бях чел, той е от най-новите разработки на тайванците. Ето, тук в паспорта му пише, че лъкът ускорява стрелите до 360 фута в секунда, това са близо 110 метра. Много съм доволен! Покажи ми и стрелите!

Иво му подаде колчана с десетина стрели в него, всичките с ловни върхове.

— Ето за това говорех, виждате ли тези режещи краища? Така са проектирани, че по пътя си минават през всичко, вени, сухожилия и дори кости. Целта им е да причинят масивен кръвоизлив, при този вид лов дивечът умира от кръвозагуба, а не от шока, както е при огнестрелните рани.

— Ще излезе, че който вади нож, от нещо подобно и умира. — Има логика в думите ти, кръвта се измива с кръв! И мерникът ми харесва, за близко разстояние е идеален. Подай ми сега и маската, няма какво да чакам повече!

Приятелят им си сложи и маската, прикрепил колчана под лъка на арбалета, обърна се към тях и вдигна палец.

— Снимайте всичко, отгук имате чудесна видимост! Аз сега с пълзене ще се приближа колкото мога по-близо до оградата и ще го чакам да излезе както снощи. Ако всичко мине по план още тази вечер ще прекосим залива, ако ли не, и утре е ден! Наметалото е качествено

и по някое време може и да ме изгубите от поглед, но не се притеснявайте, следете и снимайте Илия и неговите реакции. Далечко е, но и апаратите и биноклите са качествени, така че не очаквам проблеми. Имате ли нещо да ме питате, защото тръгвам?

— Мисля си, че бай Петко пожела да му занесем ушите на ножарчето, ако падне от балкона опитай да ги вземеш!

— Моля се да не пада, ако остане горе ще ни даде поне 15 часа преднина. Докато съмне, докато го потърсят, а и докато го намерят ние трябва да сме далеч, на път за Мирамар. Хайде, аз тръгвам!

Той се претърколи и се свлече надолу, скоро заради спецификата на екипировката му престанаха да го виждат и само движението на стъблата издаваше местоположението му, но скоро замръзнаха и те.

Вече почти се смрачи и без уред за нощно виждане нямаше как повече да го наблюдават, затова прехвърлиха вниманието си към главната сграда на имението и пътят, водещ към входа. Не чакаха дълго, Илия бе запрял коня си и сега уморено се прибираше към стаята си.

„Какъв живот — помисли си Иво — имал е всичко, и приятели, и родина, а навярно и пари, щом е тръгнал по дискотеките. Само една негова постъпка, явно в нетрезво състояние тотално бе объркала живота му, а и на всички негови близки. Да не говорим пък за живота на роднините на жертвите му. След време оттук щяха да съобщят новината за убийството му на неговите родители, защото той не се съмняваше, че те знаят къде е и по някакъв начин комуникират с него. Той не ги винеше, кой баща и коя майка ще предадат детето си, пък било то и убиец. Но защо Илия е взел това грешно решение да бяга, имал е достатъчно време да помисли и да разсъди, че постоянното озръщане ще го убие по-бързо и от смъртна присъда. Впрочем с това бягство той сам си бе подписал присъдата, родителите на убитите от него момчета биха дали мило и драго да видят и извършителя в гроба. Най-добре за него щеше да е, ако бе влязъл в затвора, зад решетките щеше да разполага с достатъчно време да осмисли постъпката си и въпреки лошите условия за живот там, поне щеше да бъде спокоен. По-нататък я намаляване на присъдата, я поредната амнистийка и погледнеш, след някоя и друга година излязъл на свобода. Сега живееше навън, но бяхтеше в жегата от сутрин до вечер, нощем заради спомените се напиваше и спеше с отворени очи, винаги нащрек. Не

живот, а монотонно съществуване. Сега убийството му нямаше да е нещо лично, просто се надяваха да покажат и на другите кандидати за бягство, че няма къде да се скрият, по-добре да си понесат последиците.“

Беше се замислил и когато залегналият до него Командо го срита, се сепна и видя, че в стаята на беглеца някой е запалил лампата. „Започва се, ако излезе на балкона е свършен!“

Но мишената им не бързаше да се показва на чист въздух, той навярно влезе в банята, преоблече се и чак тогава си наля питие.

Вратата на балкона се отвори и двамата се залепиха за очулярите, Иво гледаше през обектива на фотоапарата, а Командо през бинокъла. И двамата можеха да си представят през какво гледа смъртоносния им приятел, свил се на десетина метра от оградата и чакащ най-подходящия момент. Навярно червената точка на колиматорния мерник се бе фокусирала в перилата, където Илия имаше навика да се обляга след всяка глътка, а тетивата бе запъната и едва удържаше карбоновата стрела с остро като игла острие.

Ето го, излезе с неизменната чаша в ръка, нищо не подозиращ и твърде спокоен, предвид обстоятелствата. И двамата го виждаха съвсем ясно, почти като мишената днес в спортния магазин, когато прострелваха мерника на арбалета.

Той отпи яка глътка, последната в живота му, остави чашата на парапета и се облегна с двете си ръце на него, идеално открил се силует на фона на светлата стая.

За какво ли мислеше в този момент невъзвращенецът, дали си даваше сметка за това, което бе причинил на няколко семейства. Дали отчиташе, че е останал без бъдеще, без приятели и без близки до себе си. Все въпроси без отговор, всеки характер си има своите особености и никой не може да каже какво се върти в главите на останалите.

Иво започна да снима, той интуитивно усещаше, че каквото има да става, ще стане сега, точно в този момент.

Апаратът правеше поза след поза и запечатваше всичко, а то вече се случваше.

Изстрелът не наруши тишината, дори не се чу онова характерно свистене на стабилизаторите, които поддържаха траекторията на стрелата. През мощните лещи и двамата видяха как една светкавица

мина през гърлото на сънародника им и го залепи за стената, ударът бе толкова бърз, че ако не бяха нащрек, нямаше да разберат нищо.

Илия се хвана за шията и ръцете му мигом почервеняха, обаче нямаше никакъв шанс, ловния връх на стрелата бе разрязал и трахеята и сънната артерия и кръвта се лееше сякаш от пуснат на последна степен душ. Самата тя бе излязла през врата му и се бе забила в стената зад него, по този начин задържаше тялото му право и отдалеч той изглеждаше досущ като жив човек.

Робинзон явно презареди, след няколко секунди втора стрела премина през гръдния кош в областта на сърцето и го прикова още по-здрави към стената, но душата вече си отиваше, след няма и минута ръцете бавно се отпуснаха надолу и главата на убиеца клюмна.

Това беше, приключиха, време бе да прибират багажа и да се махат, до Мирамар ги чакаха стотици километри път, а после трябваше да се придвижат и до Буенос Айрес.

Започнаха трескаво да събират вещите си, вземаха всяка хартийка и опаковка от сандвич, защото и най-дребното недоглеждане бе предпоставка за провал. Внимателно увиха фотоапаратите в меки парцали, после ги напъхаха дълбоко в раниците.

Откъм имението всичко бе спокойно, не се чуваше никакъв шум или аларма и това донякъде ги успокояваше, колкото за по-дълго време обитателите на чифлика останеха в неведение какво се е случило, толкова повече растеше шансът им да се измъкнат.

Тревите до тях тихо прошумоляха и приятелят им се материализира, с тези парцаливи одежди изглеждаше досущ като таласъм, бързащ да се прибере преди изгрева на слънцето.

Той им вдигна палец и зашепна:

— Как е, успяхте ли да снимате?

— Всичко е документирано, време е да се измъкваме! Събрахме и твоя багаж, оставихме ти само дрехи за преобличане.

Той набързо свали наметалото и го напъха в раницата си, после обу всекидневните панталони и заради комарите, свирещи наоколо, облече фланела с дълги ръкави.

— Огледайте наоколо още веднъж и да потегляме към лодката, тази нощ ще ни е много напрегната!

— Къде остави арбалета и стрелите, надявам се, че не си ги забравил там?

— Качих се на покрива на една от работническите постройки и ги скрих там. Когато полицаите ги намерят, това ще ги накара да решат, че някой недоволен ратай го е оправил и тази заблуда ще ни спечели време.

Нарамиха раниците, с един клон поотупаха мястото, където се бяха крили и в колона по един поеха към брега. Отново водеше Командо, но вече без компас, защото помнеше посоката, по тази пътека бяха минали само преди няколко часа. Вече мръкна съвсем и се наложи да включат челниците си, в тъмнината опасността да настъпят някоя отровна змия бе много голяма. Навярно приближаваше полунощ, когато откриха лодката, нахвърляха багажа в нея и я избутаха в дълбокото.

— Добър катер сте наели, по-бавен, но сигурен. Помните ли къде му е стоянката?

— Долу-горе, но на борда има джипиес система, нещо като автопилот, който помни пътя. Защо питаш?

— Нали трябва да го върнем на човека. Сега осветете палубата и извадете дрехите от раниците, всичко, което повече няма да ни трябва ще го пратим на дъното. Не забравяйте, че сме само едни учени, тръгнали на експедиция!

Той избута отнякъде едно парче рибарска мрежа и я постла на дъските, после сложи отгоре ѝ гилито и маскировъчните си дрехи.

— Хич не ми се разделяше с това свършено оръжие, но няма как, сигурността е на първо място. Ако някой от ратаите го намери ще си навлече сериозни неприятности, първоначално властите ще заподозрат точно него за убийството.

— Такъв му бил късметът, но не го мисли, щом е невинен, ще се отърве!

— Хайде, прегледайте и вашия багаж!

Скоро се образува огромна купчина с дрехи и друго оборудване и те я стегнаха с парче от въже, а на края му привързаха част от метална верига. Огледаха за нещо забравено и Иво бутна вързопа с крак, а той цопна във водата и бавно започна да потъва.

След миг всички доказателства, показващи действията им от изминалите часове изчезнаха в дълбините и те вече по-спокойни насядаха на рибарските столчета и се загледаха в големия остров, който едва се виждаше.

В НАСТОЯЩЕТО:

— Славни времена бяха тогава. Ако секретарят не ни бе предал, още много работа щяхме да му свършим.

— Не мога да повярвам, че състоянието ми е било толкова критично.

— Командо едва сварваше да сменя тампоните. От станцията на лодката се свързах с Петя и като пристигнахме, докторът вече бе приготвил операционната. Дори упойка не използва, бе въпрос на минути да те изтървем.

— На Рафаилова вдигнах заплатата, ще предвидя един тлъст бонус и за Станков. А теб как да възнаградя, ти за пореден път ми спасяваш живота.

— Този път мисля, че трябва да благодариш на Командо. Така страстно ти правеше изкуствено дишане, че си помислих да не е влюбен.

— И изкуствено дишане ли е имало? Това не го знаех.

— И дишане, и сърдечни масажи и какво ли не. Нали е бил войник, не се паникьоса. Но и ти не гъкна, интуитивно усещаше, че си в сигурни ръце. А знаеш максимата ми: Повярваш ли в изцелението...

— ... половината битка е спечелена! Както винаги се оказваш прав.

— Не аз, природата се оказва права, всичко съм научил от нея!

— Виж ти, значи съм бил на косъм! Ще помня тази дата, та да давам курбан. Както и да е, размина ми се. Разкажи сега ти каква я свърши!

— Нека да мръкне, ще се съберем тримата при теб и ще ви разкажа!

— Ще чакам този момент с нетърпение. Но виждам, че си жив и здрав, а това е най-важното.

— Така е, здравето е всичко.

Когато луната и звездите осветиха небето, Командо и Робинзон, понесли бутилки и мезета се качиха в жилището на Иво. То представляваше естествена куха скала, почти въздушна варовикова

пещера точно на брега на океана, при висок прилив вълните стигаха току до прага му. Още като се нанесоха на острова той реши да я оборудва като къща, защото открай време мечтаеше да притежава нещо подобно. На естествените отвори в камъка строителите монтираха врати и прозорци, а през една широка арка се излизаше на външна площадка, която обезопасиха с метален парапет и превърнаха в огромна тераса.

Робинзон тогава си хареса стария военен бункер останал от древни времена, но с дебелите си каменни стени идеален за съвременен дом. Нарече го „Сграда К“ по аналогия с бункера на Хитлер, откъдето сатрапът бе ръководил цялата война. Обзаведе го пестеливо, само с най-необходимото и той се превърна в неговия дом. Мазето под земята оборудваха с охранителна техника, централа за сателитна свръзка и мощни компютри, като защитиха този команден пункт с тежки метални врати, а един як пазач стоеше винаги на пост отпред. Само за Командо и Петя строителите построиха нова къща, дамите обичаха удобствата и тримата приятели ѝ разрешиха да даде воля на въображението си.

С Петя Командо най-сетне случи на жена, бе щастлив и влюбен, а и тя го боготвореше. Последва го през камънаците на границата когато бягаха от Новков, заедно с него прегази реката при Резово без дори да се оплаче и дори само това стигаше за да задоволяват сега всичките ѝ прищевки.

ТОГАВА:

Пътчето се виеше между хълмовете и микробусът, макар стар и очукан уверено гълташе километрите.

Малко преди пет часът първите къщи на градчето се появиха пред тях и след десетина минути превозното им средство паркира пред автогарата. Останалите пътници, пътували с тях, нарамиха чантите си, кимнаха за довиждане на шофьора и скоро се загубиха в околните улички, а те се дръпнаха под един навес и се огледаха.

— Остават още около два часа, иди и купи отнякъде четири фенерчета от тия, които се прикрепят на главата, а аз ще остана да пазя багажа!

Иво за пръв път идваше в Малко Търново и не знаеше къде е търговската част, но автогарата беше почти в центъра и още зад ъгъла той откри малко ловно-рибарско магазинче в което предлагаша подобни артикули. Избра две с батерии и две с акумулатори, плати и се върна при спътника си.

— Сдобихме се и с прожектори, продавачът настоятелно ми препоръча точно тия, а освен тях взех и два комплекта резервни батерии.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да вървим към мястото на срещата, там ще можем да разговаряме на спокойствие.

— Хайде, води!

Робинзон нарами чантата си, повъртя се малко и посочи към една уличка, минаваща през паркчето.

— Отдавна не съм бил тук, но посоката е тая, сигурен съм. Върви след мен, скоро ще стигнем до кафенето на площада!

След десетина минути пристигнаха, но мястото беше коренно променено. Малки сергии със зеленчуци бяха разположени край тротоара, до тях някаква жена продаваше цветя, а кафенетата бяха вече три, с чадъри и масички на открито и пълни с хора.

— Сядай където намериш място, който ни търси ще ни открие!

Настаниха се на една малка масичка, поръчаха си кока-кола и се заговориха. Докато отпиваха от газираната течност започна бавно да

мръква и малко преди седем в дъното на площада се показаха фигурите на Командо и съпругата му. Той ги видя отдалеч и кимна с глава, а после каза нещо на Петя и лицето ѝ грейна.

След миг бяха при тях и двамата станаха да ги посрещнат.

— Пете, здравей, откога не сме се виждали?

— Май доста време мина. Как сте момчета?

— Караме я постарому. Изненада ли се като разбра къде ще те водим на екскурзия?

— По-скоро ме изненада маршрутът, но после загреях, че нещо сте сгазили лука. Но аз обичам авантюрите, а щом и любимият ми е с мен, от нищо не ме е страх.

— Така и трябва, тримата ще те пазим като зениците на очите си. Командо, носиш ли всичко необходимо?

— Да! Пари, номера на банкови сметки и документите за собственост на острова са пришити в дрехите ми, а другия багаж и малко храна са в тази раница.

— Браво, пийте тогава по едно кафе и да тръгваме, че съвсем ще мръкне!

— Вече пихме, но в друго заведение, ние сме тук от обед.

— Още по-добре. Е, Робинзон, води ни!

Водачът им погледна накъде залязва слънцето, помисли малко и посочи.

— Хайде, от тук ще се измъкнем от града, а после по билото ще стигнем до мястото, откъдето най-лесно ще преминем в Турция. Искам да ви предупредя, че това са няколко часа път и ще ги вземем без почивка, защото на зазоряване трябва да сме оттатък. Петя, ще издържиш ли?

— Така мисля, ако не, ще ме поносите.

— Шегуваш се, но може и да се наложи, маршрутът е тежък дори за мъж.

Потеглиха, след час напуснаха града и навлязоха в гъста гора, където Иво им раздаде фенерчетата. Петя вече се задъхваше, но бе с удобни обувки и нямаше багаж, затова засега не изоставаше.

Около полунощ спряха за кратка почивка, пиха вода и изядоха по един шоколад, после продължиха, но вече слизаха надолу.

— Умишлено ви качих в гората, та да не срещаме хора, сега е вече тъмно и можем да слезем до пътя, реката върви край него.

Още час-два се препъваха по камъните, но понеже слизаха надолу, вече се придвижваха по-бързо. По едно време чуха ромон на вода и Робинзон ги спря, а после зашепна:

— Това долу е реката, тя е границата между двете държави. Минем ли я вече сме в Турция, а там контролът е хлабав, но не трябва да се отпускаме, колкото по-навътре навлезем, толкова по-добре.

Петя го хвана за ръката.

— Нека починем за десетина минути, тъкмо ще се послушаме!

— Добре, сядайте и почивайте, но никакви разговори!

Всички се отпуснаха на тревата за последната почивка на българска територия, само водачът им остана прав и се заоглежда, а после тихо тръгна и потъна в сенките. Почивката от десет минути се удължи на петнадесет, а после и на двадесет, а него все още го нямаше. Командо и Иво знаеха способностите му и не вярваха да е изпаднал в беда, но Петя се бе уплашила не на шега и постоянно въртеше ококорените си очи към шубраците.

Най-после тримата доловиха лек шум и приятелят им изникна до тях, а те облекчено въздъхнаха.

— Къде ходиш бе, човек, ще ни скъсаш нервите?

— Бях на разузнаване, слязох чак до реката. Лесно ще минем, има плитък брод, но не сме сами, и други използват прикритието на нощта.

— Какви, граничари ли?

— Не, имигранти, цяла сюррия прекосиха реката, но в наша посока, ние бягаме, а те идват.

— А, и те ще избягат като видят как ще ги посрещнат властите. Какви бяха?

— Говореха на арабски, кой ги знае откъде са. Но ми направи впечатление, че до един бяха мъже, на не повече от трийсетина години. За мен няма съмнение, че това са злосторници, беше си направо бойна група.

— Ти пък! Откъде си толкова сигурен?

— Отдалеч ги надушвам такива, а и не ви ли се струва странно, че с тях нямаше жени и деца? Сега по техните населени места се водят войни, следователно тия най-малкото са дезертъори от армиите си, но това не ги прави по-малко опасни. Обаче чуйте! От нашата страна ги чакаха двама каналджии, които ги поведоха нанякъде. Страшно се

ядосах, малко оставаше да ги последвам и в някой гъсталак да им извия вратовете.

— Строим огради за милиони, а сами си вкарваме таралежа в гащите. Може би наистина е трябвало да им видиш сметката. Нали на всички гранични пунктове пише, че българската граница е свещена и неприкосновена.

— Претеглих приоритетите и реших, че не разполагам с толкова време. Точно в този момент вие сте ми по-важни. Но нищо не се знае, както виждате животът е пълен с изненади. Като нищо след година-две ще направим едно нощно посещение в квартал „Факултета“.

— Защо точно там?

— Говори се, че баш шефовете на каналджиите живеят там, оттам се разпределят и подкупите за нагоре.

— Ние тримата, срещу цялата порочна система? Мисия напълно невъзможна.

— Вярно е, но кой, ако не такива като нас? И братята Райт са мислели, че няма да успеят, а вече летим и до Космоса. Както виждате сега страната ни е като гьол, не се ли вземат крути мерки след десет години ще сме като помийна яма.

И двамата не намериха грешка в логиката му.

— Аз пък ще ви кажа, че никой не слага оградите заради мигрантите, правят го за да лапат от заделените пари. Възлагаш работата на определена фирма и част от сумата от и без това раздутия бюджет ти се връща обратно, чиста като утринна роса. От тези до болка познати дребни родни хитрувания чак ми се повръща.

— Господ да ни пази от лъжливи управници!

— Е, нали се махаме! Хайде, ако сте готови нека да потегляме, и без това достатъчно почивахте.

Групата отново пое на път, но вече бяха отдъхнали и настроението бе приповдигнато.

Скоро стигнаха до реката и на светлината само на едното фенерче я прекосиха, държаха се заедно и напредваха внимателно, та да не се случи някоя злополука точно в последния момент. Един изкълчен глезен на който и да е от тях щеше неимоверно да ги затрудни и да забави и без това рисковото им придвижване. Бавно излязоха на другия бряг и си отдъхнаха, тук вече никой не ги търсеше и се надяваха, дори да ги заловят, с дребни суми да успеят да откупят

свободата си. Скоро откриха едно по-равно пътче, добре отъпкано от хилядите имигрантски обувки и поеха по него, а след 5–6 километра пред тях се ширнаха светлинките на малко селце.

ПО-КЪСНО, НА СЕЙШЕЛИТЕ:

Самият остров превърнаха в луксозен курорт. Гостите спяха в приказни бунгала високо в клоните на дърветата, всяко с различна форма и стил, а въздушни мостчета осигуряваха придвижването им. Бяха като в небесен град.

Долу имаше ресторант, бар, спортни площадки и детски кътове, а точно в средата на имота огромна двайсетметрова ролба, изсечена в скалата, радваше всички. До нея в изкуствено езеро с огромни многоцветни водни лилии плуваха японски шарани и линове, а малчуганите караха водни колела и се състезаваха с рибите.

Отпред в океана, защитени от кея, върху изкуствени островчета се белееха още няколко суперлуксозни къщи, снабдени със собствени пристани и озеленени градини. Те бяха за богатите туристи с големи яхти, а такива не липсваха. Местата бяха резервирани за година напред.

Електричество си набавяха от огромен ветрогенератор „Маглев“ с тройно витло, а за всеки случай бяха монтирали и слънчеви панели. Водата бе в изобилие, вадеха я с помпи от недрата на острова. В огромен подземен резервоар поддържаха едно определено количество за всеки случай, другата бе за всекидневните нужди. И ролбата и изкуственото езеро с водопада бяха пълни със сладка вода. Въобще пълна автономия.

Единодушно бяха решили да не предлагат хазартни игри. Именно по такива места се навъртаха мафиоти и измамници от различен калибър, все хора, които те ненавиждаха.

Бяха пожелали спокоен живот и го бяха постигнали.

Сега островът кипеше от живот. С камериерките, готвачите и охраната персоналът наброяваше двайсетина постоянно пребиваващи тук. Като се прибавеха докторът и съпругата му, момичетата от балета и собствениците, цифрата надхвърляше тридесет. Освен това всяка година по няколко пъти при тях пристигаха две приказно красиви северни дами, приятелките на Иво и на Робинзон от далечна Финландия, с които те се бяха запознали преди време на един

презокеански кораб. На тях не им бе позволено да плащат за каквото и да било, те бяха VIP гости. В такива случаи четиримата се натоварваха на яхтата и нареждаха на капитана със седмици да обикаля близките и далечни острови.

С една дума, животът им можеше да се опише като сбъднат сън!

* * *

Тримата приятели излязоха на терасата и се настаниха около кръглата маса от ковано желязо. Иво бе домакин, но те го щадяха, сами нарязаха мезетата и напълниха чашите. Накрая Командо свари цяла кана ароматно колумбийско кафе и я сервира, после седна и той. Бяха в рая!

Корабното платно над главите им, използвано за сенник тихо се поклащаше от лекия ветрец и от крилете на огромните корморани. Животът им се бе превърнал в една осъществена мечта, като по чудо продължила толкова дълго време. Още преди години тримата приятели бяха намерили вярната формула за този просперитет и стриктно я следваха. Всъщност нищо сложно — здраво приятелство, доверие и честност! Това бе всичко.

Командо напълни чашите и вдигна своята за наздравица. Предстоеше им да чуят разказа на Робинзон.

— Е, приятели мои — той отпи яка глътка българска ракия — кратката или пълната версия на случая искате?

— Възможно най-пълната! Ти си добър разказвач и можем да те слушаме с часове.

— Щом е така, целият съм ваш.

Той се облегна удобно и започна:

— Знаете, че с Джабрил натикахме копелето в самолета, взех телефона му, зарядно и малко пари и отлетяхме към Виктория. СИМ картата бях извадил още преди дни, в мига, в който акостирахме с ранения Иво на наша територия. Съвременните телефони имат лошия навик да служат и за маяци, затова отстраних и батерията. Може би не знаете, но някои модели, особено на „Моторола“ излъчват дори и без батерия, те имат вграден фабрично миниатюрен джипиес, който е снабден с автономно захранване. През определени периоди излъчва

към стационарен спътник сигнал, той го връща на земята и хората с подходящата апаратура засичат местонахождението му с точност от сто квадратни метра. Това е квадрат с размери 10 на 10 метра.

— Ясно, професоре, продължавай! Придържай се към преживяното, а технически курс ще ни изнасяш някой друг път!

— Ами проверих с лупа корпуса за такова устройство, но не открих и реших, че мога да бъда спокоен. Та отлетяхме с Джабрил и след 40–50 минути вече бяхме в акваторията на столицата. Приводних се и още оттам осъществих първото обаждане.

— Как разбра номера?

— Много лесно, накарах малкия да го набере. Като казвам малък, трябва да ви е ясно, че момъкът беше на около 25–26 години.

— Тоест годен да изнасилва!

— Годен за много неща, включително да носи отговорност за постъпките си. На тези години Командо е бил в Камбоджа и се е сражавал с кхмерите.

— Бях малко по-възрастен, но за отговорността си прав.

— Момчето се бе насрало от страх и сътрудничесе изцяло. Първия разговор с баща си го осъществи то, аз поех по-нататък.

— Все се чудех на какъв език сте говорили, ти не знаеш английски.

— Нали помниш, че във Фермата усвоих немския? Родителите му свободно го владееха и нямахме проблеми. Е, наясно съм, че и полицаите са слухтели, но това не ме притесняваше, ние постоянно променяхме местонахождението си. Знаеш ли, че ако вземеш един гребен за ресане и долепиш до него тънка хартия се получава нещо като синтезатор? Като говориш през него тотално объркваш осцилоскопа.

— Ще си го отбележа! Значи синът ви свърза, а по-нататък?

— Чакай де, нали искаш подробности! И така, не бях груб. Културно им обясних, че това е мерзка постъпка, че психиката на момичето е увредена за „ganze leben“ — цял живот и че лечението струва пари. Попитах ги дали да им върна синчето без пари, но и без полови инструменти или го искат цял срещу един милион долара. Оставих решението в техните ръце.

— А те?

— Няколко дни не ги потърсих и когато го направих бяха пощурели. Неизвестността е лошо нещо! Вече бяха готови да дадат всичко, само да го видят отново. Междувременно Джабрил нае един микробус със затъмнени стъкла и денонощно обикаляхме острова, в него и живеехме. Веднъж звъняхме от летището, друг път от центъра, спирахме само нощем и то за малко. Накрая определих среща на бащата в един огромен супермаркет, като му казах да носи и парите.

— Как го разпозна?

— Предния ден ми беше изпратил с ММС снимката си, а бе облечен и с яркожълт дъждобран. Но щях да го разпозная и само по държанието, като видиш някой нервак с налудничав поглед и треперещи устни да стиска голям сак, значи е твоят човек.

— Те и атентаторите-самоубийци отговарят на това описание.

— Прав си, затова се подсигурих и със снимката.

— Не го ли следяха?

— След него се влачеше цяла върволица агенти, а бяха разположили и хора по етажите. За това не го виня, ченгетата са го принудили, а те наумят ли си нещо, нямат отказване. Карат по учебник, не ги интересува, че похитителите могат и да се ядосат. Дори си мисля, че изпитват някакво перверзно удоволствие да рискуват живота на пленника.

— Просто играят тяхната си игра.

— За което не ги виня! И така, видях го, обадох му се по телефона и му казах откъде да мине. И да е бил клониран апаратът му, времето за реакция е малко и докато полицаите разберат какво сме си казали, аз вече щях да съм се измъкнал.

— После?

— Чакай де, не ми давай толкова зор! Ако само приказвам ракията ми ще изветрее в чашата.

— Прав си, извинявай! Наздраве!

— Наздраве! Та така, докъде бях стигнал? А, да! Той точно изпълни указанията, до пробните за дамски дрехи се разминахме и аз учтиво му поисках сака. Обещах му до час да се обадя.

— А как се измъкна?

Той подробно им разказа.

— Робинзон, ти си невероятен. Не те ли беше страх, че ще те разпознаят?

— Всички търсят мъж с пътническа чанта, а такива имаше десетки. Освен това точно тогава се включи и противопожарната аларма. Настана хаос!

— Ти си бил, нали?

— Май, да! Вървах и никой не ми обръщаше внимание.

— Жестока постановка, никога не бих се сетил.

— Така и трябва, заблудата е велико нещо. Напуснах магазина, открих буса на служебния паркинг и отпрашихме.

— Момчето нали го пуснахте!

— Естествено, няма да се принизявам до отрепките, които преследвахме в България. Дадена дума, хвърлен камък! Избутахме го в гъсталаците на един парк и Джабрил даде газ, това е най-опасната част. Нито му свалихме превръзката, нито му извадихме тапите от ушите, дори ръцете му не бяхме развързали. Поожулил се е като е паднал, но така и трябваше, все пак знаете какво стори с момичето.

— А до хидроплана как се добрахте?

— С такси! Спряхме микробуса на един паркинг и без да бързаме основно го почистихме с препарат. Два пъти от горе до долу! Предварително бях постлал найлони по пода, та се наложи само да ги свия на руло и да напръскаме с белина. Това беше! После хванахме такси, но не до стоянката, а до едно пазарче наблизко. Платихме на човека, придвижихме се до самолета и отлетяхме. Найлоните изхвърлих в океана.

— Пленникът ви може да опише, че е бил возен в хидроплан.

— Нито ни е виждал, нито ни е чувал, нито знае откъде сме го возили. Но предполагам, че след шока ще си трае, ще получи пълна амнезия.

— Но ти слезе от хидроплана с куфар, не носеше сак.

— И сака изхвърлих заедно с найлона, че и малко камъни за баласт. Новите технологии много напреднаха и като предпазна мярка прехвърлих парите в куфара. Тях също ги проверих, пачка по пачка, но изненади не открих. Абе мисля, че няма за какво да се притесняваме.

— Остава да дадем парите на Женоария, а това е огромен риск. Разпитат ли я както трябва, тя ще ни посочи, няма да издържи. Кой дава милион на камериерката си?

— Така е, но ще ви кажа как ще подходим. На нея ще кажем, че учредяваме фонд в подкрепа на дъщеря ѝ и в него ще внесем

двайсетина хиляди долара. Като за начало! За това бедно семейство тези пари са предостатъчни, ще им се видят като манна небесна. Тя знае, че сме богати и няма да заподозре откъде идват парите, напротив, ще ни е благодарна цял живот. Периодично ще захранваме фонда с непредизвикващи подозрение суми, а остатъка ще внесем на специална сметка при нашите банкери. И тях няма да банкираме закуп, а по-малко, че в тази малка държавица богатите хора лично се познават и може да възникнат подозрения. Бъдете сигурни, че след месец-два целият Пеликан ще е научил за откупа.

— Бащата от срам може и да си затрае.

— Но полицаите ще се разприказват, навсякъде са еднакви. Един ще сподели с жена си, тя с фризьорката и докато се усетиш, лавината се получила. Чула, недочула ще се намеси и пресата, знаете, че лошите новини вдигат рейтинга!

— Включил си и Джабрил, не рискуваме ли с този ход?

— Има риск, разбира се! По принцип колкото по-малко свидетели има, толкова по-добре, но в случая прецених, че можем да му се доверим. Той не е глупав и може да прецени колко много се промени животът му след като му предложихме работа. Пред мизерното съществуване в Нигерия или непрестанното блъскане в машинното на оня кораб е естествено да остане верен на хората, които му подадоха ръка. И на него ще отворим една сметчица, колкото по-дълго е с нас, толкова повече ще забогатее.

— Ти умееш да преценяваш хората, затова съм спокоен. Значи първата ни задача като свободни хора приключи успешно?

— Бих казал, да! Ако оставим на страна, че почти не те убиха, постигнахме всичко, което планувахме.

— Тогава наздраве! За нови и успешни акции!

— Ако изникнат, защо не?

Почти до сутринта си припомняха стари истории, случили се далеч оттам. Не бе носталгия, няма как да те привлеча страна, в която хората мизерстват, а нерядко и умират от глад. И най-простата аритметика показваше, че ако пенсията ти е под сто евро няма как да оцелееш, като платиш тока и водата те свършваха. После, за да се нахраниш излизаш пред блока и пасеш тревата, друг начин нямаше. Но на бирниците това не им стигаше, някой следобед те позвъняваха на вратата и си търсеха и парите за отоплението, което не си ползвал. Да

си го ползвал, нали тръбите на парното минават през апартамента ти! Нямах пари ли, тогава ще те съдим, съдия-изпълнителят все ще намери какво да ти вземе.

И така, пенсионерът, построил тази държава, вадеше от касичката последното си левче, отиваше до спирката на метрото, купуваше си билетче и скачаше под влака. И това не правеше гратис, не бе научен така.

Страхотна сделка за държавата, едно гърло по-малко!

По изгрев-слънце си тръгнаха, че Командо бе обещал на Петя да я вози с яхтата и искаше малко да почине. Разбраха се да се видят чак следобед и да решат как да поднесат новината на Женоария, че дъщеря ѝ вече ще разполага с пари до края на живота си. Нямахше да е лесно, като знаех колко е емоционална трябваше да приготвят цял куп кърпички за сълзите ѝ.

Сигурно бе минало пладне, Иво разбираше това от слънчевите лъчи, които прорязваха спалнята му. Проследи с поглед златистите пращинки, реещи се във въздуха и блажено се протегна. Възстановяваше се бързо, доктор Станков го успокои, че до две седмици болката ще е само спомен.

Тъкмо реши да става, когато страхотен гръм разтърси острова, чак скалата, в която живееше потрепери. След миг му замириса и на дим и той осъзна, че се е случило нещо лошо. Навън се развикаха хора, разпищяха се деца, а след минута-две се включи и яхтената сирена, капитанът от своя пост реагираше на случващото се.

В това време той вече куцукаше надолу към изхода, бос, само по гащета. Излезе навън и се оказа неподготвен за гледката, която се разкри пред очите му.

На стотина метра от брега лодката, която ползваха да превозва пътници до яхтата и обратно, се бе разпаднала напълно и останките горяха, отделяйки гъст пушек. Той различи части от кабината, спасителни пояси и жилетки, но истински се ужаси, когато установи, че с едната спасителна жилетка плуват и части от човешко тяло.

Изтича вътре, грабна бинокъла и го насочи към мястото на експлозията. Нямахше съмнение, към едната жилетка още бе превързано нечие тяло, но личеше само торса, всичко друго липсваше.

Към него на бегом се приближи Робинзон, необичайно преbledнял и разтревожен, състояние, в каквото Иво никога не го бе

виждал. Тогава му светна, Командо щеше да вози жена си с яхтата.

— Кой беше в лодката, приятелю?

— Нашето момче! Бе тръгнал на разходка с Петя.

Бе! Минало време!

— Те ли са били? Сигурен ли си?

— Напълно! Аз ги изпратих до пристана.

Край, пълна катастрофа! Всичко се разви прекалено бързо и прекалено лошо! За втори път през живота си Иво усети как светът му се преобръща. Загуби дъщеря си, загуби и най-близките си приятели.

Робинзон, прагматичен и хладнокръвен както винаги го прегърна през раменете.

— Изчерпахме квотата си на късмет, приятелю! Иди успокой туристите, аз ще организирам спасителна команда!

До вечерта с две лодки vadixa останките, неприятна гледка дори за техните, свикнали на всичко очи.

Накрая на брезента почти бяха сглобили телата, почти. Покриха всичко, та децата да не гледат и се върнаха на брега. Там тълпата на различни езици възбудено коментираше случката, но като видяха големия саван хората притихнаха. Всички без изключение мислеха, че някаква повреда в двигателя е причинила експлозията, те не бяха запознати с миналото на собствениците.

Телата бяха откарани в операционната, където доктор Станков и ридаещата му съпруга се заеха да ги съшият, та да възвърнат донякъде човешкия им облик, а Иво дръпна Робинзон настрана.

— Как мислиш, дали е бил бащата на заложника?

— В никакъв случай, дори да е разбрал кои са похитителите той не би могъл да реагира толкова бързо. Та ние едва вчера върнахме сина му.

— Прав си, няма как да е той.

— Ония са били, двамата! Знаех си, че ще опитат нещо подобно.

— И как са го направили?

— Много лесно! През нощта са доплували, заредили са лодката с взрив, свързали са го с някакъв детонатор и са си отишли. Докато ние вдигахме наздрависи, те са ни копаели гроба.

— Но как са разбрали коя лодка ползваме за придвижване до яхтата?

— Наблюдавали са ни! Поне няколко дни са се правели на рибари навътре в океана и са се редували на телескопа, докато научат всички подробности. Не забравяй, че си имаме работа с подготвени хора, напълно наясно с нашия занаят! Но допуснаха една грешка.

— Не мисля. Те постигнаха целта си и се измъкнаха.

— Допуснаха и то голяма. Ние с теб оцеляхме. Току-що нещата станаха лични!

На това твърдение Иво нямаше какво да отговори.

До сутринта телата на Петя и Командо бяха придобили нормалните си очертания, инжектирани с формалин и увити в обилно насмолени платнища. Стегнаха ги двете заедно с въже, а после намотаха върху него и дебела метална верига. Джабрил докара едно бъги и на зазоряване натовариха вързопата на него, а после с бавна скорост стигнаха до пристана.

Капитан Анатолий Проценко, техният служител, управляващ „Тина“, ги чакаше на кея със зодиака и след като прехвърлиха трупове на него, отплаваха за яхтата. В лодката бяха Джабрил, капитана, доктора, сестра Рафаилова и Иво, Робинзон отсъстваше.

Стигнаха до яхтата и със скрипеца качиха мрачния товар на борда.

Слънцето вече се показваше, когато вдигнаха котва и отплаваха в неговата посока. По някое време спряха, Иво се прехвърли на платформата и заедно с трупове на един от малкото си верни приятели и на неговата съпруга се спусна на нивото на водата.

Океанът бе спокоен, точно като за погребение.

Той се наведе и подбутна вързопата, който се наклони и от собственото си тегло се плъзна във вълните. Тежката верига го задържа и след малко от Командо и от Петя не остана и следа. Семейството отплува на едно по-добро място.

Останалите се смълчаха, гледайки вълните.

На острова дойдоха четирима, вече бяха намалели наполовина. Не трябваше да става така, но, Съдба!

Засякоха местоположението на импровизирания гроб, отдадоха последна почест и надуха платната. Всички бършеха очите си, само Иво не успя да заплаче. Пресъхнал бе, от няколко години тази емоция му бе непозната.

* * *

В това време Робинзон кацаше във Виктория, столицата на Сейшелските острови. Той пропусна да отдаде последна почит на взривените си приятели, защото преследваше по-висша цел, искаше да отмъсти на убийците. От няколко години живееше скрит, време беше да се покаже на светло. Знаеше, че извършителите не са виновни, те само изпълняваха заповеди, но не можеше да им прости, виновни или невинни те бяха отнели живота на двама от най-близките му хора.

Стегна си багажа набързо, взе само паспорта си, пачка долари и малко дрехи, тъй като можеше да му се наложи да пътува и в чужбина. Оръжието му се състоеше само от един филипински нож, марка „Балисонг“ с 15 сантиметрово острие, което се сгъваше и прибираще. Повече не му и трябваше, а и заради засилените проверки по аерогарите нямаше защо да рискува. Надяваше се обаче да не се стига дотам и да хване българите на територията на островите. Очакваше, че те първо ще се убедят дали тактиката им е успяла, като изчакат далеч в океана и чак после ще напуснат страната. Това го караше да вярва, че ще му осигури време да ги догони или дори да ги превари при бягството им. Не бе сигурен и какъв транспорт ще използват, но вероятностите бяха две — или кораб или самолет. Той заложи на второто. Затова излетя с хидроплана още вечерта в деня на експлозията, но се приводни на съседния Пеликан, откъдето, за да не привлича внимание хвана друг, чартърен полет до Виктория. Трийсет минути след излитането кацна на летището в столицата и се затича към сградата на заминаващите пътници. Собствените му правила за безопасност налагаха да не привлича внимание с нетипично държание, но сега наистина бързаше, просто нямаше време за губене.

На входа на залата вече спря и успокои дишането си, влезе в роля и след един бърз оглед се насочи към дигиталните табла, показващи часовете на полетите. Приличаше на обикновен бизнесмен с малка пътна чанта, тръгнал по работа. Ако искаш останалите да те приемат, трябва да си приемлив!

Отдъхна си. Първият самолет за Европа излиташе след три часа, а после през определени интервали имаше още три полета — за Лондон, Берлин и Прага. Но преди час към Рим също бе излетял

самолет и той се молеше мишените му да не са били на борда. Преди около седмица ги бе видял на пристанището в Пеликан и знаеше как изглеждат, но не си правеше илюзии, че и те няма да го разпознаят. Новков със сигурност им бе показал техни снимки, та да знаят кого да търсят. Така и ги бяха открили.

Затова влезе в огромната луксозна тоалетна и пред едно огледало леко промени вида си като намокри косата си и я зализа назад, а после сложи и чифт очила с тежки рогови рамки. Промяната във външния му вид нямаше да впечатли някой хамелеон, но за целите му щеше да свърши работа. Той беше, а и си оставаше цар на превъплъщенията. Готово, макар и не пълна промяна, а и за тези няколко години на острова доста се бе променил.

Разходи се пред кабинките и огледа местоположението на всичко, като запаметяваше подробностите, после излезе и седна на едно ъглово канапе. Оттук се откриваше панорамна гледка към целия салон и най-вече към входа, откъдето се очакваше да пристигнат наемниците. Те, разбира се може и да не се появяха днес, нито дори утре, но той щеше да ги чака, ако ще и до второто пришествие. Също така бе решил ако не може да свърши работата в чакалнята, да се качи с тях на самолета и да опита там. В този случай трябваше да се лиши от ножа, защото детекторите за метал, които всъщност бяха обикновени магнитомери, щяха да писнат и да привлекат цялото внимание към него. Проблем бе и това, че нямаше предварителна резервация. Надяваше се пачката долари да склони служителите на авиокомпанията да му намерят едно място за дадения полет в последния момент. Кой не би помогнал на един богат чичко, забързал се нанякъде?

Часовете бързо се нижеха, а от двамата българи нямаше и следа. По някое време мръкна и около полунощ той започна да дреме, но остана полубуден, едно от ония състояния, които така добре бе усвоил в гората.

Съмна и потокът от пътуващи отново се увеличи. Робинзон набързо отиде до тоалетните, където се облекчи и освежи, а после бавно се върна на мястото си. По обед си купи няколко сандвича и една кола, с които засити глада си, изхвърли опаковките и от щанда за сувенири избра едно списание. Стана 16 часа и той започна да подозира, че и този ден чакането му няма да се увенчае с успех.

Безпокоеше го и мисълта, че някои от камерите за наблюдение неминуемо са го записали, но по този въпрос нищо повече не можеше да направи, разчиташе на дегизировката.

Както се бе замислил, едва не ги пропусна. Първият възможен полет се бе осъществил без никой да се появи, сега предстоеше този за Лондон. Неусетно се бе разсеял.

Ето ги, нямаше как да ги обърка. Вече бяха в обсега му, поредните трупове! Подвижни, нащрек и в добра физическа форма, това веднага му направи впечатление. Обикновени физиономии, дори невзрачни, случайният наблюдател не би ги определил като красиви. Но излъчваха нещо друго — хлад! Атлетични и опасни, описание, което напълно им пасваше.

Двамата забързано влязоха в залата и обучените им очи мигом обхванаха всичко в нея. Единият носеше и фотоапарат, точно като техните в Аржентина, навярно с вграден джипиес, сателитен телефон и какви ли не други шпионски джаджи, замаскирани в корпуса. А дали с него не бяха снимали и взрива на лодката за доказателство? Навярно, да! Другият с пухтене мъкнеше огромен куфар и Робинзон се запита дали това няма да му докара някоя херния.

Разделиха се, обиколиха пространството и едва тогава се отпуснаха на една двойна пейка.

Професионалисти, секретарят бе случил на кадри. Погледнаха таблото с полетите, после часовниците си и се отпуснаха.

Робинзон пък се стегна. Той не бе от хората, които показват емоции, поне външно. Скоро би трябвало да му се отдаде случай някак да ги премахне и то без да привлича любопитни очи, но в тази пълна с пътници зала това нямаше да бъде лесно. Знаеше, че може, дори бе убеден в това, защото той бе писал учебниците, от които те се бяха обучавали. Пред неговите умения те щяха да приличат на болнави джуджета, но първо трябваше да ги доближи.

Понамести очилата и опипа ножа в джоба си, остър като бръснач и готов за употреба. Времето летеше, оставаше още малко до повикването на пътниците за Лондон и чекирането на багажа им.

Ето, единият стана, подритна куфара под пейката и се насочи към тоалетната, навярно искаше да пусне една вода преди полета.

Невероятна възможност, пропуснеше ли я, Новков щеше да е победил.

Зачуди се с него ли да се заеме първо или с този на пейката, реши да е със седящия.

Изчака другия да завие зад ъгъла, надигна се, взе чантата си и с изморен вид се запъти към свободното място. Нищо не изглежда побезобидно от немощен старец, предизвикващ съчувствие, затова жертвата му реагира едва когато Робинзон тежко се отпусна на седалката до него. Обърна се ядосан към него и на перфектен английски му каза, че мястото е заето.

— Was, was — наведе се Смъртта към него — ich ferstehe nicht?

Това бяха последните думи, които младежът чу. Робинзон мълниеносно изстреля дланта си към адамовата му ябълка, перна го с вътрешния ръб на дланта си и я върна толкова бързо, че наоколо никой дори не долови движението.

Тренираната му ръка усети как порази първо трахеята, а след това и хрущялите на хранопровода, които се смачкаха като яйчени черупки. Но оня не умря мигновено, а подбели очи и захриптя, затова се наложи втори удар. Десният лакът с късо движение се стрелна към диафрагмата на умиращия и счупи ребрата, при което върхът на третото ребро се заби в белия дроб и острият му край мигом причини огромен вътрешен кръвоизлив. Това вече бе достатъчно и тялото се килна напред, но планинецът ловко го задържа и го облегна на седалката.

Жалко за момчето, но смъртта му щеше да тежи на съвестта на Новков.

Това беше, първият емисар на секретаря се пренесе в отвъдното. Оставаше другият!

Робинзон се огледа за евентуални свидетели, стана, вдигна си чантата на седалката и бавно се насочи към тоалетната. Стори го, защото не бе препоръчително някой да сяде на свободното място. Как ли щеше да се почувства, ако убитият се килнеше на рамото му?

Отвори вратата и влезе в блестящото от чистота помещение, но вторият пратеник никакъв не се виждаше и той предположи, че е в някоя кабинка. Но където и да бе, времето му изтичаше.

Приблужи се към последния умивалник, пусна водата и се престори, че си мие ръцете. Нямаше много хора, освен евентуалните посетители на кабинките само един азиатец стоеше пред огромно

огледало и се реши. Това бе добре, на него не му трябваша бягащи и пищящи от ужас пътници.

Робинзон леко се разкърши, извади ножа си, отвори го и пак го прибра. От рулото откъсна отрязък хартия и внимателно избърса ръцете си, те трябваше да са абсолютно сухи. Загледа се в огледалото и това, което видя не му хареса. Отново се бе превърнал в хищник!

Въпреки околните шумове чу как някой пушна водата от казанчето, отвори вратата и тръгна към умивалниците. Напрегна се и хвърли бърз поглед натам, беше целта му. Нещата следваха своя ход!

В това време и азиатецът се насочи към изхода, ето го идеалният момент.

Тръгна на свой ред навътре, все едно ще ползва тоалетните. Като се окажа зад българина бръкна в джоба с дясната ръка, извади ножа, а лявата склучи около шията на жертвата си. Оня видя последното му движение в огледалото, но бе вече късно, нямаше накъде да мърда.

Робинзон го мушна два пъти, единия път в десния бъбрек, а после малко по-нагоре, в черния дроб, точно в частта, която виси под ребрата. Сви бързо ножа, прибра го и затегли човека към кабинките.

И двата удара бяха смъртоносни, те мигом причиняваха поражения, несъвместими с живота. Без адекватна медицинска помощ пострадалият си отива за около пет минути. С мигновена лекарска намеса, за десет. Кръвоизливите са огромни, всъщност от вътрешното налягане още през първите десет секунди изтичат 2–3 литра кръв.

В случая дрехите донякъде я задържаха и попречиха да се образува локва, затова, когато той натика тялото в първата кабинка, по пода не останаха следи. Вътре обаче положението се промени и през крачола тръгна постоянна струя. Оня бе още жив, но в шок и не се съпротивляваше. Робинзон го пушна и изтича навън откъдето взе две стирки и топ широка пухкава хартия за бърсане на ръце, върна се и нареди всичко отвътре под вратата. После хвана главата на убиеца, завъртя я рязко и го натика в ъгъла. Отчетливо чу характерното изпукване, това му стигаше. Сега шията бе под такъв ъгъл, какъвто можеше да постигне само сова, дебнеца мишка зад гърба си.

Внимателно го претърси, каквото откриваше по джобовете, прехвърляше в своите. Опипа трупа за последен път и напусна тясното пространство.

Излезе, притвори врата и се огледа, всичко бе наред. Нови хора бяха влезли в помещението, но всеки бързаше за полета си и не обръщаше внимание на другите.

Той пооправи дрехите си, успокои побеснелия си пулс и с бавен ход пое навън.

Погледна към пейката с първата му жертва, увери се, че наоколо е спокойно, влезе в ролята на пасажер и се отправи натам. Седна на мястото си и в продължение на двайсетина минути без излишни движения обискира мъртвеца. Реши, че е приключил с джобовете и бавно свали фотоапарата от вече студенеещата шия. Големият куфар остави под пейката. Огледа се, стана, взе си чантата и без да бърза напусна залата. Убийците на Петя и Командо определено нямаше да летят за никъде. Бе късно и за медицинска помощ, сега телата се нуждаеха единствено от гроб.

След като си изясни отношенията с двамата нови пратеници, реши да хване такси и да слезе чак в центъра, иди го търси в големия град!

Връщането му отне повече време. През остатъка от деня се разходи до огромния градски парк, взе си сандвич и седна на една пейка, където изчака да мръкне. Използва времето да разгледа съдържанието от джобовете, отдели това-онова, а останалото изхвърли в близкия контейнер за смет. В тази уредена държавица досега не бе видял някой да рови в кофите за боклук и това бе премерен риск.

Изчака до полунощ, стана и се отправи към близките сгради. Съзря неоновата реклама на някакъв бар, влезе, седна на закътана ъглова масичка и като отклони поканата на местната курва за почерпка, се отпусна и зачака да съмне. Кой нормален човек би се забавлявал след убийството на две млади момчета?

Какъв ден само! А така се надяваше този занаят да е останал в миналото!

Пийваше ром с кока-кола, замезваше с ядки и прехвърляше случилото се през главата си. Този път бе рискувал много и бе твърде вероятно службите на Сейшелите да ги надушат. Достатъчно бе да изгледат записите от последните няколко седмици с пристигащите туристи, да разпознаят двойката мъртъвци и като съпоставят данните от компютъра да разберат, че са от България. А колко ли българи живееха на островите? Дори без да става от бюрото си някой по-

кадърен следовател би се досетил преди да предприеме каквото и да е, първо да провери тази възможност. Куфарът, който остана под пейката също беше следа. След колко ли време щяха да почукат на вратите им? И всичко това заради егото на Новков, който не можа да се примири, че са го надхитрили. Но какво се чудеше, всичките му постъпки досега показваха, че мисленето не е от силните му страни. Май ще е най-добре още тези дни да потегли с яхтата за България и да приключи окончателно с този човек, достатъчно пакости му позволиха да извърши. Щом той бе решил да си играе със змии, трябваше да знае, че те можеха и да го ухапят.

Стана, заплати се с бармана, остави на масата на отхвърлената дама една петдесетачка и тръгна към пристанището.

Вечерта на същия ден хидропланът му се приводни в тихия залив на тяхното островче. По пътя Робинзон твърдо бе решил какво ще предприеме, сега искаше да го обсъди и с Иво.

* * *

— Как се справи, стари приятелю?

— Работата я свърших, но не бях особено осторожен. Нямах време за подготовка и за пълна дегизировка, импровизирах на място.

Двамата вървяха към жилището на Иво, където масата бе сервирана още преди няколко часа.

Освен него и Джабрил, нигериеца, никой не знаеше с какво се бе занимавал Робинзон през последните няколко денонощия.

— Ще имаме ли проблеми?

— Трудно е да се каже, но по-скоро — да.

Изкачиха стъпалата в скалното образувание и излязоха на терасата, надвесена над океана.

— Хайде сядай и разказвай!

Той наля в две чаши пресен портокалов сок и се отпусна в очакване, знаеше, че приятелят му умее стъпка по стъпка да описва приключенията си.

— Какво да ти кажа, оказах се прав във всичко. Бяха точно двамата, които преди дни срещнах на съседния остров. Как тогава не взех по-сериозни мерки, все това ми е в главата. С тази наша дейност

отдавна трябваше да приемем, че много хора ще искат смъртта ни. С времето се е натрупала дълга опашка. Тогава, ако бях по-внимателен и Петя и Командо щяха да са още живи.

— Не се самообвинявай, само щеше да удължиш агонията! Щом веднъж са ни открили, все някога щяха да ударят. Не мисли, че следващите няма да опитат отново!

— Този път ще сложа край окончателно. Решил съм тези дни да потегля за България и да изтрия Новков от лицето на земята.

— Отдавна трябваше да го сторим, имахме няколко благоприятни възможности.

— Но му простихме. Дяволът бди над чедата си!

— Да ти кажа, все си мислех, че е влязъл в пътя. И помъдрял!

— Сега не е моментът да ставаме сантиментални. Някои злодеи просто трябва да бъдат спирани, независимо какви сантименти изпитваме към тях! Отплатата за безчестие навсякъде е една и съща.

— Навярно още не е прежалил парите от наградата, които го принудихме да изпрати. Повярвал е, че вече са негови и търси мъст.

— Но не бяха, заработихме си ги до последния лев. Алчните хора като него обикновено приемат, че и другите са жертва на същия порок.

— Това си е за негова сметка. Той започна всичко, но ние ще го приключим! Не го съжالياвай, никой няма да е особено разстроен когато го изпратя в моргата! Отново ще вляза в ролята на ония от СМЕРШ и дано бъде за последно!

— А кои са тези от СМЕРШ?

— Руските тайни служби имат специален отряд с това наименование. Той е звеното им за убийства в самата Русия и по целия свят. Навярно си чувал за Анна Политковская, за ренегата Литвиненко, а на колко още са отнели живота само Бог знае. Дори се говори, че сачмата с рицин, с която простреляха Георги Марков е създадена в тяхна лаборатория.

— Добре, разказвай сега как се справи с неговите пратеници, а после ще ми обясниш какво си решил за секретаря!

— С тях не беше кой знае колко трудно, повече ме притесняваше дали вече не ги бях изтървал. Разчитах, че след задачата са станали немарливи и не сгреших. Направих се на пътник и се позиционирах в залата за заминаващи, готов да изкарам там и цяла седмица ако трябва.

Но не се наложи, преспах само една нощ и на следващия следобед те се появиха.

— Извадил си късмет.

— Така е, за разлика от тях. Но бяха добри, прецених ги на секундата. Дори се чудя защо в нощта след като са заложили взрива не минаха през всички помещения и да ни резнат гърлата в леглата, а действаха така половинчато. Нямало е как да бъдат сигурни, че на лодката ще се натоварим всички.

— И аз разсъждавах по този въпрос и стигнах до заключението, че не са искали да рискуват допълнително. Те няма как да са знаели за камерите и за сензорите, но са забелязали вишката на охраната, а и Рита постоянно тича насам-натам. Затова не са слезли на брега, открито е и нямаше как да останат незабелязани. Казваш, че по някое време те са дошли за полета си, не се ли опасяваше, че ще те разпознаят?

— Бях взел мерки, не само заради тях, а и заради камерите по летището. Знаех, че неминуемо ще ме запишат и после цял взвод следователи с интерес ще гледат какви съм ги вършил. Единия го оправих в тоалетната и за там няма свидетели, но се наложи с другия да действам в чакалнята и сега мутрата ми е на всеки монитор в полицейските управления. Както ти казах, бях с променена външност, което е добре, но когато разберат, че убитите са българи, ще сме на косъм. Затова искам да отпътувам колкото се може по-скоро.

— Твърдо ли си го решил?

— Определено, гневът е по-добър ход от тъгата. Вярно, отчаян ход, но имам шанс! Но нека ти се доизкажа, а ти ако забележиш някаква грешка, ме поправи!

— Слушам те!

— И така, изчаках единият да влезе в кенефа и разчитайки, че ще се позабави там с естествените си нужди, седнах на пейката до партньора му и с едно „ем-пи“ му потроших ребрата и каквото там имаше под тях.

— Нещо криеш, това не причинява мигновена смърт и жертвата обикновено започва да вика.

— Така е, внимавал си в моите часове! Първо му смазах трахеята, но не исках да те занимавам с подробности. По-важното е, че умря без никой да разбере.

— А с другия как подходи?

— Него го убих в тоалетната с ножа! За там не изпитвах притеснения, молах се само за няколко секунди да останем насаме и когато се откри такава възможност, не губих време.

— Как точно го свърши?

— Два удара в кръста, малко рискован подход, но се стремях да избегна кръвенето. Ако беше „касагири“ щеше да опръска навсякъде.

— На това „касагири“ май не си ни учил.

— Не е имало нужда, това е диагонален удар надолу, обикновено с меч, а ние с този похват не си служим. Както и да е, аз нямах проблеми. Накрая го напъхах в кабинката, претърсих го, полях го с малко амоняк и го зарязах.

— Защо с амоняк?

— Чувал съм, че замаскира всички телесни улики, дори ДНК. Кой да ти каже, може и да е вярно! Наскоро четох, че в лабораториите за пръстови отпечатащи сега използват цианоакрилати и могат да свалят отпечатък почти от всичко. Затова се подсигурих с амоняка.

— И после?

— После предложих другия и тихомълком се изнесох.

— Но записите остават!

— Да, записите остават и това ме безпокои. Може би тези дни детективите ще дойдат дадушат и имам чувството, че те изоставям в беда.

— Всъщност е по-добре, че ще те няма тук. С тези компютризиранни програми за разпознаване няма да си в безопасност. Но и в България хич няма да ти е лесно, знаеш оня как го пазят. Дори се питам какъв шанс имаш срещу всичките?

— Повярвай ми, имам! Аз не върша това, защото е лесно, правя го, защото го е заслужил. Победата се измерва не с броя на убитите, а с броя на уплашените. А сега, когато ония не се завърнат в България, Новков ще се насере от страх. Може да се забавя и половин година там, но ще приключи с него подobaващо. Знаеш, че не насърчавам конфронтациите, но истината е, че много си падам по тях. Израелците са създали едни бойни групи — „барак“ им викат, на иврит това означава „светкавица“. Та тия групи при нужда се събират, нанасят светкавичен удар и пак се оттеглят. Така ще постъпя и аз.

— Какво си му подготвил?

— Няма как да знам обстановката, затова не правя предварителни планове. Начини много, но подходите са два — или ще бъда новатор или имитатор. Важното е да свърша работата. Човекът е рационален, което означава, че е страхлив, лаком и егоистичен. Тия му качества го правят предвидим, а на мен това ми стига. Мисля, че ще се справя. А и не забравяй, че още преди години създадохме нашия Център за наказателно правосъдие, така, че екскурзията ми до България е в реда на нещата. А че ще се пазя е повече от ясно, не трябва да забравяме, че там докато ние търсим справедливост, всички останали търсят нас.

— Дай да се обадим на бай Петко и да му поискаме някаква информация за секретаря!

— Вече съм го решил, ще звънна още тази нощ. Там ще е ден, така че няма да го събудя. Но при всички случаи утре потеглям.

— Тогава иди и се наспи добре, напоследък май не си лягал.

— Така е, затова сега те оставям. От бункера ще звънна до България, ще разузная това-онова и после право в леглото.

— В такъв случай на заранта ще се видим и ще ми разкажеш какво си научил!

— Точно така!

Робинзон стана, отиде до парапета и се загледа в океана. Нямаше луна и нищо не се виждаше, но там някъде бяха спуснали труповете на Командо и на съпругата му, оттогава отборът му бе започнал да се разпада. Ако не вземеше мерки повече никога нямаше да са в безопасност, трябваше да са все нащрек.

Въздъхна тежко, обърна се и заслиза по стълбите.

* * *

— Ставай, приятелю, още ли спиш?

Иво Ников отвори едното си око и изненадан загледа приятеля си. Много добре си спомняше, че снощи заключи вратата.

Не го направи на въпрос, от опит знаеше, че за Робинзон не съществуват прегради, отдавна го бе оприличил на безпльтен призрак.

— Че то в шест сутринта какво друго да правя?

— Хайде, слагай кафето и ела на терасата да ти разкажа какво научих от бай Петко!

— Значи успя да се свържеш?

— Да, и доста си побъбрихме.

След малко кафеварката сигнализира и стаята се изпълни с екзотичен аромат. Всички те обичаха кафето и сега, когато не им се налагаше да мислят за пари, винаги зареждаха по няколко килограма от най-висококачествените сортове. Последната партида бе йеменска мока с безбожна цена, но при този съвършен вкус никой от тях не го правеше на въпрос.

Излязоха на терасата и седнаха, всеки с димяща чаша в ръка.

— Най-новото е, че Новков вече не е главен секретар на МВР. Правителството е подало оставка и той си е заминал заедно с останалите.

— Много добре, че е напуснал, сега поне няма да прави зулуми. Като му знам морала все едно да държиш лисица в кокошарник. Радвай се, сега ти е в кърпа вързан!

— Бай Петко твърди, че и преди това не е бил служителят на месеца. Били вдигнали ръце от него и вече се чудели как да го разкарат. Но не ме е улеснил, напротив, обградил се е с частна охрана, нали го знаеш, че разполага със средства. Колко ли такива като нас е измамил?

— И измамил, и заделил и пооткраднал, нашите ги бива в тези далавери. А разбра ли защо е паднало правителството?

— Заради много фактори, но най-вече заради тежкия живот на болшинството от населението. Там продължават да се подиграват с хората и нищо не се е променило.

— Да ти кажа, като те слушам и ми става жал за хората. Българи сме, все пак!

— Така е, за съжаление сме българи!

— Май си е за съжаление! Но който и да дойде на власт, все тая. Имам чувството, че там партиите хвърлят жребий — два мандата ти, три мандата ние, а за разнообразие може и четири години в коалиция.

— Бай Петко разправя, че сега от Европа идвали много пари за различни проекти и все се карат кой да ги открадне. Не постигат консенсус, така да се каже. Има за всички, но лакомията е страшно нещо. А нали помниш, че когато бягахме насам, на границата се

разминахме с няколко групи чужденци, които пък влизаха в България. Сега те били голям проблем, необразовани тълпи от няколко нецивилизовани и бедни държави вече са започнали да завземат големите градове. При това, тъй като не са християни, не се съобразявали ни със закони, ни с наредби. Абе, пълна лудница!

— Кажи ми нещо за моята родина, което не знам! На крадци, на фалирали банки и на некадърни управници се нагледах още докато живеех там. В живота ми, в който съм виждал всичко поне по три пъти, вече няма какво да ме изненада. За смъртта на дъщеря си също обвинявам институциите, ако те си вършеха работата както трябва, нямаше да има дрога по улиците. И тя си бе виновна, че се поддаде, и ние с майка й, че не я усетихме навреме, но аз гледам голямата картинка.

— То май оттам тръгна всичко, целият ни живот се преобърна след тази трагедия. Но никак не съжалявам, че се превърнахме в ударен отряд, все някой трябваше да оправя нещата.

— Така си е, но ако и тя бе жива щях да съм най-щастливият човек на света. Нещо друго за Новков?

— Не му викай Новков, вече ще му казваме Ковчега! Нали точно той загуби Командо и Петя, сега и неговото място е в земята. А и с неговата фамилия прякорът му е точно на място.

— Ковчег ли, добре звучи!

— Научих му адреса, живее в някакъв луксозен блок в Лозенец. От време на време ходи и до вилата си в Родопите, оная, в която му взривих задника. Освен това се е развел, навярно жена му е подочула за страничните му занимания, въпреки че бай Петко говори друго.

— Той какво казва?

— След развода Новков тръблял наляво и надясно, че я е оставил, защото му била подменила вота. Когато са се оженили била нежна фина блондинка, луда по френската любов и всякакви други полови изненади. Положението рязко се променило след сватбата, когато госпожа Новкова се превърнала в закръглена лелка, тъмни корени на косата и любовна страст, колкото на възрастна монахиня.

— На секретаря не му прави чест да споделя такива подробности.

— Каква чест да търсиш при него? Но сега отново не е сам, обзавел се е с невръстна любовница.

— Е, все по някоя трябва да си харчи парите. Какво казва бай Петко, тази бива ли я?

— Била като вейка, всички мислели, че е болна от анорексия. Ако настъпела червей той едва ли щял да усети, точно така я определи.

— Горкото девойче! Все си мисля, че щом е тръгнала с него едва ли ще е особено умна.

— За мен той е от отрицателните герои, лош човек! За да е с него тази трябва да е някаква мазохистка. А и сам знаеш, че умните жени са скъпо хоби, а той не е по даването.

— Този бай Петко не престава да ме изненадва, като енциклопедия е. Други подробности?

— Мисля си за тая! Не я ли е гнус?

— Може и да не му пуска, още да е във фазата на обещанията. Или пък да са в края на връзката си.

— Но пък сигурно все още не отказва да му духа, нали й задоволява прищевките.

— Предполагам, сега младежта няма задръжки! А може и нищо да не вършат, на тази възраст и след стреса в работата хормоналните му напъни според мен напълно са затихнали.

— Абе каквото и да е си е тяхна работа. Дано само тая не е там като го открия!

— Тази информация би трябвало да ти стигне за да го спипаш. Ех, как ми се иска и аз да дойда с теб!

— Да ти кажа, мислих го, помощта ти нямаше да ми е излишна. Но ти си ранен, а и все някой трябва да остане на острова. Ние сме работодатели, тук също имаме отговорности. Ти държиш фронта тук, аз работя по каузата!

— Както винаги си прав!

— Ти нали имаше и някакъв познат частен детектив в София, не е лошо да ми дадеш номера му.

— Помня го, Венци Недев. Голям пич и много вещ в професията си. Ако си спомняш, той издири адреса на продажната съдийка.

— Точно такъв ми трябва.

ТОГАВА, В СОФИЯ:

Иво ги изчака да излязат и започна да се облича. Имаше още време до 10, но искаше да открие ключар и да извади резервни ключове за всички. Пригответи се, излезе и заключи, вече нямаше търпение да се срещне с Недев и да разбере адреса на съдийката, която с едно свое несправедливо решение навремето ограби труда му поне за десет години. По пътя към „Орлов мост“ намери ключар, свърши си работата и няколко минути преди срещата успя да паркира до стадиона. Още отдалеч видя, че някакъв едър мъж чака пред входа и предположи, че е детективът. От главата до петите приличаше на пълен неудачник, а и дрехите не разсейваха това впечатление. Изглеждаха толкова вехти, че може би след година-две отново щяха да бъдат на мода. Шлиферът му, в стил Коломбо също като собственика си бе преминал най-добрите си години, дори бомбето бе леко разкъсано в единия си край. Но пък в очите му личеше интелигентност, каквато в тези среди се срещаше рядко.

— Добър ден, с г-н Недев ли разговарям?

— Да, аз съм. Добър ден и на вас! Моят партньор обича да казва, че ако един човек не отиде на среща навреме, после вече е закъснъл. Аз също подкрепям това твърдение и се радвам, че сте точен! Ето обещаната информация, надявам се да ви свърши работа.

Детективът бръкна в джоба си, опасен жест, при който Иво инстинктивно се напрегна и мислено изчисли разстоянието до човека пред себе си. Но Недев извади само един жълтеникав плик.

— Не искам да ви се меся в начинанията, но каква работа може да имате с тази особа, дори в съда никой не се изказва ласкаво за нея?

— Защо, какви ги е забъркала?

— При нея истината не е на дневен ред. Освен всичко друго, преди години осъди двама невинни на доживотен затвор и едва наскоро фактите излязоха наяве. Добре, че полицаите заловиха истинския извършител на престъплението и той си призна, та наскоро ги освободиха. Не четете ли вестници, сега тия хора съдят България в Страсбург?

— И с право, но за съжаление не тя ще плати присъденото обезщетение, а всички ние! Тази информация не я знаех, аз я издирвам по други причини.

— Дано да не е за добро! Внимавайте, тя е чудовище дори за балканските стандарти! Ако имате време ще ви разкажа и за други нейни издънки.

— Благодаря ви за предупреждението, ще го имам предвид, но бързам. Ето, заповядайте уговорената сума! Доволен съм от вашата експедитивност и ако се наложи отново ще ви потърся.

Недев бегло погледна пачката и тя потъна в гънките на дрехите му, стареше се да показва, че такива дребни цифри не го впечатляват. Всъщност той печелеше най-много по 2–3000 лева и то в добрите месеци, а те бяха рядкост.

— Тогава може пак да се чуем. До скоро!

— До скоро!

Виж ти докъде я бе докарала Малева, от дребни врътки при бракоразводните дела до присъди за неизвършени престъпления. И то какви присъди, тоя път тая съвсем се бе оляла. А имаше и още!

Човекът си замина и Иво нетърпеливо отвори плика. Отвътре изпадна цветна снимка, на която се виждаше как една състарена жена влиза във входа на луксозна кооперация. На гърба на фотографията със ситен почерк бе изписан адресът на сградата, а педантичният Недев дори бе начертал груба карта на района. Биваше си го копоят, за едно денонощие всичко бе разузнал и напълно заслужаваше тези 700 лева.

НА ОСТРОВА:

— Значи твърдо си решил днес да отпътуваш?

— Дори вече информирах капитана, по обед яхтата ще е готова. Ще взема и Джабрил, ей така, за всеки случай.

— Той се откроява и при твоята задача само ще ти пречи.

— Малчо ще си остане на борда, въобще няма да припари до България. Ако е искал да посещава страни от третия свят, по-добре да си беше седял в Нигерия.

— Ти май доста си се озлобил срещу родината си?

— Срещу родината си не, но срещу държавата — за нея нямам думи. Озлобен е слабо казано, бесен съм. Колко години минаха от прословутия им Преход, вече са над двайсет и пет. Да си усетил нещо положително? Не си, нали? А хората, тези мълчаливи и търпеливи стоици? Още преди години Карл Маркс е казал „Историята е съдията, но пролетариатът е палачът“! Обаче пролетариатът спи!

— Е, явно не е говорил за нашите географски ширини.

— Я сметни на година колко милиарда са това, уж за благосъстояние! Ако не ги крадяха щяхме ли да имаме бедни, щяхме ли да газим в кал по селските улици? Един малоумен да беше разпределял тия милиарди, пак щяха да стигнат за всичко. Но нека не се отклонявам от темата. Джабрил ще ми е нужен да ме откара с лодка от яхтата до българския бряг и да я върне обратно, само толкова. После те пак ще поемат насам и ще чакат моя сигнал да ме приберат.

Джабрил се бе озовал на работа при тях съвсем случайно. Преди повече от две години той заедно с капитана на „ТИНА“, Анатолий Проценко, превозваха богати туристи на борда на голям презокеански круизен съд. При бягството си от България техните настоящи работодатели се бяха озовали на техния кораб и...

ТОГАВА:

На сутринта, в уречения час фойето на хотела се изпълни с народ, гъмжеше от семейства, прощаващи се с близките си, виждаха се и самотни пътници, влачещи количките с багажа си. Малко след седем се появиа и нашите хора с малко недоспал вид, личеше им, че са изпитали верността на поговорката „От сън спомени няма“, но вече готови за нови приключения. Отнякъде се появи и екскурзоводът и поведе шумната тълпа към паркинга, където два автобуса подгряхаха двигателите си.

Хората натовариха багажа си в отворените багажници и започнаха да заемат местата си в машините, накрая май всичките бяха по седалките. Шофьорите ги преброиха и когато се оказа, че никой не липсва, автобусите бавно подкараха към пристанището, което бе в края на града, малко след „Улицата на любовта“. След двайсетина минути пристигнаха и спирачките им изскърцаха пред величествен лайнер, изпълващ две корабни стоянки на кея. Морският съд бе дълъг над 100 метра, на няколко етажа, а някъде високо в небето се въртеше радарната антена, монтирана точно над капитанската рубка. Едва сега Иво проумя защо това пътуване им бе излязло толкова скъпо като цена, явно на този красив кораб нищо нямаше да им липсва. Останалите му приятели стояха до него и също се възхищаваха на невероятната гледка, открила се пред очите им.

Още два автобуса паркираха до техните и хората започнаха да слизат, по най-прости сметки вече се бяха събрали стотина пътника, а може да бяха и повече.

По трапа към кораба се изви дълга колона от хора, някои бяха придружени и от носачи, затова нашите хора решиха да изчакат основния поток и чак тогава да се качат на борда. Пък и защо да бързат, вече бяха на пристанището, май никой не ги следеше и превозното им средство дрейфуваше точно пред тях, а документите, подписани и подпечатани се намираха в ръцете им.

Мина почти цял час, докато най-нетърпеливите заемат местата си, накрая дойде и техния ред. Те не бяха единствените чужденци и

след бегла проверка на паспортите ги допуснаха на палубата, където капитанът учтиво ги поздрави на английски и ги предаде в ръцете на някакво голобрадо моряче, а то от своя страна грабна куфарите на Петя и ги поведе към луксозните каюти. Техните се оказаха на второто ниво над палубата, просторни и модерно обзаведени, а тази на Петя и Командо дори беше с широка спалня, по всяка вероятност от туристическата агенция бяха отчели, че са семейство. Всяка каюта си имаше баня и тоалетна, богато зареден с напитки хладилник, плазмен телевизор и всякакви други електронни глезотии, но най-хубавото беше, че си имаха и малки балкончета, издадени навън и надвесени на трийсетина метра над водата. Разкош, откъдето и да го погледнеш!

Робинзон, верен на себе си, веднага започна да оглежда за евентуални пътища за бягство, ако, не дай Боже се наложи, а после излезе на балкончето и се надвеси надолу.

— Приятелю, забрави за тази твоя прочута предпазливост, на кораба сме си в капан откъдето и да го погледнеш! В открито море няма как да избягаме оттук, ако решат да ни арестуват, най-добре да се предадем!

— Не мисля, че ще се стигне дотам, но е по-добре да съм подготвен. Според морските закони излезем ли в международни води ставаме недосегаеми, а това обикновено е на няколко мили от брега. След малко тръгваме, което значи, че по обед ще сме в безопасност, на път за рая.

— Надявам се, че не говориш за рая в истинския смисъл на думата!

— Разбира се, че не, имах предвид нашия райски остров. Колко каза, че ще пътуваме до там?

— Петнайсетина дни, с два захода в попътни пристанища. Но и два месеца да пътувахме пак не ми се бърка, нали бягаме точно за да търсим спокойствието. Както виждаш и останалите пътници са платили луди пари за това дълго пътуване, така, че не виждам защо все трябва да бързаме.

— Прав си, това са стари навици, от които скоро ще се отървем. Ето, усещаш ли, че май тръгваме?

Двигателите в трюма се бяха раздвижили и постоянно увеличаваха оборотите, явен признак, че скоро щяха да потеглят.

Хората започнаха да се тълпят на палубата и да махат на изпращачите, а наземния персонал откачи тежките въжета и ги хвърли във водата. Един малък влекач се приближи отпред, съедини се с кораба и започна бавно да го отлепя от кея, а когато го насочи навътре се включиха и корабните витла.

Ето, тръгнаха и скоро май нямаше да има връщане назад, освен ако нещо в родината им не се променеше към по-добро. Засега ги преследваха мощни врагове и никой в групата не виждаше защо трябва да остане в България и да рискуват живота си, след като имаха няколко по-добри възможности. За носталгията много бе писано и много бе прочетено, но в целия свят живееха почти милион българи и май никой от тях не примираше да се прибира обратно в калта.

Разопаковаха багажа и се изтегнаха по койките, ако не бяха постоянно прелитащите морски птици покрай илюминаторите, нямаше и да усетят, че плават.

По обед се събраха в луксозния ресторант и опитаха вкусните ястия на корабния готвач, които сякаш нямаха свършване, сервитьорите пристигаха с все нови и нови блюда.

— Робинзон, какво ще кажеш за...?

— Юли, ако обичаш! Вече ме наричайте Юли!

— Тъй де, Юли, какво ще кажеш за живота на богатите?

— И той е като всяко друго нещо — свикваш с него и след време не ти прави впечатление. Но не е зле, много по-добре е от съществуването ми в гората.

— Следобед какво ще правим?

— Аз мисля да обиколя палубите и видя с какво още ще ме изненадат собствениците на този кораб. И вие го давайте като туристи, нека приемем, че за момента бойната ни група не съществува!

— Или поне, че сме в отпуск.

— Честно да ви кажа, надявам се този отпуск да е безсрочен, стига вече рискове! Пак ще си тренираме, естествено, знаем, че сме добри по нашата част и искам да си останем такива! Освен това се налага да се отървем от телефоните си, събери всички и незабелязано ги изхвърли във водата! Не забравяй обаче преди това да препишеш на хартия всички номера, които са запаметени в СИМ картите, не се знае кой от тях може да трябва!

— Ще го направя, но с нашия късмет като нищо ще ни нападнат я пирати, я мародери и пак ще трябва да се задействаме.

— Шегуваш се ти, но знаеш ли, че всички заловени пирати от Аденския залив ги държат по затвори на Сейшелите, значи няма да сме много далеч от онова гнездо на оси. И Йемен и Сомалия не са много далеч оттам и почти цялото им население, ако не броим жените, са свирепи главорези. В тези държави няма да видиш мъж на улицата без автомат или гранатомет, дори и децата са запасали пищови. Освен това по силата на местните обичаи всеки крие под дрехите си извит нож, казват им замбия и само да го погледнеш накриво ти прерязва гърлото.

— И ето ти нови приключения.

— А, стига вече, в момента единственото ми желание е да пристигнем на островчето, да вземем решение какво ще правим с парите си и да заживеея спокойно.

— Да, с толкова пари наистина до края на живота си можем да се излежаваме или да обикаляме света, другият вариант е да започнем някакъв бизнес.

— Май така ще е по-добре, в противен случай бездействието ще ни скапе.

— Да, кофти перспектива.

— Момчета — зачурулика Петя — вие си въртете бизнеса, а аз ще обикалям магазините по островите. От целия свят се стичат там на почивка, навярно ще е пълно с луксозни стоки.

Командо започна да я подкача:

— Островите са десетки и са отдалечени един от друг, представяш ли си какво ще стане ако те отвлекат пиратите? С тези форми веднага ще те направят сексробиня, а може и да те продадат на някой арабски шейх да го забавляваш.

— Тогава някой от вас ще ме придружава навсякъде и ще ме пази!

— Така по става, защото ако те похитят и после поискат откуп ще останем без стотинка.

— А, кой е казал, че ще плащаме откупа?

Всички се разсмяха и минаха на други теми.

На подиума до тях възрастен пианист свиреше популярни мелодии, но бе наистина добър и те останаха да го послушат. Пръстите

му галеха клавишите, акустиката усилваше звука и ги караше да забравят откъде идват и какво са преживели.

В късния следобед решиха да обиколят кораба и за пореден път се изненадаха от размерите му и лукса, който цареше навсякъде. Отпред на носа бе вграден огромен плувен басейн с десетки шезлонги около него, на горната палуба откриха тенис корт и кътчета за фитнес, оборудвани с всичко необходимо.

— А, ето нещо за нас, знаех си, че няма да скучаем!

— Я вижте там, това да не са някакви инструкторки по бодибилдинг!

На един от уредите красива руса дама с изрязано трико се мъчеше с тежестите, а партньорката ѝ обикаляше около нея и предизвикателно се разгръваше. Имаха хубави загорели тела, но един по-внимателен поглед разкриваше, че навярно бяха около четиридесет и пет-шест годишни — най-палавата възраст за свободните и разкрепостени жени.

— Е, приятели, май ще ви излезе късметът и през оставащите дни ще си имате компания.

— Като гледам какви погледи хвърлят може и да се окажеш прав. Юли, ти коя си избираш?

— По-дъртата, естествено, но като ги гледам те май са на една възраст.

— Моля те, не се изказвай толкова грубо, вместо дърта можеше да кажеш зряла!

— Все същото, а и те не ме разбират. Какви ли са по народност?

— Приличат ми на скандинавки, което е добре, защото северните народи са освободени от всякакви скрупули и предразсъдъци относно секса.

— Ти откъде си толкова информиран?

— Знам го от опит, не забравяй, че бях спортист и доста съм попътувал!

— На моята възраст сексът вече не ме влече толкова, много по-интересен ми е самият флирт, свалката. Едно време мислех само за чукането, но то е било от тестостерона, сега вече съм на друга вълна.

— Прав си, сексът си е само секс, и хиляда пози да опитате в леглото накрая всичко опира до оргазма. Нека оставим това на младежите, а ние да я караме по романтичния начин, с цветята, с

вечерите на свещи и с изпращане до прага на каютата, няма какво да бързаме.

— Тия може и да са лесбийки, иначе какво ще правят двете сами на екскурзия?

— Много бързаш със заключенията, нищо чудно след малко да се появят и съпрузите им.

— Е, имаме десетина денонощия на разположение и ще проучим нещата. Но корабът е пълен с жени все жадни за приключения, ако не са тия, ще са други. Туркините май са най-малобройни, а и са под постоянен контрол, ще се насочим към останалите нации.

— Добре ви е на вас, свободни сте и необвързани, а мен Петя постоянно ще ме дебне.

— Спокойно, някоя вечер можем да я приспим с нещо, нали знаеш, че Роб..., пардон, Юли умее да приготвя различни отвари!

— Чувам, чувам, не мислете, че съм глуха. Не съм чак такъв деспот, та да следя моя човек навсякъде. Карайте си я по мъжката, виждам, че сега ви се е паднало малко да се отпуснете! Аз ще се забавлявам край басейна и на бара, а вие си играйте на свалячи колкото искате!

— Чу ли, Командо, това се казва съпруга, току-що ти поотпусна юздите!

— Тя си е такава, отдавна е научила, че ревността разваля и най-здравите семейства. Аз пък ще я финансирам, та да има пари за казиното и предполагам, че ще сме квит!

— Точно така, докато сме на кораба всичко ви е позволено, е, за Командо почти всичко. Иво, на теб не ти ли е мъчно за твоите момичета, които заряза в Х.?

— По принцип ми липсват, но с тях нямах полезен ход. Нито можех да ги взема всичките, нито да ги деля, защото те не го заслужават. Така, че не съм ги зарязал, а така се стекоха обстоятелствата, не че съм го искал. Иначе ги подпомогнах финансово, поне пари да не им липсват и се надявам след време и те да оправят живота си с подходящите партньори.

— Едната дори гледа кучето ми — намеси се и Робинзон — понеже ги познавам и трите, знам, че животинчето ми е в добри ръце.

— Така си е, и Роси и Нели и Даниела нямаха грешка, който мъж ги спечели няма да съжалява.

Четиримата продължиха разходката си по палубата, по широка извита стълба се качиха на горното ниво, също пълно с хора. Разположението беше почти същото, но вместо басейн мястото бе пригодено за хеликоптерна площадка, с огромна буква „Н“ по средата. И тук се виждаше открит бар, ресторант и място за оркестър, а отпред на носа бяха подредени неизменните шезлонги.

— Сега разбирам защо някои хора предприемат околосоветски пътешествия по вода, ако морският съд е стабилен и сигурен си е райско място със свой собствен живот и пълно спокойствие. Не мислиш за нищо, всичко ти е уредено, а ти само се забавляваш, скрит от очите на старите си познати. Релакс, откъдето и да го погледнеш! Аз ви предлагам и ние да се отпуснем и всеки да върши каквото му душата желае, няма нужда все да ходим в група. Ако имаме нужда един от друг си знаем каютите, а и корабът не е чак толкова голям, та да се загубим, освен това на закуска, обяд и вечеря ще сме заедно!

— Това не е много сигурно, забием ли онези или някои други, може и да не се виждаме толкова често.

— Нали това казвам, не сме в детската градина, та постоянно да се контролираме. Почивайте си, любете се, играйте хазарт и въобще вършете каквото душата ви иска.

— Ясно, шефе, пускаш ни в градска отпуска. Е, аз мисля да се възползвам, а вие както решите.

Иво пръв ги остави и слезе долу да си сложи банския, а после се отпусна на един удобен шезлонг до басейна и се унесе в спомени.

Когато след час или два отвори очи с изненада установи, че и приятелите му са се настанили наоколо, но всеки сам, кой с книга, кой със слушалки на ушите.

Петя, пременена с впит по тялото ѝ бански бе заела едно високо столче на бара и повечето мъжки погледи бяха насочени към нея, но гледката си струваше. Фигурата ѝ бе перфектна, лицето ѝ нежно и красиво, а кожата гладка и леко загоряла от климата във Варна.

На челото си бе вдигнала маркови тъмни очила и се правеше, че разглежда менюто, но той я познаваше достатъчно добре и се досещаше, че се оглежда за евентуални спонсори и търси приключения.

Погледът му се стрелна към далечния край на басейна и веднага долови, че оттам някой го наблюдава. Почти беше сигурен кой може да

е това и не се излъга, там се бяха настанили двете скандинавски приятелки, които го одумваха и се кикотеха. Човек не трябва да е телепат, за да се сети какво им се върти в главата, затова той не губи повече време, стана от мястото си и бавно се запровира към тях. Във фермата бе усвоил испанския език, но освен това говореше немски и английски и се надяваше, че няма да срещне трудности при общуването.

Когато ги наближи кимна на един сервитьор и заедно с него се изправи пред тях. Като за начало реши да опита с английския.

— Добър ден, дами, бихте ли приели моята скромна компания?

Те скорострелно си казаха нещо и едната посочи шезлонга до техните.

— Моля, седнете, за нас е удоволствие да се запознаем!

Той пожела да ги почерпи, но навреме се усети, че на кораба всичко е безплатно и просто ги попита какво ще желаят. Сервитьорът ги изслуша и хукна да изпълнява поръчката, а Иво се настани на предложеното му място и се представи.

След десетина минути вече ги забавляваше с весели истории, а те се заливаха от смях, добро начало, ако се вярваше на твърденията на Робинзон, че ако накараш една жена да се смее на шегите ти, работата е наполовина опечена.

Те също се представиха, едната се казваше Берит, другата Ингрид, туристки от Хелзинки, столицата на Финландия.

Беше ясно, че с тия красавици тези дни няма да скучае и тъкмо обмисляше как да представи Робинзон като свой приятел, те го превариха и кимнаха към мястото на горянина.

Иво изви глава и що да види, докато бе разговарял с новите си познати, техният водач не бе стоял мирен, навярно бе предизвикал някого на канадска борба, защото двама души от екипажа тъкмо стоварваха една тежка маса край басейна, а останалите пътници, надушили веселбата, започваха да се тълпят край нея.

Робинзон бавно зае мястото си на единия стол и зачака да доведат опонента му, а Командо седна срещу него и започна да разтрива китките на ръцете му.

Петя, за да внесе допълнително напрежение сред публиката грабна една кърпа, застана зад него и започна да му прави вятър както на боксовите мачове. Гледката бе невероятна, едър мъж разтриваше

ръцете на участника в състезанието, невероятна красавица го разхлаждаше с изкусителни движения, а самият състезател, почти чичко, се бе отпуснал на стола и кимаше на зяпачите. Фигурата му бе стегната и хармонична, но не бе нищо особено, а и годините му не бяха малко.

За да бъдем честни трябва да отбележим, че повечето присъстващи не биха заложили на него в предстоящия двубой.

В този момент откъм вратата зад бара двама матроси, следвани от капитана изведоха своя претендент и публиката онемя, огромен чернокож, висок почти два метра пъргаво се придвижваше към импровизираната арена и доволен кимаше на зрителите с обръснатата си глава. Врат нямаше, черепът му се съединяваше направо с раменете, а те бяха като надстройки на гардероб.

Дланите на ръцете му наподобяваха автомобилни гуми.

Цялото му мускулесто тяло бе в белези, личеше, че не е израснал в тих квартал и навярно бе участвал в безброй битки, докато успее да се измъкне оттам и се запише във флота.

Моряшката фуражка подсказваше, че работи нещо на борда, но какво, не ставаше ясно, единствените други дрехи по него бяха едни къси гащета, които всеки момент щяха да се пръснат по шевовете.

Иво, който досега вярваше в победата на приятеля си, той често бе ставал свидетел на какво е способен Робинзон, направо се отчая, силите бяха адски неравностойни.

Финландките застанаха от двете му страни и започнаха да дюдюкат наравно с другите, а когато и той се включи и зарева името му, те го последваха.

— Юли, Юли, Юли... — скандираше малката им групичка и скоро хората около тях започнаха да ръкопляскаат и се присъединиха към техните крясъци.

Афроамериканецът, но можеше и да е африканец, стигна до масата, пригодена за двубоя и протегна ръка към опонента си, а Робинзон стана и му се поклони, при което направо се загуби в размерите на гръдния му кош.

Зяпачите направо пощуряха, защото дребния човечец не показваше никакви признаци на страх, напротив, той се обърна, хвана ръката на Петя и я целуна, а после ѝ посочи шезлонга до себе си.

Командо също се отдръпна настрана и двамата претенденти останаха сами един срещу друг, а после седнаха и протегнаха ръцете си през масата.

Капитанът се изправи отстрани и постави длан върху техните, когато вдигнеше ръката си, борбата можеше да започне. Той изчака десетина секунди, при които настъпи пълна тишина, а после драматично даде началото на състезанието.

Гигантът не губи време, той се наведе с цялата си тежест и според законите на физиката китката на опонента му на секундата трябваше или да е опряла в плота или да е строшена.

Нищо подобно, Робинзон, удържал първия напън, вдигна поглед към Петя и палаво ѝ намигна, в този момент Иво разбра, че той си играе с великана, с присъщото си чувство за хумор разиграваше сценки пред публиката.

Чернокожият също усети, че нещо не е наред, досега той винаги побеждаваше още в първите секунди от двубоя и то далеч по-яки противници. Как можеше да знае, че човекът пред него е израснал в гората, в една непрестанна дългогодишна битка с природата и накрая бе излязъл победител? Той не бе тренирал в зали и не бе вдигал тежести, затова и не притежаваше кой знае каква мускулна маса, но костите и сухожилията му бяха като от стомана, закалена до безкрайност.

Последва втора атака, при която дори плотът на масата изпращя застрашително, но резултатът отново бе същият, засега човечето устояваше.

Иво напълно се успокои, той вече бе уверен в изхода на двубоя и като прегърна през талиите двете си нови приятелки ги поведе напред и всички се наредиха зад Петя.

Робинзон ги видя, кимна им и почти на шега със страшна сила прасна ръката на опонента си в масата, с което сякаш взриви бомба.

Хората го наобиколиха, вдигнаха го и го понесоха в кръг, скандирайки името му. Когато го оставиха на земята той се върна при масата и протегна ръка да поздрави чернокожия, а после и капитана. След капитана бе ред на Петя, после на Командо и чак след това той се насочи към Иво и скандинавките, но те не го изчакаха на местата си, Ингрид скочи, хвърли му се на врата и го разцелува, а хората около тях заръкопляскаха и се развикаха на различни езици, навярно еквивалента

на нашето „горчиво“. Берит стисна заговорнически ръката на Иво и му намигна, май двойките се бяха оформили.

Капитанът дойде при тях и покани всички да му бъдат гости тази вечер, и той искаше по-отблизо да опознае този невероятен феномен, победил с такава лекота най-силния му матрос.

Времето бе напреднало, до вечерята оставаше около час и всички се разотидоха по каютите за да се облекат по-официално, все пак не всеки път можеш да вечеряш на капитанската маса.

В уречения час, когато влязоха в ресторанта всички присъстващи станаха на крака и отново аплодираха победителя от приключилия преди малко двубой. Капитанът ги посрещна и ги поведе към масата си, отрупана с отбрани ордъоври, вина, хайвер и какво ли още не.

— Казвам се Анатолий Проценко. Добре сте ми дошли, радвам се, че уважихте поканата ми!

Оказа се украинец, поел командването на този кораб още преди години.

Компанията му бе ненатрапчива и скоро разговорът потръгна, а след втората бутилка вино сътрапезниците съвсем се отпуснаха. Той им разказа някои морски истории, а те споделиха от къде са и къде отиват, при което Берит и Ингрид като чуха, че новите им познати притежават част от остров на Сейшелите, съвсем се ококориха.

Вечерта мина прекрасно, когато се нахраниха се отпуснаха в удобните столове и до полунощ слушаха изпълненията на пианиста, на които можеше да завиди дори Клайдерман.

По някое време Командо се наведе към техния домакин и го попита:

— Капитане, каква длъжност изпълнява при вас днешния претендент за титлата?

— Работи в машинното, поддържа двигателите. Но доколкото подочух не се е примирил със загубата, ще иска реванш тези дни.

— Вие имате ли нещо против?

— Естествено, че не, част от задълженията ми е да развличам пътниците в този дълъг круиз. Ние тук сме помислили за разнообразни забавления, но нищо не може да се сравни с подобни състезания, а и аз поощрявам финансово матросите, които се включват. Днес например Джабрил си изкара 500 долара въпреки загубата, а ако уредим още една среща може да ги докара и до 1000. Всъщност той предпочита

свободните боеве, на тях заради габаритите си няма равен и досега винаги е побеждавал противниците си.

— Значи ли това, че можем да уредим един такъв бой?

— Винаги, но кой ще посмее да се изправи насреща му? Сега той, за да си възвърне самочувствието ще е готов да излезе и срещу трима ви, но не ви съветвам да се съгласявате, срещу него нямате шансове.

— Предполагам, че и днес на масата за канадска борба сте мислели така, но видяхте какво се случи. Ето какво ще ви предложи, вие уредете мача, а аз сам ще се изправя срещу него! Но нека да организираме и залагания, така ще бъде много по-интересно!

— Вие луд ли сте, той ще ви размаже!

— Ами тогава заложете на него!

— Ако не се шегувате, приемам предизвикателството. Кога предпочитате да се състои двубоят?

— Вдругиден, нека да имам време да се подготвя.

— Господа, вие да не сте от някои тайни служби?

— Нищо подобно, просто добре тренирани туристи.

— Всъщност откъде идвате, на билетите ви пишеше Измир.

— Оттам се качихме, иначе сме българи.

— Славяни значи, а руски говорите ли?

— Естествено, и тримата.

— Доколкото чувам и при вас положението в държавата не е много розово, май сте най-бедните в цяла Европа.

— То да бяха само доходите! Почти във всичко сме последни, но пък имаме и някои призови места. Например сме първи по детска смъртност, по инсулти и инфаркти, по брой пушачи на глава от населението и по размер на държавната субсидия за партиите в Парламента, но това не е всичко, в корупцията по високите етажи на властта също сме в челните позиции. Освен това нямаме осъден депутат, министър или дори едър бизнесмен, всички те са чисти като сълзите на дете.

— Ясно, не ви завиждам. То и при нас когато сменихме властта хората мислеха, че ще заживеят по-добре, но нищо подобно не се случи, май напразно дадохме толкова жертви на Майдана. Аз лично не мога да се оплача, професията ми е търсена по целия свят и получавам добри пари, но в Украйна положението е трагично.

— Така е, приятелю, може би трябва още един път да се разбунтувате! За моите сънародници вече нямам илюзии, те са се кротнали и си живуркат на ръба на оцеляването. Психолозите определят това състояние като психосоматична защитна реакция — когато отвсякъде те налегнат проблеми, мозъкът ти изключва и ти се затваряш в себе си, за да не полудееш.

— А, ние украинците не сме толкова заспали. До година-две не се ли променят нещата към по-добро, предполагам, че гражданите ще атакуват и Радата, а че ще избият всички вътре не се и съмнявам.

— Между тях може да има и кадърни държавници, нали са от различни партии.

— Ако не подобряват живота на хората, значи не ги бива и не им е там мястото. Доколкото познавам сънародниците си, те ще ги изправят до стената и ще оставят на Свети Петър да решава кой е бил добър и кой лош. Но по принцип няма да ги съжалявам, щом не работят в полза на населението, значи са вътре само да богатееят.

— Позната картинка, и при нас здраво са се окопали! Отдавна изядоха сладкиша, а сега искат и трохите! Ти знаеш ли, че в България има пенсии по 85 долара при пълен трудов стаж, а това прави под три долара на ден? Как ти се струва, човек може ли да оцелее с подобно подаяние?

— Не думай, не знаех, че управляващите чак толкова са ви се качили на главите! И как се оправят тези нещастници, кой им купува лекарствата и кой им плаща сметките?

— Никой, повечето просто си умират от глад, студ или от болести и за бюджета това е идеалният вариант. Като измрат хората, чиновниците вместо да мислят за пенсии ще си поделят излишъка като бонус в края на годината, ще сменят автомобилите си и любовниците, че може и за някоя екскурзия в чужбина да остане. Останалата част от населението живее от заеми, всъщност и държавата постоянно тегли кредити и единствените, които имат реални пари са управляващите. Те пък вече толкова са се отдалечили от проблемите на обикновените хора, че надали в момента знаят колко струва един хляб например или кило сирене, ще кажеш, че не са в България, а в някаква паралелна вселена. Ние имаме една поговорка — „Ситият на гладния не вярва!“ и тя е много показателна. Но нека не си разваляме настроението и повече да не говорим за политика, видно е, че с приказки нищо не се постига.

— Да, нашите траяха, траяха и накрая се вдигнаха, никой не обича да го правят на глупак. Обаче за размера на пенсиите у вас направо не мога да повярвам, как е възможно такова нещо? Наскоро пътувах до Нова Зеландия, знаеш ли как е решен въпросът там?

— Не съм информиран.

— След пенсиониране абсолютно всички в тази държава вземат еднакво, няма значение миньор ли си бил, полицай или министър.

— Но как така, в такъв случай никой няма да се захваща с трудни и рискови професии.

— Не е така, тези хора докато работят взимат големи заплати, наистина големи. Затова и има желаещи за този вид труд, но пенсионирали се, пенсиите са еднакви за всички. Ако се замислиш, това е адски справедливо. Но ти си прав си, нека се насладим на вечерта! Впрочем опитахте ли хайвера от белуга, той е от личните ми запаси?

— Разбира се, как ще пропуснем такъв деликатес, но искам да те уверя, че и водката си я бива.

— Наздраве тогава!

Ето така протече първия ден от тяхното пътуване, а те не се и съмняваха, че и през останалите няма да скучаят нито за миг, откак преди две-три години се събраха заедно такова нещо като скука или безинтересно съществуване досега не им се беше случвало.

По някое време решиха, че е време и да поспят, сбогуваха се с гостоприемния капитан и се запътиха към леглата. Иво и Робинзон изпратиха своите дами до каютите им и като им се извиниха, че ще ги оставят сами за известно време им пожелаха лека нощ. Берит и Ингрид малко се изненадаха от тази развръзка, те навярно се надяваха, че тези диви балканци ще пожелаят да ги опознаят по-добре, но не вървеше да се самопредлагат, а и бяха малко пияни, затова приеха тази развръзка без възражения.

На сутринта още преди закуската Робинзон ги заведе до най-добре обзаведения кът за фитнес и докато се разгриваха дръпна Командо настрана.

— Чух те снощи какво обеща на капитана и го отдадох на алкохолното ти опиянение. Ти сериозно ли мислиш да се изправиш с голи ръце срещу онази горила?

— Да, защo не? Вие с Иво вече си имате занимавка, аз да скучая ли? Петя ми отпусна юздите, но не върви да я мамя с други жени и поради тази причина избрах по-екзотични развлечения.

— Какви развлечения, бе човек, не виждаш ли, че тоя е като извънземен? В България трябва да си развил някакъв краен фатализъм, за да искаш да рискуваш живота си по този начин.

— Ти това риск ли го наричаш, най-много да ме понабие? Нима у нас, в Аржентина или в Сърбия, когато ни преследваха всички, беше по-безопасно?

— Ти си знаеш, но двубоят с черния няма да е шега работа. Добре поне, че не го насрочихте за днес, а си остави един ден за подготовка.

— Нещо ще ме посъветваш ли?

— Докопа ли те, ще те смачка, затова трябва да издействаме по-голям ринг, та да има къде да лавираш. Освен това той носи на бой, нали видя белезите му! Спомняш ли си, когато с Иво ти дойдохме на гости във Варна за пръв път, какво ви учих за ръкопашния бой?

— Разбира се, да следваме азиатската школа. Къси и бързи удари, но насочени в точно определени точки.

— Радвам се, че не си го забравил! С яки тупаници няма да го уплашиш, така само ще му дадеш възможност да те доближи, а сгаци ли те в някой ъгъл, дупе да ти е яко! Той е мускулест, но тежък и това значи, че бързо ще се измори. Твоят шанс е там, трябва да го издебнеш и да му нанесеш няколко удара по невралгични места, само така можеш да разчиташ на победа. Вие спортистите познавате анатомията на човешкото тяло по-добре от всеки ортопед. Ще целиш ето тук и тук, а ако, дай Боже, се озовеш над него опитай със саблени удари да прекъснеш връзките към ключиците му, това е най-лесния начин да го обездвижиш. Обърни се сега, искам да ти покажа и някои критични точки по гърба, но ще внимаваш, не се престаравай, защото можеш да го оставиш инвалид за цял живот!

— Знаех си аз, че мога да разчитам на теб!

Иво се приближи и с интерес се заслуша в разговора им.

— Ето тук, в ляво и в дясно от гръбнака, на около три пръста от него минават лумбалният и ишиасният нерв, които от петите стигат чак до шията. Цели там, тилът му и върхът на главата също са много уязвими, стига да успееш да ги достигнеш! Но не удряй напразно и

начесто като ония от Спецназ, пести си силите и чакай подходящия момент! Юмруци ще използваш само ако трябва да отбиеш някой негов удар, повече използвай пръстите си, те са по-прецизно оръжие! Хайде, започвай да ме удряш, а аз ще те насочвам!

Двамата се отдръпнаха до тренажорите и Командо започна да усвоява наученото като забиваше пръстите си в показаните зони, а от време на време Робинзон го коригираше.

Закуската мина и замина, но те не спираха, отказаха се чак когато около тях се събра огромна тълпа от зрители. Слухът, че на другия ден срещу гиганта ще се изправи в ръкопашен бой друг член от странната група вече бе обиколил кораба и пасажерите оживено обсъждаха евентуалния изход от двубоя. В една свободна каюта бе организиран букмейкърски пункт и едва ли имаше някой на борда, включително и дамите, който да не мина оттам и да не заложи на фаворита си.

На обед четиримата седнаха в ресторанта, обядваха и когато дойде време да стават, капитанът измарширува до тях и ги помоли да поговорят насаме.

Всички, заедно с Петя се качиха в рубката и насядаха кой където намери.

— Дами и господа — започна украинецът — дължен съм да ви предупредя, че моят човек е много нахъсан и разправя наляво и надясно как щял да си върне заради подигравката с канадската борба. Аз, понеже съм го виждал как се бие ви съветвам да се откажете докато е време, ще кажете, че просто сте се пошегували! Настроенията сред пасажерите също са против вас, те въпреки че ви симпатизират, залагат парите си в полза на матроса.

— Впрочем каква е народността на този юнак — включи се в разговора и Иво?

— Нигериец е, а там никой не знае що е милост.

— На борда имате ли квалифицирано медицинско лице?

— Двама лекари са, пълни професионалисти.

— Командо, чу какво каза човекът, време е да вземеш решение!

— Как казахте, че вървят залаганията, господин капитан?

— Навярно 6 към 1 в негова полза.

— Това значи, че ако аз сложа 1000 долара и победа, ще спечеля 6000.

— Приблизително, но в общи линии, да! Освен това и аз съм обявил награда от 10 000 долара за победителя.

— Моят треньор искаше да ви попита ще можем ли да увеличим площта на ринга, например да е 10 на 10 метра!

— Защо, да не мислите да се надбягвате?

— Може и до там да стигнем!

— Шегувам се, разбира се, ако нигериецът няма нищо против, можем да заградим с въжета хеликоптерната площадка.

— Това е великолепна идея! Други въпроси нямам, освен в колко часа трябва да сме на линия.

— В Лас Вегас уреждат тези двубои нощем, заради публиката, но тук ще трябва да се съобразим и с температурата на въздуха. Какво ще кажете за 18 часа, малко преди вечерята?

— Става, значи утре вечер в 18.

— И аз искам да попитам нещо — намеси се Иво — тук на този кораб парите имат ли покритие, какво ще стане например, ако ние заложим на нашия човек 100 000 долара и той победи? Ще има ли кой да изплати печалбата, която ще е около 600 000, все пак това е над половин милион?

Капитанът подсвирна и озадачен ги изгледа един по един.

— Вие не спирате да ме удивлявате, кой ходи с толкова пари в джоба? Но да, не забравяйте, че на кораба имаме и казино, а според закона за хазарта сме длъжни да поддържаме достатъчно пари в наличност, та да покриваме загубите. Аз ви гарантирам, че докато съм капитан на този плавателен съд, измамни хора няма да има!

— Добре казано, господин капитан! Е, щом нашият самоубиец не се отказва двубоят ще се състои. Утре по обед ще донесем в каютата ви малко пари за залог, за крайната сума ще се договоря с приятелите си. Нека този разговор си остане между нас, няма нужда да подклаждаме в нечий престъпен ум напразни надежди за лесни печалби!

Всички станаха.

— Окей, не се притеснявайте! Парите ви ще бъдат заключени в касата, а срещу тях ще ви издам разписка, с която може да залагате. Навярно вече сте се ориентирали къде е букмейкърът, до утре вечер той ще работи денонощно.

— Договорихме се! Тогава нека ви оставим да си вършите работата!

Нашите приятели излязоха навън и Робинзон помъкна боеца към спортните уреди, а Иво остана насаме с Петя, която го дръпна до парапета.

— Това, което е замислил моя човек хич не ми харесва. Предполагам, че го прави, за да ви докаже, че още го бива.

— А дали не е заради теб, кой не иска да впечатли жената, на която държи?

— Едва ли, той знае, че и сега го обожавам.

— По-скоро от скука, Петя, ние и тримата си знаем възможностите и няма защо постоянно да си ги припомним. Той е уверен в себе си, което в случая ми харесва, в ръкопашния бой е много добър, затова и ще заложа на него. Оня наистина е як и обигран, но Робинзон е пълен с изненади и предполагам, че сега наставлява мъжа ти как да подходи. Не се притеснявай толкова, ако утре видим, че нещата се влошават, винаги можем да прекратим състезанието! Той ще изгуби няколко зъба и малко пари, но като цяло това е нищо, уверявам те, че можем да си го позволим.

— Говориш така, защото няма да маризят тебе!

— Е, никой не го е карал насила, той сам се предложи на капитана. Но моите прогнози са, че ще победи, нищо, че е по-лек и по-стар от оня поне с двайсет години.

— Дано си прав, но аз въпреки всичко ще чакам с кърпата до въздетата, видя ли, че нещо се обърква непоправимо, ще я хвърля на ринга, та да прекратя двубоя.

— Естествено, че ще го прекратим, защо ни е после партньор инвалид или пък млада вдовица? Или пък оня така да го прасне, че да го превърне в евнух. Ще трябва ние с Робинзон да поемем смените му при теб.

— Ох, моля те, как можеш да се шегуваш в подобен момент?

— Мога, мила, защото го знам на какво е способен. Ти нали не мислиш, че през всичките месеци, когато той отсъства от Варна сме садили домати на полето. През това време, докато ти беше във вилата, сме преживели толкова трудни и рисковани моменти, че ако ти разкажа дори част от тях, свят ще ти се завие. Сега се отпусни, а утре го подкрепяй, ето това ти препоръчвам!

— Аз отдавна искам да те попитам вие с какво всъщност се занимавате?

— Не си ли спомняш, че още когато се запознахме ти казах, че чистия боклука? Оттогава, та досега нищо не се е променило, все с това се занимаваме. Ако продължаваш да тънеш в неведение, говори със съпруга си, нека той реши доколко може да ти сподели!

— Ще се вслушам в съвета ти, то какво ли друго ми остава?

— Така те искам, довери ми се и ще видиш, че не съм те подвел! Хайде, слагай банския и да се настаняваме край басейна!

— Твоята нова приятелка няма ли да ревнува?

— И тях ще поканим, та да е спокойна. Видно е, че Робинзон днес и утре ще е зает с Командо, налага се аз да ви развличам и трите.

— Добре, ти иди и ги покани, а аз ще ви чакам до водата!

Така преминаха часовете до вечерта, четиримата се плискаха в басейна, поръчваха на учтивите бармани кой каквото желае и се наслаждаваха на топлия морски бриз, а после отидоха да се преоблекат за вечерята.

В ресторанта седнаха на голяма маса, финландките вече бяха неразделна част от тяхната компания и нямаше смисъл да се делят повече.

Командо, изкъпан и освежен, но леко унил също се бе присъединил и по настояване на треньора си вечеря само плодове и шоколад.

— Приятелю — започна да го подкача Иво — като те гледам направо си грохнал, ще имаш ли сили за утрешния двубой?

— Ще има, ще има — намеси се и Петя — нощес ще го масажирам както аз си знам и на сутринта няма да го познаете.

— Ти, Пете, много не прекалявай с масажите, че оня нигериец само това чака. Дори се чудя дали не е по-удачно през нощта да отидеш и да масажираш него.

— Че лошо ли ще ми бъде? Знаеш ли докато асистирах на Робинзон на масата за канадска борба, какви погледи ми хвърляше? Скъпи, сега виждам, че по цялото лице имаш синини?

— Ти какво очакваш, нали цял ден шефът се упражнява върху мен? Юли, и утре ли така ще я караме?

— Не, каквото имах да ти показвам, ти го показах, за мен си готов. Ако Петето ти направи един масаж, но повтарям, само масаж,

също ще е от полза, защото мускулите ти са доста натоварени. Утре предстои само една малка разгривка преди двубоя и това е.

— А тези сладурани, които така са ви зяпнали, какво ще ги правите?

— Не е твоя работа, за това се отдай на въображението си! За всеки случай, от нас не се изисква да спазваме режим.

— Ех, блазе ви, аз защо ли се захванах с тази не толкова приятна задача?

— Ти ще заработиш малко пари за групата, нека да съчетаем полезното с приятното!

— Колко мислите да заложим?

— Щом Юли казва, че си готов, нека да рискуваме 100 000 долара, и да ги загубим все едно бълха ни е ухапала! Капитанът казва, че праг на залаганията няма и гарантира изплащането на всички печалби.

— Окей, така и мен ще стимулирате допълнително, та да не се отпускам. Разбрахме се за всичко и с Петя мислим да се оттеглим, та да не ви се пречкаме повече.

— Ах, колко си тактичен? Хайде, лека нощ и умната!

Командо поведе жена си към каютата, а Робинзон и Иво се обърнаха към своите дами и вдигнаха чашите си за тост.

* * *

На сутринта, без да се наговарят, всичките пропуснаха закуската, едва към 11 часа се събраха около басейна и се настаниха по шезлонгите. Нямахше нужда да се питат как е минала нощта им, за всички бе ясно, че сънят не е бил приоритет.

Ингрид и Берит, пълни с енергия, сервираха на всички чай, кафе и кроасани и се заговориха на техния си език, който ведно с унгарския бе един от най-трудните на земята.

— Момчета, питам се дали ако във фермата бях избрал да уча финландски щях да се справя? Като слушам новите ни гаджета ми се струва, че и с най-напредналата технология това щеше да е невъзможно.

— Да, сложничък е! Но аз тази нощ научих една дума, знаете ли, че Суоми означавало Финландия?

— Че откъде ще знаем, на английски е Finland и веднага разбираш за какво става дума. Командо, след масажите на Петя твоите мускули във форма ли са вече?

— Като нов съм, с нетърпение чакам да си премеря силите с оня неандерталец.

Пътниците на кораба също се бяха разбудили и сега започнаха да се тълпят край тях и да ги поздравяват. Вчера капитанът бе казал, че повечето залагат парите си на нигериеца, но хората желяеха да се запознаят и с другия претендент, който бе главният виновник за шоуто, определено за вечерта.

Малко преди обед компанията се вдигна и се качиха на горната палуба да разгледат оградената с въжета хеликоптерна площадка, определена за ринг, там всичко вече бе подготвено, маслото бе почистено и подът светеше от чистота. Украинецът бе удържал на думата си, пространството, определено за бойците бе огромно, навярно 12 на 12 метра, а това бе добре дошло за Командо. В двата срещуположни ъгъла бяха поставени столове за почивките между рундовете, а зад тях, но вече навън се виждаха масичките на секундантите и треньорите. Нигериецът едва ли разполагаше с треньор, но Иво знаеше, че още преди двубоя Робинзон щеше да заеме мястото на масичката, та да е по-близо до ученика си. До него естествено щеше да се настани Петя с кърпа в ръце, та да може, ако положението за нейния човек се влошеше, веднага да я хвърли на ринга, а това според международните правила означаваше мигновено прекратяване на мача и служебна победа за съперника. Иво се надяваше да не се стига дотам, той за разлика от повечето пасажери очакваше приятелят му да не срещне особена съпротива и точно затова бе решил да заложи толкова голяма сума в негова полза. Това му напомни, че трябва да занесе парите в касата на капитана и срещу получената разписка да отиде при букмейкъра.

Изчака да мине обядът, за да свърши и тази работа, а накрая като се добра до каютата за залаганията се учуди от големия брой на хората вътре. Всички те, и мъже и жени протягаха пачки с пари в различна валута през малкото прозорче, а човекът вътре ги вписваше в

специален регистър, изчисляваше курса за дена в доларов еквивалент и им подаваше обратно попълнен от него талон.

Иво си изчака реда и тихомълком подаде разписката, не искаше останалите да разбират нито колко пари залага, нито на кого.

Като видя сумата букмейкърът не се съдържа и подсвирна, той веднага реши, че този не е с всичкия си, но не каза нищо, само въведе цифрите.

До началото на срещата оставаха само няколко часа, но Иво не го свърташе, а и май всички на кораба бяха в състояние на еуфория. Той отиде до близкия бар и изпи една кока-кола, после в навалицата мярна Берит и тръгне към нея.

Двамата се заговориха, след малко към тях се присъедини и Ингрид и така, в компанията им времето тръгна по-бързо. Другите от групата не се виждаха никакви, навярно Робинзон се бе усамотил някъде с Командо, а Петя си пиеше Пиня коладата в някое от многобройните открити барчета.

Най-после стана шест без десет и те се отправиха към импровизираната бойна площадка, знаеха, че за тях се пазят места на първия ред и нямаше защо да бързат.

Качиха се на горната палуба и се изумиха от броя на зяпачите, май пътниците от целия кораб се бяха стекли там и очакваха съдийския сигнал.

Бавно, внимателно разбутвайки множеството те се добраха до обозначените за тях столове и се настаниха, в това време двама секунданти от екипажа изведоха бойците, но един след друг, та да има време конференсието да ги представи на публиката.

Първи беше Командо, който поздрави всички, направи един кръг на ринга и прегърна Петя, а после седна на столчето си.

Бе ред на нигериеца и въпреки трудното му за произнасяне име, като го видя, публиката направо пощуря и имаше защо. Як бе слабо казано, всичко по него беше огромно, вратът бе по-голям от главата.

Робинзон се наведе към Командо:

— Нали си спомняш, че оня ден беше същото, хората аплодираха предимно него. Тази заблуда скъпо ще им струва, на тях финансово, а на него за пореден път ще пострада голямото самочувствие.

— Млад е още, има време да научи, че в живота съществуват и неочаквани изненади.

— Тази наистина ще бъде голяма, разликата в теглото ви е поне двайсет-трийсет килограма.

— На мен ми се струват петдесет! Ще се придържам към твоя план, надявам се добре да си го обмислил!

— Би трябвало да се получи, от опит знам, че стратегията ми е правилна.

В това време камбанката до съдията звънна и мигновено настана пълна тишина, почти можеше да се чуе как юнгата мие чиниите в кухнята.

Съдията направи знак на двамата бойци да се приближат до него в центъра на площадката и започна тихо да обяснява правилата, но бързо приключи, защото правила май нямаше. Всъщност цялата философия на двубоя бе, че единият трябваше да издържи по-дълго в съзнание.

Матросът бе участвал в стотици битки и в повечето бе побеждавал, но му се бе случвало и да го спукат от бой, веднъж на едно пристанище в Пирея няколко моряци от Шести американски флот едва не го убиха. Но в общи линии той държеше на бой и сега се надяваше да разкаже играта на този невзрачен господин срещу него още в първия рунд. Освен това бе заложил всичките си спестени заплати, общо 65 000 долара на себе си и не мислеше в никакъв случай да се лишава от тези пари. А го очакваше и капитанската премия, която заедно с коефициента правеше немалка сума. Май след тази битка можеше да се прибере в Нигерия и въпреки нестабилното положение там, най-сетне да отвори бара, за който толкова отдавна мечтаеше.

От своя страна другият претендент също се надяваше да успее, дори бе почти сигурен в това. Вчера цял ден Робинзон му бе показвал места по тялото, които при определен натиск въздействаха на всички нервни възли и окончания, като блокираха временно дори и мозъчната дейност, а той бе добър ученик. И двамата знаеха, че със сила няма как да победи гиганта, телосложението на оня бе като на Конан Варварина, а ударът му, като от ковашки чук. Но повечето войни се печелеха с хитрост и те залагаха на нея, като бяха разработили няколко стратегии. Освен това Командо физически също бе много здрав, той с непрестанни тренировки поддържаше тялото си и не минаваше ден без да го натовари с някои нови упражнения. Дори в двора на вилата си край Варна бе наредил различни уреди за фитнес, гири, щанги и

дъмпери и докато охраняваше Буров всяка сутрин преди работа отделяше най-малко час да се поти и чак след това взимаше душ и се обличаше. Той, естествено не можеше да се мери с Робинзон, за който нямаше невъзможни неща и достоен противник, но пък бе усвоил много трикове от него и сега мислеше да се възползва от наученото. А и само като погледнеше физиономиите на приятелите си и на Петя, вперени в него и напълно вярващи му, просто нямаше как да ги подведе като загуби от този обикновен уличен побойник.

Съдията удари гонга и битката започна.

Командо си подаде юмруците за поздрав, но нигериецът нямаше време за подобни простотии, той светкавично стовари десен прав в брадата му и добре, че опонентът му бе бърз и успя да се дръпне вляво, иначе мачът можеше да приключи още в първата секунда. Въпреки всичко главата му избухна и добре, че имаше място за отстъпление, та да спечели малко време и да възвърне равновесието си.

„Спокойно, спокойно — мислеше си той — още нищо не е загубено. Нека този да си мисли, че има превъзходство, аз ще чакам подходящия момент!“

Петя, горката, бе зяпнала и аха да хвърли кърпата, но Иво така я изгледа, че тя бързо се осъзна и седна на мястото си, но продължаваше да я стиска в ръце и да е в готовност да спаси мъжа си от сигурна смърт.

Черният боец допусна грешката да повярва, че вече е спечелил и погна опонента си по ринга.

Всъщност почти цялата публика мислеше като него, те не виждаха как българинът, изправен срещу тази хала ще дочака края на рунда.

Но Командо бързо се освести и влезе в режим на изчакване. Козовете в тази игра се държаха от него, но трябваше да внимава как ще ги изиграе, не биваше заради някоя тъпа грешка да предаде доверието на приятелите си. И сега отнасяше по някой случаен удар, но тъй като бе много подвижен те не попадаха в целта си и само изтощаваха тежкия му съперник. Той също отвърщаше, по-точно ръгаше с пръстите си човека срещу него, но във всеобщата патаклама, а и заради бързината, с която го правеше никой не забелязваше това. Хората чуваха само тежките „туп, туп, туп“ на чернокожия и все още не успяваха да схванат, че той отпада все повече и повече. Ръцете му

започнаха странно да увисват и тъй като ударите му вече нямаха оня предишен интензитет вече можеше да се види какво прави съперникът му.

Командо също се биеше, но той бодеше, като рядко използваше юмруците си. Движенията му бяха мълниеносни, публиката едва ли можеше да ги проследи с невъоръжено око, а острите върхове на пръстите му нанасяха страхотни поражения и то в точно определени области.

Ето и сега, нигериецът, усетил, че нещо не е наред, насочи страшен шут между краката на опонента си и едва тогава Командо посрещна коляното му със свит юмрук, но толкова закален от ежедневните тренировки, че усети как пищялът на оня се пропука.

Повечето от публиката не харесаха мръсното изпълнение на гиганта и въпреки че бяха заложили на него, започнаха да дюдюкат, но той вече подскачаше на един крак и все по-странно се клатеше.

„Каквото повикало, такова се обадило!“ — помисли си Командо и с периферното си зрение мярна Робинзон, който с пръстите на ръцете си му показваше, че остават десет секунди до края на първия рунд. — „Няма какво да го бавя и да му давам възможност да почине, по-добре да опитам да го довърша още сега, в оставащото време.“

Ръцете му превключиха на автоматичен режим и той направи две бързи обиколки около торса на противника си като целеше невралгичните места, запаметени набързо. Накрая, когато оня рухна на колене, стовари закалените си длани от двете страни на якия врат и временно прекъсна нервите към ключиците.

Това беше! Този удар реши мача окончателно. Две секунди преди края на рунда гигантът пред него приличаше на тресяща се от конвулсии купчина месо, с висящите покрай тялото си ръце наподобяваше на плашилата, гонещи птиците от градините на хората по родните земи.

Точно когато съдията дотича при тях чернокожият рухна на земята, в съзнание, но напълно обездвижен и въпреки всички опити не можа да се вдигне на краката си.

Реферът започна да отброява и колкото и бавно да го правеше — той също бе зложил на матроса — все пак по някое време трябваше да приключи, защото публиката също се включи в броенето.

— Десет — изрева той и вдигна високо ръката на Командо, а зяпачите наоколо сякаш пощуряха.

Петя се мушна под възетата и се хвърли на врата на съпруга си, след малко десетки хора я последваха и вдигнаха победителя на ръце.

За да не го стъпчат нигериецът се опитваше да се довлече до своя ъгъл, но все не успяваше, ръцете и краката му не го слушаха, драскаха по палубата и сякаш бяха отделени от тялото. Накрая съдията и още един моряк го хванаха за ръцете и грубо го извлякоха навън, а там го поеа двамата лекари, като единият го пръскаше с вода, а другият му мереше кръвното налягане и пулса.

Командо също се освободи от почитателите си и седна на столчето да отдъхне, а Берит му предложи бутилка с минерална вода.

— Е, приятелю, успя да се справиш!

— Добре, че шефът ми показва това-онова, иначе оня направо щеше да ме размаже. Аз нали съм си спортсмен, в началото тръгнах да го поздравявам, но не срещнах особено разбиране от негова страна и добре, че се дръпнах навреме, иначе язък за доларите.

— Остави ги доларите, ако му бе дал шанс той можеше да те контузи много тежко!

— Така си е, извадих късмет!

— Но пък после му разказа играта, ако не бях наясно какво вършиш щях да се чудя как така изведнъж го обездвижи.

— Тия китайци са голяма работа, за да лекуват с акупунктура, представи си колко са напреднали в тази материя! Робинзон тези дни ми сподели, че само на ходилото на крака си човек има над 72 000 нервни окончания, всяко свързано с работата на даден орган. Чак сега осъзнавам защо тези, които ходят често боси са по-здрави от останалите.

— Прав си, например децата на ромите все боси тупуркат по улиците и рядко можеш да ги видиш в болница.

— Виждаш ли, по алтернативна медицина циганите са задминали и китайците! Хайде да ме съпроводите до каютата да се изкъпя и преоблека, че тази вечер мисля да празнувам!

Той тежко се надигна и приятелите му го подхванаха от всички страни, а Петя поведе групата.

С впития и оскъден бански тя бе неотразима, природата бе толкова щедра към нея, че щеше да изглежда убийствено дори в дрипи.

Хората им правеха път и ръкопляскаха, въпреки инкасираните загуби те не можеха да не отдадат заслуженото на този свръхчовек, успял по незнаен начин да надвие многократно превъзхождащия го противник.

По стълбите стигнаха до тяхното ниво и докато Петя отключваше вратата към тях се приближи задъхан камериер с табла в ръце, а върху нея, поставена в специален съд с лед се изстудяваше бутилка шампанско.

— Капитанът ме изпрати — рапортува служителят — той нареди да ви помоля тази вечер отново да бъдете гости на масата му. Ако приемете поканата ще ви чака около 22 часа в главния салон.

— Предайте му, че с удоволствие ще се възползваме от предложението, нека да слага водката във фризера!

Човекът кимна, остави отворената бутилка на масичката и тихо се изнесе, а те насядаха по дивана и напълниха чашите си.

Всички бяха доволни, приятелят им бе останал невредим, Робинзон се гордееше от учениците и от уроците, на които ги бе научил, а и спечелиха немалка сума пари, които им бяха добре дошли в бъдещите начинания. Петето и тя цялата сияеше, вече си представяше колко чифта рокли и обувки ще може да си купи на островите, само веднъж благополучно да се доберат дотам.

— Дами и господа, — започна някакво подобие на реч Робинзон — засега нещата категорично се подреждат в наша полза. Поздравявам Командо с победата и най-учтиво ви моля вече да спрете да се самодоказвате, нали единодушно решихме вече да се отдадем на заслужена почивка! Иво, това се отнася най-вече за теб, само ти още не си сътворил някаква магария. Може би аз съм виновен, защото с канадската борба пръв хвърлих ръкавицата, но ви предлагам вече да се кротнем, и без това из целия кораб само за нас говорят! От утре ставаме примерни граждани и се сливаме с останалите, достатъчно сме привличали вниманието към себе си! Ясен ли съм?

— Окей, шефе, щом така искаш, така да бъде. Очаква ни още около седмица път и тъй като щем или не щем вече сме звезди, нека се насладим на пътуването!

— Точно така, не искам слуховете за подвизите ни да ни изпреварят и на Мавриций да ни чака цял отбор от представители на властите. Знаете, че и паспортите ни не са много наред, по-добре да не привличаме толкова вниманието. Иво, тези финландки какво ще ги

правим, нали си наясно, че там ние ще слезем, а те ще продължат пътуването си?

— Ние за момента дори нямаме дом, естествено, че ще се разделим с тях. Жените имат досадния навик да се влюбват и след това очакват да си само техен, а това лично на мен хич не ми изнася. След година-две ще сме се устроили и тогава можем да им се обадим с предложение, на което да не могат да откажат.

— И аз ще съжалявам за раздялата, но няма какво да направим. Иначе са ми много приятни, с такава културна и чиста жена отдавна не съм бил.

— Че откъде да бъдеш, нали живееше в гората? Добре, че те заведох на Златни пясъци, та да видиш свят!

— Е, сега мисля да променя това, на Сейшелите напълно ще разполагам с парите и времето си.

Командо тъкмо бе излязъл от банята и се обличаше, обаче явно се сети за нещо и попита:

— Момчета, мислили ли сте и ние да си отворим едно казино там, ще привличаме богаташи от целия свят?

— Парите не са най-важни, моето момче. Отворим ли казино ще дойдат и бандитите, а после няма отърване от тях. Ще ни отиде и спокойствието, че и здравето, защото пак ще се наложи да се връщаме към старата си професия, за да ги изметем оттам. Знам, че парите не са в достойнствата на хората, а в пороците им и винаги ще бъдем на печалба, но на каква цена? Нека да забравим за такива неща като проституция, хазарт и други подобни дейности, които само ще ни пречат! Отиваме в рая, притежаваме късче от него и не виждам защо трябва заради едната лакомия да разваляме всичко!

— Спокойно, шефе, ако се наложи да гласуваме ще те подкрепя, но май няма да се стигне до там, относно спокойствието всички сме на едно мнение.

— Така ви искам, иначе защо ще ходим на края на света? Командо, напудри ли се вече? Сега, ако сме готови нека да тръгваме, не бива да караме капитана да ни чака!

Групичката, весела и освежена от качественото шампанско се отправи към ресторанта, където Проценко беше организирал вечеря в тяхна чест.

На дълга маса бяха насядали десетина мъже и жени, явно отбрани измежду пътниците, Ингрит и Берит също бяха настанени на почетните места вляво от капитана, а стола вдясно от него бе запазен лично за Командо.

Когато нашите хора влязоха в ресторанта всички присъстващи станаха на крака и ги приветстваха, а едно момченце изтича при Робинзон и му поиска автограф, като му подаде една негова снимка, направена с „Полароид“ предишния ден. Той обаче я взе и я прибра в джоба си, а в ръцете на детето тикна банкнота от 50 долара.

— Виждате ли, пичове, станал съм известен! За съжаление обаче ще лиша почитателите си от удоволствието да притежават портрета ми, че като нищо ще вземат и в някой вестник да ни изтипосат. Къде ли е майка му на това хлапе? Може пък и да е хубавелка!

— Тя навярно дебне мен за автограф — подразни го Командо, здрависа се с капитана и зае мястото си до него.

Всички насядаха и естествено започнаха с поздравите, а между глътките и хапките разговорът премина към отминалата битка. Присъстващите гости с удивление кимаха към Командо и му задаваха въпроси на различни езици, те не можеха да се начудят как все пак бе победил гиганта. Накрая и капитанът не се сдържа и направо ги попита:

— Няма ли най-сетне да ни кажете кои сте и с какво се занимавате, след днешния случай съм напълно убеден, че криете някаква тайна?

После се обърна към Иво и закачливо му размаха пръст.

— А вие, господине, с какво ще ни изненадате тези дни? В уменията на вашите приятели се уверихме, само вас още не сме виждали в действие.

— И аз съм обикновен човек като тях, решихме малко да попътуваме и случайно се превърнахме в център на вашето внимание. Друго нищо не мога да ви кажа, това е едно случайно стечение на обстоятелствата.

— Много сте потаен, но явно имате причина. Както и да е, важното е, че сега сте тук с нас.

После се обърна към Командо:

— А ти как си, стари приятелю?

— Добре съм, имайки предвид обстоятелствата. А възстанови ли се вече моят опонент, лекарите успяха ли да възвърнат заводските му настройки?

— А, оригинално го каза, — засмя се домакинът — само след два часа нищо му нямаше и ако не бях видял с очите си на какво приличаше преди това, щях да си помисля, че симулира или че мачът е бил уговорен. Какво точно му стори, та така го обездвижи?

— Това са стари китайски техники, забравени във времето. В младостта си се интересувах от такива неща и сега реших да приложа наученото на практика.

— Ще се направя, че ти вярвам, но ако попитам по-възрастния ви приятел той пък как успя да победи вчера, ми е много интересно какво ще ми отговори.

— Е, ти нали присъства на двубоя! Да си видял нещо нередно или нагласено?

— Видях нещо, което противоречеше на законите на физиката, а професията ми е такава, че обича логиката. Както и да е, щом не ви се говори, повече няма да ви разпитвам.

— Най-добре, така няма да се налага да те лъжем!

На масата всички, които знаеха поне малко руски дружно се разсмяха. После един от тях покани Петя на танц, Иво и Робинзон също станаха с партньорките си и приятната вечеря се проточи чак до зори.

По план, през този ден корабът спираше за провизии в едно попътно пристанище и ако някой от пасажерите желаше, също можеше да се възползва от твърдата земя, но нашите хора проспяха тази възможност. Снощи само Иво не беше пил и сега четеше книга на един шезлонг до басейна, но останалите яко се наквасиха и махмурлукът ги държеше по койките. Дори Ингрид и Берит отсъстваха, верни на скандинавската традиция и те се наливаха до сутринта, та се наложи след това няколко стюарди дружно да замъкнат кикотещите се дами до каютите.

Така измина целия ден, чак малко преди вечеря веселата компания се събра отново в пълен състав, готови за нови приключения. Този път беше шведска маса и всеки избираше каквото и колкото желае, а после дружно слязоха в казиното. Петя отдавна искаше да си

изпробва късмета и се втурна да купува жетони, финландките я последваха, а мъжете се облегнаха на бара.

— Пичове, след 3–4 денонощия ще акостираме на Мавриций и там ще слезем от кораба. Мислили ли сте после как ще се доберем до Сейшелите?

— Мавриций е известна туристическа дестинация, предполагам, че ще имаме безброй възможности какъв транспорт да изберем. Ако искаме можем да наемем някое малко самолетче като онова в Аржентина, но според мен трябва да е хидроплан, та да може да каца на вода.

— Освен това ще посетим банката, в която са парите ни, няма да е лошо да се представим и на управителя.

— Като заговорихме за пари не бива да забравяме, че и в касата на капитана ни чака добра сума в долари, но мисля да си ги поискаме чак накрая. Няма нужда да възбуждаме апетитите на крадците!

— Най-добре, че като гледам Петя с каква скорост залага по масите, могат и да свършат ако ги докопа.

— Нека си поиграе, сега й се е паднало! Вижте още колко много жени има в залата!

— Тя разбира само от ротативки и рулетка, другите игри като покер или блекджек е нямало откъде да ги научи.

— Хайде тогава и ние да си изпробваме късмета!

Наредиха се около една маса за рулетка и всеки заложи на любимото си число, а след час-два се преместиха на ротативките. Около полунощ вече бяха загубили 3–4 000 долара и решиха да се откажат.

— Ненапразно ги наричат едноръки бандити, видяхте ли с каква скорост ни ошушкаха?

— Така са програмирани, вземат ти 70%, а отпускат 30, та да не губиш интерес.

— В реномираните казина, например в Лас Вегас съотношението е 60 към 40, там наистина си струва да се играе.

— Ако играеш постоянно, в дългосрочен план винаги ще си на загуба, номерът е да дръпнеш джакпота и да се откажеш навреме.

— Не знаех, че си такъв експерт!

— Това е математически факт — банката винаги печели!

— Хайде да почерпим нашите момичета и после да ходим да почиваме!

— Каква ти почивка, като гледам как са им блеснали очите, не се надявай на сън!

— Нали знаеш поговорката — „От сън спомени няма?“. От разходката ни с този прекрасен кораб остават само още няколко дни и нощи, нека максимално се възползваме от тях!

— Прав си, шоуто трябва да продължи!

* * *

Това време бързо изтече, в мероприятия като излежаване около басейна, дегустация на вина и екзотични храни и нощни упражнения с ненаситните финландки, които не знаеха що е умора и изглежда знаеха цялата Кама Сутра наизуст.

Спряха на едно атолче само още веднъж, някъде насред океана, но дори и тогава Иво, Командо и Робинзон не слязоха от плавателния съд. За нашите приятели това пътуване се оказа единствената истинска почивка откак преди две-три години се бяха събрали и наивно бяха решили, че ако премахнат 10–20 бандита, ще могат да променят към по-добро живота на останалите в клетата България.

Днес след закуската капитанът съобщи на всички, че по обед ще видят на хоризонта Мавриций, а в късния следобед ще достигнат екзотичния остров, последна спирка за част от пътниците. Докато другите събираха багажа Иво се отби в капитанската рубка, където му връчиха пълно с пари кожено куфарче с логото на обслужващата ги компания, а после капитанът го почерпи с едно хубаво кафе.

— Няма ли да ги преброиш?

— Надушвам мошениците от цял километър, ти не си от тях.

— Днес вие слизате от кораба, за където и да сте се запътили ви пожелавам много късмет.

— Благодаря, ще имаме нужда!

— Ето ви една визитна картичка, човек не знае кога може да му потрябва приятел!

— Светът е малък, може и да се възползваме! Къде мога да намеря нигериеца, искам да се уверя, че този човек е добре!

— А, Джабрил ли? Долу в машинното, но там за външни лица е забранено. Искате ли да наредя да го доведат до басейна?

— Става, ще го чакам там.

Иво се сбогува, слезе на главната палуба, взе си една кока-кола и зачака на барчето появата на гиганта, когото на два пъти бяха направили за смях. След двайсетина минути човекът се показа от една врата и се огледа.

— Ела тук, приятелю, искам да те видя!

Оня се приближи и кимна на бармана, още бе в неведение защо го търсят и подхождаше предпазливо.

— Защо ме викаш, хората ще си помислят, че се познаваме и предварително сме уговорили изхода на срещата.

— Нека да седнем за малко! Как си, оправя ли се?

— Още до вечерта бях на крака, но боят не беше честен, вашият човек използва някакви забранени похвати.

— Всъщност не са забранени, просто малко хора са наясно с тях. Ти колко заработи от двубоя?

— Нищо, излязох на пълна загуба, защото бях заложил на себе си. За пет минути се простих с няколко хиляди долара.

Иво отвори куфарчето, извади три пачки и му ги подаде.

— Това са 50 000, те донякъде ще те обезщетят.

— Но вие наистина ли, в наше време кой подарява такива суми?

— Честните хора и тия, които могат да си го позволят. По едно стечение на обстоятелствата притежаваме част от едно островче в Индийския океан и сега сме се запътили натам. Когато се устроим, след година или две може и да те потърсим, от хора като теб винаги има нужда.

— Ще ви бъда благодарен, и без това мислех ако спечеля срещу вашия човек вече да слизам на сушата.

— Остави ми някакъв номер за връзка, нека да ти имаме координатите!

— Ето го — Джабрил го надраска на една салфетка — ще съм ви признателен ако ми се обадите.

— Всичко зависи от обстоятелствата, но има голяма вероятност да се чуем. Сега отивам да си приготвям багажа, че на Мавриций слизаме, но след време очаквай обаждане!

И по-късно наистина му се обадиха!

НА ОСТРОВА:

— Какъв багаж ще носиш?

— Никакъв, само пари. Всичко ще накупя оттам, не бива да се различавам по нищо от населението. Не забравяй, че самоличността ми още не е извадена на тезгяха. Въобще не мисля да се товаря и да се превръщам в като ония в Непал. Шерпите, де!

— Всъщност шерп означава „Човек от Изтока“ и не означава непременно, че работата му е да носи провизиите на алпинистите.

— Благодаря за информацията! Исках да кажа, че за да се разправа с Ковчега няма да ми трябва багаж.

— Дявол да го вземе, защо секретаря най-после не реши да се кротне?

— Такива като него са неспасяеми, в главите им са само мисли за пари. За доброта и човечност едва ли има място.

— То и ние не сме кой знае какви праведници.

— Така е, не го отричам. Но когато няма истински праведници, за герои са набеждавани по-дребните грешници. Ние сме от тях.

— Затова и ще му се противопоставим. Но откъде ще се снабдиш с необходимите инструменти? Оръжие? Експлозиви?

— Пак оттам, нали помниш, че в пещерата съм скътал нещичко!

— Ти на ония запаси нещичко ли им казваш, беше като в склад на военен завод.

— И нищо да нямах, не бих се притеснявал. Владея „Крав Мага“ до съвършенство плюс още десетина бойни техники.

— За каква крава говориш?

— Казах „Крав Мага“ и е естествено, че не си чувал тези думи. Това е израелско бойно изкуство, което е подчинено на максимата „използвай това, което имаш под ръка“! Нали помниш когато преди време в кръчмата във Варна вкарах на оня отворко вилицата в гърлото. Този похват е заимстван от израелците.

— А ако не успееш да го приближиш?

— Е, все ще успея да забъркам някаква смес. Малко спирачна течност, литър амоняк, това-онова и ще го разчленим от разстояние.

— Казано от теб изглежда лесно, но не вярвам да е чак така. Чувал съм, че в някои взривни вещества смесват десетки съставки.

— Само за да им вдигнат цената, приятелю, за нищо друго. Например прословутия коктейл „Молотов“ се приготвя от високооктанов бензин и парченца стиропор, затворени с бутилка, дори напалмът е с подобен състав, само че там добавят и течен сапун. Както виждаш, без пари. Чакай докато сме на тази тема да те питам знаеш ли от какво правят фитилите на коктейла „Молотов“!

— По филмите е някакъв парцал, напоен със сместа, на който единият край влиза в шишето.

— И така става, но професионалистите използват дамски тампони. Напъхват ги в гърлото на бутилката и те от парите се раздуват, получава се нещо като тапа. А и горят по-бавно, никой не иска това нещо да му избухне в ръцете.

— А за гърмящите смеси какви съставки са необходими?

— В един експлозив истински важните неща са азотните съединения и стабилизаторът, всичко друго са изгъзици. А азотът всъщност е обикновена амониева селитра, онова с което торят градините. Посмачкаш малко гранулите, за да им промениш структурната решетка и действаш!

— Щом ти го казваш, ще ти повярвам. Но доколкото си спомням ония неща в пещерата бяха фабрично приготвени.

— Е, човек трябва да е подготвен за всичко, предполагам, че вече и сам си се убедил в това! За тях ми се отдаде възможност и още преди уволнението ми ги задигнах от поделението във Враня.

— А какво ще се случи ако някой заблуден турист случайно се е натъкнал на пещерата ти? Тогава тя става неизползваема.

— Още преди много години съм помислил и за този вариант. Че все някога ще я открият! Или пък че ще свърша нещо незаконно и ще се наложи да се крия на друго място.

— Как си се подсигурил?

— Обзавел съм си две скривалища, в двата края на България. Едното е до магистралата малко преди София, другото е в нашия край. Тогава близо до Х., край пътя открих една неизползваема барака с градинка пред нея. Явно хората са я обработвали, а в постройката са държали инструментите, но после нещо се е случило и я бяха изоставили. Когато попаднах на мястото, то вече бе обрасло и

запуснато, веднага разбрах, че ще ми свърши работа. По-късно пренесох и скрих там спален чувал, една малка газова бутилка, заредена с пропан-бутан, нагревател към нея и няколко консерви. Предполагам, че към момента консервите са се развалили, но на мен по-нужна ще ми бъде бутилката с газа.

— Защо точно тя?

— Помисли от какво най-често умират хората в планината, тия, които се губят!

— От лавини?

— Не! Обикновено причината за смъртта е измръзване. Има ли човек откъде да се грее, може да изкара и години в лишения, защото храна и вода винаги ще откриеш.

— Признал съм те, че винаги мислиш напред. Там наистина няма да те намерят.

— Та аз искам да ме намерят, но когато приключа със секретаря. Обичам предизвикателствата и ще ми е интересно, ако ме погнат как ще се справя.

— Аз мога да ти кажа как, то е ясно. Доколкото те познавам, някой от преследвачите ще пострада. Все пак някаква стратегия имаш ли? По улиците ли ще търсиш Новков?

— Защо по улиците, нали му имам адресите. Засега съм без план, но така ми е по-интересно. Щом не знаеш накъде отиваш, няма как да се изгубиш — това е мотото ми, но засега. Ще реша всичко на място. Ако трябва и с бай Петко ще се срещна, въпреки че не е желателно. А като разполагам и с номера на детектива, значи съм подсигурен отвсякъде. Може и да не го взривявам, запознат съм и с по-изтънчени начини за отнемане на човешки живот.

— Колко по-изтънчени?

— Номерът с телефона или автомобилната дръжка, например. Знаеш ли, че ако намажеш някаква повърхност с кадмий и мишената ти я докосне, до една седмица си отива. Кадмият не се намира под път и над път, но бас хващам, че ако някоя нощ проникна в БАН все ще задигна една епруветка от лабораториите. Каква ли охрана има там, нали все не им достигат парите? После влизам у тях, мажа слушалката на стационарния телефон и се надявам, че все някога ще се обади по него.

— Интересен похват!

— И смъртоносен! Руснаците имат нещо по-добро и от кадмия, работното му име беше „Вещество 234“, а после го преименуваха на „Новичок“. Но този вариант с третирането на предмети в случая отпада, тъй като разбрахме, че не живее сам. Анорексичката мисля да я пощадя.

— Естествено, меркантилността все още не се наказва със смърт.

— Не си прав! Ако не ме лъже паметта първата ви обща задача с Командо бе точно такава.

— Май се досещам, ти говориш за даскалицата.

— Същата! Оная дето го обра, че и за капак го вкара в затвора. Тогава не беше кадмий, а прост живак, но и той свърши работа.

Иво се замисли. Тогава тъкмо бяха сформирали тройката и всяка несправедливост беше като трън в очите им. Затова, когато чу какво е причинила тази жена на Командо, горянинът ги бе изпратил да изкупят всички живачни термометри в околността и след това ги бе събрал да им разясни задачата.

ТОГАВА:

— Вземете сега термометрите и да излезем извън къщата, че тук е опасно! Дайте и едно бурканче!

Излязоха на двора, седнаха на завет и с ножчетата за ампули започнаха да режат термометрите в най-тънката част, там където е живакът. Режеха, пречупваха стъклото и изсипваха течния метал в бурканчето. За десетина минути бяха готови и с облекчение завинтиха капачката на напълнения до половината съд.

— Измийте си сега хубаво ръцете и хайде пак горе, че някой любопитен съсед може да ни чуе! Така, преди няколко дни в общи линии ви разказах плана, но без подробности. Ето как ще стане работата. Взимате този автомобилен ключ, това е шперц, който отключва почти всички леки коли, произведени до 1990 година. Сега тези машини са вече стари, но навремето, когато аз изпълнявах задачи за правителството не беше така. Преди да отключите, натиснете това копче на дръжката и изчакайте малко, ако има аларма автоматично ще се дезактивира. Оттук тръгвате с един от вашите автомобили и така ще изчислите времето, че да сте в Търново по тъмно. Паркирате някъде и обикаляте между блоковете, докато откриете подходяща за този ключ кола. Когато я подкарате първата ви работа е да проверите има ли достатъчно гориво и ще бъде ли в състояние да измине стотина километра. С откраднатата кола минавате край вашата и прехвърляте багажа, за да е с вас, после потегляте към селото на... „съществуото“ — той се засмя. Когато стигнете до там, първо минавате бавно край къщата, за да огледате обстановката, а после паркирате някъде подалеч. Трябва да сте внимателни, по селата хората са много любопитни и до късно висят по прозорците. Командо, „под вънкашност чужда“, но непременно със спортни дрехи и удобни маратонки слиза сам, отива до къщата, качва се на покрива и изсипва живака в комина. След толкова дървета, които ви карах да катерите това усилие ще му се стори като песен. Колко комина има сградата, Командо?

— Два са, но само единият е действащ, защото инсталирах парно отопление.

— Щом са два още по-добре, в единия изсипваш половината, в другия — останалото, тъкмо ще обхване по-голяма площ. Излишно е да ви казвам, че още отначало трябва да сте с ръкавици. После тихо слизаш, връщаш се накуцвайки до колата, та някой любопитко да не те познае ако те види и потегляте към Търново. Дотук ясен ли съм?

— Да, шефе! Иво в колата ли ще чака?

— В нея. Задачата ти е лесна и помагач не ти е нужен. Пак повтарям — ръкавиците и дегизировката са много важни, вече навсякъде има монтирани камери и не знаеш коя ще те запише. Сега, преди да продължа ще ви кажа за някои от свойствата на живака.

Това е един много коварен течен метал. Когато е на открито, а не например затворен в термометър, започва да се изпарява, тоест отделя живачни пари. Всичко това става много бавно, е не чак колкото радиоактивните материали, чийто полуразпад е над 10 000 години, но все пак за няколко месеца се изпарява. Знаете ли, че полуразпадът на Плутоний 239 е 24 000 години? Облъчва всичко и не можеш да припариш наоколо дори със специален костюм. От него правят атомните бомби и е наистина гадно вещество.

— Обичаме да слушаме оръжейните ти лекции, но не забравяй, че говорехме за живака!

— А, да, живакът! Едно от гадните му свойства е, че се разделя на хиляди капчици, търкаля се и прониква навсякъде — в цепките на пода, между плочките и така нататък. В нашия случай живакът ще попадне на дъното в комините, но под баджата, от която ги почистват и ще остане там дълго време, а на нас ни е нужно точно това.

След 1–2 години на хората, живеещи в тази къща започва да им окапва косата, после ще им опадат и зъбите. Вече ще са се разболели необратимо, защото парите се натрупват в костите и остават там завинаги. Спомнете си един руски дисидент, мисля, че се казваше Литвиненко, който преди години бе отровен по подобен начин, но с цезий или полоний, които са още по-опасни.

— С полоний беше, мисля, че с полоний 210.

— Точно така, той е специалитет на братушките. На нас чак такива екзотични вещества не са ни нужни, въпреки че в радиозаводите все още безпроблемно може да се намери Стронций–90, който предизвиква лъчева болест със стопроцентов фатален край. Живакът обикновено причинява левкемия, но при всички случаи

човекът, изложен на въздействието му накрая умира. Новото ѝ гадже, което предполагам живее с нея, също ще пострада, ако дотогава самата тя не го е уморила. Нека това не те натъжава, Командо, защото той също е виновен за раздялата ви, а кой го знае, може пък да се изнесе преждевременно и да оцелее. Малко по-сложно става ако тя случайно продаде къщата и новите стопани се нанесат. Тогава ще се наложи да им изпратим анонимно писмо, ще трябва да разбият комините и да насипят вътре със сяр, само така ще неутрализират действието на живака. За да не ни тежи на съвестта смъртта на невинни, те съветвам регулярно да минаваш през селото и да проверяваш за тази подробност, ние не искаме странични жертви! А сега добре си помисли ще продължиш ли с изпълнението, когато вече знаеш през какъв ад ще премине бившата ти?

— На нея каквото и да се случи пак ще бъде малко, мислиш ли, че тя ми е желала доброто когато ме натири от къщата, обра ме и за капак ме вкара в затвора? Ако ми кажеш, че това е постъпка на добър човек, веднага се отказвам. Та те дори съдиите за присвояване в особено големи размери дават присъди от по 20–30 години, а това си е почти до живот. Не бива да забравяме колко пари ми открадна тя, ако прибавим и апартаментите дори няма да можем да ги сметнем! Нейното наказание вече е решено и ще действаме по твоя план, продължавай нататък, ако обичаш!...

Планът се оказа перфектен, всичко се получи точно както го бе предначертал учителят им. Тогава една жена наистина умря заради алчността си.

СЕГА:

— С теб ще държим връзка по сателитния телефон да те информирам докъде съм стигнал, но не мисля, че ще ми отнеме много време да го осветкам. Дори се чудя дали да не накарам капитана и Джабрил да ме изчакат някъде по крайбрежието. Кой да ти каже, може и за десетина дни да приключа.

— По-добре ги изпрати обратно и не бързай, обмисляй всичко по няколко пъти. Не искам след Командо да загубя и теб.

— Аз и без това съм пътник, много са ми вече годинките. Има един лаф, че понякога и легендите умират. Животът ми е към края си, въпросът е как мисля да прекарам остатъка от него.

Иво се замисли, той наистина не знаеше колко възрастен е партньорът му. Приятелят му остаряваше достолепно и никой нямаше представа на колко е всъщност.

— Знаеш ли, откакто сме се запознали не си мръднал, дори ми се струва, че се подмладяваш. Вярно, косата ти вече е повече сол, отколкото пипер, но само толкова. На повечето хора, достигнали твоята възраст са им останали само болестите и спомените.

— А, старея си аз, природата не можеш я излъга. Но усещам, че имам още време.

— Как точно го чувстваш?

— Ами човек преди да умре просто спира да живее. Губи желание за всичко, ни храна го влече, ни развлечения. Спира да се интересува от живота.

— И аз съм наблюдавал подобно държание.

— А при мен такива симптоми все още не се наблюдават, дори сам си създавам предизвикателства. Срещу противниците си нямам проблеми и мога да се справя с почти всеки, който мърда, единствено срещу Смъртта съм безсилен.

— За мен си като един герой от „Параграф 22“, който бе повярвал в безсмъртието.

— Нито съм чел книгата, нито съм гледал филма.

— Той все повтаряше: „Или ще живея вечно или ще умра в опит да го направя!“

— Аз съм здравомислещ и няма как да съм сигурен какво може да ме сполети в България. А и Смъртта все някога те спохожда!

— Абе ти се върни жив и здрав, а си умирай тук! Няма нужда заради някаква отрепка да страдаш и ти.

— Трудно ще ме хванат, ако нещо се обърка по-вероятно е охраната му да ме убие. Но така е по-добре, защото от смъртта не ме е страх, повече се ужасявам от живота там. А и тия с нашата професия рядко умират от естествена смърт. Азиатците са нарекли този казус „бушидо“, нещо като последната мисия на самурая.

— Не викай Дявола! Ако нещо се случи по-добре се предай, че от затвора ми е много по-лесно да те изкарам отколкото от гроба.

— Че как ще го направиш? Дори и Командо да беше с теб, трудно бихте превзели охраняван зандан.

— Ти май забравяш за коя държава говорим. Ще те измъкна преди надзирателят да си е избърсал носа. Едно анонимно дарение на вицепрезидента, малко шушу-мушу с лидера на неговата партия и си вълн. Ако предложи като залог яхтата с платена десетгодишна стоянка на някое гръцко островче, ще се избият да съдействат. Имаше един вицепрезидент преди две-три правителства, който освобождаваше едрите престъпни босове на конвейер. Денонощно издаваше укази. Почти всяка седмица някой, благодарение на финансовите си възможности биваше помилван. Едва към края на мандата му работата се размириша и той се кротна, но вече се бе подсигурил с мангизи за поколения напред.

— И ще се лишиш от яхтата заради мен?

— Не само от кораба, от живота си ще се лиша заради теб. Яхтата я посочих като пример.

— Вярно бе, не бях мислил в тази насока! Но дано не се наложи! Ще внимавам, знаеш, че съм предпазлив. А този, за който говориш не му ли потърсиха отговорност?

— Моля те, не ме размивай! Но това е идея, сега като ще пътуваш натам може да събереш някои разузнавателни данни за него. Недев не може да не знае адреса му.

— Как се казва този човек?

Иво му каза.

— На този с тази смешна фамилия, ако си прав за нещата, които е вършил, заслужава да му обърнем специално внимание. Хора като него са плъзнали из целия свят и вършат само злини. Излиза, че той е по-голям бандит и от Ковчега. Ако имам време ще поразпитам.

— Там такива като него с лопата да ги ринеш. Не забравяй и мързеливата сбирщина с костюмчетата и вратовръзчиците, и те хищници до един! И десет да очистиш, останалите ще продължат с далаверите.

— Е, ние нали сме покровители на изгубените каузи! Точно заради това животът ни беше толкова интересен.

— Това е меко казано. Интересен е слаба дума. Стремяхме се да вършим неща, които децата ни биха намерили за важни.

— А аз до оня ден наивно мислех, че сме спрели с тази дейност.

— Тя е до гроб, като дрога е! Все едно да накараш Ван Гог или Реноар да захвърлят четките в разцвета на вдъхновението си.

— Чувал съм, че единият от тях бил малко луд. Дано поне ние запазим разсъдъка си. Но си прав като казваш, че все още сме на бойното поле, нищо че временно сме се кротнали! Нашият живот е като една дълга и прекрасна мелодия, тишината между тоновете също е музика, не е бездействие. Та аз и сега като си легна постоянно чертая планове за бъдещи операции. От известно време гледам по час-два българските новини и пиша в тефтера. Не съм ти споделял, но такава картотека на гадняри съм оформил, че свят ще ти се завие. Ще ми се по-нататък да се заемем с тях, да ги открием и да ги смажем за благо на цялото човечество!

— А аз съм си дал дума изобщо да не мисля за там, камо ли да гледам новини. И казват ли нещо интересно?

— Постоянно, но все е негативно! Едни с подправени документи окрадели най-апетитните земи около София, че и в нея, други покрай бизнеса си обезлюдили цели населени места, трети застроили дюните на плажа — все хора, плачещи да ги посетим и да ги вкараме в пътя. Да им покажем, че природата няма любимци, както явно са си внушили тези тарикати. Особено подробно следя една групичка, която все избягва правосъдието, делата се точат и до днес. Още преди години източиха сума ти пари от „Сапард“, нали помниш, че имаше такава агенция! И имената им съм записал, и къде се подвизават, а ако реша и адресите им ще науча.

— Имената откъде ги разбра?

— Там всички ги знаят, бе човек, самите телевизии ги съобщават. Крадели, крадели, че се забравили, а най-спокойно си живеят живота.

— Тия от „Сапард“ ги помня, но ми се струва, че съдът ги оправда.

— Тогава не е лошо да се заинтересуваш и от членовете на този съдийски състав, то е ясно защо са го направили. Но няма да ти стигне времето, за такъв дълъг списък с отрепки ще са ти нужни години.

— Тук си прав, бройката е огромна.

— А открих и истински виртуози във врътките.

— О, българите сме ненадминати по тази част.

— Наскоро е пострадал и един мой колега, но не лекоатлет, а футболист. Може и да си го чувал, защото е известен.

— Как се казва?

— Мартин Петров. Играл е в няколко отбора от висшата лига.

— Знам го, разбира се! И какво му се е случило?

— Някаква крадлива банкерка му е свила близо четири милиона от спестяванията. И не само на него, пипала и по други сметки. Докато футболистчето се усети тя си събрала багажа и заедно с мъжленцето си духнали от България.

— Не го мисли, банката ще го обезщети!

— Няма такова нещо, заинарили са се и се чудят как да го прецакат, та да не обеднеят случайно. Дори водят съдебни дела срещу него, та дано им се размине.

— Нима не си наясно, че банките са едни от най-големите крадци, само че законни. Съдиите често отсъждат в тяхна полза и този спортист може и да пие една студена вода. А може и да извади късмет и да му предложат извънсъдебно споразумение за една десета от сумата. Те така действат, малко са като застрахователите. Хорицата не виждат алтернатива и често се съгласяват.

— Думата ми беше дали няма да имаш време в София да се разровиш и да се опиташ да ѝ хванеш дирите на тази, която си е позволила тази гадост?

— Знаеш ли имената ѝ?

— Ирина Аткова ли беше, Паткова ли, но ще се разровя в Интернет и до няколко часа ще разбера подробно.

— Направи го, там ще се поослушам! Ех, какъв народец сме, става ли дума за пари все ще измислим как да ги откраднем.

— Но нека поне малко се съобразяват кого обричат! Тарикатите съвсем изгубиха мярката. Някакъв съдия-изпълнител с подправени документи изкарал длъжници сума ти народ и присвоил всичките им спестявания. С едно адвокатче такава схема завъртели, че и на Уолстрийт биха могли да им завидят.

— Не се учудвам! Щом и адвокат е замесен, значи сто процента е сътворена някаква измама.

— За това си прав, но съдия-изпълнителите са с класи над тях в грабежите. И го правят законно! А наскоро се заслушах в един, който се оправдаваше в Парламента защо прехвърлил парите на Здравната каса в бюджета на държавата. Обиграно в кражбите юпи, натрупало опит на запад. Истински злодей! Във всяко изречение изговаряше поне по две лъжи, което е прекалено дори за политик.

— Това учудва ли те?

— Разбира се, че не! Но им се чудя на потърпевшите, като стадо добитък са. Разорени, преобани, а само седят и се жалват на журналистите. Ето например тези хорица, които са изгорели заради съдия-изпълнителя и адвоката. Защо не направят като нас и да подирят сметка на ония заради делата им? Ами съберете някой лев, наемете си човек и накарайте двамата да съжаляват, че са се родили! Толкова е близо до ума, че повече няма накъде.

— Ако това се бе случило на мен, досега живи да съм ги одрал.

— Да не тръгнеш сега да търсиш и тях, та да има да те мисля? Свърши само това, за което заминаваш, а като се върнеш ще помислим по въпроса! И аз имам желание да хвърля един поглед на тефтера ти.

— А, няма, няма, откъде време и за тях? Бъди спокоен!

— Не ме лъжи, имаш кофти лице за покер! Приключи с Новков, поослушай се за тия, за които поговорихме и си ела, за всичко има време!

— Така ще стане, имаш думата ми! Сега ще вървя да натикам в раницата малко багаж и по обед ще се видим на кея. Трява да предупредя и Джабрил.

— Предвидил ли си какво ще носиш?

— Както винаги, ще липсва само излишното.

— Нали ти е ясно, че се изправяш срещу един Голиат.

— Ами тогава ще си взема и прашката, какъв е проблемът?

— Върви приятелю, покажи им на какво си способен! Знаеш ли какво е рекламното лого на „Найк“?

— Аз не съм бил спортист като тебе.

— Бил си, но в друга дисциплина.

— И какво им е логото?

— То е: „Просто го направи!“

— Точно затова отивам! И не бъди такъв песимист, че ще ме спипат, имай малко вяра в мен!

— Един умник навремето бе казал, че песимистът е добре информирания оптимист. Знаеш, че в нашия свят няколко хода обръщат нещата. Но понеже те познавам, ще те пусна да опътуваш.

— Аз обичам играта, немислимо е да остана извън страничната линия.

— Поне ми обещавай да се пазиш!

— Поръждяхах, Иво и не съм онова, което бях, но обещавам да не те разочаровам. Стар съм, но още не съм излязъл от употреба. Някои са родени да пишат романи, други да делят атома, аз пък съм създаден да воювам. Все още мога да кажа за себе си, че съм една малка армия. Освен това имам едно голямо предимство.

— И то е?

— Най-лесно е да изравниш резултата, когато те смятат за мъртъв. Оня е в неведение какво се е случило с нас.

— Така те искам! Битките не приключват, само защото сме се уморили! Тогава, попътен вятър и успешен лов, но помни едно, независимо колко добре си планирал нещата, винаги трябва да бъдеш готов за импровизация!

— На мен ли го казваш, та аз учебник мога да издам на тази тема.

— Ако се видиш с бай Петко, поздрави го от мен!

— Благодаря!

Това си пожелаха на раздяла двамата приятели. Същия ден „ТИНА“ отплава на дългия си път.

Всяко пътуване, дори и най-дългото, започва с първа стъпка. Тази стъпка току-що беше направена.

* * *

Изминаха две-три денонощия от раздялата и Иво започна да се успокоява, че властите са гледали да претупат случая с двамата убити на аерогарата във Виктория и по една или друга причина не са навързали нещата. Това бе чудесно, разбира се, но него го притесняваше новото предизвикателство, пред което се бяха изправили. Единственият му останал жив приятел бе тръгнал да търси мъст, а там, в България силите бяха твърде неравностойни.

Мръсни игри с още по-мръсни участници!

Но също така бе вярно, че планинецът досега винаги бе намирал изход от на пръв поглед неразрешими ситуации. Той беше уникален и знаещ всички отговори! И докато някои посягаха за напътствия към Корана или към Библията, те двамата с Командо си имаха Робинзон.

Сега знаеше без всякакво съмнение, че Новков, понеже очакваше отведен удар, вреше в собствен сос и се е обградил със сериозна охрана от обучени главорези, които нямаше да се поколебаят да използват оръжията си. В ръкопашния бой горянинът нямаше равен, но какво би могъл да стори срещу куршумите. Откак се бяха запознали преди няколко години, ако изключим обучението, Иво на няколко пъти се бе убеждавал на какво е способен техния учител. Май първия път, когато го видя в действие бе в едно градче, съседно на тяхното, превзето и напълно опустошено от една орда джигитски пришълци.

Доколкото си спомняше оня далечен ден, идеята да ги прогонят дойде от Робинзон...

ТОГАВА:

" ... — Хайде да се хванем и да отървем хората в У. от проблемите им, а така ще спрем и изсичането на последните гори. Знаеш, че това ми е болна тема. Още като ми разказваше на какъв хал са, в главата ми назря план как можем да прогоним джигитите оттам и съм убеден, че ще се получи. Щом имат тартор няма да е трудно, така е нужно да притиснем само един човек.

— Нима ще е толкова лесно?

— Предполагам! Ще ми трябва само някои дребни подробности за обстановката там и един стар, но по-голям транзистор.

Иво се замисли. Неговата война бе с други, джигитите по никакъв начин не бяха свързани със смъртта на дъщеря му, нито бяха сторили нещо лично на него. Но от друга страна те вършеха огромни злини и то умишлено, с ясното съзнание, че няма кой да ги спре. Той мразеше несправедливостите и след като му предлагаша да ги прекрати, не виждаше защо трябва да се дърпа.

— И вярваш, че само двамата ще се справим, така ли?

— Ако подходим умно, да! Разузнай кой е босът им и къде ходи вечер, другото остави на мен!

— А транзисторът за какво ти е?

— Той ще бъде за сплашване, като завършек на всичко, а и за да ги убедя, че не се шегувам. Те обичат да крадат, при тях това е генетично заложено, но освен това са и страхливи, затова се делят на кланове, нещо като самозащита. При тях е като в пчелен кошер, има една пчела-майка, а другите са работнички и изпълняват всичко, което тя нареди, освен това я пазят, затова ѝ казват царица. Това е образно казано, но е факт, че джигитите почитат и се подчиняват безпрекословно на тартора си, каквото им каже го правят.

— Нямам голям транзистор, но се сещам, че пазя един касетофон, още отпреди двайсетина-трийсет години.

— И той ще свърши работа. Когато можеш ми го донеси да го подготвя, научи в коя кръчма пие вечер тарторът и ще отидем на една нощна мисия.

— Окей, ти събуди любопитството ми. Още довечера ще ти донеса касетофона, а за шефа им не се безпокой, когато бях в У. жената ми го показа. Там, в горния край на градчето има 2–3 кръчми, все в едната ще го открием.

— И така става, от теб искам само да ми го посочиш.

— Как така само да ти го посоча, няма ли по някакъв начин да ти помагам?

— Ще отидем още утре следобед, на свечеряване, но трябва да сме с кола. Щом искаш да помагаш, на теб ще възложи да оставиш касетофона в някой двор, но на такова място, че да се вижда от пътя. После ще предупредим собствениците да не го пипат, ще изчакаме да мръкне и ще започнем да обикаляме кръчмите, докато намерим боса. Тогава аз ще поема нещата в свои ръце, а ти ще ме чакаш наблизко в колата, ако имам нужда от помощ ще те извикам.

— Добре, съгласен съм, но въпреки всичко още не съм наясно как ще ги убедиш да се махнат.

— Ти за това не мисли, имай ми доверие! За малко да забравя, ще ми трябва пълен комплект нови батерии за касетофона.

— Аз не знам дори дали още работи.

— Няма да го пускаме да свири, батериите ми трябва за друго.

— Тогава още тази вечер ще дойда до пещерата с касетофона и с батериите, друго какво ще ти трябва?

— Малко пари — 30–40 лева за джобни.

— Добре, сега отивам да приготвя всичко и довечера ще се видим.

— Чувствам, че се въодушеви от идеята, вече нямаш търпение.

— Така е, но все още не мога да проумея как ще стане цялата работа.

— Ще видиш! Донеси каквото сме се разбрали и можем още утре следобед да действваме!

Озадачен Иво слезе в града, порови се в склада на къщата и измъкна стария си касетофон, японско „Хитачи“. Навремето беше върхът на техниката, но сега бе безвъзвратно остарял, дисковете и флашките отдавна замениха касетите. Провери какъв размер батерии са нужни и купи един комплект „Дюрасел“, скъпи, но сигурни. Докато свърши още това-онова се свечери и той отново подкара нагоре към вилата. Остави колата в двора и без да губи време навлезе в гората, по

познатите пътеки безшумно стигна до леговището на странния си приятел. Тихо подсвирна и се мушна във входа, обитателят се бе надвесил над нещо и съсредоточено го сглобяваше.

— Донесе ли го? А, голям е, направо е идеален за целта. Дай ми и батериите, още тази нощ ще го сглобя и ако искаш утре можем да действваме. Свободен ли си следобед?

— Да, и да изскочи нещо ще го отложа.

— Тогава около 16 часа се качи с колата на вилата да ме вземеш и ще попътуваме до У. Облечи нещо спортно и удобно, особено обувките, защото може да се наложи и да се биеш или пък да бягаш!

— Добре, всичко ще изпълня. Като съм се хванал на хорото, ще го играя докрай.

— Тогава се разбрахме, ще те чакам в 16 часа на вилата.

Иво тръгна обратно през гората, май нямаше смисъл да слиза в града и после отново да се качва. Скоро стигна до къщата си, излезе на терасата и се замисли. Какво ли е решил Робинзон, защо бе така сигурен, че ще прогони джигитите от У.? Той бе опасна личност, в това Иво се убеждаваше всеки ден, но сам човек срещу 20–30 пияни мъже нямаше шансове. И защо му беше този касетофон, да не мислеше да ги привлича с музика?

Небето напълно притъмня и той влезе вътре да си ляга, за утре трябваше да е свеж и отпочинал.

Спа непробудно и се събуди чак към 8 часа, толкова спокойно бе наоколо. Нямаше шум от коли, нямаше дори хорска глъч, чуваха се само птиците и самотния лай на съседското куче. Разсъни се, пи кафе и излезе да тренира, до обед бе станал вир-вода, но се усещаше в страхотна форма. Върна се, обядва и започна да цепи дърва, после вароса дръвчетата в градината. Когато стана 15.30 влезе да се изкъпе и преоблече, снощи му бяха поръчали да бъде с удобни дрехи. Облече се, за всеки случай пъкна един бокс в джоба си и отброи 50 лева за приятеля си, а в това време дворната врата се хлопна. Ето, и самоубиецът идваше. Заклучи и слезе при колата, приятелят му го чакаше до нея с касетофона в ръка.

— Готов ли си, партньоре?

— Напълно, дори потренирах, за да съм във форма.

— Добре си направил, въпреки че твоята роля няма да е толкова опасна. Днес ти ще бъдеш по-скоро шофьор!

— Какви са ни плановете?

— Карай към У., а там ще пообиколим квартала, в който са се заселили пришълците!

Качиха се и той подкара пежото надолу, градчето, окупирано от джигитите не беше далеч и стигнаха бързо, още повече, е напоследък покрай Николов често му се налагаше да минава по този маршрут.

— Сега обикаляй, а аз ще гледам за подходящо място, където да оставим касетофона!

— Какво точно целиш?

— Искам да го откраднат. Това ще бъде последното предупреждение към тях, че така повече не може да продължава, хората не ги искат и е време да си ходят. В оставащата част от деня аз ще съм главното действащо лице, ти само ще ми покриваш тила.

— Щом искаш да го откраднат, знам къде ще го подхвърлим. Когато идвах предния път жената в парка каза, че последните къщи са обирани вече по няколко пъти. Види се те са им най-лесни, ако мярнат нещо ценно пак ще опитат.

— Добре, карай натам!

— Не ме дръж в напрежение и кажи после какво ще се случи!

— Снощи до късно си играх и заредих една метална тръба с барута от два ловни патрона, а нея я затворих от двете страни с винтове. Получава се малка и сравнително маломощна бомба, защото аз още не искам да убивам никого. Наричат ги тръбни бомби и се използват за сплашване. В стената на тръбата съм пробил малка дупчица и в нея съм пъхнал две тънки жички, които се докосват. Така съм свързал електрическата верига, че ако натиснеш бутона „PLAY“ батериите подават ток, а оголените жички в тръбата правят мощна искра, достатъчна да подпали барута. Той е в затворено пространство и ще гръмне много яко, е, не толкова колкото тротил или нитроглицерин, но все пак достатъчно. Както ти казах целта е да ги уплаша и нараня, не да ги убивам.

Докато разговаряха преминаха през цялото градче и стигнаха края му, тотално завзет от джигитите. Навсякъде висеше захабено пране, жени готвеха на огньовете пред къщите, а от няколко различни места се носеше рев на бебета и оглушителна музика. Тук нормален човек не можеше да съществува и Иво, свикнал на спокойния и тих

живот в планината съжали малкото останали обитатели, които заради покъщнината си още не се бяха изнесли.

— Спри там, зад ъгъла и остави хитачито някъде в двора, но предупреди стопаните да не го докосват, не трябва да се взривява в неподходящи ръце!

Иво влезе и почука на вратата. Чака дълго, но накрая търпението му бе възнаградено, отвътре се показва уплашен възрастен мъж с малка брадвичка в ръка.

— Добър ден, г-не, идвам с мир! Няколко човека сме решили да помогнем на градчето да се отърве от тази напаст, но за целта трябва да сложа този касетофон някъде в двора, искаме да примамим джигитите. Моля ви за съдействие, но ви предупреждавам вие в никакъв случай да не го пипате.

— Да сте ми живи и здрави, дано успеете! Оставете го на дувара, там всеки от пътя ще го види! Аз живея сам, нямам семейство и след като бяхте така любезен да ме информирате, само ще наблюдавам от прозореца. Те на мен вече всичко ми откраднаха, но такава лъскава вещ веднага ще ги привлече.

— Добре, г-не, там ще го сложа, а вие се приберете и се заключете!

Той остави касетофона на посоченото място и се върна в колата за да разкаже на приятеля си докъде са стигнали.

— Идеално, сега карай бавно по главната да огледам къде са кръчмите!

Подкараха и откриха две отворени заведения, третото беше с разбити прозорци и не работеше.

— Робинзон, виждаш ли оня джигит с мустаците пред къщата, точно той е шефът им. Като го гледам, е доста як, а и не е сам.

— Престани да съдиш за силата на един мъж по мускулите му! По принцип трудно ще разпознаеш един истински опасен човек, за да си такъв не е нужно да си като Шварценегер. Все ще измисля нещо! Само това ли са кръчмите?

— В този квартал „да“, той явно е отседнал тук и отсега запиват. Виж го какъв е грозник, а и тия с него имат все отблъскващи физиономии!

— За това имам теория и макар да не е научно доказана, предполагам, че ще ти прозвучи логично.

— Ще ми е интересно да те чуя, време имаме.

— Замислял ли си се защо джигитите имат по много деца? Нали не вярваш, че това е защото са добри родители? Цялата работа е, че те каквито и пари да изкарат ги дават за ядене и най-вече за пиене, такива неща като плащане на битови сметки тях не ги вълнуват. Ядене, пиене и веселба, навярно си забелязал, че дори някои подвижни катуни разполагат със сателитни чинии. Вечер и Айше и Хасан здраво се напиват, после лягат под юргана, а алкохолът си е мощен афродизиак. Никой от тях и не помисля за предпазни средства, а някои жени и надали са чували за спирали, противозачатъчни и презервативи, така, че никой не мисли за последствията. След девет месеца Айше ражда дете, но то е толкова увредено от алкохола в сперматозоидите на Хасан, че дори акушерките като го погледнат и се извърщат. Понататък тази генетична обремененост му пречи и в умственото развитие и затова най-често повечето от тях стават престъпници.

— То и в престъпленията хич ги няма, още на втория ден ги хващат.

— Защото ракията уврежда най-вече черния дроб и мозъка. Естествено е като нямаш мозък да допускаш груби грешки. Ще подкрепя думите си с един пример. В Индия, където живеят изключително много етноси, включително и джигити, но алкохолът е забранен, всички са си съвсем наред и дори икономиката им е в първата петица по най-бързо развитие в света.

— Сега като се замисля, ми се струва, че може и да си прав. Когато през целия си живот непрестанно се наливаш няма как да си наред.

— Ако това продължи две-три поколения вече се превръща във вроден дефект и личи дори външно. При жените посиняват венците, зъбите растат накриво, а на мъжете се изкривяват физиономииите.

— Точно като на тия отсреща. Но според мен има и друга причина, жените им започват да раждат още като са деца. И бащата и майката първия път обикновено са под 15-годишни, а природата такива аномалии не обича. Всъщност това бързо може да се поправи, нашите закони забраняват секса с малолетни и ако държавата си вършеше работата както трябва такива баш-татковци щяха да са в Бойчиновци. Вкарай го там да я кара на чекии докато не навърши осемнайсет и ще видиш, че останалите мераклии ще се замислят!

— Така си е, при този етнос много рано разбират истината за щъркелите. Те се оправдават, че по техния закон можело, от векове било така.

— Това потвърждава моята теза, от дълго време са си увреждали гените. Колкото до оправданията им нека да си направят една тяхна държава като израелците и там да я карат по техните закони, сега ще спазват нашите. Те и зулусите ядат хора, но там, по Африка. Отидат ли в друга държава и се култивират.

— Това се нарича върховенство на закона, напредналите държави са безкомпромисни в това отношение.

— И затова всичко им е наред. Опа, виж ги, влизат в кръчмата!

— Още по-добре, няма какво да чакаме да мръкне, че тогава и останалите ще се върнат от гората. Сега са по-малобройни и шансът да успее, е много по-голям. По-късно ще си продължим разговора!

— Ако оцелеем! Сега какво ще искаш от мен?

— Щом желаеш да помогнеш, спри колата пред заведението, но не гаси двигателя и не разрешавай на никого да влиза! Като гледам няма хора, което ще те улесни!

— Добре! Нося си и бокса, ако трябва ще го използвам, но ще опазя вратата.

— Така те искам! Когато съм очи в очи с противника владее положението, но промъкне ли се някой зад мен всичко може да се случи. Те обикновено носят ножове и не се притесняват да ги използват, затова искам някой да ми пази гърба.

— Направо не виждам как ще се справиш, вътре сигурно е пълно с пияни дървосекачи.

— Това, че са пияни ми е от полза, ти не си ли спомняш, че навремето когато пиеше не ставаше за нищо?

— Вярно е, бях като парцал.

— И те, ако са обърнали по някоя мастика ще са същите, с голямо его, но без никаква координация. Такива лесно ги манипулирам, ако няма непредвидени изненади ще ги натръшкам.

— Умирам от любопитство как ще стане, но и съм малко притеснен.

— Не се бой, брани входа и гледай някой да не влезе, а аз ще се оправя с присъстващите!

Иво спря досами вратата, за да може през прозорците да вижда какво става вътре, а приятелят му взе парите, влезе в заведението и сред настаналата пълна тишина най-спокойно се настани на една свободна маса. Собственикът излезе иззад тезгяха и уплашен притича до него, мислеше, че този посетител се е объркал като случайно е влязъл и без да иска е допуснал непростима грешка.

— Извинете — зашушна му той — трябва да си тръгнете, тук не е безопасно за вас!

Човекът притеснен кимна към масата зад него и сведе поглед.

Новодошлият се огледа наоколо и видя озверелите физиономии на джигитите, тарторът им нагло бе вперил погледа си в него.

— Така ли, че защо да е опасно? Както виждам тук сме само хора, няма мечки. Донесете ми, ако обичате, една голяма ракия и нещо безалкохолно, че цял ден пътувам и жаждата здраво ме мъчи!

За непосветения човек той наистина приличаше на изгубил се пътник. Гъстата му рошава коса и брадата скриваха цялото му лице, само очите дяволито святкаха, с кърпеното си елече приличаше на горянин от приказките, какъвто всъщност си и беше.

Едрият джигит заговори нещо на своите хора и те се захилиха, а в това време съдържателят занесе на Робинзон ракията.

— Ха наздраве, добри хора, който от вас желае може да си поръча за моя сметка!

Той гаврътна половината от питието си и доволен въздъхна, а после отпи от безалкохолното. Тарторът, вбесен, че някой се държи така спокойно в негово присъствие отново изръмжа нещо и двама от хората му се надигнаха и без покана седнаха при новодошлия. Заплахата вече витаеше във въздуха и Иво едва се сдържаше да не влезе вътре и да не изведе приятеля си докато е време, но още се двоумеше и засега само наблюдаваше.

— Аркадаш, ти каза, че искаш да черпиш. Ние си имаме пиене, не щем от теб, но трябва да си платиш за престоя тук.

— Че аз си плащам, нали виждам на ценоразписа кое колко струва, само, че цена за престой няма нанесена. Логично е да помисля, че той навярно е безплатен.

— Не се ебавай с нас, ами плащай! И без това ще ти вземем парите, но по-добре да е без бой, че като те гледам едва дишаш.

Колко много се лъжеше наивникът и колко скоро щеше да разбере, че външния вид не прави човека.

— А, така не става, или пийте или не, аз заеми не давам!

— Какви заеми, бе — другите се запревиваха от смях — то остана и лихва да искаш.

— Ако давах заеми щях да искам, разбира се, но аз не съм банка. Много сте нагли и вече се отказах да ви черпя, можете да се върнете по столовете си, а мен оставете да си допия! Няма да е лошо и да изперете довечера дрехите си, не усещате ли, че смърдите ужасно? Вашите повлекани вкъщи не са ли чували за сапун?

— Ах, ти, тъпо човече...!

Още двама джигити се изправиха и наобиколиха масата на новодошлия, така при тартора останаха само трима. Робинзон се направи на уплашен и като стана от мястото си започна да си бърка по джобовете, все едно че търсеше пари. Извади си ръката, но вместо банкноти стискаше къса полицейска палка като на Иво, но професионална, която с едно рязко движение на китката разтвори и удвои дължината ѝ. Седналите натрапници не му бяха проблем и тях ги остави за края, започна с правия от лявата си страна. Палката със страшна сила се вряза в черепа му и оня рухна, все едно някой му бе изключил тока. Десният получи ритник между краката, но толкова силен, че се озова върху масата и там се запревива, а от крачолите му започна да се стича пикня, примесена с нещо друго, което миришеше ужасно, по-лошо и от дрипите му.

Дойде ред на двамата, които се бяха самонастанили, за четвърт секунда палката раздробил черепите и на тях и Робинзон без да губи време, с три крачки стигна до масата на боса и тримата му придружители. Двама от тях вече бяха извадили ножовете си и с обиграни движения посегнаха към корема му, но той се дръпна и с къс удар халоса патрона им по носа, а после с наваши-гери в главата го свали на пода.

Нападателят се ококориха и загубиха ценно време, едва сега те започнаха да осъзнават, че срещу този човек нямаха големи шансове. Останал сам срещу само трима той наистина се развихри, откачи каишката на палката от китката си и я запокити към най-якия с ножа, тя се заби в едното му око и остана да стърчи там като кола от окото на Циклопа в „Островът на Одисей“. Оня се развряка, навярно се молеше

на неговия си бог, но той едва ли го чу, защото с нищо не му помогна. Робинзон не губи време, миг невнимание и щяха да го изкормят, затова се насочи към последните двама, които в този момент се чудеха на кой свят се намират. Вече с голи ръце и крака ги връхлетя и Иво от своя пост се убеди, че наученото преди години в специалните сили е било на ниво. Чуваха се само глухи удари и викове, а тялото на приятеля му се премятеше във въздуха в невероятни акробатични изпълнения. След миг всичко бе свършило, в съзнание бяха само барманът, тарторът и нашият герой. Той се наведе и повдигна един нож от земята, после погледна към ужасения собственик на заведението.

— Скрый се някъде, по-добре да не виждаш какво предстои!

Човечецът изтича към една врата в дъното, радостен, че се е отървал без наранявания, а Робинзон опипа острието с палеца си и клекна до боса, патронът, когото всички джигити слушаха и му се подчиняваха.

— Е, налудува ли се? Нали разбираш, че си жив само защото си ми нужен!

Той с бързо движение отрязва едното му ухо и го разлюля пред очите му.

— Не мисли обаче, че ще се отървеш толкова лесно, искам дълго да помниш нашата среща! Вече винаги, когато се погледнеш в огледалото и ще се сецаш за мен. Чуй сега какво ще ти кажа! Давам ти два дни срок да се изнесете всички от този град, чуваш ли ме — два дни.

Той хвана другото му ухо и с острия нож отдели и него.

— Два дни, колкото са тия уши, ясен ли съм?

Сащисаният джигит не можеше да повярва какво го е сполетяло, от кръвозагубата той всеки момент щеше да припадне, а тогава мъчителят му нямаше да е сигурен, че е бил разбран правилно и дали го е убедил напълно.

— Сега ще ти резна и ташаците, тогава ще спечелиш още два дни — той разряза копчетата на панталона и го хвана за чатала — и без това си толкова грозен, че повече деца не ти трябват, а и искам да съм сигурен, че си ме чул добре. Да не мислиш, че като си пуснал тия мустаци, набъкани с трохи от вчерашното ядене, ще скриеш отвратителната си мутра от останалите?

Джигитът вече плачеше и почти на правилен български език несвързано заговори:

— Разбрах те, ще си тръгнем! Имаш думата ми, само не прави това!

— Сигурен ли си? Да не се налага някоя нощ пак да ти идвам на посещение?

— Да, да, още тази вечер ще им кажа да си събират багажа.

— Вярвам ти! Е, засега ще си останеш мъж, но дръж на мъжката си дума! И още нещо — предай на твоите хора да спрат да крадат от хората, на всички вече им писна от вас. Ако някой открадне още нещо, лошо му се пише, ще има последствия.

— Всичко разбрах, това също ще им го кажа. Пусни ме вече да си ходя, че трябва да се превържа, започна да ми се приспива!

— Радвай се, че на теб само ти се приспива, защото виж твоите главорези, част от тях никога няма да се събудят! Помни какво съм ти казал, след два дни да ви няма, защото следващия път няма да съм толкова мил!

Той го остави да се търкаля в кръвта си, влезе зад бара и на мивката изми ръцете си. После пусна току-що отрязаните уши в широка водна чаша и я напълни догоре с водка. Погледна се в огледалото, нямаше никакви наранявания, което малко го учуди. Да се справиш с осем яки мъже си беше постижение, но да останеш и без драскотина си бе направо подвиг. Погледна навън към Иво, който му сочеше надолу по улицата, явно пристигаше друга тумба жадни за алкохол джигити. Върна се при тартора, приклепна до него и отново му заговори, но оня вече губеше съзнание.

— И спрете да сечете гората, че мамицата ви ще разкатая! Създавайте нещо, градете, не може само да мислите какво да разрушите или да откраднете! Ще откриеш ушите си в една чаша на бара, ако до час се добереш до кадърен хирург той ще ти ги пришие отново. Помоли го да ти намести и счупения нос, тогава може отново да заприличаш на човек, стига да махнеш грозната растителност над бърните си.

Погледът му отново се насочи към колата и към помощника му, който тъкмо си слагаше бокса. Нямаше нужда да чака повече, момчето не бе така тренирано като него и можеше да пострада. Измъкна палката си от очната ябълка на лежащия на земята мъж, който навярно

вече си отиваше, но краката му още потрепваха, а ръката конвулсивно стискаше острия нож. Излезе бързо и без да губят повече време се натовариха в колата и потеглиха, точно когато първите работници нахлуха в крѝчмата."

Страхотни спомени! Един човек разказа играта на цяла шайка главорези.

А малко по-късно, когато бече бяха привлекли в групата и Командо, Бог да го прости, Робинзон реши да ги води на бар в Търново. Тогава Иво се убеди, че случилото се в У. не е било случайност...

ТОГАВА:

„... Тази вечер тримата приятели бяха около масата в добро настроение. Сценарият с Иван Асенов почти бе уточнен, оставаха още някои дребни подробности, но в общи линии бяха готови. Скуката ги мъчеше и затова никой не се учуди, когато Командо предложи:

— Абе, момчета, не ви ли писна все тук да стоим? Дайте малко да сменим обстановката, а и да забием по някое гадже.

Робинзон неочаквано го подкрепи:

— И аз тия дни мислех да ви предложа същото. Тук се схванахме, не усещате ли, че скоро може и да изперкаме? А и не съм се веселил истински повече от 20 години. Сам нямаше как, но сега сме трима и мога да направя едно изключение.

— И къде предлагате да отидем? Долу в Х. всички дупки ги знам, там няма нищо интересно.

— Защо в Х.? Ето Командо е от Търново, той ще ни заведе някъде. Какво ще ни предложиш, съдружник?

— Там има много заведения, пълно е и с палави студентки. Знам един бар до «Интерхотела», мисля, че ще ви хареса. Добре, решено, там ще ви заведе. Робинзон, ти какво ще облечеш?

— Че какво ми е така, да не отивам на ревю? Аз искам да си пийна и да се повеселя, дрехите не ми пречат. Вие мен не ме мислете, взимайте повече пари и да потегляме!

Натовариха се на едната кола и отпрашиха, след час бяха в бара. Свикнали да са винаги нащрек паркираха колата по-далеч от мястото, после на влизане машинално си отбелязаха местоположението на камерата, монтирана над входа.

Иво така и не свали качулката на суичъра от главата си, дори вътре в бара остана с нея — предпазливостта му го налагаше, а модата — позволяваше.

Помещението беше пълно с хора и нямаше места, затова те се облегнаха на барплота и си поръчаха. Около тях се завъртяха момичета, разговори се и в общи линии се очертаваше приятна нощ. Най-голям център на женското внимание обаче бе Робинзон, странният

му външен вид навярно ги караше да мислят, че е актьор, дошъл тук направо от снимачната площадка. Имаше стегнато тяло, а гъстата растителност по главата не даваше възможност да се определят годините му. Всъщност истината бе, че изглеждаше странно и ретро, а това явно ги впечатляваше.

Една дама, цялата накичена в пиърсинги си го беше харесала и постоянно завираше циците си в лицето му, а той, горкият, грееше от щастие.

Въобще всичко беше наред и си прекарваха чудесно до момента, в който група футболисти от местния «Етър» влязоха в заведението. Бяха доста пияни, навярно ги бяха натарили от някое друго място и идваха да си допият.

Настаниха се около бара и сигурни в своята неуязвимост нагло заоглеждаха наоколо. Имаха пари и числено превъзходство, а понеже бяха и тъпи, се чувстваха недосегаеми. Голяма грешка! Отначало се държаха що-годе прилично, но алкохолът даваше своето отражение и скоро те загубиха всякакви задръжки. Постепенно станаха нагли, задърпаха момичетата и вече бе почти сигурно, че страстите ще избият в насилие. Във въздуха витаеше осезаемо напрежение и изострените сетива на тримата приятели направо вибрираха от предстоящото.

Накрая най-едрият от тях, вероятно вратарят, направи първата стъпка и като типичен страхливец се насочи към най-невзрачния. Изглежда нагло Робинзон и започна да го подкача с глас, който издаваше три кутии цигари на ден:

— Ей, я вижте какво си имаме тук! Чиче, ти да не си объркал поляната с бара? С този ямурлук от каракачанския край ли идваш?

Всички от отбора вкупом ревнаха да се смеят, одобрително потупвайки гиганта по раменете.

Горянинът, живял на ръба близо 45 години от своите почти 60, не се притесни особено. Сега, макар и на възраст, сирените на подготовката му продължаваха да го зоват.

— Ех, момчета, защо не си гледате пиенето? Като ви знам играта и на кое място сте в таблицата, откъде това настроение? Оставете и нас, обикновените хора, малко да се насладим на живота! Направете и вие нещо добро, почерпете хората наоколо и спокойно се веселете! Знаем, че изкарвате добри пари, нищо, че не можете да играете. Ето,

виж какъв скъп и голям часовник имаш! Мале, че той е колкото будилник, бе!

Наглецът, който не знаеше с кого си има работа, се ококори.

— Ти бъркаш ли се с мен, какво си се вторачил в часовника ми?

— А, значи било часовник, а аз го помислих за торта, нали съм пийнал. А откън сигурно си спрял и джипа, нищо, че не бива да караш пиян. Обаче мислил ли си за какво са ти тия огромни неща? Знаеш ли, че природата вече се задъхва от вашите боклуци и бензинови пари? Не можеше ли например да си купиш по-малка кола, дори някоя електрическа, а парите от разликата да дариш някъде? Но не, вижте ме всички, аз съм голям пич, футболист! Какви са тези илюзии за величие?

Всички наоколо бяха млъкнали, а това даде повод на Робинзон да продължи с нова порция подигравки.

— А знаеш ли според последните проучвания какъв е коефициентът ви на интелигентност? Големи усти, крехко его, нисък интелект! Ако това важеше за мен, на момента бих отишъл да се застрелям. Но на вас явно ви е все едно, не ви пука. Да ти дам ли примери? Това е проблемът на нашата България, такива като теб с повече пари, а никакъв мозък се запознават с влиятелни хора, те от своя страна ги издигат и тъпаците започват да ни управляват. Затова сме на този хал. После се дуют, че имат образование, били завършили НСА, ама ние всички знаем по какъв начин се дипломира човек там и хоп — висше! То е малко като да завършиш в Свищов при оня с офшорките. Но да се върнем към тракалото на ръката ти. Още преди време чичо ти Фройд, но ти едва ли си го чувал, е казал, че колкото поголеми са аксесоарите по един мъж, толкова по-малка му е оная работа. Към теб като прибавим и джипа, че ти сигурно нямаш нищо отдолу, бе, не че те обиждам, но науката така твърди! Имаш ли нещо да кажеш в своя защита?

Отстрани тълпата онемяла слушаше тирадата му, дори музиката беше спряла. В настъпилата тишина навярно можеше да се чуе как часовникът на футболиста отмерва времето.

Колоритният човечец бе направил гиганта за посмешнице и бурята вече се надигаше.

— Какво каза, тъпо копеле? Ти ли ще ме учиш как да живея и какво да карам? Искаш да те смачкам ли, дребна гнидо!

— И как ще стане това, ще ме набиеш с часовника си ли? Едно ще ти кажа, колкото и да се напъваш не можеш да препикаеш оградата по-високо от мен!

— Сега ще разбереш, сам си го изпроси!

Колегите му одобрително се развикаха и коварно наобиколиха Робинзон, често им се случваше да бият беззащитни хора и знаеха стратегията.

Тая с пиърсингите тъжно въздъхна, залозите не бяха в полза на нейния човек.

Вратарят величествено се надигна от столчето, остави чашата си и с две ръце блъсна противника си по раменете. Поради разликата в теглото им и в съотверствие с физичните закони този удар би трябвало тутакси да запрати опонента му бездиханен в най-близката стена. За голяма изненада на всички обаче и най-вече на самия него, на земята се оказа нападателят, устата му зееше отворена и безпомощно се опитваше да поеме малко въздух.

Ръката на Робинзон бързо се върна в изходно положение, в суматохата почти никой не видя как с мълниеносно движение ръгна вратаря в слънчевия сплит и с това временно прекъсна жизнените му функции.

Последва спонтанна въздишка от всички зяпачи и в следващия момент футболистите вкупом му се нахвърлиха.

Командо и Иво все още седяха на столчетата нащрек и готови да помогнат, но засега само гледаха и не вярваха на очите си, партньорът им нямаше никаква нужда от помощ. Той вече се бе задействал, ръцете му приличаха на гигантска шевна машина, чиято игла се мяташе на всички посоки и фигурата му мина през групата съотборници като горещ нож през масло, а след него оставаха камари от гърчещи се по земята хора.

Пиърсингът вече бе убедена, че нейният човек е екшън герой, най-малкото партньор на Ван Дам.

Докато той весело ѝ намигаше, един от футболистите, останал като по чудо в съзнание и на крака зад гърба му, рязко замахна със счупената си чаша и Иво най-после реши да се намеси. Леко го чукна по определено място на тила и оня застина като статуя, после бавно се свлече при останалите.

Онемелите зрители гледаха купчината тела на пода и не можеха да проумеят случилото се. После някой заръкопляска, след секунди всички се присъединиха към овациите, а боецът скромно стоеше в края на бара и им се усмихваше, той дори не се бе задъхал. Завалиха предложения за почерпки, всеки искаше да се запознае с него и доброто настроение в заведението се завърна отново.

Но злото никога не идва само, тази нощ не им бе писано да разпуснат на спокойствие. На входа бяха застанали две едри ченгета, повече сланина отколкото мускули и гледаха в тяхната посока. Навярно някой, за да спаси Робинзон, още когато започна въргала се бе обадил на 112, откъде да е знаел човекът какъв ще е изходът от битката.

Двамата служители на реда важно се приближиха, единия загледа купчината тела на пода, а другият завърза разговор с бармана, след малко и той се доклати и застана до колегата си. Невярващо гледаше фигурите на стенещите футболисти и ги сравняваше с тази на странния човек, застанал до бара. От бармана бе научил повечето подробности и сега двамата униформени се приближиха до Иво и Робинзон.

— Какво сте направили бе, момчета? Вие сте двама, а те седем, толкова ли пияни бяха?

— Ние тук всички сме повече или по-малко пияни, такава е заведението, но тези направо си го търсеха. Ето, попитайте хората!

Присъстващите наоколо вкупом заговориха, ясно давайки да се разбере кой е бил виновен.

— Добре момчета, работата е ясна, дайте си личните карти да ви запишем данните и сте свободни! Колега, ти викни една линейка!

— Една няма да е достатъчна, не виждам как ще побере толкова хора. А и те май са за изтрезвителя.

— Както решиш! Хайде, момчета, покажете си документите!

Това обаче беше проблем, Иво нямаше никакво намерение да бъде регистриран някъде, а приятелят му пък изобщо не притежаваше лична карта.

— Не ги носим, началник, кой носи паспорта си в бар? Ето, ще платим глоба за нарушението, ще почерпим и нека да се разделим като приятели.

Но полицаите искаха да отчетат някаква дейност, а и обичаха да се налагат, затова се заядоха:

— А, не може така. Щом нямате лични карти ще дойдете до управлението да ви проверим, кой знае какви може да сте? Хайде колега, подкарвай ги!

— Чакайте, защо не санкционирате инициаторите на боя, а се заяждате с нас? Аз не видях някой да поиска техните документи!

— Абе ти на отворен ли ще се правиш, белята ли си търсиш? Като ти казвам да тръгваш, тръгвай!

Властимащи, какво да ги правиш?

Нашите хора можеха веднага и тях да неутрализират и да се измъкнат, но не знаеха дали навън няма още служители на реда. Послушно подадоха ръцете си, единият лявата, а другият дясната и ченгето ги закопча с един бележник. Навярно познаваше някои от футболистите, защото ги погледна и им вдигна палец, а хората наоколо неодобрително се разшумяха, пак невинните щяха да го отнесат.

Полицайте, горди от себе си, грубо заблъскаха двамата приятели към изхода. Е, ако знаеха с какви пепелянки си имат работа щяха да са много по-внимателни.

Командо, който все още тихо си седеше на столчето в края и никой не подозираше, че е член на групата, бавно се надигна и хвърли 50 лева на бармана. Пое към изхода, усещаше, че навън нещо трябва да предприеме и да им помогне по някакъв начин. Нямахше готов план и щеше да импровизира, но приятелите му в никакъв случай не биваше да стигат до районното. Превари арестантите и излезе пръв на открито, видя белия полицейски Опел и с облекчение установи, че е извън обсега на камерата, а други служители на реда наоколо не се виждаха. С нехайни крачки стигна до колата и спокойно зачака, точно в този момент полицайте изведоха приятелите му и също поеха към опела. Чувстваха се напълно спокойни, бяха свикнали всички в този град да им се подчиняват, а и арестуваните бяха с бележници. След тях се изсипа цяла тумба зяпачи, без да подозират, че ще станат свидетели на още една доза зрелищен екшън.

Командо посрещна ченгетата и като размахваше един тъмен бележник се представи:

— Добър вечер, колеги, аз съм главен сержант Петров. Какво става тук?

Целта му беше да се приближи максимално близо до двамата и това вече бе факт. Без да губи време той се пресегна и стисна по-

високия за дебелията шия, със закалените си от упражненията пръсти ясно усети как тупти сънната артерия на жертвата му. В гората бяха разработвали това упражнение стотици пъти, без приток на кръв към мозъка човек заспиваше след броени секунди, а от тренировките ръката му бе станала яка като менгеме. Но тази хватка бе и опасна, ако се забавеше и с една идея повече, жертвата изпаднаше в необратима мозъчна смърт и след това ставаше само за донор на органи.

В това време Иво също се задейства, той беше по-близо до другото ченге и точно тази му ръка бе свободна. Заби му един саблен удар в гърлото и докато оня се свличаше гъргорейки, Робинзон вече пребъркваше джобовете му за ключето от белезниците. Толкова перфектен тандем бяха станали, че действаха в абсолютен синхрон дори без да разговарят. Всичко се осъществи с такава перфектна последователност, че навярно можеше да влезе в учебниците по криминалистика.

Откъм входа избухнаха нови аплодисменти, шоуто беше страхотно. Зяпачите обсъждаха видяното и коментираха, сякаш присъстваха на открито театрално матине.

Робинзон отключи белезниците и ги щракна на полицаите, после внимателно избърса метала, отпечатъци не бяха желателни. Взе им оръжието и радиостанциите и ги остави да поспят под подигравателните възгласи на зрителите. Набутах се и тримата в полицейската кола, огледах се дали не идват подкрепления и бавно подкараха.

— Сега накъде, приятели? Много скоро ще завардят пътищата и няма да можем да се приберем. Дали камерата е запечатала мутрите ни?

— Не ми се вярва, Иво е с качулка, а ти все едно купа сено имаш на главата. Аз пък въобще не съм влизал в обсега ѝ, дано само и вътре да не е имало монтирана някоя.

— Защо обиждаш прическата ми, знаеш ли през зимата как ми топли, като с ушанка съм? Аз съм по последна мода, а ти се подиграваш. Видя ли вътре онова момиченце как ми се свалеше?

Иво се намеси:

— Момчета, стига сте се кодошили, положението ни не е много розово. Сега не става да се прибираме към Х., а и колата ни остана до бара. Предлагам ви да ноцуваме тук и да се покрием за 2–3 дни докато

отшумят нещата. Ще ви заведа в старата квартира на дъщеря ми, в едната стая има наемателка, но другата е свободна. Там ще сме на сигурно място, но с тази крадена полицейска кола не трябва много да приближаваме къщата, по-нататък ще я изоставим някъде.

Караха и внимателно се оглеждаха, но градът бе все още пуст, властите не можеха да реагират чак толкова бързо.

От време на време вградената станция припукваше с някакви кодирани съобщения, но като цяло обстановката бе спокойна.

Избърсаха конфискуваните радиостанции и пистолетите с един омазнен парцал и ги зарязаха на задната седалка, повече по този въпрос не можеха да направят.

Вече приближаваха центъра, когато отстрани на тротоара забелязаха някакъв пияница поне с пет промила, човекът беше почти полегнал до едно дърво и кротко похъркваше. Ситуацията просто плачеше за достоен завършек, затова спряха автомобила и се заеха за работа. Домъкнаха пияния и го настаниха на шофьорската седалка, до него сложиха и бутилката му.

— Чичка, можеш ли да караш? Ето ти 10 лева, ако подкараш колата, твои са.

Очите на човека светнаха и той несигурно сграбчи волана.

— Ха така, сега на първа и дай — окуражаваха го те, като очакваха всеки момент да се изтърколи от автомобила.

Колата бавно потегли, отначало лъкатушеше, но после тръгна що-годе по права линия и скоро се изгуби от погледите им...“

* * *

Да, такъв си беше Робинзон, техният наставник и ментор. Но май имаше още една случка в красивата Варна, където бяха отишли на гости на Командо. Тогава домакинът им, който тъкмо се бе запознал с Петя, тръгна вечерта с нея по свои бизнес дела, а Иво и верният му приятел решиха, за да не скучаят, да посетят една квартална кръчма в Аспарухово.

Те бяха минали петдесетте години и на пръв поглед изглеждаха лесна плячка в очите на изпълнените с тестостерон младежи, затова не се изненадаха особено, когато една местна групичка им налетя.

Оттогава бяха минали поне три години, но си спомняше всички подробности, все едно е било вчера...

ВЪВ ВАРНА:

„... — Хайде ставай, сънливецо, знаеш ли колко е часът? Наближава осем, а ти още спиш! Виж, и дъжд заваля! После да не се чудиш защо в кръчмата не можем да си намерим места?

Иво се сепна и погледна към надвесения над него Робинзон, той вече се бе стъкнал с марков анцуг и нямаше търпение да тръгват.

— Стана ли време? Толкова дълбоко отдавна не бях заспивал.

— Добре, че беше под навеса иначе досега да си станал вир-вода.

Той се измъкна от хамака и неодобрително огледа приятеля си.

— Ти в спортен екип ли ще бъдеш, няма ли поне веднъж да те видя официален?

— Нали каза, че е някакво квартално ресторантче, защо тогава да се кипря? Ако слизахме към центъра можеше и да се изтупам като съученика ти, но сега не си струва.

— Добре, щом така си решил няма да ти се меся! Изчакай ме малко, отивам да се приготвя!

Той влезе в спалнята и се зачуди какво да облече. Не вървеше да е с костюм, а приятелят му с анцуг, затова обу дънки, а отгоре сложи фланелка и кожено яке. Докато се оглеждаше в огледалото от двора се чу клаксон, време беше да тръгва. Натъпка малко пари в джоба и се спусна по стълбите.

Останалите го чакаха с чадъри до колата, предвид важността на срещата си Командо се бе издокарал с хубав костюм и нови кожени обувки и наистина изглеждаше добре.

— Хайде приятели, готов съм. Да тръгваме, че Петето не бива да чака, кой знае как се е нагласила за милионера.

— Дано да го шашне, защото това е много важен момент за мен. Докато я зяпа може да ме сюрпризира с някоя хубава заплата.

— Ще те изненада, не се бой, в момента ти си му най-ценния човек. На теб дължи всичко и той това го знае. Защо да се лишава от такъв ценен кадър като вече се е убедил на какво си способен?

— Така си е, но нека не прибързваме, богатшите са непредвидими особи. Хайде, качвайте се да ви хвърля до кръчмето, а

утре сутринта ще ви разказвам какви блага ми е предложил. Но защо избрахте точно това място да се черпите, то не е нищо особено?

— Стори ми се най-близо до тук, като се напие Робинзон по-лесно ще го довлека до вилата.

— А, планирал си го значи?

Попътуваха малко и скоро светлините на ресторантчето се показаха пред тях.

— Ето че стигнахме. Желая ви весело изкарване и умната, че този квартал не е много на ниво!

— Дано да нямаме проблеми и всичко да мине мирно и тихо. Ще се почерпим, ще послушаме музика и после ще се приберем с такси.

— Ах, какви сте ми примерни! Защо ли не ви вярвам? Добре, до скоро!

Той отпътува към центъра, а двамата приятели си проправиха път в задименото помещение. Още нямаше много хора и успяха да си намерят хубави места, но преди да седнат Иво прошепна на спътника си:

— Още с влизането тези от съседната маса ни загледаха лошо, а сега видях, че си размениха някакви сигнали и с компанията от ъгловото сепаре. Очевидно смятат за свое задължение да зяпат с неодобрение и скрита заплаха всеки новодошъл. Хайде да се махаме оттук, наоколо е пълно със заведения, все ще намерим някое по-сносно!

— Я по-спокойно, моето момче! Ти вместо да се радваш, че си намерил спаринг-партньори, си тръгнал да бягаш. Каква ти е гаранцията, че и на другото място няма да е същото? Сега разбра ли защо се облякох спортно, а не с някой тесен костюм, който ще ми спъва движенията? На такива места винаги стават търкали, но да не ти пука. Предполагам, че заради ония две красавици на бара е цялата работа, всички искат да се правят на мъже, та да ги впечатлят. Отпусни се и се наслаждавай на момента, в такива улични битки човек най-добре се закалява.

— Не ме е страх от боя, знам, че ще се справим, но ако нещо ни контузят трябва да отложим ходенето до София. Още по-лошо ще е ако ни закопчечат ченгетата, тогава ще се чудя как да те измъквам.

— Досега сме се справяли, не викай Дявола! Сядай сега и ми викни като за начало една ракия със салата!

Заеха си местата и поръчаха на някакво изрусено чудовище, което беше толкова дебело, че едва минаваше между масите.

От колоните се надвикваха представителки на «Пайнер» и вече дори отблизо разговорът бе невъзможен. В залата се стелеха гъсти облаци дим и освен да се разговаря, вече бе трудно и да се диша, абе типична балканска обстановка.

— Хей, дупета, къде сте се загубили? Не знаете ли, че непознатите тук плащат такса?

Един от проблемната компания се бе изправил до масата им и се тежкареше пред одобрителните погледи на младежите. Отдалеч му личеше, че има слабост към щангите, ръцете му бяха като свински бутове, удивително напомнящи тези на Попай Моряка от анимационните филмчета. На едното му ухо висеше голяма обеца, сякаш с нейна помощ кривото му и сипаничаво лице щеше да стане по-красиво.

Като видя местния тарикат изправен до тях на Иво чак му дожаля за пича, беше въпрос на време Робинзон да го разпердушени, но какво пък — каквото повикало, такова се обадило. Приятелят му бе двойно по-дребен от него, но притежаваше други умения.

В това време сервитьорката донесе поръчката им и грубо тръсна всичко на масата, а непознатият бързо грабна чуждата чаша с ракия и я изля в гърлото си. Другите от неговата маса избухнаха в смях, те вече усещаха как тази вечер ще се забавляват за чужда сметка.

— Защо не каза, че си жаден бе, мой човек? — започна в своя стил Робинзон и Иво разбра, че скоро ще последва екшън. — На гладни и жадни винаги помагам. Ето вземи си и от салатата!

Приятелят му стана, взе чинията и вилицата и ги протегна към натрапника. Оня беше с две глави по-висок от него, поне с тридесет килограма по-тежък и не се притесни, без капка срам си бодна един домат и го лапна.

Робинзон само това чакаше. Докато вилицата беше в устата на едрия хулиган той я чукна с отворена длан, един вид тата-цуки, но с по-малка сила и тя цялата потъна в гърлото на нищо неподозиращия тъпак. Човекът започна да се дави и се наведе напред, а главата му удобно се приближи до Иво. Както си седеше той го прасна здраво с лакът и усети как челюстта изхрущя, а оня политна назад и падна върху масата си. Беше онемял, само мучеше и блещеше очи, а от

кръвта бликаща между зъбите му можеше да се предположи, че вилицата навярно се бе забила някъде дълбоко в небцето. Но можеше да погледне на ситуацията и от друга страна, ако имаше болни сливици си бе осигурил безплатна операция.

Приятелите му обаче нямаха нито желание, нито време да му оказват първа помощ, те бяха съзрели момент да се излявят пред дамите на бара и вкупом скочиха. Бяха по-едри, по-наперени, по-млади и най-важното, по-пияни. Най-близкият до тях опита да халоса Робинзон и насочи юмрука си ниско под гърдите. Лоша идея, коремните мускули на горянина бяха като броня и все едно тапа от шампанско се удари във валяк. Чу се зловещ звук — пръстите на наивника изхрущяха. Тогава и Иво стана, залепи гръб до този на партньора си и се развихри, за три секунди ония бяха по земята, а един зад бара. Азиатската школа на балканеца показва предимствата си, бързите им удари, умело насочени към критични точки по телата на нападателите не дадоха никакъв шанс на подпийналите момчета.

Но засега още нищо не бе свършило. Техните приятели от ъгловото сепаре не се поучиха от случилото се с първата група, а като стадо маймуни, прескачайки масите на останалите посетители и крещейки, се засилиха към тях. Единият дори със заучени движения размахваше някакво ножче, но без особен ефект, колкото и да се опитваше целеше само въздуха.

Уви, и за втората вълна резултатът бе същият, за нула време и те бяха под масите. Направо беше смешно да видиш как 8–9 човека пълзят по пода, а двама възрастни мъже спокойно чакат дали някой няма да направи грешката да се изправи. Само той с ножа лежеше неподвижен, заради постъпката му Иво специално се постара да бъде по-груб с него.

Види се, че в тази кръчма вече нямаше да им е комфортно, май беше по-добре да се махат. Огледаха се дали някой няма да направи глупостта да се изправи, но такива герои не се намериха.

На път за изхода минаха край бара и хвърлиха 20 лева на сацисания барман, въпреки че за такова обслужване май на тях трябваше да платят...”

Незабравими времена изживяха тогава! А колко още приключения изживяха?

Но менторът им най-много ги бе впечатлил във фермата, когато вече бяха приели предложението на главния секретар на МВР, Новков, да работят за самото правителство като изтребват доказани, но ненаказани престъпници. Ставаше дума за най-злите и безскрупулни босове, за бегълци от правосъдието и други тарикати, абсолютно несъвместими с нормалното общество.

Въпросната ферма бе всъщност тренировъчен полигон, където всички новопостъпили изкарваха няколкомесечен курс на обучение и ако Новков ги одобрише, получаваха първата си задача.

Тогава се сблъскаха с наистина тренирани бойци...

„... Докато разглеждаха останалите тренажори, от четирите стени на залата през скрити врати нахлуха няколко двойки младежи, облечени с кимона и без предупреждение им се нахвърлиха. Учудването на нашите хора бе толкова пълно, че докато се усетят, ония със съвсем реални удари ги натъркаляха на земята и после ги наобиколиха в кръг и ги заритаха. Добро посрещане за добре дошли, наистина!

Робинзон пръв се съвзе и подвикна:

— Хайде, момчета, това е постановка! Да им покажем какво можем!

Тримата скочиха и долепиха гърбовете си, знаеха, че ония са инструктирани да ги бият и нямаше нужда сами да нападат. В горите зад вилата на Иво, още преди време, когато Робинзон реши да ги обучи, те дотолкова присърце приемаха уроците му, че бяха станали като машини за убиване. През първите месеци всичко по телата им ги болеше, но после превъзможнаха болката и травмите и попиваха хватките и ударите, които той им показваше като прилежни ученици. И Иво и Командо в миналото бяха спортували, притежаваха вродена сила и издръжливост и може би затова издържаха на огромните натоварвания, продължили сякаш вечно. Имаше денонощия, през които почти не спяха, след пълзене с километри в дерето с ледена вода започваха да катерят дървета и да преминават огромни разстояния по въздуха, без право да стъпват по земята. Тъкмо си мислеха, че

тренировката е свършила и всичко е приключило, защото вече едва се влачеха, той се изправяше срещу тях и ги млатеше с ръце и крака до припадък, а ако някой от тях все пак успееше да го удари получаваше право на почивка. Този ненормален ритъм продължи почти година, но те дотолкова укрепнаха и придобиха такива умения, че тази групичка от нахъсани курсанти сега въобще не можеше да ги уплаши.

Ония отново им скочиха от всички страни и нашите хора последователно се развихриха, за тях някой и друг удар, получен случайно от младежите бе като погалване с перце.

Не така стояха нещата обаче с техните опоненти, още през първите 4–5 секунди няколко от тях нападаха на пода и се запревиваха от болка, те не очакваха, че новоприетите мераклии за работа ще им окажат такъв сериозен отпор. След две минути вече всичките бяха на земята, а нашите хора дори не се бяха задъхали.

Тримата се убедиха, че са ги неутрализирали, а после коленичиха до тях и ги заопипваха по телата, бояха се, че в калабалъка може да са причинили на някого сериозна травма.

Част от нападалите по татамито стенеха, други изобщо не помръдваха, явно приспани от някой по-силен и непремерен удар.

В този момент от главната врата на залата се чу ръкопляскане и те изненадани вдигнаха глави, там бе застанал един гигант с бяло кимоно и внимателно се разгръвяше.

— Оставете ги, те ще се оправят! Аз съм вашият проблем, сега мисля да ви спукам от бой!

Робинзон, който пък бе изкарал последните 25 години в гората, и то не къде да е, а в жилище под земята и в една непрестанна борба с природата, кимна на своите момчета и им посочи пейката.

— Седнете и гледайте, ще има какво да научите!

Изобщо не се притесняваше, животът му бе преминал в едно постоянно усъвършенстване и знаеше, че в момента разликата между уменията на двамата беше огромна. Всъщност отшелникът можеше да се сравни с опитен боец-ветеран от Шаолин, изправен срещу новодошъл ученик, но оня това не го знаеше.

Великанът пъргаво се приближи и не отговори на подадената за поздрав ръка, а яростно замахна. Досега, през всичките изминали години никой не му се бе противопоставял сериозно, той бе треньор по бойни изкуства в Симеоново и вярваше, че по-добър от него няма.

През последните девет месеца бе печелил всички състезания в Европа, но не отчиташе факта, че там задължително се бият по правилата и обикновено съдията ограничава играта им в рамките на допустимото. В този случай и разликата в килограмите им бе огромна, човечецът срещу него едва ли бе много по-тежък от торба цимент. Все пак той имаше едно наум, бе видял последните секунди от битката им с кадетите и усещаше, че тук нещо не е наред. Въпреки това направи грешката да подцени противника си, от силата на удара си леко загуби равновесие и се завъртя странично.

Светкавица! Французите наричат тази част «*Coup de grace*» — довършващ удар. Кракът на Робинзон бе като ластик, той излетя нагоре и настрани, а после също толкова бързо се върна. Краят на палеца му само докосна слепоочието на опонента му, но това бе достатъчно, все едно малък астероид удари Земята.

Майсторството и финеса срещу бруталната сила!

Останалото беше работа на гравитацията и за земното притегляне. Оня отпусна ръце, подгъна безпомощно крака и се свлече при учениците си, от инерцията главата му шумно се стовари на постелката.

Двама-трима от тях, вече в съзнание, при вида на бързата му капитулация ококориха очи, те не можеха да повярват, че такова нещо е възможно. Досега той ги бе размазвал, бе обучен, пъргав и тежък, а имаше и богат опит. Но този дребен чичко само с едно мае гери го бе нокаутирал, бе му разказал играта и сега определено щеше да бъде нужна двойна доза амоняк, та да го вдигнат на крака. Виж ти какви попълнения пристигаха, тия май бяха готови направо за работа на терен!

Робинзон, който все пак бе съдържал от силата на удара си, за да не убие човека, провери пулса му и като се убеди, че е жив, се изправи и махна на хората от групата си.

— Момчета, от тези няма какво да научим, хайде навън малко да побягаме!

Те го последваха, напуснаха залата и хукнаха да се надбягват. После решиха докато стане време за обяд да потренират в залата с тежестите.

Влязоха и тъкмо нагласиха тренажора, когато вратата се отвори и някаква дама с трико уверено пристъпи вътре. Тялото ѝ беше цялото в

мускули, без грам мазнина. Поздрави ги и с ловки движения запремята гирите и дъмперите.

Бе невероятна гледка, мина почти час преди да направи първата си почивка.

Около 12 часа бай Петко се появи отнякъде и ги поведе към столовата.

— Какво беше това маце, старши?

— Гадже е на единия от охраната, идва всеки ден. Тренира културизъм и не си поплюва.

— Не е за жени този спорт — намеси се Робинзон — тъжна гледка е това. Все едно да видиш мъж, трениращ художествена гимнастика. Да се чудиш да се смееш ли, да плачеш ли. След женския бокс, женските щанги и борбата какво ли още ще измислят спортните светила?

— Всичко е заради парите — хляб и зрелища!

— Едно време дори тройния скок в леката атлетика беше забранен за жените, вижте сега докъде я докараха! Май и в кеча ги пуснаха.

— Като има желаещи, нека тренират! Сега хапнете и починете, следобед инженерите ще ви демонстрират новите си изобретения.

— При вас е като на филм с Джеймс Бонд, и там имаха отдел за специални разработки.

— Гледал съм прожекции с него и ще ви кажа, че повечето показани неща наистина съществуват. И нашите хора са създали пръстени и писалки, които могат да ви убият и то бързо, не като рицина, който използвахме при Георги Марков навремето. Но днес няма да изучавате средствата за умъртвяване, по програма първо ще ви запознаят с новите технологии, използвани в разузнаването. По-рано сателитните телефони приличаха на тухли, нашите тук са по-малки от кибритена кутийка. Изкарайте успешно цялото обучение и ще ви зачислят по един, та винаги да може да се свързвате. На чужденците, казваме им така, защото изпълняват задачи в чужбина, имплантираме и чип с джипиес, ако се изгубят или ги похитят, при нас на екрана излиза местонахождението им и можем да реагираме адекватно. Досега не се е случвало, но винаги има първи път и трябва да сме подготвени.

— Значи ако нещо се обърка, ще изпратите помощ?

— Би трябвало, нали са наши служители.

— Бай Петко, не бъди такъв наивник! Това не са ти американските спецчасти, които никога не изоставят своите, в нашата държава началниците винаги се измъкват по терлици. От девет кладенеца вода ще ти донесат само и само за да намерят причина, с която да си измият ръцете. Те никога не са виновни, обикновено го отнасят ниските чинове, а ония си продължават кариерата. Ти поне си на възраст, поживял си в нашата действителност и тези неща трябва да са ти ясни!

— Като цяло си прав, но според мен нашето малко звено е изключение. И двамата главни секретари, на които съм бил подчинен са свестни мъже, те не са апаратчици, а хора, минали през всички нива на служебната йерархия. Освен това не са от постоянно нарастващата прослойка на баснословно богатите. На предния изтече мандатът и затова го смениха, но беше много свестен, имах време да го преценя. И този е като него, уважава си хората и затова вярвам, че ако някой от вас я закъса, ще изпрати екип да му помогне. Хайде сега яжте, че хубавата храна ще истина!

Иво, Командо и Робинзон опитаха от всичко, готвачът наистина си го биваше.

— Тук мога да остана и една година — дъвчейки заговори Командо — тренираш, хранят те добре и си в безопасност. Ако можеше и Петя да ми идва на посещения щях да поискам мястото на бай Петко.

— За всичко са помислили и затова имат напредък, не е като в другите служби. Пълна секретност, грижа за своите и добър бюджет, от който никой не краде — ето къде е разковничето. Но правителството си е направило добре сметката, колкото и пари да харчат по нас, то пак е на далавера.

— Защо мислиш така?

— Нашата роля е като катализатор за обществото. Чистим големите престъпници, хората са доволни, не се бунтуват и държавата е спокойна. Ако се разчиташе само на съдиите и прокурорите, досега народът да е скочил, защото босовете са богати и купуват магистратите на килограм. Ако все пак на първа инстанция осъдят някой, то е за да го издоят по-добре, та после, при обжалването да плати повече, но обикновено накрая пак го оправдават. Аз вече толкова съм се отвратил, че тези неща дори не ми правят впечатление, но по-младите, тези

които все още вярват в системата, съвсем ще се разочароват. Нали помните случките от последните години! Кой ли не мина през съдебната зала, с кого ли не ни занимаваха. И бившият кмет на София, и оня с банковите сметки в чужбина! И какво излизаше, съдебната система свършваше своето, накрая липсваше само правдата! Но в момента задачите на правителството съвпадат с нашите, и те, и ние, желаем да няма недосегаеми и всички престъпили закона да бъдат наказвани. Поради тази причина ние ще се постареем да докажем на нашите домакини, че сме ценни за тях и могат да продължават с обучението.

— Е, мисля, че първият изпит го взехме с отличен, предполагам, че цялата група каратисти сега ги преглежда лекар-травматолог. Робинзон, ти отново показва на какво си способен, направо се подигра с оня едрия.

— Той си е виновен, че ме подцени! Гледа ме дребен и си мисли, че ще ме размаже, но по-лошото е, че сам си вярва, твърдо е убеден. Един от законите на Дик Марчинко, преподавател на американските тюлени е «Не си въобразявай!» и е прав, никога не бъди сигурен в нещо, което е ново за теб! Този треньор ме вижда за пръв път, не ми знае възможностите, а си въобразява, че щом е едър и обучен, ще ме победи. Така стават грешките и затова на бойното поле има толкова жертви, войниците си мислят едно, а става съвсем друго. Та затова и аз ви съветвам — никога не си въобразявайте!

— Добре, шефе, стига се вживява! Яж и да вървим да починем, че следобед предстои да усвояваме и други важни уроци!

Тримата се заситиха и се прибраха в стаята, а по-късно специалисти ги запознаха с някои начини за свързка и с апаратура, за която дори не бяха чували. После вечеряха и се приготвиха да си лягат, първият ден от обучението им бе приключил.

Те си легнаха, но на трийсетина километра от тях Главният секретар на МВР тъкмо влизаше във Военна болница, лекарите бяха преценили, че е добре инструкторът по бойни изкуства да остане под тяхно наблюдение за няколко дни. Той бе получил леко мозъчно сътресение и главата му бе бинтована, но разсъждаваше трезво и посетителят му се надяваше да поговорят за новопристигналите.

Влезе в стаята му и седна до леглото.

— Как си, оправяш ли се?

— Оставете я болката, господин Новков, гордостта ми е наранена! Този пенсионер направо ми разказа играта, а преди това тримата пребиха и момчетата ми. Такова нещо досега не бях виждал, нападнахме ги изневиделица, бяха по-малко и неподготвени, а пак ни надвиха.

— Това е като песен за моите уши, точно такива са ми нужни! Възрастта им няма значение, дори се радвам, че при тях опитът и мъдростта са надвили тестостерона.

— Специалисти са, няма съмнение, само не ми е ясно къде са се обучавали. Така смесват стиловете, сякаш самият Брус Лий ги е учил, а досега не бях чувал за тях. Двамата по-млади също са спецове, на които и турнир по свободен бой да се явят, ще победят без дори да се изпотят. Очите им говорят много, животът не ги е щадил. Но ми се струва, че обичат насилието.

— Така и трябва, за тях то е работен инструмент. А казваш, че най-възрастният е още по-добър.

— Фактът, че сега лежа тук говори сам за себе си. Спокойно ме изчака и яко ме дялна, но с финес, а можеше да ме убие. Владее се до съвършенство, спокоен е и нищо не може да го разконцентрира. Въобще след кратката си среща с него нямам никакви съмнения в способностите му за оцеляване. Просто му личи, че е минал през някоя от нашите служби.

— Засега тоя тип е неясна величина! Упорит, неотстъпчив и потаен! Пуснахме снимката му за проверка, но нищо не изскача, все едно последните трийсет години не е съществувал. Дори програмата за лицево разпознаване не можа да намери съответствие, което много ме учудва. И в чужбина да бе живял, досега трябваше да го идентифицираме, но не би, пълна мъгла. Предполагам, че след време ще изскочи нещо, дори светците имат по някоя пукнатина в миналото си, така че службите рано или късно ще попаднат на нещо. За другите имаме повече данни, но и те не са обичали показността.

— Какво научихте за тях?

— От едно търновско ченге разбрахме, че живеят в малко градче до Габрово, сега поне знаем откъде са. Единият — Иво, е обикновен дребен бизнесмен, бивш спортист и на първо четене кротък човек. За съжаление преди две-три години дъщеря му умира от свръхдоза и оттогава той е в непримирим конфликт с всички пласъори.

— Явно това събитие го е накарало да осмисли приоритетите си.

— Първоначално започва да издирва и да наказва само наркодилъри, но по-късно оформят малката си групичка и под ръководството на така нареченият Робинзон разширяват дейността си. Бих казал, че работят с прецизна периодичност и имат един много ценен актив, създали са си анонимна репутация. Наскоро изисках сводките от областите Ловеч, Габрово и Търново и с изненада установих, че там наркоразпространението практически е сведено до нула. Дилърите са усетили, че за тях не е нито полезно, нито здравословно да развиват дейност в този район и са се изнесли. Другите тежки престъпления също рязко са намалели, сега в региона основната причина за смъртността са катастрофите, старостта и скуката. Тримата винаги действат прикрито и затова засега не можем да ги свържем с нещо конкретно, но съм убеден, че тази тенденция се дължи на тях.

— Никой ли не ги закача?

— Хората не са глупави, те подочуват това-онова и общественото мнение е твърдо на тяхна страна.

— То е ясно, че не са седели мирни. Чувал съм, че миналото определя човека. Когато се случи нещо наистина катастрофално, можеш да различиш истинските мъже. В онова, което вършат, те виждат правосъдие, приемат го за добро дело.

— Че то си е добро! Но например Иво е тласкан от нещо много повече от справедливост, него го движи омразата към наркотиците. Тя го е направила безмилостен убиец.

— Да, пазете се от този, който няма какво да губи! Явно не страда от излишна доброта.

— И ти ще се промениш, ако се занимаваш с най-низшите форми на живот!

— А наборът му?

— Другият е професионален войник, по-точно наемник и според данни от Гранична полиция е участвал във войната в бивша Югославия, а с наш батальон е бил на мисия и в Камбоджа. Ти си твърде млад и може би не знаеш, но навремето нашата страна изпрати военна част там, съставена предимно от доброволци и този Командо е бил един от тях.

— Ясно е, че и тримата животът ги е поблъскал. Може би затова не спазват правилата докрай, щом ситуацията го налага.

— За техния ментор, както вече ти споменах, дори във Формуляр 104 не открихме нищо, но според преценката ми и тримата са удивително свестни. Хора от една безвъзвратно отминала епоха — достойни, честни, но не и мекушави.

— И все пак липсата на каквато и да е информация за миналото му не е ли източник за безпокойство?

— Докато е на наша страна, не, но той наистина е като призрак. В архива пазим снимки на кого ли не, дори на Бин Ладен от университетските години, а за този юнак нямаме нищо.

— Съветвам ви да не притискате човека, щом не иска да го знаят, значи си има причина. Но аз им пиша отличен, няма нужда повече да се занимавам с тях, защото се убедих на какво са способни. Според мен точният израз за тях е «специалисти на свободна практика» и то отлично обучени. И тримата са изключително оръжие. Бих казал, че са елитни и твърде далеч от второто място.

— Това ми стига, твоята дума ми е достатъчна! Аз пък бих ги нарекъл «неутрализатори на проблемите на местното население». Може и да им посъкратя малко курса на обучение, струват ми се готови за работа на терен. Хайде оздравявай, а после, ако искаш, почини няколко дни!

— Благодаря г-н главен секретар, може и да се възползвам от предложението ви.

Новков му пожела лека нощ и напусна стаята.

Нощта почти бе настъпила, но на него не му се спеше, тайнствеността, която витаеше около новите му попълнения го държа буден почти до сутринта...“

СЕГА:

Всички тези случки, набързо преминали през главата на Иво донякъде го успокояваха, че Робинзон ще се справи. Всъщност той дори бе убеден в това, но знае ли човек, понякога и най-перфектните планове се объркваха.

Спомените му обаче съвсем не бяха свързани само с насилие. Често се бе убеждавал, че душата на приятеля му освен с мрачни сценарии е пълна и с романтика. Веднъж, още в началото на многобройните им приключения седяха на някаква пейка в парка и наблюдаваха ято гълъби. Робинзон го дръпна за ръкава и му посочи една птица с увиснали криле, малко встрани от другите.

— Виж това гълъбче, само е! За мен няма по-тъжна гледка от самотен гълъб, защото в природата те винаги са по два, такава им е орисията. Моногамни птици са и са семейство още от гнездото. Яйцата винаги са две, с мъжки и женски зародиш. Това семейство е било сполетяно от някаква трагедия и се е разпаднало, затова и тоя там е толкова унил. Според мен скоро ще загине от мъка!

Такъв бе приятелят му, съвкупност от добродетели, по много от всичко. И мечтател, и реалист!

Но нямаше смисъл да се притеснява напразно, все още нищо не се бе случило. Оставаха още десетина денонощия, докато яхтата стигнеше до България, а там каквото сабя покаже. За Новков е ясно, дните на това нищожество бяха преброени, оставаше само приятелят му да се завърне жив и здрав.

ВТОРА ЧАСТ

*Добрата новина е, че той се връща!
Лошата е, че направо е бесен!*

Робинзон притича през пустия плаж, шмугна се в гъсталаците зад него и се озова в малка акациева горичка. Не му трябваше джипиес или компас, и отгук чуваше шума на превозните средства по магистралата пред себе си.

Премина през дърветата, после прескочи някакъв канал, обрасъл с тръстика и се озова на пътя. Както и очакваше, наблизко не се виждаше никаква спирка на градския транспорт, но тъй като долу-горе предполагаше къде се намира не губи време, а пое по пътя. След 2–3 километра ходене далеч пред себе си видя разширение на шосето с паркиран досами канавката камион и разбра, че му е излязъл късметът. Още отдалеч чу псувните на шофьора, който се тюхкаше за нещо, наведен под вдигнатия капак на двигателя. Приблужи го и си заподсвирква, за да не изплаши човека.

— Какво става, друже, проблеми ли има?

— И още как, но ги оправих. Скъсал се маркучът и антифризът изтекъл, но навреме се усетих. Добре, че си носех вода, та имаше какво да долея.

— А маркуча как го снади?

— Стегнах го с няколко намотки изолирбанд, все ще изкара до Ахтопол.

— Добре си се сетил, типично по български! А колко километра са до Ахтопол?

— Десетина, ако искаш ще те откарам.

— По принцип съм до Бургас, но все ще ми е от полза.

— От Ахтопол вече е лесно, на всеки час има автобус в твоята посока.

— Да потегляме тогава!

* * *

По обед Робинзон се добра до големия град и първата му работа бе да се отбие в един спортен магазин и да натъпче догоре раницата си с покупки. Още на яхтата си бе съставил план и стриктно го следваше. Боти, маскировъчни дрехи, термос, два броя термоодеяла — избираше, проверяваше и плащаше.

Второто място, на което се отби бе един магазин за дискотечно оборудване. Оттам избра най-мощният лазер, който можеше да се намери на свободния пазар. Не беше скъп, струваше стотина лева. Заедно с продавача го изпробваха, лъчът му спокойно палеше хартия, цигара или кибритена клечка. За това, което бе замислил, това му се струваше достатъчно.

Хапна на гарата и се натовари на подбалканския влак, който щеше да го откара до Х.

След обичайните за родината му закъснения и изчаквания, в късния следобед локомотивът най-сетне го придвижи до гарата и той облекчено въздъхна. Бе забравил какво е да си на място, където нищо не е наред и в услужливата му памет мигом изскочи една фраза от стар приятел — психологът Тони Филипov. „Ако в България нещо свърши добре, значи то още не е свършило!“

Уви, тук място за спор нямаше!

Преметна раницата през рамо, огледа за опашка и бавно се отправи към селцето над града, мястото, където преди няколко години бе първата му среща с Иво.

Вървя бавно, не бързаше заникъде и чак след около час видя първите къщи. Когато хвана познатата отбивка към гората вече мръкваше, но тук той познаваше пътищата наизуст.

В полунощ се провря под водопадчето, отметна одеялото, скриващо входа на пещерата и се промъкна в тесния вход.

Беше си дошъл у дома!

* * *

Горянинът използва следващите няколко денонощия, за да прецизира плана си точка по точка.

Бе решил да действа на два етапа. Знаеше къде се намира вилата на Новков в Родопите, вече я бе посещавал, когато се опитваше да го убеди да им преведе парите, които той и двамата му ученици си бяха заработили. Тогава доби представа къде са камерите, термодатчиците и сензорите за натиск, пръснати из целия двор. Беше като във Форт Нокс, но той успя да проникне дори в самата сграда.

От бай Петко пък бе научил адреса му в столицата. Тия данни му бяха абсолютно достатъчни, знаеш ли къде живее жертвата, половината работа е свършена.

Робинзон мразеше многолюдието и затова бе решил първо да опита на вилата, ако почакаше достатъчно дълго и ако имаше късмет, оня щеше да се появи. Като доказан специалист по невъзможните неща, с охрана, без охрана, той щеше да му види сметката.

Все пак разбираше, че по някаква причина бившият вече секретар на МВР може би избягваше къщата си в планината, където вече бе преживял едно унижение. Затова разполагаше и с план Б, ако там не се получеше, щеше да опита в София.

Загледа се в арбалета си, висящ на стената. Вярно оръжие, точно и безшумно. Но обемисто! Освен това го притесняваше далекобойността, ако мишената е по-далеч от петдесет метра, едва ли щеше да уцели. Затова реши да не разчита на арбалета, разполагаше и с други възможности.

Отмести етажерката с книгите и разкри тесния вход към тайния си склад, оня в който държеше експлозивите. За тази стаичка знаеха само двамата с Иво и дори на него му го показва едва миналата година.

ТОГАВА:

— Ела сега да ти покажа нещо, това помещение не си го виждал!
Робинзон размести грубо скованите рафтове в ъгъла и с пъхтене откачи от стената тръстикова рогозка.

Иво надникна над рамото му и видя в скалата тясно коридорче, но бе тъмно и краят му се губеше някъде.

Приятелят му взе газената лампа и тръгна напред, като размахваше паяжините по пътя си. Повървяха и след десетина метра се озоваха в нещо като килер, от тавана на който, обвити в мрежа висяха няколко сандъчета. Помещението бе толкова тясно, че дори жената каучук трудно би се побрала в него.

— Това е складът с боеприпасите, ако гръмне ще събори планината.

— А защо висят над земята?

— Заради влагата, при поройни дъждове почвата се мокри. А ето през този тунел, ако си под обсада можеш да се измъкнеш незабелязано, той води до една поляна толкова обрасла с бодливи тръни, че от години хората я избягват.

— Супер, ти ли го пробива?

— Не, когато се нанесох си съществуваше, само малко го разширих.

— Тук имаш достатъчно експлозиви да вдигнеш във въздуха и Терминатора.

— Кой е пък този?

— Има един филм, в който живите същества на Земята са на косъм от изстребление.

— За хората ли говориш?

— Да, избиваха ги поголовно.

— Аз тия неща съм ги преживял наяве! Някой път ще ви разкажа какви гадости съм срещал по широкия свят.

— Мислех, че сте действали само на територията на страната.

— А, не! Често ни командироваха в странство. Има ли гореща точка някъде, търси многонационалните специални части!

— А този аварийен изход тук? Налагало ли ти се е да го ползваш?

— Никога, и по-добре, защото помниш какво съм ти разказвал за
Вариант 2!

— Че ако стане напечено, ще задействаш капаните.

— Точно така, но досега не се е появявала чак такава заплаха.

Иначе жалко за гората.

— Защо го казваш?

— Защото ще се подпали, затова. Тук-там върху скритите кутии с експлозив съм прикрепил и по няколко килограма алуминиев прах, а той изгаря всичко. Чувал ли си за термобаричните бомби?

— Не ги ли използваха американците в Афганистан?

— Предимно там, но и на други места. Те са предназначени за затворени пространства като пещери например, защото изсмукват въздуха и създават вакуум. В Тора Бора така унищожаваша талибаните, по-късно по този начин се надяваша да убият и Бин Ладен. Експлозивът издухва алуминиевия прах на голямо пространство и го подпалва, получава се нещо като гигантска пещ. Огромна температура ти казвам! Става и с магнезий, но него го предпочитат само руснаците.

— Спомням си, че навремето и ние правехме бомбички като смесвахме оловен миниум и сребърен бронз на прах.

— Сребърният бронз е точно смлян алуминий, за него ти говорех. Микроскопични метални частици, но много леки. Запалят ли се, няма отърване, не се гасят с нищо. Хайде да се връщаме обратно, че тази нощ ме чака работа!

СЕГА:

Спомени, спомени!

Днес, с помощта на фенерчето отново се промъкна по тясното коридорче и откачи от тавана най-големия вързоп. Свали го на пода, отвори го и избра няколко пакетчета „Семтекс“, чешкият еквивалент на американския „Ц-4“. Към всяко пакетче бе прикрепен детонатор, който се задействаше по два начина, с обикновен таймер и на четири радиочестоти, с дистанционно. Самото дистанционно, досега с извадени батерии, та да не стане някоя беля, си седеше в кутийката и чакаше мига, в който щеше да свърши своята работа.

Робинзон разгледа и другите експлозиви, но те или бяха по-обемисти или по-слаби, затова отново пристегна ремъците и върна вързопа на мястото му. Пое по обратния път и озовал се отново в главната зала, върна етажерката на мястото ѝ.

Оставаше оръжието!

Той придърпа единствения стол до южната стена, покачи се на него и бръкна в дълбоката ниша над главата си, образувана от природата преди хиляди години. Първо извади два наниза гъби праханки, на които бе разчитал, че ще гонят влагата. Ръцете му отново затършуваха! Напипа дългата, изящна кожена кутия и внимателно я измъкна. Поотупа прахта, слезе от стола и занесе предмета на масата. Преди повече от двайсет години, когато извършваха поредния обиск на една мутренска квартира, случайно откри това съкровище и сърце не му даде да го предаде в склада на поделението. От опит знаеше, че още на другия ден то ще изчезне оттам, за да се появи по-късно окачено над камината в нечия министерска вила. Остави го за себе си, той бе рискувал, той си го бе намерил. И имаше защо да постъпи така!

Сега разкопча ключалките и отвори кутията, като погледът му първо се спря на дългата четиридесет сантиметра цев от оксидирана стомана, прикрепена с меки подложки най-отгоре. Извади я и щателно я огледа, всичко бе наред. Никакви твърди частици или ръжда, само тънкия слой смазка леко проблясваше като донякъде прикриваше дългия стилизиран надпис на немски от единия до другия ѝ край.

Личеше, че е била произведена за подарък на някой висш партийен функционер от Гестапо и поради тази причина нямаше как да бъде некачествена. Някой лаик би си помислил, че тази дължина е недостатъчна за далечен обхват, но нямаше такова нещо. И при автоматите „Калашников“ дулото е дълго едва 42 сантиметра, но на 400 метра даваше почти прав изстрел. А той мислеше да стреля много по-отблизо.

Отдели цевта настрана и продължи да вади частите на оръжието, като поетапно ги сглобяваше. Накрая се оформи масивен пистолет, който се различаваше от другите си събрата по четири основни неща. Пачката не се пъхаше в дръжката, а пред спусковата скоба и това му придаваше донякъде футуристичен вид.

Когато завинти дългата цев отпред, се оформи някакво подобие на пушка, което заради късата ръкохватка изглеждаше някак неестествено, но това впечатление се оказваше временно. Кобурът на цялото оръжие бе изрязан от дърво като кутия и само с едно движение той го прикрепил към специален жлеб на дръжката, създавайки необичаен приклад. Сега всичко беше наред.

Накрая монтира отгоре дългия като телескоп оптически мерник, навярно стогодишна реликва, но вършещ чудесна работа.

Издърпа затвора, свали предпазителя и натисна спусъка, ударникът меко изщрака. Готово! Ето с какво можеше да стреля по Ковчега ако се стигнеше дотам, имаше само два немаловажни проблема. Бяха останали едва девет патрона и не разполагаше със заглушител. Всъщност предвид калибъра на цевта и един куршум щеше да бъде достатъчен, дори да е в торса на жертвата. Заглушителят пък още повече щеше да увеличи дължината на оръжието и да повлияе на точността, така, че можеше да мине и без него.

Отдели три от патроните, разтръска ги доколкото да чуе, че барутът в гилзата е още сух и шуми. Три броя щяха да му стигнат, всъщност разчиташе още с първия изстрел да свърши работата, за която бе пропътувал толкова километри! После седна на масата и внимателно започна да изпилява с метална пила остриите като игла куршуми. Не ги желаше в оригиналния им вид, острият куршум имаше навика да влиза и излиза от целта без да е причинил кой знае какви рани докато по-широката предна повърхност при висока скорост не прощаваше. Освен това по този начин леко се променяше и

центърът на тежестта, което щеше да накара куршума за загуби контрол и при най-лекия удар в нещо са се запремята, причинявайки огромни поражения. Очакваше се това да е търбухът или черепът на Новков!

След час беше готов, сега върховете бяха тъпи като ловни бренокета, точно каквито ги искаше.

Разглоби отново всичко, уви кутията заедно с експлозивите в мека кърпа и отдели пакета настрана. До него подреди термоодеялата, лазера, нож, бинокъл и манерка. Добави пачка долари, десетина шоколада с ядки и кутийка със сол. Многократно се бе убеждавал колко важна е солта при пълно изтощение.

Другото, на което особено държеше беше микса от билки, които преди години грижливо бе събирал и изсушавал. Измежду тях имаше два-три вида, които освобождаваха в запарката огромна енергия, мощна, но и по-безвредна и от най-силния допинг. Със сигурност надхвърляха силата на женшена и на левзеята, взети заедно. Срокът им на годност навярно изтичаше, но той не се поколеба и ги добави към багажа.

Туристическите боти и камуфлажните дрехи остави за последно, като провери здрави ли са дебелите връзки и дали всички копчета са по местата си. Там си бяха!

Накрая наниза на панталона един кожен колан от своите и бавно подреди всичко в раницата. Май беше готов, на сутринта можеше да потегли.

* * *

Събуди се свеж и отпочинал, не си спомняше откога не е спал толкова дълго. Отвън ромонът на поточето наподобяваше шумът от вълните на острова и в първия момент Робинзон не осъзна къде се намира.

Скочи, разпали огъня и от старите запаси си направи кафе, а после започна едночасовите упражнения за разтягане на мускулите. След това се изправи само на ръце и започна набирания надолу-нагоре, докато им изгуби бройката, затова започна наум да рецитира стихчета. Последните няколко набирания направи само на върховете на пръстите

си, после бавно се отпусна и премина към медитация. В това бе абсолютно стриктен, през последните двайсетина години едва ли бе пропуснал и ден. Но тази грижа му се бе отплащала многократно, дори на тази възраст все още поддържаше тялото му стегнато и само един по-внимателен оглед разкриваше смъртоносната му физика. Не притежаваше открояващите се мускули на културист, които само биха му пречили, по-скоро бе съсухрен, но годините труден и изпълнен с лишения живот в гората го бяха направили като стомана, една фигура, изтъкана от яки кости и здрави сухожилия.

Изгаси огъня, хапна един сандвич и грижливо подреди багажа в раницата. Особено внимание обърна на експлозивите и оръжието си, от тях зависеше цялата му мисия. Паспортът на името на Юлий Соколов, който хората на Новков му бяха приготвили преди време и пачка пари остави най-отгоре, да са му подръка. Останалите банкноти, предимно американски долари и ножа напъха в различни джобове по дрехите си, като ги обезопаси и с по една безопасна игла.

Огледа за последно, нарами раницата и тихо напусна убежището си. Нощес бе съставил някакъв предварителен план и щеше да се нуждае от надеждно превозно средство под наем, но Х. бе малко населено място и едва ли „Рент-а-кар“ или „Херц“ бяха открили офис наоколо.

Още бе рано и той бавно заслиза по пътеките към гарата на градчето, където снощи бе забелязал, че има стоянка на таксита. Спазари се със скучаещия шофьор и след час вече отваряше вратата на някаква агенция за автомобили под наем в Търново.

Младата жена зад гишето го изслуша, записа данните от паспорта му и като извади визитка и връзка ключове от чекмеджето го заведе на малкия служебен паркинг. Спряха се пред бял товарен фургон „Фиат Дукато“ и тя му подаде ключовете.

— Струва ми се, че това ще ви удовлетвори, отзад има достатъчно място. Дизелов е и наскоро премина поредния преглед.

— Идеален е, точно такъв модел ми е необходим. Много съм ви благодарен!

— Няма защо, това ми е работата.

— След двайсетина дни или ще го върна тук или ще ви се обадя къде съм го оставил.

— Номерът е на визитната картичка, звънете по всяко време!

— Е, до скоро!

— Приятен път!

Робинзон се качи в триместната кабина и я огледа. Джиписес система, големи огледала, радио — всичко му харесваше.

Запали двигателя, махна на служителката и потегли към центъра на града, където бързо се натъкна на поредния мол. Оттам накупи двайсетина кутии различни консерви, сухари, стек с минерална вода, газов котлон, туристически несесер, едноместна палатка „Онтарио“, топъл спален чувал с гъши пух, акумулаторен челник и още няколко дреболии, за които прецени, че могат да му послужат.

Накрая за всеки случай прибави мрежа против комари и маскировъчно платнище. Да дебнеш някого означава самият ти да останеш невидим.

За последно остави аптеката. Никак не му се искаше заради някой дребен медицински проблем да се бави излишно, затова напълни цяла чанта с бинтове, антибиотици, серум срещу змийска отрова, адреналин на ампули, глюкоза, спринцовки, игли и промишлени количества обезболяващи.

Натовари поупките в каросерията, заключи я и се замисли.

Планът му беше прост. Той имаше адреса на софийския апартамент на секретаря, помнеше много добре физиономията му и знаеше, че в столицата оня няма как да му избяга. Но Новков разполагаше и с къщата си в Родопите, при това добре охранявана и затова нищо чудно в момента да се намираше там. Вероятността за това беше 70 на 30, но все пак съществуваше. Затова преследвачът му бе решил първо да провери вилата и да направи така, че това да не остане скрито. Надяваше се това да изплаши човека и той да предпочете сигурността на големия град, а това означаваше, че Робинзон ще може да съсредоточи силите си на едно място. Прост план и поради това с големи шансове за успех. Секретарят може и да вярваше, че му се е разминало, но Робинзон щеше набързо да го върне в реалността. Работата се усложняваше след това, в София, където в уравнението се включваше и добре обучената охрана. Но всяко нещо по реда си, за тези неща щеше да мисли по-късно.

Всичко това премина през главата му за секунди. Много неща можеха да се объркат, но той цял живот бе приемал предизвикателства и нито веднъж досега не се бе провалял. Дяволът беше в детайлите,

обмисляй внимателно всичко и следвай хореографията! Ето ти го ключът към успеха!

Завъртя ключа и двигателят забоботи, фиатът пое дългия път към южна България.

Още в ранния следобед микробусът отмина село Мугла и се запровира по тесните родопски пътчета към местността, в която Новков си бе построил къщата. Величествената природа предлагаше гледки, от които му спираше дъхът, но тук-там от цели склонове липсваха дърветата и това му подсказваше, че дървената мафия се е добрала и дотук.

Буйни рекички се спускаха от върховете, образувайки естествени водопади, чийто шум се чуваше и в кабината, въпреки рева на двигателя.

Преди време той вече бе идвал тъдява и местоположението не го затрудни, след няколко километра гъсти гори пред очите му се появи отбивката за вилата със спуснатата бариера и знак, предупреждаващ туристите, че мястото е частна собственост.

Той обаче не зави, а продължи още стотина метра и се шмугна в гъсталака, досами главния път.

Цареше пълна тишина и едва ли отгук скоро щеше да премине някой, но въпреки това той насъбра борови клони и покри едва видимата задница. Отключи фургона и се зае вътре да оформи удобно кътче, защото предполагаше, че работата му нямаше да приключи за един ден.

Остави плъзгащата се врата отворена, но отгоре опъна тънка връв и с щипки за пране прикрепил мрежата против комари. Извадил челника, влезе в кабината и го включил в гнездото за запалката. Върна се отзад и в ъгъла до задните врати разгънал спалния чувал, отворил бутилка вода и се отпуснал на него. Тези врати имаха затъмнени стъкла и му предлагали добър изглед към шосето, а страничната осигурявала път за бягство.

Отпуснал се и почти задрямал.

По едно време се сепнал от някакъв шум, обаче той не се повтори и гората отново потънала в тишина. Катеричка или едра птица, но не и заплаха!

Когато мръкна Робинзон отворил една консерва русенско варено, утолил глада си и придърпа раницата. Първо се преоблече в

камуфлажните дрехи и смени обувките с военните боти. Прикрепи ножа в калъф на гърба си и внимателно разви лазера от парцала, провери работи ли и заедно с един дебел маркер го пъкна във вътрешния джоб. Избра едното термоодеяло, което сгънато бе не по-голямо от голям портфейл и му разряза целофановата опаковка, за да не вдига шум по-късно. Обиколката щеше да е разузнавателна и не се нуждаеше от по-сериозно оръжие, най-вече искаше да се убеди Новков тук ли е или не. Само като си припомни името, му се повдигна от отвращение. Какъв човек, Божичко? Какви гадости сътвори! И защо? Освен от глупост, за пари естествено, за какво друго!

Скочи от микробуса, изключи челника, намаза лицето си с кал и потъна в нощта.

Леко притича до разклона, заради боровите иглички не вдигаше почти никакъв шум, но въпреки това един сръндак го усети и се разляя. Нищо, звуците на природата не са нещо необичайно по тези места.

Отчитайки, че около бариерата от НСО навярно бяха монтирали камери, той я заобиколи и през храсталака продължи напред. Двеста метра, триста метра, но много бавно, заради сензорите за натиск пристъпяше едва-едва.

Ето вилата на отсрещния склон, леко осветена, но само външно, вътре бе тъмно. Аварийно осветление! Значи няма никой!

Той продължи внимателно и след час бе до оградата, точно от това място преди време се бе промъкнал вътре. Дървото, по което се изкачи тогава сега липсваше, бяха се досетили откъде е минал и го бяха отсекли.

Продължи с обиколката и започна да долавя очертанията на камерите, замаскирани в различни точки на двора. Типично по нашенски, от техническата служба ги бяха скрили, но червените им лампички издайнически светеха, предупреждавайки всеки за местонахождението си.

Робинзон извади лазера и насочи лъча му към най-близката камера, като започна да обхожда с него корпуса, за да търси обектива. Замириса му на изгоряло, мощният лъч топеше дори пластмасата, с която влизаше в досег.

Готово, първата угасна! Пет крачки и същото действие със следващата, тя дори тихо изпука, когато лазерът прогори схемите ѝ.

След два часа бе обиколил целия двор и бе успял да неутрализира всичките, които откри. Почти десет броя! Вече можеше да влезе, но предния път бе обозначил няколко термодатчика, които се задействаха от топлината на тялото, затова когато наближи, разгърна одеялото и се уви в него. Всъщност то представляваше някакъв вид дебел и здрав станиол и повече спарваше, отколкото топлеше, но щеше да излъже датчиците.

До вратата на самата сграда забеляза още една камера, неутрализира и нея и прибра лазера, та да са му свободни ръцете. Приклекна и огледа вратата, две нови ключалки я държаха здраво заключена, а през прозорчето различи и метална решетка отвътре. Естествено, бяха взели допълнителни мерки, след като предния път едва не подпали задника на секретаря. Всъщност, доколкото си спомняше тогава бе слабо пострадала само някаква стриптийзьорка, но Новков бе надал вой до небесата и дори бе настоявал за уволнението на шефа на НСО. Какъв глупак, ако Робинзон бе искал тогава да го убие, щеше да го стори без проблем, но целта им беше само да го сплашат, за да им се издължи. А страхливецът вероятно си вярваше, че е оцелял по чудо.

Все пак операцията даде резултат, мижитурката бързо-бързо им бе превел парите, като тримата приятели бяха приели, че с това всичко е приключило. Но не би, секретарят се бе оказал твърдоглав и им бе изпратил убийците си, откъдето и да погледнеш, тъпа грешка. Преглътни поражението, радвай се, че са те оставили жив и продължавай напред, още повече че парите не са твои! Или, когато си решил да очистиш някого, направи го толкова брутално, че да не се страхуваш от отмъщение. Брутално и из дъно, не оставяй никого жив!

Обаче егото не прощава, повярваш ли си, че си велик, започват грешките!

Робинзон тръгна около сградата, като още на три-четири пъти му се наложи да вади лазера и да пържи чиповете на нови и нови камери. Тъй като бе пълна тъмнина понякога се налагаше и да ползва челника. Светваше за миг прожекторчето, оглеждаше и отново го изключваше.

Накрая на горния етаж откри каквото му трябваше, малко прозорче, незащитено от решетка. Набра се по улука и след миг бе на перваза, където счупи стъклото, отключи отвътре и блъсна рамката. Ослуша се, пълна тишина! Това не значеше, че някъде далеч не е

завила аларма, но докато дойдеха да проверят, той щеше да е приключил.

Скочи вътре и отново светна за миг. Лукс, откъдето и да го погледнеш, дори в ъгъла мярна някакво пиано с отворен капак.

Такива са си снобите, секретарят едва ли познаваше нотите, но пианото беше налице.

Тръгна тихо към другата стая, и тя огромна и пълна с кич. До гипсова статуя на Венера се мъдреше рицар с броня, по-нататък малък пластмасов фонтан въртеше миниатюрно воденично колело, а във водата плаваше играчка водолаз. Новков несъмнено имаше интересен вкус, обаче неканеният му гост нямаше повече време да го анализира.

Той бутна и събори рицаря на земята, шлемът се търкулна в ъгъла. Това му се стори достатъчно. Прескочи го и отиде до оголената стена зад него, където с маркера написа: ИДВАМЕ ЗА ТЕБ!

Това беше, окончателно обявяваше смъртната присъда!

По обратния път се смъкна на двора и тихо прекоси моравата, като вече не внимаваше, защото държеше присъствието му да бъде разкрито. Всъщност целта беше да докладват на Новков, че някой му е оставил послание и той като събереше две и две щеше да се досети от кого е то. Отчитайки, че убийците му не се бяха завърнали от Сейшелите и враговете му по някакъв начин са разбрали за намерението му да ги унищожи, той щеше да се насере от страх, да се барикадира в апартамента си и да не мръдне от столицата. И да му се искаше да отскочи до Родопите, нямаше да посмее, колкото и да бе тъп, професията му го бе научила на едно — пристрастията можеха да са опасни. Това целеше и Робинзон, който отдавна бе надраснал фазата на посредствеността и се бе превърнал в истински спец в замислянето на подобни операции, той никога не приемаше, че за един проблем няма решение. Държеше мишената му да се кротне някъде, а не да кръстосва цялата страна и да си губи времето като гадае къде може да го открие. Страхът е велик мотиватор, поне тук копелето скоро нямаше да стъпи, а предвид качествата на преследвача му това едва ли щеше да се случи някога!

По същия път се върна при микробуса, но реши да изчака да съмне и едва тогава да потегли към столицата. Гората се бе напълнила с животни и той долавяше тихите им движения навсякъде около себе си, ту лисица притичваше, ту сова обявяваше присъствието си от

високите клони. Тук гъмжеше и от мечки, но те не го плашеха, по-страшни от хората нямаше. Жалко, че след двайсетина години тази природа вече нямаше да съществува, нито дивечът, нито дърветата. Алчността не прощаваше, а и предвид манталитета на бюрократите по министерствата това нямаше как да се избегне.

Качи се във фургона без да затваря вратата, искаше да чува какво се случва навън. Ситната мрежа щеше да го пази от другия вид кръвопийци. Близна щипка сол, дояде консервата, пи вода и се мушна в спалния чувал.

Много работа свърши през това денонощие, чак не му се вярваше колко километра измина и какви препятствия преодоля, за да сплаши секретаря. „За вас го правя — помисли си той — за тебе, Петя и за твоя съпруг, неповторимия Командо.“ И мъртвият му приятел бе измъчвал хора, и той бе убивал, но само отрепки, нищожества без стойност. Така правеше добро на всички. И тримата спазваха собствените си стандарти за етика и морал, без всякакво съмнение със своите действия вършеха услуга на обществото. И какъв тандем бяха само, готови да умрат един за друг. „Amicitia sine fraude“ — приятелство без измама.

Започна да се унася и спомените му се прехвърлиха върху човека, когото бе дошъл да накаже. Отначало взаимоотношенията им бяха идеални, дори секретарят успя да ги подведе, че е по-различен от другите хрантутници на държавна ясла. В онова секретно поделение той им се довери, а и те на него. Ласкаеше ги, че са най-добрите му попълнения досега, запозна ги дори с премиера, а накрая ги предаде.

Робинзон си спомняше първата им задача за правителството. Отлетяха чак в Аржентина, за да накажат един масов убиец, криец се от правосъдието. Справиха се перфектно, за две-три седмици го откриха, планираха работата и го неутрализираха без дори да вдигнат шум, за което Новков банкет щеше да вдигне от радост.

Всичко се промени когато избраха следващата си мишена, самозабравилият се банкер, също беглец в чужбина.

Отначало и секретарят бе във възторг, Цвятко Славов бе на челно място в списъка на особено наглите и когато тримата потегляха за Сърбия той лично ги изпрати на тази мисия с непредсказуем край. Обаче по-късно по все още неясни причини той анулира операцията,

като на всичко отгоре не ги предупреди и изтегли, а ги предаде на сръбските служби. Направо ги осъди на смърт!

ТОГАВА:

Те закусиха, но с тези пълни стомаси за тренировка и дума не можеше да става и решиха да влязат в „Стаята на срама“ и там да научат повече подробности за следващата си мишена.

Бай Петко им отключи и първо ги заведе при черната стена, където бяха залепени две нови снимки.

— Ето тези изроди очистиха вашите колеги, докато скитахте из Аржентина. Не са много известни, но по местоживееие са били истински страшилища и нека това, че единият убит е жена не ви заблуждава. Доколкото чувам тя напълно си го е заслужила, била е истинска фурия с бяла якичка и през последните години е присвоила милиони левове. От време на време трябва да избирате и такива, не се хвърляйте все на големите риби! Вярно, като убиеш голям бос и заплащането е различно, но така регионалните тарикати все остават за края и продължават да тормозят хората. Вие избрахте ли си някой или тепърва ще решавате?

— Още преди време решихме втория да е Цвятко Славов, банкерът, който измами толкова много хора и затри цяла банка. Все ни се струва, че такива като него постоянно успяват да се измъкнат ненаказани и затова искаме да прекъснем тази практика. Предполагаме, че като осветкаме няколко от тях, останалите ще разберат, че така повече не може и малко ще се замислят дали да продължават с далаверите. Окопали са се във властта, крадат на едро и тъй като на хранилка при тях има и много политици, все успява да им се размине.

— Така е, а когато видят, че няма накъде и духнат нанякъде, имат толкова пари, че успяват добре да се скрият, а понякога и много далеч. Ами тогава вижте в чекмеджето под снимката, всички подробности за него са там!

— Секретарят спомена, че за него наградата е огромна.

— Възможно е, ако и моите пари се бяха изпарили, аз също щях да съм много ядосан и да не му мисля доброто. Ако всеки ужилен от него дари дори по два-три лева, пак ще се събере милион.

Добре, момчета, оставям ви да си вършите работата, а като привършите ме извикайте да заключа! Но тоя банкер ще ви затрудни, охраната му ще е огромна, а и от полицията ще го пазят.

— И на Кенеди охраната не беше малка, и на Беназир Бхуто, а и на Индира Ганди. Ако тръгна да ги изброявам ще те убедя, че не всичко зависи от гардовете, ако имаш ум в главата вероятността да ги пробиеш е голяма. Държавата, където ще действаш също е от значение, а доколкото знам там, където се крие той е като разграден двор.

— Прав е Командо — намеси се и Робинзон — например в Куба трудно ще осъществиш атентат. Знаете ли американците колко пъти са се опитвали да премахнат Кастро и никога не са успявали? Стигнаха дотам, че му подариха неопренов водолазен костюм, намазан с някаква новоразработена отрова и той пак не се хвана. В Северна Корея също е ад за наемните убийци, там е такъв контрол към чужденците, че свят ще ти се завие!

— Защото ръководителите им са в непрекъснат страх някой да не ги осветка. В тези държави народът умира от глад и като гледа как живеят хората в съседните държави рано или късно разбира, че всички злини идват от управниците.

— Всъщност в Северна Корея е такова информационно затъмнение, че надали населението въобще знае как е по света.

— Вие по-добре от мен ги знаете тези работи. Е, оставям ви на спокойствие, повече не искам да ви преча!

Той излезе, а те насядаха по столовете в стаята и впериха погледи по снимките, накачени наоколо.

— Командо — обади се Робинзон — ти кога мислиш да отскочиш до Варна, навярно Петя се притеснява за теб?

— Днес ѝ се обадох и я успокоих, че при мен всичко е наред, а утре ще проверя кога има автобуси за натам и ще хвана някой. Вие убивайте времето тук и планирайте как ще подходим с банкера, а като си дойда ще се задействаме! Иво, а ти на твоите приятелки няма ли да се обадиш?

— Много ми се иска, но сега сме в нелегалност и ще се въздържа. Но по принцип съм взел решение повече да не ги безпокоя, и без това се разкъсвам между трите. След време, когато решим да заминем за нашето островче ще се наложи ти или Робинзон да посетите Х., за да вземете кучето, което оставихме там и това ще е,

повече нито ще ги чуем, нито ще ги видим. Тъжно ми е, че ще ги загубя, но така е най-добре за всички, а и аз съм се погрижил добре да ги осигуря. За тези, които ни търсят, най-лесния начин да ни открият е чрез тях, затова съм решил напълно да ги забравя.

— Ти си знаеш, но според мен си прав!

— Командо, остави сега Иво на мира и чуи какво ще ти наръчам! Знаете, че преди време и тримата взехме решение да емигрираме от тук, затова и купихме онова парче земя накрая на света. Предлагам ви, след като опитаме с банкера, тихо и кротко да хващаме пътя, защото тези задачи са рисковани и няма вечно да ни върви, като нищо някой от нас ще пострада. Ако изпълним успешно и поредната си задача ще сме се отчели пред родината, колкото никой друг, само ние си знаем на колко отрепки отнехме живота. Затова сега, когато се прибереш във Варна иди с някой финансист до банката, отвори три независими сметки на остров Мавриций и преведи парите по тях! Остави само стотина хиляди да имаме за всеки случай, а с другите захрани сметките!

— Защо точно на Мавриций?

— Той е най-близо до Сейшелите и там парите ще са ни подръка, веднъж да се устроим и ще можем да теглим колкото поискаме. Имайте предвид, че за да реализираме ония мечти, които планирахме, ще трябват много пари, може да отидат и всичките! После, ако рекламираме агресивно, туристите ще потекат и отново ще си стъпим на краката, но началото ще е трудно.

— Не забравяйте, че и сега ще заработим нещо, секретарят каза, че плащат добре!

— На фона на нашите средства това са дребни суми, но все е нещо. А и предполагам, че след задачата с банкера, ако се изнесем набързо няма и да ни платят. То нашето ще се изтълкува направо като бягство и те навярно ще си задържат парите, предвидени за награда.

— Направо ще ни обявят за дезертьори! Да задържат пустите пари, само да се махнем! Да ви кажа, като гледам напоследък как живеят хората, как стават все по-бедни и по-бедни, никак не ми се стои повече тук. Не виждате ли, че в нито една сфера нещата не са наред, където и да бутнеш мирише! Нито горите спряха да секат, нито си взеха поука от наводненията, нито осьдиха някой големец! Какво да правим тук като не мога да заживея достойно, цял живот престъпници

ли ще гоня? Давайте да се махаме докато можем, после може и да нямаме такава възможност!

— Добре, разбираме се, че това ще е последната ни задача, приключваме я и изчезваме. А какво ще правим ако не успеем, бай Петко е прав, че оня ще го пазят като президент?

— Добре ще е да успеем, знаете, че досега не сме се проваляли, а и за нас това е въпрос на чест, но ако е мисия невъзможна няма да рискуваме напразно. Ще се върнем, ще признаем, че сме се провалили и тихомълком ще започнем да се приготвяме за оттеглянето си.

— Като говорим толкова откровенно не е ли възможно да ни подслушват?

— Точно в тази стая не вярвам, затова повдигнах темата именно тук. Всъщност каквото имахме да си казваме го казахме, дайте сега малко да поработим! Иво, ти си най-млад, я извади папката от чекмеджето! Чети какво пише, а ние ще слушаме!

— Така като гледам няма много информация, навярно защото случаят е пресен. Но мястото, където се крие подробно е указано — Белград, Сърбия, булевард „Крал Александър“, хотел „Метропол Палас“, пет звезди, стая 444, която е на четвъртия етаж. Ето и негова снимка, направена пред входа на хотела, около него ясно се вижда охраната му, но кадърът е със стеснен фокус и не показва цялостна картина, затова трябва да приемем, че го пазят още хора.

— Това, че е в Белград е добре, момчета, този град го знам на пръсти.

— Та ти живееше в гората, кога успя да посетиш и Белград?

— Много неща не съм ви разказвал, затова не знаете. Навремето, когато НАТО обяви война на Югославия ни командироваха там, пратиха цял отряд. Няма да ви споделям какво сме вършили, но стояхме почти шест месеца, и то предимно в столицата. Можехме да изкараме и година, но започнаха бомбардировките и нашите ни отзоваха за по-безопасно. Беше много отдавна, но познавам града, а това може да ни е от полза. Друго пише ли?

— Имена и адреси на роднини, местоположенията на други негови имоти в Габрово и на апартамента му в София, плюс лични данни за него, ръст, тегло, цвят на очите и така нататък. Ние всички го знаем как изглежда и тези подробности няма да ви ги чета, нас ни

интересува къде е в момента. Робинзон, ти си тактикът, имаш ли някакви идеи как ще го направим?

— Все още не, но нали знаете, че винаги решаваме на място. Ще отидем, ще се завъртим из хотела и ще потърсим слаби места, нали винаги съм ви казвал, че непробиваема охрана няма. Трябва още днес да уведоим бай Петко, че сме взели решение и докато Командо за няколко дни утешава Петя, логистиците да ни приготвят документи, самоличности и някаква легенда за прикритие! Командо, ти колко време ще изкараш във Варна?

— Около седмица, но прехвърлянето на толкова пари може и да ме забави. Ще търся финансист, незадаващ въпроси, ще откривам сметки на Мавриций, а и после трябва да прекарам самите пари от моята къща до избраната банка за превода.

— Тогава не губи време, тръгни още днес! Какво ще проверяваш разписанието на автобусите, поискай една кола от бай Петко и ще видиш, че ще ти осигурят! Ние сме правителствен екип и като такъв навярно и хеликоптер може да изискаме.

— Може и да си прав, после ще попитам нашия домакин имат ли някакъв автопарк на разположение. Ами тогава отивам да си стегна багажа и със или без кола днес тръгвам, а оттам ще ви се обадя когато реша да се прибирам.

— Върви, ние с Иво още малко ще поостанем тук и после ще го изведа навън да побягаме! Поздрави Петя от нас и се забавлявайте, но още не я светвай какво сме решили. Все пак бъди и нащрек, не знаем нашите врагове докъде са стигнали с издирването ни. Там при най-малкия сигнал за заплахата влизайте в подземията и се барикадирайте, а после звъни на нас!

— Дано не се стига дотам, може шефовете в организацията да не са толкова умни.

— Те със сигурност не са, но за тях работят и кадърни хора, на които работата им е да ни намерят на всяка цена. Нали си спомняш колко бързо разбраха за колата на Иво, въпреки че са проверявали стотици възможности. С много пари ги ударихме, а това не се забравя лесно, навярно и сега разпитват персонала на ресторанта и гледат записите от камерите. Бъдете сигурни, че ако не се бяхме дегизирали още от първия ден, досега щяха да ни открият, а навярно и да ни убият.

— Хайде да не говорим повече за това, напът сме завинаги да им се измъкнем! Аз тръгвам и ви оставям, предполагам, че до десетина дни ще се върна.

— Върви, моето момче, после знаеш къде да ни търсиш!

Командо излезе и отиде да си приготвя багажа и да моли за превоз до Варна, а те отново се надвесиха над кутията с данните за Цвятко Славов. До вечерта бяха се запознали с всичко по-съществено и когато хапнаха извикаха бай Петко при тях.

— Вече решихме твърдо, банкерът ще бъде! Ти ли ще уведомиш когото трябва?

— Това е моя грижа, не се притеснявайте! Тези дни ще пристигнат новите ви документи, които трябва да наизустите, а после може да тръгвате.

— Кой ще ни инструктира този път, за Аржентина идва специален човек?

— Сега няма да се наложи, за вашата свръзка там ще получите писмени инструкции, а за връзка с нас ще ползвате сателитните телефони от последната операция. Те не са компрометирани и няма нужда от нови, а пари за командировъчни ще ви дам аз.

— Днес Командо тръгна за Варна, щеше да те пита за някакъв превоз.

— Дадох му ключовете от едно БМВ с подсилен двигател, тук имаме няколко на разположение. В НСО ги подменят на всеки две години и старите ги разпределят по ведомствата, ние също намазваме.

— Е, уредил си го с качествен автомобил. Цена нямаш, бай Петко!

— Освен това му дадох и специален пропуск, че да не го закачат от КАТ. Откъде да знаят колегите, че момчето работи директно за Секретаря, а така ще го пропускат без проблеми.

— Добре си се сетил, защото след десетина дни мислим да поемаме към Сърбия, а без него сме заникъде.

— Моята работа е да се грижа за вас и да ви пазя, за да се отдавате напълно на вашите задачи. Виждате колко пари хвърля държавата по този проект, не можем да допускаме някакви дребни неудачи да пречат на крайния резултат!

— Така си е! Е, ние ще погледаме телевизия и ще си лягаме, а ти задействай нещата с документите!

— Още тази нощ ще информирам когото трябва и до няколко дни всичко ще е готово.

— Тогава лека нощ!

— Лека нощ!

Ето как бързо се вършеха нещата в тази организация, без многобройни подписи, без чакане на разрешения и без необходимостта от рушвети за чиновниците. Въпреки спецификата на работата им всичко бе толкова опростено, че чак да не повярваш. След пет дни бай Петко им връчи четири дебели плика, в три от тях бяха новите им паспорти и легенди за прикритие, а в четвъртия, телефонния номер на свръзката им в Белград и дебела пачка с динари, долари и евро. Билети и резервации за хотели нямаше, те щяха да решат кога, с какво да пътуват и къде ще отседнат. И на Иво, и на Робинзон паспортите им бяха с имената, които ползваха в Аржентина, но с една променена буква, та ако бяха влезли в нечии бюлетини за издирване, да не се получи съответствие.

— Виждам, че са те прекръстили на Юлий Соколов, малка промяна, но съществена!

— Виж колко визи и печати имаме отзад, това ще ни помогне по-късно лесно да напуснем България!

— Мисля да го направим по друг начин, след Славов ще изберем някой тарикат, който се крие в нашата посока. Така паспортите ни ще са напълно валидни и по границите няма да имаме проблеми, а веднъж стигнем ли до там ще обявим на властите, че имаме намерение сериозно да инвестираме. Тъй като вече имаме собственост на Сейшелите, никой няма да тръгна да ни гони, напротив, навсякъде богатите бизнесмени са добре дошли.

— Помня, че някакъв се криеше на остров Пукет, като трета наша мишена ще посочим него.

— Май беше някакъв с прякор Яско, но за повече подробности трябва да проверим в стаята на срама!

— Да, сещам се — Ясен Ясенов. Но дали този остров е в нашата посока?

— Някъде там е, щом и климатът е подобен. Нали си спомняш, че когато даваха кадри от цунамито се виждаха палми, слънчеви плажове и синьо небе, на нашето убежище картинката е същата.

— Може и да стане, ако ли не, ще измислим друго. Малко не ми се иска да постъпваме с нашите работодатели така, но няма как, по-добре никой да не знае къде сме.

— Да не би да мислиш, че после може и за нас да изпратят някой?

— Кой да ти каже, ако тази работа с нашите смъртоносни отряди се разчуе ще стане голям скандал и организаторите може да поискат свидетелите да изчезнат. В тази държава всичко е възможно, политиката всеки ден е различна. Ти помниш ли, че съм ти разказвал как след провала в квартал „Белите брези“ си измиха ръцете с нас и ни уволниха от отряда? Тук винаги се получава така, управниците излизат чисти, а го отнасят обикновените хора. Така, че най-добре е ние да изчезнем от очите на всички и да си живеем спокойно живота, а не постоянно да се озръщаме и да чакаме да ни потърсят.

— Ясно, ще измислим нещо. Командо след четири-пет дни си идва, какво ще правим дотогава?

— Ще си поддържаме формата с тренировки и ще се наслаждаваме на вкусните манджи на бай Петко. Тук сме на пълен пансион и правим каквото си искаме, хората пари дават за такова нещо. Може да се разходим и по София, но не е за предпочитане, нали търсехме анонимност. Ти защо не звънеш на Валди да видиш как е, нали му купихме автосервиз?

— Чуваме се постоянно, бизнесът му върви, а прави отчисления и за нас. Не съм го карал, но щом така е решил, нека да пълни и нашите сметки!

— Нали беше самотен, не се ли е запознал с някоя сваятна?

— Да, живее с някаква вдовица и казва, че се разбират, а доколко ще продължава тази идилия, не знам, от тях зависи. Но той е добър и всеотдаен, ако тя цени тези качества няма причина да се карат.

— Той и Командо беше добър и всеотдаен към неговата даскалица в Гърново, но нали помниш какво стана!

— Да, тя не го оцени, но хора всякакви. Но за нашата група така е по-добре, сега той е при нас и тримата сме страхотен тандем. Ако беше останал с нея щеше и до сега да си живурка на село и да дундурка на коленете си децата на нейните деца, а талантът му да се пропилява. Така е по-добре, днес той си работи по специалността, а тя резонно понесе последствията от безграничната си лакомия. Но тогава

ти много ме изненада, и досега се чудя как ти дойде тази идея с живака?

— Нека не говорим повече за това, то е минало и заминало! Сега сме в настоящето и трябва много да внимаваме, накрая се допускат най-големите грешки!

— Прав си, налага се всичко да обмисляме много внимателно. Хайде тогава да излезем да потренираме, а следобед може да постреляме със снайпера, че не се знае кога могат да ни потрябват и такива умения!

— А искаш ли за утре да си запишем по няколко скока с парашут, предния път ми хареса?

— Може, а и на Сейшелите мисля да предлагаме и такова развлечение. Богатите баби ще се надпреварват да скачат с мен, а може и тебе да те огрее.

— Добре си го измислил, ще ни трябва едно леко самолетче като това в Аржентина, но проблемът е откъде ще излита и къде ще каца.

— Щом нямаме такъв дълъг терен ще купим хидроплан, на тях пистата им е водата. А той става и за плаваща вила, човек спокойно може да ношува на него.

— Ех, пак се размечтахме, но при едно благоприятно стечение на обстоятелствата може и да осъществим тези идеи.

— Ще стане, ще видиш!

Те си удариха ръцете, облякоха екипите и излязоха да тренират, бяха здрави, бяха сплотени, бяха и богати, ако обмисляха добре нещата, какво можеше да се обърка?

След няколко дни и Командо се завърна от Варна, мощното му БМВ паркира пред тяхната сграда и той пъргаво слезе. Ухилен влезе в стаята, поздрави ги и си хвърли багажа на дивана.

— Липсвахте ми, авери, все тук ми беше умът!

— Така ли? Ако аз лежах с глава между циците на Петя не бих мислил за приятелите си.

— Прав си, но това важеше през първата седмица, след това започна да не ме сдържа. Хайде да се разходим навън, че спокойно да поговорим!

Тримата излязоха на плаца и седнаха на пейката пред столовата, оттук виждаха как бай Петко кълца зеленчуци в кухнята.

— Какво стана, всичко наред ли е?

— Може да се каже! Когато пристигнах, първата ми работа беше на бързи обороти да прегледам записите от камерите, после повторих, но заплахи не открих, там всичко е мирно и спокойно.

— А записите от самата къща прегледа ли ги, не ти ли беше интересно дали докато те е нямало Петето е била примерна съпруга?

— И това направих, освен няколко яки купона на вилата е царяло пълно спокойствие. Малко се напрегнах, защото едната вечер един симпатяга упорито я сваляше, но тя не поддаде, а после вече и не го канеше, той повече не се появи. Все пак аз си направих труда да разбера кой е и къде живее, а после сериозно му поговорих за вредата от това, да сваляш омъжени жени. Мисля, че ме е разбрал, а бях и убедителен, той повече няма да припари до нея.

— Тази жена все повече ми се издига в очите, май наистина си е седнала на дупето.

— Тя се е наживяла и е опитала от всичко, сега вече си гледа спокойствието. Относно парите, направих каквото бяхме решили, открил съм три кодирани сметки на остров Мавриций с еднакви суми, а ето ви и паролите. Отиваш при служителката и написваш определена десетцифрова комбинация, а после и седембуквена дума на латиница, това е достатъчно да теглиш.

— Няма ли да искат да се легитимираме?

— Имаше и такава опция, но аз откъде да знам с какви имена ще са паспортите ни. Избрах по-простата система, но и тя е непробиваема, кой мошеник може да нацели точната комбинация и то от първия път?

— Думите сам ли ги измисля?

— Разбира се, сам и насаме, финансистът го ползвах само за документацията. Всъщност и той е наш човек, спрях се на счетоводителя на Буров, бившият ми шеф. Ето в тези пликосе са вашите комбинации, запомнете ги и ги унищожете, че някой да не се добере до тях!

— Навярно не ти е било лесно да измислиш седембуквените думи на латиница?

— Гледах да е нещо свързано с нас, за мен избрах arbalet, защото винаги ще я помня. И вашите ги знам, затова ви казвам моята, все пак си имаме доверие.

— Така си е, а и освен думата са нужни и десет цифри. После ще отворя пликчето и ще запаметя всичко, нека сега си поговорим за

друго. Оня ден бай Петко уреди документите на тримата и вече от нас зависи кога ще се задействаме. Отпуснали са ни и огромна сума пари, явно в тази организация всичко е безотчетно. Отделно секретарят е превел в сметките ни по 30 000 евро заради Илия Тодоров и който иска може да си ги изтегли. Предполагам, че ако се справим в Сърбия ще ни позлатят, защото някои ужилени вложители, които Славов е изиграл, са учредили награден фонд за тези, които се доберат до него и му вгорчат живота. Опциите са две, ние или трябва да го върнем тук и да го предадем на правосъдието или да го ликвидираме направо там, но тъй като всички знаем каква е съдебната ни система ви предлагам да не усложняваме допълнително цялата операция. Той е унищожил съдбите на хиляди обикновени хора и си е заслужил присъдата, а това, че е избягал, допълнително утежнява наказанието му. Помнете, че във Варна убихме трима измамника само за няколко милиона, с които бяха ужилили Буров, затова не виждам защо трябва да прощаваме на тази многократно по-едра риба!

— По принцип всички, които са по стените в „Стаята на срама“ са за убиване, нека да смятаме този въпрос за решен.

— Добре, остава да обмислим къде ще се настаним на първо време в Белград и как ще пътуваме, а другото ще го планираме там.

Робинзон вдигна ръка.

— Знам едно хостелче в центъра, което предлага само няколко стаи, предлагам ви там да отседнем! В тези малки хотелчета не задават много въпроси, а като видят, че разполагаме с пари ще помислят, че сме почтени бизнесмени. Помня го точно къде се намира, а и като кажем името му всяко такси ще ни откара.

— И името ли помниш?

— Естествено, минали са само трийсет години. Тогава този хостел се казваше „Централ“ и беше само с две звезди, но е дискретен и може отново да го ползваме. Малък е, само с няколко стаи, които дори нямат санитарен възел, но за нас е идеален.

— А адреса помниш ли?

— Улица „Главна“, номер 10, в края на столицата. Но предполагам, че дори и да е разрушен от бомбардировките все ще намерим нещо подобно, там гъмжи от малки хотелчета и къщи за гости. Освен това, за да запазим анонимност ви предлагам да пътуваме с влак, разстоянието не е голямо. Отиваме, настаняваме се и започваме

да проучваме какви са възможностите да се доберем до банкера, след това се срещаме с нашата свързка, даваме му списък какво ще ни е необходимо и когато ни го предостави, действаме.

— От твоите уста, в Божиите уши!

— Щом казваш! Оттеглянето ще го решим намясто, но не си въобразявайте, че ще е лесно. Ако изпълним задачата, след нас ще тръгнат стотици полицаи и дори само заради международния отзвук ще дадат всичко от себе си, за да ни хванат. Те са поели ангажимент да го пазят, а ние ще ги направим за смях. Летища, гари и автогари ще са под наблюдение, навсякъде ще дебнат агенти.

— Това е в случай че някой ни види, но ако го направим както трябва, никой няма да се досети, че сме ние.

— Така е, точно затова трябва да сме максимално прецизни и предпазливи. И в Белград, както и в София гъмжи от камери и ако се въртим прекалено често пред хотела му неминуемо ще предизвикаме подозрение. После службите ще проучат записите и лесно ще стигнат до нас, затова може да се наложи отново да се дегизираме, докато сме там.

— Е, все пак трябва и донякъде да приличаме на снимките от паспортите си!

— Тях кой ще ти ги гледа, сърбите ги интересуват само парите в портфейла ти. В никакъв случай не бива да допускаме техните служби да разбират кои сме, защото после ще ни намерят и накрая на света. То остава след аржентинците, подир нас да тръгнат и сърбите, а като прибавиш и родната наркомафия, ще се наложи да се крием някъде в Космоса.

— Тогава още с пристигането ще посетим някой фризьорски салон, малко боя по косите, подпльнки в устата и може и да минем между капките.

— Така ще направим, основната ни цел е да останем анонимни. Между другото, трябва да попитаме бай Петко дали от Аржентина има някакъв отзвук за нас, дали властите там са попаднали на следите ни!

— Ние оставихме бележка на Густаво, че тръгваме към Андите и освен това напуснахме страната с други документи. Като прибавим и това, че са намерили оръжието на престъплението в работническия лагер, сигурно са се подвели и разследват в тази насока. Ще разпитат ратаите, ще им вземат отпечатъци и толкова, тези заподозрени до един

имат непоклатимо алиби. А може вече всичко да е отминало, те са знаели, че на Илия не му е чист косъмът и е беглец, а за такива хора никоя държава не обича да отделя ресурси. Може да се каже, че за аржентинците съм спокоен, те няма да ни дишат във врата.

— В такъв случай нека още тези дни да потегляме към Сърбия, защо да губим повече време! Сега ще се обадя до Централна гара да проверя кога има влакове към Белград и ако е възможно ще резервирам места още за утре.

— Ами да, колкото по-скоро приключим там, толкова повече се приближава и моментът, в който ще сме свободни. Обади се и резервирай три места близо до вагон-ресторанта, като сме на сметката на секретаря нека се възползваме максимално!

* * *

Точно по същото време, но в центъра на София секретарят на МВР си бе определил среща с една медийно известна личност, понастоящем депутат и нетърпеливо чакаше въпросния човек да се появи. Нарочно бе избрал отдалечена от алеите пейка в парка зад стадион „Васил Левски“ и придружен само от един гард вече бе заел мястото си.

В уречения час насреща се зададе гостът му, заобиколен от сериозна охрана, но когато наближи до чакащия, им махна с ръка и те насядаха по околните скамейки, бдящи за някаква евентуална заплаха. Сега човекът имаше вид на истинска рожба на бюрокрацията, вече бе затлъстял и отпуснат, явно фикс идеята постоянно да печели пари не му се отразяваше добре. Свръхтеглото му бе унищожило всякакво подобие на жизненост, всичко по него, заедно с дебелия му, набръчкан от лойта врат се тресеше като желе. Лицето му подхождаше на тялото, дори от това разстояние личеше тройната му гуша, грозно висяща като циците на стара вещица. Цветът на кожата му бе като на памперс, напоен с урина и престоял няколко денонощия на топло и задушно място.

Двамата се здрависаха, обичайното ръкостискане бе кратко и неискрено и без да седат сближиха глави, та някой насочен микрофон да не улови нещо от разговора им.

— Нещо важно ли се е случило?

Секретарят без да иска се взря в устата на събеседника си. Зъбите му бяха отвратителни, с толкова ясно различими дупки в тях, че навярно храната, която се задържаше там след ядене би нахранила и куче.

Погнусен отвърна поглед и продължи:

— Получихме информация, че тези дни една група убийци потегля за Белград, ще се опитат да очистят банкера.

— Не се притеснявай, той има такава охрана, че не вярвам да успеят!

— Говориш така, защото не знаеш преследвачите му на какво са способни. Уникални професионалисти! Преди броени дни се върнаха от Аржентина, където премахнали един друг беглец. Доколкото разбрахме не са разполагали и с оръжие, а за няма и седмица го открили и го убили, представяш ли си? От докладите съдя, че са перфектно стикован тандем, за тях всичко е възможно, повярвай ми!

Човекът, който преди да се обърне към политиката, за няколко години също работеше в МВР и се познаваха оттогава, свойски хвана секретаря под ръка.

— Откъде имате чак толкова оперативни данни? Говориш ми с такива подробности сякаш всяка минута сте ги наблюдавали?

Новков нямаше как да разкрие, че това са групи под негово ръководство и сега се замисли как да избегне прекия отговор.

— Един от нашите случайно е бил там по друга работа и без да иска е станал свидетел на убийството, а после ги е проследил до аерогарата и така е разбрал самоличностите им. Веднага ни се обади и когато кацнаха в София ние вече ги чакахме, оттогава знаем всяка тяхна стъпка, а по-късно наредих да подслушват и телефоните им. Те са предпазливи, но не очаквах, че някой ги следи и така успяхме да научим какво са замислили.

— Щом мислиш, че са опасни, подшушни на някой твой ортак там, че животът на Цвятко е застрашен, нека сърбите да вземат по-сериозни мерки!

— Ще направя нещо повече, ще им дам имената на човека, с който те трябва да се срещнат, като го арестуват, тримата може и да се откажат. Като се замисля, това, което се канят да вършат е справедливо и вътрешно ги подкрепям, но не мога да допусна банкера да пострада

точно сега. До месец-два ще разберем от него кодовете за преференциалните сметки и тогава вече можем да го хвърлим на вълците, но не и по-рано.

— Ти май си останал все същия безнадежден идеалист!

— Иска ми се да бях, но политиката ме промени. И то не към по-добро!

Депутатът по принцип малко го интересуваха човешките страдания, всъщност областта, в която той имаше най-значителен опит бяха измамите с държавни поръчки, а за там не се изискваше да е нито жалостив, нито състрадателен. При повечето търгове участваше с белязани карти и обикновено ги печелеше. Той бързо бе научил правилата на играта и особено как да ги нарушава без да привлича внимание. Правеше го, защото можеше да си го позволи, тъй като спонсорираше всички предизборни кампании и почти винаги залагаше на печелившия кон. Естествено, това си бе чист легален подкуп, узаконена корупция, но кой ти гледаше подробностите? Като всички мъже, надарени с власт отдавна бе изгубил присъщите за повечето хора ценности. Всъщност тия чувства при него липсваха, можеше да се каже, че той притежава морала на гладна ракова клетка.

Затова безгрижно продължи:

— Ами тогава ги спрете още тук, какъв е проблемът?

— Засега те не подозират, че сме ги разкрили и искам така да си остане! Всъщност първоначалната ми идея беше по-късно да ги привлечем и ползваме за някои наши задачи, но заради този мошеник там ще се наложи да се откажа от добрата си идея.

— За толкова пари си струва да рискуваш, после до края на живота си само ще харчиш.

— Това е ако планът ти сработи, но я си представи, че Цвятко не ни даде кодовете. Той без да му мигне окото прецака толкова хора, какво му пречи и сега да постъпи така?

— Оня трепери от страх за живота си, затова не вярвам да ни излъже. А на тези хора щом не можеш да им инсценираш някоя катастрофа или нещо друго, ги остави да отпътуват, нека сърбите да се оправят с тях! Навярно като арестуват свръзката им те ще се откажат, без оръжие и логистична подкрепа какво друго да правят?

— Не знаеш колко са изобретателни! Този в Аржентина са го заковали с две стрели в къщата му, не са искали да вдигат шум с

огнестрелно оръжие и са ползвали арбалет. После по незнайни пътища буквално за една нощ са напуснали страната, дори нашия агент в Буенос Айрес за малко да ги изтърве. Всичко са замислили като професионалисти, абсолютно перфектно. Казвам ти, че са опасни, ако опитам нещо тук и не успеем, после може самият аз да пострадам. Знам ли ги колко са луди?

— Та те въобще не знаят за теб, няма откъде да научат истината. Но добре тогава, щом си решил да пожертваш човека им в Белград, направи го, дано това да ги накара да се откажат!

— Ние му знаем адреса, ако властите започнат да го следят отсега, ще могат и тях да пипнат, когато се срещнат.

— Струва ми се добра идея, дано се получи! Сега ще вървя, а когато ги хванат, ме информирай, че да се успокоя!

— Добре, но си трай, на никого нито дума. Само да надуши нещо премиерът, ще ме зарови без да му мигне окото, той също би искал оня да си получи заслуженото! Медиите ще изкарат него героят и следващият мандат му е вързан в кърпа. Но и Цвятко си го заслужава, спомни си, когато тази мижитурка фалира банката с какви трудности овладяхме положението, бяхме на косъм от гражданска война!

— Аз имам най-голям интерес банкерът да живее още малко, защо трябва да тръбят наоколо. Ти свърши своята работа и ги забави, а като получим кодовете го трепете, тъкмо ще отчетеш дейност!

Секретарят се взря в очите му, но в тях видя само пустота.

— От теб тръпки ме побиват, единствено за пари мислиш!

— И ти си същият, но не си го признаваш. Хайде, ще вървя, че гаджето ме чака!

— Как е певачката, слуша ли те?

— Къде ще иде, нали й осигурявам всичко, каквото поиска! На такива като нея само подаръци и бижута са им в главите, а поне това мога да си го позволя.

Той самодоволно се ухили, усмивката му бе истинска колкото девствената ципа на 40 годишна проститутка.

Обърна се и се заклатушка към охранителите си, а те скочиха и оформиха двоен периметър около него.

Като гледаше гърба му Новков се замисли колко ниско бе паднал, та да се забърка с такъв човек. Не му трябваше да има докторат по човешките слабости за да разсъди, че тоя не беше свестен. Той щеше

да го продаде за пет лева и дори да върне ресто, ако сметнеше, че си заслужава.

Карето тръгна по алеята и се загуби зад завоя, едва тогава секретарят стана и махна на своя охранител. С тези срещи рискуваше много, затова и се пазеха толкова, но ставаше дума за сериозни пари и той си бе сложил главата в торбата. Ако Славов оживееше още поне два месеца щяха да получат от него кодовете за три огромни сметки в офшорни зони и да ги разделят едно към три, като по-голямата част трябваше да получи той. После мислеше да си подаде оставката и да се оттегли със семейството си някъде на топло, както правеха повечето незаконно забогатели хора. На него и през ум не му минаваше, че ако рано или късно го разкриеха, можеха да изпратят по петите му същите групи, на които сега плащаше, за да издирват други бегълци. И той като повечето наивници си мислеше, че това на него не може да се случи и никой няма да го заподозре какво е извършил. Да, но това можеше да се получи при условие че действаше сам, а това не беше така. На човека, с който току-що се бе разделил му се носеше славата, че редовно прецаква партньорите си, него го интересуваха само печалбите. По принцип това не го учудваше, в присвояванията няма място за емоции или симпатии, действаше се с твърда ръка. С такъв съюзник като него врагове не му трябваша, бе само въпрос на време оня да го предаде, но засега Секретарят гледаше на бъдещето с розови очила и не мислеше за последиците. И той като другите обитатели на кабинета притежаваше съответстващо на ранга си монументално его и поради това си мислеше, че е недосегаем. Всички те бяха създания на върхушката и избягването на скандали им бе като втора природа, но той не бе наивник и разбираше, че ако с нещо прекаляваш, неминуемо ще се издъниш.

Стана, поотупа панталона си, кимна на бодигарда и двамата бавно поеха към паркираното наблизо БМВ.

* * *

На трийсетина километра оттам нашите хора дори не подозираха за заговора, който се кроеше срещу тях, в този момент те вечеряха в столовата, а после мислеха да си лягат.

Бяха запазили билети за следващия ден, следобед в 14 часа международния влак тръгваше за Белград. На сутринта щяха да си приготвят багажа, но какъв ти багаж, и тримата вземаха само най-необходимото, а то се побираше в една чанта. Парите, документите и сателитните телефони щяха да са прикрепени по телата им, а ако им потрябваше нещо можеха да го купят оттам.

След вечеря налягаха в леглата и още веднъж си преговориха някои подробности около пътуването и настаняването, после сънят ги унесе.

Спаха до късно, почти до осем, защото до часа на отпътуването нямаха никаква работа.

Закусиха, после обядваха и по обед Бай Петко се обади за кола, която да ги откара до гарата. На раздяла ги прегърна, пожела им успешна работа и изчака автомобилът им да се скрие зад завоя.

На гарата пристигнаха навреме, взеха си билетите от гишето и веднага се качиха във влака, не искаха да са на показ и дълго да се мотаят по перона. Местата им бяха до вагон-ресторанта, точно както ги бяха поръчали и те доволни заеха купето си и качиха чантите по багажниците. Бяха сами, четвърти пътник при тях не бяха настанили и те можеха да говорят спокойно, без да се притесняват, че някой ще ги слуша. Точно в 14 часа вратите на вагоните започнаха да се затръшват и локомотивът бавно затегли тежките вагони в дългия им път.

Постепенно набираха скорост и скоро отминаха софийското поле, през гаричките на занемарените селца и градчета композицията се заклатушка към границата.

За да убиват времето нашите приятели седнаха в ресторанта, поръчаха си различни ядки и мезета и се заговориха, оглеждайки другите присъстващи. Часовете неусетно летяха, километрите се нижеха и композицията все повече се приближаваше към съседната държава. Навън природата бе прекрасна, тучни ливади и гори прелитаха край тях и ако не беше ужасяващият трясък на траверсите от захабените релси и люшкането на вагоните, човек можеше да си помисли, че преминават през Швейцария.

Вече бе мръкнало, когато стигнаха границата, по един митничар от двете държави минаха по купетата и подпечатаха паспортите на пасажерите. След кратък престой отново потеглиха, но вече бяха в Сърбия и на сутринта се очакваше да стигнат до Белград. По трасето

се усещаше осезаема промяна, дори в тази, разрушена от бомбите на НАТО държава линиите се поддържаха в безупречно състояние и пътят им продължи почти в пълна тишина.

— Момчета, усещате ли разликата, братята сърби и тук са ни задминали?

— И тук, и там, и почти във всичко. Видно е, че техните железничари не крадат субсидиите, а влагат парите в ремонти. Нали точно заради тази тотална разруха в България ще бягаме от нея, веднъж махна ли се повече не искам нито да я виждам, нито да я чувам.

— Да, кофти е като виждаш, че все повече затъваме. По стечение на обстоятелствата и тримата нямаме деца, за които да жалим, така, че с удоволствие ще оставя тази мизерия.

— Много ми е интересно управляващите въобще знаят ли колко лошо живеят хората или слушат съветниците си, които ги уверяват, че всичко е наред?

— Те са в големите градове, на които се обръща голямо внимание и вече са забравили какво е да си на село. Мислят си, че като построят някоя пречиствателна станция или ремонтират някой съборен от водите мост са си измили ръцете, но на хората това не им стига. Те искат добри заплати, достойни пенсии, ниска или никаква престъпност и честни съдии, толкова ли е много? А сега всичко се започва, за да се открадне поне половината от него, ако не и повече. Защо мислите, че и новопостроените магистрали още на първата година дават фира, та там парите са свършили още преди първата копка. Асфалтът е по-тънък от цигарена хартийка.

— Жалкото е, че колкото и да си говорим нищо няма да променим, още дълги години все така ще си продължава. Едно време бях наивник и имах надежди, дори ходех да гласувам, но вече се уморих да чакам. По-добре да се махаме нанякъде.

— Демокрацията е просто нещо, момчета! Народът да избира политиците, а те да спазват законите. Само това се иска. Но мога да ви кажа, че при нас това нещо и след сто години няма да стане.

— Е, нали вече сме го решили, плюс това отиваме не къде да е, а на райско място.

— С тази мисъл в главата ще се опитам да заспя, ще си представям високи палми, бистри води и знойни островитянки.

— Представяй си го, но не забравяй, че то съществува и е наше, още месец-два и може да сме там!

— И за миг не го забравям, само се надявам да стане. Лека нощ!

След час-два и тримата дремеха под приспивните звуци на колелата, едва на загоряване се разсъниха и един след друг посетиха тоалетната и умивалника, за да се освежат. Всеки момент щяха да пристигнат в Белград, вече минаваха през предградията и приближаваха голямата гара. Кондукторът мина да събуди всички и виковете му още се чуваха, когато влакът започна да намалява скоростта и навлезе в покритото пространство на гарата. Ето че пристигнаха, сега започваше трудната част от задачата им!

Хванаха такси без проблеми, на площада отвън чакаха стотици коли и не се наложи да се редят на опашка.

Шофьорът чу адреса и кимна, каза им, че хотелчето още съществува, а после форсира двигателя и подкара в натоварения трафик. И тримата бяха посещавали Белград, Иво навремето като състезател, Командо през войната се бе бил на страната на сърбите, а се оказваше, че и Робинзон по онова време е изпълнявал мисии тук, но заради пословичната му секретност никой от тях не знаеше със сигурност какво е вършил.

Шофьорът караше бързо и след трийсетина минути стигнаха на улица „Главна“, номер 10, където беше хостеса.

Разтовариха багажа си, платиха на таксиджията и влязоха във фойето, въпреки ранния час там ги посрещна усмихната администраторка. Заговориха я на български, но тя ги разбра без проблем, даде им стая с три легла, а после ги помоли да предплатят поне за три дни.

— Цените са ни ниски и една-две нощувки не ни устройват, минимумът са три или повече.

— Няма проблеми, госпожице, дошли сме по бизнес и ще се забавим повече! Ето ви пари за десет дни, а може и да удължим престоя си.

Тя доволна прибра банкнотите и им подаде ключа.

— Стая 212, това е на втория етаж!

Идеално, оттам лесно се скачаше в случай на нужда, а и специализираните отряди щяха да се затруднят, ако решат да нахлуят,

нужни им бяха стълби и въжета, а това изискваше време, вдигаше се и излишен шум.

Нашите хора се настаниха и първата работа на Иво беше да звънне на свръзката. Той извади листа с името и номера на човека, а после и телефона си.

— Ало, с господин Ивица Савич ли говоря? Здравейте, днес ще можем ли да посетим вашия магазин?

Това беше паролата, по която посрещачът им трябваше да разпознае кои са.

— Да, разбира се, кога ще ви е удобно?

Сега вече можеше да продължат без преструвки.

— Ние сме вече в Белград и засега не сте ни необходим. След няколко дни ще знаем от какво имаме нужда и отново ще ви се обадя!

— Добре, вършете си работата, а когато ви потрябвам ме потърсете отново!

— Така ще стане, всичко хубаво!

Никой от тях не подозираше, че нощес Секретарят се бе обадил на свои познати в управлението на полицията и г-н Савич вече бе под наблюдението на няколко агента от сръбските тайни служби. Времето не им бе стигнало да включат и телефона му на подслушване, но след час-два и това щеше да стане. За късмет на тримата българи този разговор те не успяха да го прихванат.

Робинзон се настани на канапето в хола и повика учениците си да седнат на съседните фотьойли.

— Момчета — започна той — във влака се наспахме и няма какво да почиваме повече. Знаем, че засега нашата цел се крие в петзвездния хотел „Метропол Палас“ в центъра на столицата, по-точно на улица „Крал Александър“! Това е голяма сграда със стотици стаи, което ще ни затрудни, защото никъде не е упоменато кой е неговият апартамент, на кой етаж е и така нататък. В записките се споменава четвъртия етаж, но това е стара информация, оттогава може сто пъти да се е преместил. Сега си облечете по леки дрехи и нека да излезем на оглед, но първата ни работа ще е да минем през някой фризьорски салон за леки корекции по външността ни.

Така и направиха. Излязоха и тръгнаха в посока центъра, след известно време се натъкнаха на работещ, но пуст фризьорски салон с две скучаещи служителки. Обясниха им какво желаят и се настаниха

на столовете, а жадните за клиенти момичета са нахвърлиха върху тях. След един час всички бяха с променен цвят на косите и избелени вежди, а Иво, който имаше най-дълга коса вече бе станал къдрав като афроамериканец и с една изкуствена бенка над горната устна. Служителката го увери, че издържа цяла седмица без да се отлепи и той с оглед на огромния бакшиш, който ѝ остави бе склонен да ѝ повярва. Накрая фризьорките им подариха една бутилка с препарат, който напълно измиваше боята и ги изпратиха по живо, по здраво, бяха заработили пари колкото за цяла седмица.

— Сега нека да хванем такси до центъра, с тези променени физиономии съм много по-спокоен!

Колата ги остави на стотина метра от хотела на банкера и Робинзон отново ги събра около себе си.

— Иво, ти застани някъде и наблюдавай централния вход, но от време, навреме сменяй позицията си, за да не предизвикваш подозрение! Командо, с теб ще минем отзад, там трябва да е изходът от подземния паркинг и служебния вход, през който зареждат хотела с провизии. Предполагам, че ще има още врати, но ние сме малко и не можем ги обхвана всичките, а и Цвятко Славов като всеки нормален човек би следвало да ползва парадния вход.

— Ти този измамник за нормален ли го имаш?

— Не, затова ще се подсигуририм. Ти ще застанеш на изхода на паркинга и ще наблюдаваш пасажерите в колите, а аз ще следя служебния вход. Целта ни е да засечем нашия човек, да се убедим, че е тук и движи ли се под някакъв график. Следобед ще обиколя магазините и ще купя три миниатюрни радиостанции, за да държим връзка, не е нужно да са с голям обхват. Засега при някакво евентуално раздвижване от негова страна ползвайте телефоните си, стига да е важно. Утре ще си разменим местата, вдругиден също и така нататък, докато не установим напълно навигацията му. Не е лошо и да разберем на кой етаж е и в коя стая, въпреки че там трудно ще го ударим, непременно ще го пазят. Човек, струващ няколко милиарда и знаещ тайните на най-важните хора в държавата, не може да не се е погрижил за сигурността си. Имате ли нещо да ме питате?

— Засега не, ако възникне нещо ще си звъним по телефоните.

Те се разделиха и всеки тръгна към неговия периметър, готов за дълго чакане.

Иво първоначално застана до един павилион за вестници, но после забеляза свободна пейка в близост до входа и се настани на нея. От хотела излизаха и влизаха стотици гости, но засега от тяхната мишена нямаше и следа. Около 11 часа пред входа спря двуцветен полицейски автомобил и той се напрегна, в първия момент помисли, че мъжете от колата са дошли за него, но като видя колко много туристи се шляеха наоколо се отпусна, все още място за притеснение нямаше. Но все пак тази полицейска активност значеше нещо и той започна внимателно да наблюдава какво става.

По едно време на входа на хотела се наредиха няколко яки горили и направиха шпалир, а полицаите отвориха вратите на колата. След миг Цвятко Славов се показа от фойето, огледа се като лалугер и с бърз ход пое към полицейския автомобил, а охранителите го обградиха отвсякъде. Той се качи през отворената врата на колата и полицаите с мръсна газ отпрашиха нанякъде, а излишните вече гардове се събраха накуп и бавно се върнаха в хотела.

Това беше, bankerът бе отпътувал и той реши да се обади на приятелите си, нямаше смисъл повече да си губят времето като висят отзад. Звънна им и си определиха среща в близкото кафене, а там подробно им обясни на какво е станал свидетел.

— Не е гений, но е достатъчно съобразителен и се движи само в група. Спомням си, че нашите вестници писаха как заради исканата от прокуратурата екстрадиция редовно го призовават в полицията, навярно и сега причината е същата. По някое време ще го върнат и той отново ще се барикадира в стаята си, ако му е мил животът.

— Яко ли го пазеха?

— Бяха най-малко десет, ако не броим полицаите и си разбираха от работата, дори за миг не остана открит.

— Полицаите не бива да ни притесняват, въображението не е най-силната им страна. И сто да са, ако подходим както трябва ще се справят колкото самотна пожарникарска кола срещу изригващ вулкан.

— Жестоко сравнение направи.

— Но съм напълно прав! Е, за днес научихме каквото ни интересуваше, хайде да отидем да купим радиостанциите и после малко да се разходим по улиците! Иво, само още нещо, покажи ми той точно откъде премина!

— Ето виж, това е входът, а тук го чакаше колата!

Робинзон внимателно огледа площадчето, а после се обърна и прекара мислена права линия назад.

— Виждате ли тая кооперация там, далечко е, но с един добър оптически мерник мога да го улуча.

— Аз също ще успея — намеси се и Командо — инструкторът във фермата накрая на обучението ми призна, че съм го засрамил.

— Може и да си прав, ти и в Камбоджа си използвал снайпер по предназначение, а аз съм свалял само мишени на стрелбището.

— Ако решим да бъде със снайпер ще теглим чоп, на който се падне, той ще стреля.

— Чакайте, а мен защо ме забравихте! Шефе, ти нали уби Илия, почини малко! Ние с Командо ще теглим чоп, но само между двамата.

— Както искате, важното е да свършим работата! И без това наградата я делим, няма да ви се пречкам.

Тримата тръгнаха по улиците, купиха необходимите радиостанции на ултракъси честоти и до късно вечерта се разхождаха, а накрая влязоха в един ресторант да вечерят.

По мръкнало се прибраха в хотела, сега на рецепцията стоеше друг служител и промененият им външен вид не му направи впечатление, защото не ги беше виждал преди. Влязоха в стаята и уморени се натъркаляха по леглата, дългата разходка ги бе изтощила.

— Спете сега, а утре продължаваме по същия начин, но отпред ще е Командо! Иво, ти заемаш неговото място при паркинга!

Вторият ден протече почти както първия, около 11 часа полицейската кола дойде, целта им на бегом се качи в нея и отпътува в неизвестна посока, но те останаха по местата си и го зачакаха да се върне. Това се случи в късния следобед, охранителите се строиха, автомобилът го докара и той се шмугна във входа, но въпреки че нашите хора чакаха до вечерта никой повече не се показа.

Когато и на третия ден се случи почти същото Робинзон ги събра и заговори:

— Видно е, че това е графикът му, няма какво повече да чакаме. Иво, обади се на оня, Ивица ли се казваше и му определи среща за утре вечер! Нека да дойде на площад „Теразие“, той е под крепостта „Калемегдан“ и всеки уважаващ себе си столичанин го знае. Кажи му да осигури някаква снайперска пушка с оптичен мерник, да е простреляна за 500 метра, струва ми се, че до отсрещната кооперация е

почти толкова. Ще трябват и 5–6 патрона, ако намери дум-дум ще е идеално, ако ли не, аз ще поработя върху куршумите. А ние целия утрешен ден ще го оползотворим като премерим долу-горе разстоянието за изстрела и се опитаме да проникнем в оная кооперация и да изберем място за стрелба. От тавана ѝ ще е най-безопасно, а и най-спокойно, по това време хората са на работа. Ако някой живеец там реши да се качи, аз и някой от вас ще го неутрализираме, а стрелецът ще чака банкерът да излезе. Това ще бъде труден изстрел, с тази скорост, с която Славов се движи, който стреля ще има само 2–3 секунди да се прицели. Всъщност това ще е единственият ни шанс, ако не успеем, оня ще се насере от страх и кой знае къде ще се покрие, може и завинаги. Няма да искаме заглушител, защото влияе на точността и тъй като гърмежът ще вдигне всички служби на крака, трябва да помислим и за безопасното си измъкване. Утре ще ви заведе до едно товарно пристанище, то е на изток от града, на брега на река Дунав. Още навремето го харесахме и е удобно, защото е прикрито и се използва само за превоз на стоки, не и на хора. Ако там не става ще се пробваме и на пътническото пристанище на река Сава, но предполагам, че него вече ще са го подложили на наблюдение и ще има засади, затова е най-добре да заложим на товарното!

— Е, никой не е казал, че ще е лесно, ако избягвахме трудностите щяхме да си седим в Х. и да си живеем живота. Въпреки че там беше само едно живуркане.

— Така е, сами взехме това решение и лично аз не съжалявам, какво от това, че е рисковано? Но пък вече имам валиден паспорт, с който после ще се измъкна от България, иначе откъде щях да търся?

— Така е, шефе, а и нали изначало мисията ни беше да трепем лошите! Праща ли те държавен човек — праща те, този лош ли е — даже много, почти злодей, а на това отгоре и ни плащат. Ние сами търсехме трудности и приключения, ето ги, пред нас са! Още повече че това е последната ни мисия, годинките и на тримата напреднаха и е време да се кротнем.

— Никога не казвай никога, това правило го чух от теб още като ви обучавах, не знаеш на Сейшелите на какви изроди може да попаднем! Като нищо ще се наложи и там да раздаваме правосъдие.

— Може, но ще е случайно, не целенасочено като сега. Ясно ми е, че лоши и корумпирани хора има навсякъде, но какво да се прави, такъв е станал животът! Но на нашия остров ние ще сме шефове, там тарикати няма как да попаднат.

— Та нали ще посрещаме милионери от целия свят, те как мислиш, че са станали такива. Много малко са тези като Буров, забогатели с честен труд, повечето богаташи са пълни отрепки. Някой от вас може ли да ми покаже поне един наистина богат човек, който хората да го уважават? Няма такъв, всичко се е случвало по втория начин, с връзки и с рушвети, а още в самото начало на прехода с необезпечени банкови кредити и далавери с масовата приватизация. Естествено всичко е на гърба на народа, и парите по банките бяха техни, и предприятията те ги бяха строили, че и безплатно, в безкрайните бригади и ленински съботници. Сега всичко това вече го притежава някой друг, как да го уважават?

— Ами нали и този, когото сме подгонили е такъв, да не би сега да харчи свои пари?

— Стига, стига, всички знаем как е! Нека сега се съсредоточим върху нашата задача и после да се махаме, че Индийския океан ни зове!

— Ами в такъв случай хайде да хапнем нещо, аз да се обадя на свръзката и да се прибираме, че като те чух за утре колко задачи си измислил трябва добре да сме починали.

Седнаха в едно приятно ресторантче близо до хотелчето им и си поръчаха специалитетите на заведението, после Иво звънна на Ивица Савич и му наръча от какво ще имат нужда. Оня прилежно си записа поръчката, като и за миг не се притесни от необичайните им искания, явно често му се бе налагало да върши подобни услуги. Уточниха мястото и часът за срещата, решиха, че 20 часа е добре, защото тогава вече притъмняваше. Те трябваше да наемат някаква кола и с нея да прекарат оръжието, но това си бе тяхна работа, не искаха да го занимават и с транспорта. Човекът ги увери, че ще успее да уреди всичко, пожела им лека нощ и затвори.

Те поседяха още малко, послушаха оригинална сръбска музика и се прибраха в хотела, като поръчаха на администраторката събуждане за шест часа.

Главният инспектор Чолич получи записът на разговора им само 40 минути след това. При него запъхтян дотича нощният дежурен и му подаде плика с разпечатката, която обричаше нашите хора на провал. За тяхно щастие локализацията на сателитен телефон не бе така лесна, както на мобилен или домашен и за тях те не знаеха нищо, освен това, което им бе споделил висшият полицай от София. Ако бяха засекли откъде се обаждат щяха да ги атакуват още тази нощ и да ги задържат или убият, но старата им техника нямаше чак такива възможности.

— Нещо голямо са замислили, г-н главен инспектор, не току-така поръчаха снайпер. Да не би тези дни да очакваме някой държавен глава на посещение?

— Не, искат да убият един от техните! Измамник от висока класа, сега го пазим в хотел „Метропол Палас“ в центъра.

— Че как така ще пазим измамник, мястото му не е ли в затвора?

— Можеш ли ги разбра политиците, веднъж си им враг, а друг път приятел! Не можеш им хвана спатиите! Но какво да ти обяснявам? Знаеш, че правителствата се състоят от хора. Някои от тях са по-човечни, други не толкова, но всичките си имат цена. И в този случай явно някой се е продал. Не ни дават и много подробности, вечното оправдание за следствената тайна, което значи, че истината никога няма да се разбере. Засега ни е наредено да го охраняваме, точно затова трябва да спрем ония. Тъй като не ги знаем къде са, ще изчакаме до утре вечер и като се появят на срещата ще ги арестуваме. Но все пак, за да не стане някоя беля преместете големеца в друг хотел, а още по-добре и в друг град! Не искам после началството да ми реже от заплатата, че не съм се справил със ситуацията. Докато аз ръководя тази операция няма да допусна да го убият, а после, като премине опасността нека ония горе да решават какво ще го правят. Да се чуди човек защо им е този трън в гащите, говори се, че с действията си дори щял да свали правителството в София.

— Не можеш ги разбра българите, вместо да се радват, че някой ще го очисти, те ни предупреждават за опасността.

— При нашите източни съседи героите не са на мода, управниците им са по-долни и от нашите. Там враговете и съюзниците постоянно сменят местата си. А и нали ти казах, че е banker, представи си какви пари играят! Сега искам да утроите хората, които следят този Ивица Савич, разберете и откъде ще се сдобие с оръжието! Не го

арестувайте, оставете го до утре вечер, а като се срещне с тях приберете всичките! И колега, преместете човека някъде на сигурно място!

Тримата пратеници на секретаря изобщо не подозираха, че сега се решаваше съдбата им, те блажено спяха в хотела, в очакване на настъпващия ден.

Дежурният в управлението обаче не бездействаше, той се обади в хотела да уведоми хората на банкера за надвисналата заплаха и нареди след 30 минути той и антуражът му да са долу във фоайето и да очакват микробус без опознавателни знаци да ги откара на друго, по-безопасно място. После отвори касата и от запечатан плик извади списък с нелегални квартири, за да види къде може да ги премести. Главният инспектор искаше мястото да не бъде в града, но те разполагаха само с два адреса извън столицата, и то доста далеч. Все пак той трябваше да изпълни заповедите и избра по-близката дестинация, на 250 километра от тук, в град Ниш плащаха целогодишно цял апартамент и то не къде да е, а на третия етаж на хотел „Тами Резиденц“. Голямо пътуване щеше да падне, но нямаше как, свитата от бодигардове на банкера беше огромна и не можеха всички да се поберат на хеликоптер, а той надали щеше да се съгласи да се раздели с част от тях. Погледна адреса в Ниш и го продиктува на шофьора, който трябваше да управлява микробуса с височайшата особа.

— „Защо ли нашите не го утрепят още по пътя — замисли се той, — какво са тръгнали да хабят ресурси за някакъв бандит. Крадял, крадял, та се забравил, а накрая и ще го пазим!“

Но разбира се, от него нищо не зависеше и като свърши каквото трябваше той се настани пред телевизора и започна да превключва каналите, до края на смяната му оставаха само няколко часа.

На разсъмване администраторката позвъни по телефона и събуди българските гости, които ѝ благодариха и започнаха да се обличат.

Бяха решили първо да наемат кола и с нея да посетят товарното пристанище, за да проверят какви са възможностите за измъкване оттам, а после възнамеряваха да измерят възможно най-точно дистанцията, по която щеше да мине куршумът.

Резервният им път за бягство бе пътническото пристанище, построено на река Сава, затова искаха да огледат и него, после и тавана

на кооперацията, където щяха да чакат жертвата си. Те не подозираха за предателството на секретаря и дори не предполагаха, че мишената им бе пътувала цяла нощ и вече се настаняваше в луксозния апартамент на хотел „Тами Резиденц“, доста далеч от тях, но много близо до София, само на 160 километра от българската столица.

Закусиха и от близкото представителство на „Херц“ наеха дългосрочно просторен миниван, винаги предпочитаха колата да е удобна, защото не се знаеше колко време ще прекарват в нея.

До обед бяха обиколили и двете пристанища, убедиха се, че и двата варианта за бягство са добри, но все пак по-безопасно бе товарното пристанище. Там имаше монтирана само една камера на входа при охраната и една на края на кея, но и двете сочеха нагоре към небето, явно някой преди тях умишлено ги бе разфокусирал. Пазачът се оказа възрастен пияница, който още в този час лъхаше на джин, ако той и на другия ден бе на работа нямаше да имат проблеми да стигнат до някой товарен съд, отплаващ в тяхната посока.

Обядваха и се насочиха към центъра, там Робинзон остана в колата, а Иво и Командо независимо един от друг с крачки измериха разстоянието от „Метропол Палас“ до кооперацията отсреща, и двамата решиха, че е около 480 метра. Това бе добре, напълно в обхвата на техните способности, от легнало положение и без страничен вятър с качествен оптичен мерник щяха да виждат мишената си идеално. Да, изстрелът определено можеше и да се получи.

Всъщност всички бяха уверени, че ще улучат, и тримата във фермата поразяваха много по-далечни цели, но там и пушките им бяха от най-добрите марки.

Вече се бяха разбрали да стреля Командо, той имаше богат опит от Камбоджа, а и на стрелбището често побеждаваше инструктора, който бе професионалист.

Накрая поединично, за да не предизвикват подозрение се качиха на тавана на кооперацията и откъртиха дъските на едно заковано прозорче с идеален изглед към входа на хотела.

— Оттук няма да имам проблеми, с тази добра видимост ще улуча и монета. Стига нашият човек да ми осигури качествена пушка, а не някоя „Берданка“ ще се справя по-добре и от актьора Том Беринджър в оня филм, който гледах наскоро.

— Много не се изцепвай, знаеш, че винаги нещо може да се обърка! Силен порив на вятъра, некачествен куршум или бдителен охранител, когато човек не разполага с достатъчно време неизвестните са твърде много. Иначе и аз съм уверен, че ще се открие пролука. Ще имаш на разположение само няколко секунди докато той стигне от входа на хотела до полицейската кола, това са максимум два изстрела. После зарязваме пушката тук и изчезваме, през задния вход на сградата се стига до съседната улица и до автобусната спирка. Там ще се разделим и всеки ще тръгне по обиколен маршрут към пристанището, до час трябва да сме там. Ако нещо се обърка ще използваме телефоните си, за да се координираме или да променим плана. Помнете, докато не ни арестуват нищо не е загубено, имаме стотици възможности за бягство. Белград е огромен мегаполис, дори тук да се скрием може да изкараме с години, а и пари имаме предостатъчно. Командо, ако нямаш възможност за стрелба не рискувай, и утре, и вдругиден ще има подходящи моменти!

— Ясно, значи утре сутринта трябва да опразним хотелската стая и да вземем чантите си с нас!

— Така е най-добре, не, че много ни трябва, но по дрехите ни има предостатъчно ДНК материал и после по него могат да ни заковат. Нека се подсигуририм по всички фронтове и да не даваме на разследващите сламки, за които да се хващат!

— Гледам, че приближава часът за срещата, хайде да слизаме оттук, че до този площад сигурно е далече! Не бива да караме човека да ни чака, само той си знае на какво напрежение е подложен.

— Добре, взимаме оръжието и боеприпасите, вечеряме някъде и се прибираме да почиваме, защото утре още от сутринта трябва да дойдем тук и да чакаме Славов да се покаже. Помнете да купим един бинокъл през който Иво да следи входа на хотела, на Командо очите трябва да са отпочинали преди изстрела! Видиш ли го през бинокъла да излиза, кажи на стрелеца и се подготви за бягството! Аз в това време ще бъда на стълбището и ще внимавам някой живущ да не се качи, че от уплахата може и да му предизвикаме някой инфаркт.

— Ясно, на теория изглежда лесно, може и да се получи. Хайде да слизаме и да потегляме към площада, гледам, че осем часът приближава!

Тримата тихо слязоха по стълбището и през задния вход се измъкнаха на улицата за да разузнаят възможните маршрути за оттегляне. Точно на ъгъла видяха спортен магазин и купиха един скъп, но мощен бинокъл, през който Иво трябваше да разпознае банкера. После се натовариха на минивана, който ги чакаше на съседната улица и подкараха към площад „Теразие“ за срещата със сръбския им помагач.

Вече мръкваше и те се надяваха да разпознаят човека, ако не, щяха да ползват телефона.

— Наближава осем, ще пристигнем точно навреме. Ето го площада, доколкото виждам тук паркирането е разрешено.

Иво навря колата между две други и посочи на приятелите си един мъж, който стоеше на срещната страна и се озръщаше.

— Навярно това е нашият човек, доколкото виждам останалите са все по двойки.

Той понечи да слезе и в този момент Робинзон се пресегна и стисна ръката му. Усетил нечовешката сила на приятеля си Иво учуден се обърна и видя как и двамата му спътници напрегнато оглеждаха площада.

— Чакай, не слизай, тук нещо не е наред — зашепна му Командо — има твърде голямо движение на млади мъже и ми мирише на капан. Оня микробус също е спрял подозрително, виждаш ли го как е блокирал улицата!

Той още говореше, когато някой от телефоните им иззвъня и на дисплея на Иво се появи непознат номер.

— Момчета, аз съм, бай ви Петко! Имам лоши новини, приключвайте с операцията и изчезвайте! Оттук е изтекла информация какво се каните да сторите и тамошната полиция е уведомена, сигурно вече ви дебнат.

Гласът замлъкна и в слушалката се чу сигнал „свободно“. В това време до човека отсреща сякаш от нищото се материализираха трима младежи, които го наобиколиха, извиха му ръцете и го поведоха нанякъде, а от микробуса изскочиха още няколко служители на реда и започнаха да изискват паспортите на минувачите.

— Те не знаят кои сме и засега сме в безопасност. Иво, дай на заден, но леко, без паника, че да не привличаме внимание!

Двигателят на минивана тихо заработи и колата тръгна бавно назад, после покрай другите паркирали автомобили плавно увеличи скоростта и се насочи към най-близката пряка. Там подкараха по-уверено, като хора, победили лошия шанс. Никой не ги последва, нито се чува свирки, полицаите завардваха площада и тези последни секунди им бяха добре дошли.

Колата им излезе на главната улица и се загуби между стотиците останали автомобили, откарващи хората по домовете им.

— Твоята наблюдателност отново ме впечатли. Как усети капана?

— Е, нали знаеш, че няма случайни неща! Натрупат ли се две-три съвпадения, значи нещо не е наред.

— И аз не вярвам в случайностите — намеси се Командо — на мен дори това, че сутрин жената се събужда с прозявка, а мъжът с ерекция ми говори нещо.

— Искаш да ми кажеш, че двете неща са свързани, така ли?

— Ами помисли си и ще видиш, че съм прав.

— Остави го Командо, на него само мръсни мисли са му в главата! Карай към хотела, явно не знаят нито как изглеждаме, нито къде сме отседнали! Там на спокойствие ще анализираме ситуацията, но предвид пълната секретност на цялата подготовка не мога да повярвам, че някъде сме се издънили. От малкото посветени някой ни е предал, но не мога да проумея защо, нали самите те ни изпратиха.

— Нали знаеш, че когато не става въпрос за пари, тогава става въпрос за много пари. Това е отговорът, според мен, друго не може да е.

— И аз така мисля, някой очаква дивиденди от този човек и го пази, затова ги е предупредил.

— Но за нашия избор знаехме само ние, секретарят и бай Петко, никой друг! Хайде, и премиерът може да е бил уведомен, но това са всичките посветени, други няма.

— Задайте си въпроса *Cui bono* и ще разрешим загадката!

— С твоите латински изрази май само ще я задълбочим. Какво е *Qiu bono*?

— В прост превод — кой печели?

— По метода на изключването знаем, че предателите не сме ние, а не е и бай Петко, защото той рискува с това обаждане и ни

предупреди. Остават Секретарят на МВР и Министър-председателят, но аз залагам, че е секретарят, интуицията така ми подсказва, а и познавам лицемерието на управниците. При тях интересът е над всичко, няма приятелства, няма спазване на обещания, а за чест да не говорим.

— Поне маските паднаха.

— На когото и да залагаш белята е сторена и вече нищо не можем да направим. Останахме без свръзка, без оръжие и без ясен план, а на това отгоре по петите ни е цялата белградска полиция.

— Да, в трудна ситуация попаднахме, добре поне, че помислихме как ще се измъкнем.

Робинзон се намеси.

— Момчета, чакайте, нали ако избягаме все едно предателят е победил. Никой не ни знае кои сме, ще удължим престоя си и ще си свършим работата, за която сме дошли. Това ще е нашият отговор на всички, които мислят, че могат да се ебават с нас. Цял живот сме рискували, защо да се спираме точно сега? След това ако желаете вече можем да се откажем да променяме света.

— На Славов навярно са утроили охраната, вече и на километър няма да можем да го доближим!

— По-вероятно е да са го скрили някъде другаде, докато отшуми заплахата, но можем да звъннем на бай Петко и да го попитаме. Имам чувството, че този човек, въпреки че е обикновен домакин, знае всички тайни на ведомството.

— Та той от години ври и кипи в тази работа, точен е и всеки му се доверява. Ето, и сега отнякъде бе разбрал, че ни дебнат, затова ни предупреди.

— Вече не дължим лоялност никому и ръцете ни са развързани. Който е искал да ни спре по този начин, сгрешил е!

Докато разговаряха стигнаха до своето хотелче, паркираха колата и се качиха в стаята си.

Навън бе мръкнало съвсем и те се радваха, че имат подслон над главите си, а не им се налага да се крият по пристанищата и в трюмовете на корабите.

Иво извади телефона си и набра последния абонат, който го бе търсил, след кратка пауза отсреща прозвуча задъханият глас на техния домакин във фермата.

— Момчета, живи ли сте, помислих, че са ви прибрали?

— Бяхме на косъм, но се измъкнахме! За съжаление арестуваха сърбина, който ни помагаше и сега сме без оръжие и без ясен план как да продължим.

— Какво ще продължавате, прибирайте се насам! Не виждате ли, че някой ви прецака, и то жестоко.

— Знаеш ли кой беше, бай Петко?

— Досещам се, но нямам доказателства. Оттук-оттам дочух, че този човек се е оплел с хора от кръга на банкера и сега като се случи това с вас, слуховете май ще се окажат верни. Ако подозренията ми се оправдаят ще излезе, че жестоко съм се лъгал в този човек. Жалко, защото го харесвах, а след тези му постъпки ще се наложи да преосмисля чувствата си. Но не отлагайте връщането, сега ако ви заловят няма да има кой да се застъпи за вас и ще се превърнете в обикновени престъпници.

— Ние не оставяме недовършена работа, в планините откъдето идваме мъжете държат на думата си. Каквото сме решили, ще го направим! Само че ще променим стратегията, като не можахме да победим, воювайки джентълменски, ще опитаме, като воюваме мръснишката. Стар мафиотски обичай!

— Доколкото разбрах Славов са го преместили, сега и да искате, нищо не можете да сторите.

— Да, това е лоша новина. Ти можеш ли да разбереш къде са го скрили?

— Шофьорчетата, които идват тук, са бърбиви, може и да споменат нещо. Ще ги подпитам и ако дочуя нещо ще ви се обадя, но по-добре се откажете, мощен противник имате насреща си!

— Ще видим, ако наистина се окаже невъзможно не си струва да рискуваме. Утре вечер ще ти се обадим, ако си научил нещо ще ни информираш!

— Съгласен съм, знаете, че сте ми любимци и за вас специално ще се постарая. Ако трябва ще извадя от моята прочута гроздова ракия, но ще развържа нечий език.

— Така те искаме! Хайде, до утре и се пази!

— Вие също! Лека нощ!

Иво затвори телефона и го хвърли на масата.

— Е, приятели, чухте го! Ще се свържем отново утре вечер и ако той е успял да разбере нещо, ще го научим и ние!

— В такъв случай от бай Петко зависи дали ще продължим със задачата или не. Ако той не ни съобщи новото местонахождение на банкера, оставаме с вързани ръце и наистина трябва да се прибираме.

— Това значи безславно да приключим работата си за правителството.

— А какво да направим, да търсим мишената си из цяла Сърбия ли? Тукашните власти са железни, тях войната, която Милошевич им натресе ги закали и с тях шега не бива. Които оцеляха и които още работят в полицията са толкова обръгнали на гадости и на жестокости, че ще ни убият без да им мигне окото. След като нашите ни пречат, бягството не го приемам като провал, по-скоро е тактическо отстъпление.

— Обаче ако се върнем в София живи, искам да потърсим сметка на секретаря, той направо ни хвърли на вълците! Почти се бях вързал, че е изключение от правилото, а ето че пак се излъгах.

— Купили са го, а само кръвта измива златото!

— А наистина ли сме сигурни, че той ни е предал?

— Първо, никой друг не знаеше, ако изключим бай Петко. Второ, в случая трябва да се запитаме *сui bono*, тоест кой има полза, кому беше нужно това? Колкото и да мисля, се сещам само за един човек.

— Нали ще бързаме да се махаме от страната, едва ли ще имаме време да се занимаваме и с него. Е, ще го вкараме в черния си списък, може и на него някой ден да му дойде редът. А и какво да очакваме от човек с такава странна фамилия, представяте ли си какви подигравки е преживял в училище? Може и това да го е променило.

— Че какво толкова странно намираш в нея?

— Ами Новков някак ми звучи като нов ковчег, не сте ли съгласни? Като БОРКОР или като ГЕНСЕК, веднага ти навява определени асоциации.

— Да, като се замисля май си прав! Ако аз имах подобно фамилно име, не бих се натискал да давам автографи. Хайде сега да лягаме, но един да остане на пост и да заеме позиция при прозорците, тази нощ ще се редуваме да наблюдаваме улицата долу.

— Мислиш, че е опасно ли?

— По принцип — да, властите вече знаят за нас, знаят и че сме се настанили някъде. Спасява ни това, че в Белград има хиляди места за нощуване и те няма как да проверят всичките, но бъдете сигурни, че вече звънят по хотелите! Оттук имаме три възможности за измъкване — покрива, прозорците и през главния вход, така, че усетите ли някакво раздвижване долу, причината ще сме ние. Тъй като ги очакваме, ще реагираме по-бързо от тях и ще излезем през покрива, още преди да са отцепили околните улици. Целта ни е да устискаме до утре вечер, тогава ще се чуем с бай Петко и ако от него получим нови координати, ще се отправим натам.

— Тогава аз оставам да пазя, а вие лягайте, като ми се приспи ще събудя следващия!

Командо придърпа стола си до прозореца и зае удобна позиция, а другите налягаха, след няколко минути стаята потъна в тишина.

Нощта протече спокойно, никакви камионетки без опознавателни знаци не паркираха по ъглите на кръстовището отсреща и никакви командоси не се появиха, явно властите търсеха в друга посока.

Призори те един по един напуснаха хотелчето, пиха кафе в близкото заведение и се сляха с хората, бързащи за работа. За по-безопасно решиха днес да се придвижват с градския транспорт и бяха паркирали наетата кола през две улици от тяхната. Багажът им също ги чакаше в стаята, прибран в чантите, но ако се наложеше можеха да минат и без него, всичко по-ценно бе напъхано по джобовете им.

Вече в центъра се поотпуснаха и седнаха на една пейка в закътано паркче.

— Момчета, днес ще убиваме времето и ще чакаме да мръкне. Здрави сме, имаме пари и документи, затова не бива да се оплакваме! На обед ще хапнем някъде и ще обикаляме магазините, така времето минава по-бързо. Съгласни ли сте?

— Ден като ден, само дето половината полиция е по петите ни.

— Всъщност не съм особено притеснен, дори предателят от България да е описал как изглеждаме, сега сме съвсем различни, а и никой тук не знае, че сме чужденци. В този многомилionen град е много трудно да откриеш някого, дори и да притежаваш снимката му. Искате ли да тръгнем по брега на Дунав и да повървим, после по някой мост ще го пресечем и ще се върнем от другата му страна, така денят ще премине по-бързо?

— Хайде, защо не? Водете ме където пожелаете, и двамата познавате Белград по-добре от мен!

— Идвал ли си тук по състезания?

— Многократно, но времето на спортиста преминава на стадиона, в ресторанта и в хотела, нямахме много време да разглеждаме забележителностите.

— А харесваше ли ти да спортуваш?

— По онова време всеки вършеше онова, в което го биваше най-много. Ако ме питате дали съм забогатял, отговорът ми е не, социализмът не понасяше хората да имат много пари. Всъщност от спорта ми останаха само травми и спомени от местата, където съм бил, нищо друго. От ЦСКА ми бяха дали една панелна гарсонiera в „Младост“, нямаше дори и балкон, но съм ви разказвал, че когато се разведох съдийката я присъди на бившата ми съпруга и аз се върнах в Х.

— Е, предполагам, че не съжаляваш, лудницата в София на никого от нас не би се отразила добре.

— За това, че се магнах от столицата хич не съжалявам, тя един вид ми направи услуга, тогава повече ме ядоса несправедливото ѝ решение.

— Не беше ли това онази Малева, която преди около година ти една нощ посети в дома ѝ в София? Тогава бяхме там по други задачи, но намери време и за нея.

— Същата, Асен ми отключи, аз влязох и така нагласих нещата, че да изглежда сякаш е умряла в съня си. Не помня дали ви разказах какъв разкош беше в дома ѝ, а жилището ѝ се състоеше от три апартамента, свързани в един. Видно бе, че добре е печелела от странните си съдебни решения, но какво остави след себе си? Десетки изиграни хора като мен, няколко щастливци, успели да купят благоволенieto ѝ, а самата тя, умряла в самота, въпреки всичките си пари. Тогава много се чудех дали да не ѝ натъпча в устата една пачка банкноти, та колегите ѝ малко да се стреснат, но прецених, че безопасността ми е по-важна.

— Съдебната зала е като болница, в нея могат да се случат ужасни неща. Добре си направил, че си се въздържал, прекалената показност води до грешки, а понякога каквито и знаци да даваш на останалите, те все си мислят, че на тях няма да се случи.

— Но все пак сигурно не ти е било лесно да убиеш жена?

— Справедливостта винаги е лесна, а и имайки предвид на колко човека е навредила, нямам проблеми със съвестта си. Ти сам видя, че в „Стаята на срама“ висеше снимката на Веска Мерудиева, оная измамница, която ограби хората и избяга в ЮАР. Щом висшите държавници са преценили, че трябва да я накажат със смърт, значи полът не е от съществено значение, важно е възмездието.

— А с бившата ти съпруга какво става?

— Пропаднала е напълно, когато Валди ми я показа за последно, спеше пияна на бара в ресторанта. По неговите думи сега тя обслужва сексуално желаещите в квартала и тарифата ѝ е цената на една-две водки.

— С нея деца не създадохте ли?

— Живяхме заедно около година и за това време не се получи, но съдейки по начина ѝ на живот тя още тогава е била тотално увредена, всичките ѝ детеродни функции отдавна са били изгубени. Бракът ни умря много бързо, далеч преди разводът да извърши официалното му погребение. Но нека повече не говорим за нея, че имам лоши спомени от оня период, по-добре да решим тук какво ще правим!

— Сега най-важно е да установим новото местонахождение на Цвятко Славов, иначе сме в задънена улица. Всичко зависи от бай Петко, ако довечера ни даде някаква информация ще е добре, ако не, се връщаме. Но все си мисля аз какъв късметлия съм, че не съм се оженил, и ти, и Командо много сте пострадали от жените си.

— Прав си, настана време, в което повечето не гледат теб, а джоба ти, но аз и без това вече нямам илюзии. Сега, когато съм с жена, пак давам всичко от себе си, но за кратко, после всеки да върви по пътя си, един вид — ти на мене, аз на тебе. Предполагам, че ако не се налагаше да задоволяваме някои свои потребности, отдавна щях да съм забравил другия пол, писнало ми е и от прищевките им, и от неоправданото им самочувствие и от изкуствените им цици! Но какво да правиш, природа, нужно е да се съобразяваме с нея. Аз повече се чудя на някои богати хора, които все гледат да забият някоя актуална от жълтите страници мома, все си мисля, че като са успели да се замогнат трябва да имат малко мозък в главите си. Защо им е потрябвало да бъдат непременно с тия генномодифицирани златотърсачки, та те един обикновен разговор не могат да проведат. Повече са известни с това

кой ги е ебал преди това и колко кубика силикон имат в себе си, но ако я накараш да стотви една манджа ще се чуди откъде да започне. Отначало изразът „кухи лейки“ ми се струваше прекалено силен, но отдавна се убедих, че за повечето „известни“ курви си е точно на мястото. Командо, вашите неща с Петя как вървят?

— Засега добре, но може би защото рядко сме заедно. И тя здраво е надула бюста, понякога си мисля, че ако е пълен с хелий, вместо силикон, като нищо ще излети в небесата.

— Това добре го каза, направо си я представям как се носи във въздуха.

— Но съм решил да я взема на Сейшелите, все пак ми е съпруга. Нали знаеш израза „Първия път човек се жени от глупост, втория — от слаба памет“! Иначе напълно подкрепям думите ти, започнем ли много-много да им сваляме звезди и да им се доверяваме, ни се качват на главите, по-добре да не им даваме такъв повод. Абе хората още от древността са измислили проституцията — плащаш, чукаш и бягаш, до следващия път.

Вече приближаваха реката, когато телефонът на Иво отново иззвъня, втори път за два дни. Той погледна дисплея и вдигна показалец пред устните си, беше кодът на България. Всички се умълчаха и той натисна бутона за свързване.

— Ало, момчета, аз съм, бай ви Петко. Разбрах къде са преместили банкера, имате ли нещо за писане?

— Браво, бай Петко, много време ще ни спестиш! Казвай, ще запомним!

— Той е в град Ниш, хотел „Тами Резиденц“ на улица „Дурмиторска“. Казаха ми, че хотелът не е голям, само на пет етажа, като първият и вторият са ресторанти и зали. Него са го настанили на третия етаж, но не знам точно в коя стая.

— И това стига, колега, не знаеш колко ни помогна! Информацията сигурна ли е?

— От два източника, а единият от тях никога не ме е подвеждал. Тук има голямо раздвижване, секретарят идва с още двама от службите и търсиха нещо в стаята ви. Ровиха дълго.

— Благодарим ти, че толкова рискуваш заради нас, ти си истински приятел!

— Сега трябва да затворям, както виждате не се обаждам от моя телефон. Желая ви късмет, идете и го намерете!

— Ще се постараям, желяем ти всичко хубаво! Късметът е късмет само ако знаеш как да се възползваш от него. А ние определено знаем!

Иво затвори и се обърна към другите.

— Е, приятели, чухте новините от България, имате ли някакви идеи?

— Ами потегляме към Ниш, какво друго ни остава? Тези, които са го преместили не предполагат, че толкова бързо ще научим къде са го скрили и няма да са особено бдителни, но въпреки всичко нека ги затрудним допълнително! Стаята ни е предплатена и тъй като багажът ни е там, от персонала ще мислят, че я ползваме, но ние повече там няма да се вясваме. Сега само трябва да си приберем микробуса и да пътуваме с него, защото гарите и автогарите може и да са под наблюдение. Дрехи, тоалетни принадлежности и всичко необходимо можем да си купим отвсякъде, няма какво да жалим за вещите си. Но продължавам да се чудя на секретаря, възложи ни задача, а после ни предаде.

— Какво толкова не ти е ясно, типичен политик! Искан да се свърши нещо, а не позволява на изпълнителите да го направят както трябва.

Тримата наеха едно такси и след половин час бяха при колата си, но все още не бързаха да се качват в нея, известно време обикаляха наоколо и се оглеждаха за нещо подозрително. Накрая прецениха, че е безопасно и вкупом се натовариха, а Командо отвори жабката и измъкна от там подробна пътна карта.

— Ние сме тук, а ето къде е Ниш, по магистралата са около 250 километра. Три часа спокойно каране и сме там, а доколкото виждам после до София е много близо, малко над сто километра.

— Там ще наемем хотел в близост до неговия, но бройката ни е лесно разпознаваема, затова ще се регистрира само един от нас. Ще платим за апартамент и после никой от персонала няма да ни задава неудобни въпроси, при тия цени наемателят има право и на гости.

— Това е добра идея, ще я прецизираме по пътя, а сега нека не губим повече време в приказки! Кой ще шофира?

— Все едно, важното е да стигнем. Карай ти, но внимавай, не давай поводи да ни спират!

Командо уверено подкара, джипиесът в колата ги насочи към най-близкия изход от града и скоро подминаха трите високи небостъргача, символи на Белград, качиха се на първокласния път и поеха към новата си дестинация. И магистралата като ЖП релсите бе в отлично състояние, като я сравнеш с българските пътища човек започваше да се чуди всъщност коя от двете държави само преди няколко години е преживяла война и тежки бомбардировки.

Поддържаха равномерно темпо, дори си позволиха веднъж да спрат за кафе и следобед пред тях най-сетне се показаха предградията на големия град.

Пак с помощта на джипиеса се ориентираха за местоположението на „Тами Резиденц“ и няколко пъти го обиколиха, за да добият обща представа, а после според предварителния сценарий Юлий Соколов или иначе казано Робинзон, нае обширен апартамент в съседния хотел.

Двете сгради бяха отдалечени най-много на 300 метра и от терасата на своето жилище те дори и с просто око виждаха какво се случва пред централния вход на „Тами Резиденц“. Ако имаха късмет можеше да се окаже, че тяхната мишена е настанена в стаите откъм близката страна, в такъв случай като нищо можеше случайно да видят и банкера на балкона си, ако той въобще някога се показваше. Всъщност шансовете за това бяха 50 на 50 и математически погледнато тази вероятност бе напълно възможна.

Тримата приятели отново паркираха автомобила си в една съседна уличка и тръгнаха по магазините, за да си купят някои по-необходими за ежедневието вещи и дрехи. Пари имаха достатъчно, досега бяха изхарчили около 2–3 000 евро, а не мислеха и много да се застояват в Ниш. Засега целта им бе извадила късмет, защото ги предадоха и властите я преместиха навреме, но тук везните отново се бяха наклонили в тяхна полза. Те бяха нестандартни, непредвидими и доказано смъртоносни, ако отново не се случеше нещо извънредно, се надяваха, че този път ще успеят.

— Момчета, точно сега имаме нужда от един снайпер, от тази дистанция безпроблемно ще го сваля.

— За съжаление свръзката ни е арестувана и няма кой да ни набави подобно оръжие. Но то може и да не ни потрябва, тези дни ще разузнаем обстановката и ако обстоятелствата разрешават може да го направим и по друг начин.

— Какъвто и да е той все ще ни трябва някакво оръжие или експлозив, никой няма да ни позволи да го доближим и да го умъртвим с голи ръце.

— Ако опрем до експлозива аз ще ти забъркам такава смес, че ще отнесе половината хотел.

— Шегуваш ли се?

— Дори в Интернет можеш да намериш рецепти и повярвай ми, истински са! Знаеш ли, че ако смесиш азотна и сярна киселина, а после прибавиш най-обикновен глицерин, се получава нитроглицерин, вещество с огромна мощ и разрушителна сила. За съжаление той е много нестабилен и има навика да избухва когато си поиска, затова и повечето терористи не го предпочитат. Но ако събереш на едно място обикновен азотен тор, използван в селското стопанство и дизелово гориво, това е друга работа, взривява се единствено от детонатор.

— Този азотен тор не е ли обикновена амониева селитра, навремето по всички стопански дворове я имаше с тонове?

— Точно така! Доколкото знам, преди години така сринаха Световния търговски център в Щатите, само няколко бидона, пълни с тази смес бяха достатъчни.

— Робинзон, наистина ли е толкова просто, та така излиза, че всеки може да създаде експлозив?

— Много е лесно, повярвай ми! Аз мога да създам динамит, нитроамин, пироксилин или тротил, всичките са на основата на азотна киселина и съставките им ги продават в аптеките и в магазините за битова химия.

— А черния барут? За него казват, че е много мощен!

— Глупости, това е възможно най-слабото взривно вещество.

— Как така? Наскоро при един обиск в гараж властите откриха 8 килограма черен барут и един експерт се изказа, че ако това количество се бе взривило, от жилищния блок в близост щяла да остане само една дупка.

— Ако видиш въпросния експерт му препоръчай да си завре купената диплома отзад! Ей заради такива „експерти“ България е на

дъното във всички негативни класации. Може ли нещо, което е изобретено преди векове и се състои от сяр, селитра и дървени въглища да бъде в състояние да срути сграда? И то само осем килограма? Знаеш ли, че черният барут дори не се взривява, ако го запалиш той просто съска и изгаря като пуши ужасно, затова и му казват и димен барут?

— Не споря, просто споделих какво съм чул по новините. В тази област е ясно, че професорът си ти.

— Така си е, аз и за академик съм готов. Ако ви кажа, че навремето един го убихме с въздушната възглавница на автомобила му, сигурно няма да ми повярвате.

— Това пък как стана?

— Сега ще ви разкажа! Преди трийсетина години, когато моя милост още служеше в СОБТ един ярко проявен криминален тъпанар се бе взел насериозно и момчетата му тормозеха и рекетираха дребните собственици на магазини, които тъкмо прохождаха в бизнеса. На няколко пъти го предупредихме, дори веднъж го понатупахме, но той не взе от дума, парите на другите много го влечаха. Беше си купил и нова кола, една от първите с въздушни възглавници, които ако катастрофираш автоматично се надуват и предпазват тялото ти от удар във волана. Отнякъде бях прочел какво предизвиква тази супербърза реакция, трябва да ви кажа, че са нужни само 40 милисекунди, за да се надуе възглавницата, ако стане по-бавно ти ще я превариш и ще си раздробши гръдния кош в кормилото. Оказваше се, че при смесването на две обикновени съставки, натрий и азот, се образува безвреден газ, натриев азид, но той се отделя толкова бързо, че успява мигновено да надуе възглавницата. Една нощ ние отключихме колата му, разглобихме таблото и когато открихме сгънатата възглавница я облепихме с метални гайки, а после свързахме устройството, което я задейства, със стартера. Можехме направо да му сложим и бомба, но той на няколко пъти през деня караше момчетата си да я оглеждат за експлозиви и навярно щяха да я открият.

И така, на сутринта след щателната проверка той се качи в новата си придобивка и когато завъртя ключа, възглавницата се изду и гайките отнесоха предницата на лицето му, навярно последното му възприятие е било доста гадно.

— Почувствал се е като при нокаут.

— И то след удар от Майк Тайсън. После нашите експерти, които изследваха колата се произнесоха, че от огромната скорост, с която се надува възглавницата, гайките са се превърнали в шрапнели, те ще те убият дори да седиш на задната седалка. Можеш да ги замениш със сачми или с пирони, но ефектът ще е същият, това са все едно осколки от ръчна граната. Разказвам ви всичко това, за да разберете, че има много начини да убиеш някого, нужно е само да се добереш до него.

— Ами точно тук е проблемът, него вече сериозно ще го пазят и ако тръгнем да го доближаваме или ще ни арестуват, или направо ще ни застрелят. Явно пак ще стане с някакво далекобойно оръжие, друг начин не виждам.

— В Белград през войната се бях запознал с някои от момчетата на Аркан, но имайки предвид с какво се занимаваха предполагам, че сега повечето от тях или са в затвора или направо в гробищата. И да има някои оцелели се крият от трибунала за военни престъпления и са потънали в такава нелегалност, че е невъзможно човек да ги открие.

— Те с какво биха ни помогнали?

— Най-малкото с някоя снайперова пушка, повечето си падаха по руските „Драгунов“ и все някъде са складирали десетина бройки. Трябва да ви кажа, че руснаците може много-много да не наблягат на красив външен вид, но оръжията им са едни от най-добрите. Помислете си калашника преди колко години е бил изобретен, а все още продължава да е предпочитано оръжие от армиите по целия свят!

— За този автомат оръжейните експерти напоследък имат съмнения, че е изобретен от руснаците, доказателствата сочат, че го е проектирал немецът Шмайзер.

— Може и така да е, това няма да е първата кражба на технологии. Елате да влезем тук, искам да купим някой бинокъл или далекоглед, та от терасата непрекъснато да следим фасадата на „Тами Резиденц“!

Магазинът предлагаше богат избор и те се спряха на един мощен телескоп с триножник „Бушнел“, а за всеки случай избраха и един портативен бинокъл от същата марка. Отново купиха и три уокитокита, техните останаха в белградския хотел с целия им багаж, а такива средства за бърза връзка им бяха крайно необходими. Напазаруваха и някои неща от първа необходимост за себе си и натоварени с покупките се насочиха към своя хотел.

В апартамента първата им работа бе да монтират телескопа на балкона, после Иво си придърпа една табуретка, седна на нея и прилепи око в окуляра.

— Аз съм първа смяна, след час-два нека дойде някой да ме смени!

Отпиваше от кафето си и наблюдаваше предимно входа и терасите на третия етаж, защото от бай Петко бяха научили, че крият банкера някъде там. Една стая особено го привличаше, нейните пердета бяха плътно спуснати, но вратата към балкона бе полуотворена, а точно отгоре ѝ, но на покрива двама човека седяха на рибарски столчета, пушеха и си говореха нещо.

Иво извика двамата си приятели.

— Момчета, виждате ли ония на покрива отсреща? Бас хващам, че са от охраната му, завардили са всички подстъпи.

Робинзон надникна през телескопа.

— Прав си, страх ги е някой да не се спусне с въже. Това трябва да ни подсказе, че той е някъде отдолу, долу-горе под тях. Внимавай и те да не те забележат!

— Има една стая със спуснати пердета. Погледни на третия етаж, някъде по средата е!

— Виждам я, те от време на време се люлеят, значи вътре има някого. Момент, някой излиза!

Командо се втурна и бързо се върна с бинокъла.

— Той е, мамицата му, без никакво съмнение.

Цвятко Славов се бе показал на балкона и гледаше надолу към булеварда, навярно тук се чувстваше в безопасност и спокойно се бе облегал на парапета.

— Браво на бай Петко, виждам, че не ни е подвел! Тоя човек излезе свестен, не ще и дума!

— Е, открихме го! Като го гледам не ми изглежда притеснен, в Белград се озръщаше много повече.

— Той не предполага, че още е в опасност, знае, че сръбските служби му пазят гърба. Но на какво се надява, че още не се е предал, на някоя сделка ли?

— Всеки с много пари се има за недосегаем, да не мислиш, че този е по-различен. Хората са склонни да забравят, когато след десетина години се появи в България едва ли някой ще помни какви ги

е вършил. Сега явно си прави сметката да отпътува нанякъде и да си живее живота, както правят повечето богати бегълци.

— Той и Илия Тодоров си бе направил подобна сметка, но тя се оказа неточна. Направо им се чудя на тия хора, как могат въобще да си помислят, че ще им се размине?

— Е, виждаш, че си го мислят, а на някои наистина им се разминава. Нали чу секретаря, повечето ги знаят къде са се заврели, но със законови методи са безсилни да ги върнат, а такива групи като нашата все още са твърде малко. Просто няма как да стигнем до всички, това е неприятната истина.

— Така си е, ето и банкерът е под носа им, но сърбите не ни го връщат, първо искат самите те добре да го издоят.

— Ще го издоят те, ще го издоят адвокатите му, а накрая навярно и съдиите и въпреки всичко под натиска на общественото мнение пак могат да го осъдят ефективно.

— Не ми се вярва, досега историята не помни такъв случай!

— Има един, спомням си, че преди години един организатор на финансова пирамида полежа в затвора.

— Прав си, сещам се, вкараха го за малко и после излезе да харчи откраднатото на воля! С този, ако се предаде, ще се случи същото.

— Е, нашата работа е да не допуснем това да стане, греховете му трябва да бъдат адекватно наказани, защото нищо чудно някоя като Чаталова да му даде 1–2 години при свободен режим и да си измие ръцете. Кажете сега, имате ли някакви идеи как можем да го убием!

— Ти сам си ни учил, че няма невъзможни неща. Можем да се качим на покрива, да елиминираме охраната и оттам с въже да се спуснем на балкона му, по-точно само един от нас и отсега ви моля това да бъда аз. Вратата му е гостоприемно отворена, ще вляза при него и за 1–2 минути ще му разясня последиците от прекомерната лакомия, която е имал глупостта да прояви. Естествено, това ще е само загуба на време, защото после ще му извия вратлето, но нали и на осъдените се дава право на последна дума.

— Това е възможност, която не бива да отхвърляме и според мен е лесно изпълнима. Има някои неизвестни с вътрешното разположение в хотела и броя на охранителите му, но ако се престорим на туристи ще можем поне малко да разузнаем и по етажите.

— А може и в стаята при него да има хора, нали видяхте колко човека се въртяха около него в Белград! Те при всички случаи са въоръжени и като нищо ще те надупчат още през първите секунди.

— Така е, може би първо трябва да вдигнем шум в коридора, та да ги изкараме от стаята, Робинзон може да забърка някоя гърмяща смес.

— Достатъчно, ученици мои, идеите ви си ги бива, но предполагам, че в оня хотел ще са разположени и много препятствия, които могат да объркат всичко. Нали разбирате, че имаме право само на един опит, ако се провалим ще го скрият толкова надълбоко, че и цяла армия няма да може повече да го открие. Именно в това се състои сега сложността на задачата, издъним ли се, край! Нека да обобщим какво научихме досега! Разбрахме къде е, убедихме се, че на балкона си не е особено бдителен и се чувства в безопасност, освен това не заключва тази врата. Пердетата са спуснати, но те покриват само прозорците, когато вратата е отворена, към вътрешността на стаята зее широк отвор. Ето го нашия шанс, измислете начин как да вкараме нещо смъртоносно вътре и сме успели!

— Един гранатомет би бил идеален, но ако разполагахме с такъв.

— Отгук до там е далеч, дори да го имахме, трудно ще уцелим стаята, но въпреки всичко идеята не е лоша. Командо, ти нещо ще предложиш ли?

— Виждате ли малкото паркче пред хотела му? Ако седнем на някоя пейка там, ще ни бъде много по-лесно да му подхвърлим нещо.

— Точно така, момчета, приближаваме се към разрешаването на проблема с разстоянието. Ясно е, че ще го направим с експлозив, който е моя грижа, остава да измислим как да го вкараме в стаята и да го взривим в точното време.

— Щом ще осигуриш експлозива, можем да купим един по-голям радиоуправляем хеликоптер, да прикрепим взрива към него и чрез пулта за управление да го насочим накъдето искаме.

— Ето това е, сега продават електрически модели, които не вдигат никакъв шум и след малко тренировки на някоя отдалечена поляна и ние ще можем да го подкараме.

Иво се намеси:

— Аз имах такъв навремето, идеята не е лоша, но от опит знам, че те не могат да вдигат товари, просто не са проектирани за това.

Производителите са се постарали да ги направят леки и маневрени и мощността на двигателите им е колкото да носят собственото им тегло. Ето какво ще ви предложи! Спомнете ли си, че наскоро във фермата, по новините гледахме именията, които някои кметове тихомълком са си построили под носа на наивните избирателите и са скрили всичките екстри зад високи зидове? От някаква телевизия се сетили да използват новите технологии и прикрепили камера към едно летателно средство от ново поколение, названието му е дрон. Всъщност то не е толкова ново, американците отдавна ги използват в горещите точки по целия свят да следят вражеските позиции, а напоследък дори пускат бомби и ракети с тях. Хубавото при тях е, че се управляват лесно, освен това имат и по-голям обseg от детските хеликоптерчета, но най-важното им предимство е, че са товароносни, по корпуса можеш да прикачиш различни неща.

— Сещам се за тези уредчета, наскоро на един футболен мач с нещо подобно спуснаха от небето знамето на единия отбор.

— Точно така, почти предизвикаха дипломатически скандал. Онова беше квадракоптер, защото е с четири носещи витла, но има и по-мощни модели с пет перки, които ще вдигнат и тежка камера. Ясно е, че щом носят бомби съществуват и наистина яки модели, но на нас чак такъв не ни трябва, достатъчно ще бъде да вдига 2–3 килограма. Ниш е голям град, в магазините не може да няма от тия летящи апарати и ако потърсим, навярно ще открием.

— Дори съм сигурен, в България на няколко места съм виждал, а и не са толкова скъпи — по 1000–2000 лева са.

— Иво, идеята ти е невероятна, още довечера ще се разходим по специализираните магазини и ще купим един. Ще изберем някой мощен, ако ще да струва и 3000 евро.

— Твоята бомба колко ще тежи?

— Не много, около килограм, но към нея ще прикачим и нещо да я задейства, така, че най-много 2 килограма.

— Предполагам, че с такава тежест няма да е проблем да вдигнем дрона във въздуха, два килограма са нищо. Ще му заредим батериите докрай, а може да олекотим и самата му конструкция, като свалим ненужните части от него. Ти как мислиш да задействаш експлозива?

— Спомняте ли си двамата наркособове, които убихме в Унгарския ресторант в София, при тях използвах джиесем, който задейства зарядите в тръбата под масата. Сега ще е нещо подобно, за друг леснодостъпен дистанционен детонатор не се сещам, а и телефони лесно се намират. Ще ни е нужна и СИМ карта, без нея няма да стане. Ами какво чакаме, хайде да излезем да хапнем нещо и да тръгваме за покупки, защо да си губим времето?

Заради наблюдателите на отсрещния хотел прибраха триножника с телескопа вътре, преоблякоха се с част от новите дрехи и напуснаха хотела. Отпред чакаха десетки таксита и те обясниха на един шофьор какво търсят.

— Ясно, подарък за децата! Качвайте се, ще ви откарам точно където трябва!

Те се натовариха и той насочи колата към гарата, после отби по широк булевард и след половин час спря пред голям магазин, с хиляди реклами по витрините.

— Иво, вие с Командо слезте и купете дрона, а аз ще продължа към някоя железария да търся другите съставки! Нахранете се някъде и после ви чакам в хотела да видим докъде сме стигнали!

Двамата слязоха, а таксито потегли надолу по улицата и скоро се изгуби от погледите им.

Те влязоха в огромното фоайе и учтив продавач ги насочи към щанда, за който го попитаха. Изкачиха се на втория етаж и ахнаха, пред очите им се разкри удивителна гледка. Десетки модели самолетчета, автомобили, катери и вертолети висяха по стените, привързани с корди, а в ъгъла до прозореца прилежно подредени бяха сглобени и 3–4 дрона с настръхнали нагоре перки.

Обясниха на продавача какво търсят и той посочи най-мощния модел, голяма като куфар машина с извънземни форми.

— Погледнете, тук е оказана каква товароносимост има моделът — информира ги той — както виждате пише 5 килограма. Това достатъчно ли е?

— Решил съм с него да поднеса букет рози на гаджето, не вярвам те да тежат чак толкова. Ще го вземем, но не го разглобявайте, само го увийте в хартия!

Ето, най-важната част от плана им бе осигурена, те платиха на касата и докато продавачът опаковаше дрона, слязоха на първия етаж

да купят сандвичи.

Изядоха ги с по една кока-кола, взеха си покупката и хванаха такси обратно към хотела.

Внимателно пренесоха пакета в апартамента, разопаковаха го и включиха акумулаторната батерия да се зарежда. Робинзон още никакъв го нямаше и Иво се зачете в упътването, което, дори и на сръбски бе достатъчно разбираемо.

— Командо, оказва се, че само с тия две лостчета можем да го управляваме и има почти километър обхват, това е предостатъчно за нашия замисъл.

— При тази цена, която платихме, не се учудвам, че е с такива екстри. Ако и спецификациите са верни, може и да успеем.

— Пише пет килограма, но и с три да лети пак са ни достатъчни, навярно Робинзон ще успее да се вмести в тези изисквания.

— Доколкото го познавам, ще се вмести.

Тъкмо каза това и третият им приятел усмихнат почука и влезе в стаята при тях. Носеше два пакета, опаковани в амбалажна хартия, които внимателно остави на масата.

— Готово, почти съм готов, остава само телефона.

— Какво взе?

— Сега ще видите, нека да разопаковам! Охо, каква е тази извънземна джаджа на дивана?

— Това е прословутият дрон, който избрахме с Иво, надявам се той да бъде последното нещо, което Попвасилев ще види в живота си. Виж, тук пише, че може да вдига до пет килограма!

— Та аз тогава и лимонка мога да закача за него, какво съм тръгнал да се притеснявам?

— В чужда страна граната трудно ще намериш.

— Шегувам се, а и тя няма да ни свърши работа. Нея с телефона няма как да я задействаме, защото взривателят ѝ е механичен, там един ударник удря капсул-детонатора. Аз ще използвам искра от батерията на телефона, която сама по себе си не може да взриви тротила в лимонката, затова съм измислил нещо друго. Всъщност точното название е нападателна граната РГ-42, а не лимонка, но заради специфичния ѝ вид повечето хора я наричат така.

Той разопакова двата пакета и от първия извади малка картонена кутийка.

— Това са капсули за строителен пистолет „Хилти“, използват ги да пробиват бетона и в дупките да вкарват дюбели. Вижте колко са малки, а притежават невероятна мощ — по седем конски сили са!

— Колко бройки си взел?

— Десет, но за нашите нужди и те са много. Не се подвеждайте по размера им, пълни са с пентрит, а това е супер мощен експлозив. Нали си представяте здравината на армирания бетон, само един капсул прави в него дупка, колкото за анкерен болт. У нас, когато взривяват скали използват много по-слабо вещество, амонит или амонал, а това е десетки пъти по-мощно.

— Повярвахме ти, а как ще направиш самата бомба?

— Това тук пък са две най-обикновени пиратки, с които отбелязваме Нова година, тях ще ползвам за електродетонатори.

— Чувал съм, че детонаторите са със специфичен химичен състав, пиратките ще свършат ли работа?

— По принцип си прав, за да накараш да гръмне един експлозив ти е нужен оловен азид, който е рядка стока. В оригиналните електродетонатори има точно по половин грам от това вещество, но като количество то е достатъчно, за да детонира целия заряд. Но там се изисква и мощен ток, обикновено от два до десет ампера, за да се запали азида. Тук самите производители на „Хилти“ са решили проблема, като още при сглобяването на капсула са насипали по дъното му леснозапалимо вещество, което се взривява дори при удар. Така, че задачата на пиратките ще бъде лесна, когато гръмнат те само ще задействат това вещество. И понеже вече ви разказах за оная смъртоносна въздушна възглавница в автомобила на мутрата, реших за осколки да използвам отново стоманени гайки, защото оловните сачми са прекалено тежки. Можеше и топчета от лагери, но в магазина не предлагаха и аз зложих на гайките.

— А как ще предизвикаш взрива?

— С телефон, нали ви казах! Просто ще отведа от батерията му две тънки жички, които ще свържа, та като звънна те да направят късо, да се нагреят и да запалят пиратките, които от своя страна ще детонират капсулите „Хилти“. Всъщност гледайте, още сега ще сглобя всичко, защото докато не запалим пиратките всичко е напълно безопасно!

Той уви двете пиратки с тиксо, като остави гола само частта им, от която се палеха. Отвори секундното лепило и един по един намазваше капсулите по задната част, а после ги залепяше върху тиксото. Върху пиратките се образуваха три реда по три капсула, а последния той залепи на върха. Изчака няколко минути за да може лепилото да засъхне напълно и отново с тиксото уви няколко пъти целия фишек. После изсипа гайките на масата и подобно на капсулите започна да ги лепи на редове като най-външен слой, понеже те бяха много на брой се позабави повече, но накрая приключи и с това. Получи се предмет, наподобяващ малък дезодорант, който той внимателно уви с тоалетна хартия и отмахна настрани.

— Готово, момчета, остава само телефонът, но него ще го купим утре. Всъщност ще вземем два, от единия ще звъним, а другият ще приема сигнала.

— Можем да звъннем и от нашите, не вярвам след такъв взрив да остане нещо от СИМ картата, че по него да разчетат входящия номер.

— А я си представи, че нещо не сработи и СИМ картата остане непокътната, тогава разследващите веднага ще разберат от кой номер е дошло позвъняването. Не, че това е толкова важно, но нека си вържем гащите! Освен това на нас ни трябва и по-бърза връзка, а между два мобилни телефона това е постоянна величина, докато между мобилен и сателитен минава много и винаги различно време.

— Искаш да кажеш, че ние предварително ще знаем колко точно време е нужно за връзката между двата телефона?

— Точно така, утре като ги купим, няколко пъти ще засечем времето за осъществяване на връзка между тях и после така ще управляваме дрона, че експлозията да се осъществи точно когато той влети в стаята.

— Значи седим долу в паркчето и чакаме банкерът да се покаже на балкона, за да се уверим, че е в стаята си. Дронът ще е в готовност и ще излети още когато той обърне гръб, така, че до десетина секунди ще е вече горе. Аз предварително ще съм набрал номера на джиесема, прикрепен към дрона, ще остава само да изпратя сигнала. И така, той влиза в стаята си, а няколко секунди след него влита и убиецът му, малко преди това аз ще съм натиснал зелената слушалка. Отвътре ще се чуе едно мощно, но приглушено БУМ и това ще е сигналът за нас,

че трябва бързо да се изнасяме, защото после полицията ще блокира района.

— В общи линии такъв е планът. Мощният експлозив ще го изпари, навярно ще останат само кървави точки по тапетите.

— Умееш да се изказваш образно, но дори мощта на взривното вещество да не е чак толкова голяма, главна роля ще изиграят гайките.

— А какво ще стане ако нещо се обърка, например той да затвори балконската врата след себе си?

— Тогава просто няма да взривяваме, устройството ще направи една обиколка по въздуха и ще се върне обратно при нас. Не забравяй, че то се задейства единствено от телефон!

— Да, този сценарий е изпитан, може и да се получи!

— Пак има някои неизвестни, но за момента е най-доброто, което можем да предприемем. Наистина, най-лесния вариант щеше да е със снайпера, но ние не сме в родината, та да задвижим връзките си. И да намерим нещо от някой бандит трябва да ходим да го прострелваме, да му заглушаваме звука и става дълга и широка, докато се натуткаме, погледнеш банкерчето избягало отново!

— Не забравяй, че тези шрапнели ще пометат всичко живо в стаята, в такова тясно пространство присъстващите там ще станат на кайма!

— Ако въобще има някой външен, той ще е от личната му охрана, а предвид огромните си заплати тези хора са си поели риска. Като са се наели да пазят такъв престъпник си е за тяхна сметка, щом това не е в противоречие с принципите им. Аз винаги съм се чудел на такива индивиди, които охраняват отрепки, вярно е, че става дума за пари, но лично аз никога не бих го направил. Ако отида да вардя някой подобен, то ще бъде за да се приближа достатъчно до него и в подходящия момент да му извия врата. Но пък може и в стаята да е само той, другите да са пред вратата от външната страна и да имат късмет.

— Прав си, защо ли се притеснявам за тия ренегати? Значи какво решаваме?

— Утре е ден за тренировки, някой от вас трябва да подкара тази машинария! Ще купим и телефоните, единият е нужно да го преработя. После вечерта сглобяваме всичко и на другия ден заемаме една пейка в парка под балкона му, а там ще чакаме той да се покаже.

— Как ще се измъкваме?

— По най-бързия начин подкарваме с нашия автомобил към границата с България, нали казахте, че до София са стотина километра. На километър-два преди бариерата го зарязваме и минаваме полосата пеша през полето, там никой не охранява сериозно. Стигнем ли на наша територия ще седнем някъде и ще решим какво да правим, но там поне няма цялата полиция да е по петите ни. Ако трябва ще се направим на луди и ще се приберем във фермата при бай Петко, все едно не сме разбрали за заверата на секретаря. А можем и въобще да не се показваме, паспортите са в нас, имаме и останали пари, а на остров Мавриций банковите ни сметки са пълни. Ако се покрием някъде за седмица-две ще организираме някакъв транспорт към Турция или към Гърция и оттам вече като обикновени туристи ще поемем към Индийския океан.

— Звучи добре, мисля си, че можем временно да се скрием в твоята пещера.

— Може и там, за нея никой освен нас не знае, а тъкмо ще си взема и кучето.

— По-добре засега го остави, на границите изискват ветеринарни документи, а ние няма да имаме чак толкова време. Нека веднъж да се настаним на нашето островче и тогава ще задействаме нещата с кучето, и без това ще каним някои хора от България, които могат да го доведат.

— Така да бъде, хайде сега да лягаме, че утре е важен ден, а после не се знае накъде ще ни завее вятърът.

Нощта бързо настъпи и въпреки постоянния шум от колите навън те успяха за няколко часа да поспят, но заради предстоящата задача станаха рано-рано и в 6 часа Иво отиде да докара микробуса пред хотела.

Командо и Робинзон също слязоха, като носеха внимателно увития в хартия дрон.

Натовариха се в колата и подкараха към края на града, където около брега на река Нишава се бяха образували десетки широки пространства, използвани от хората за почивка. Скоро откриха каквото търсеха, една поляна с големината на стадион се появи насреща им, автомобилът им отби от пътя и бавно навлезе в нея. Опънаха на земята едно одеяло, та да изглежда сякаш си правят пикник и свалиха

летателния апарат на земята. И тримата се бяха запознали с инструкциите за управление и искаха да опитат, затова Робинзон като най-старши пръв грабна дистанционното. Уредът оживя и неуверено се издигна на 2–3 метра от земята, а после, подчинявайки се на командите започна да прави плавни кръгове във въздуха. Нощес бяха заредили батерията и имаха достатъчно ток за няколко часа полет, затова не пестяха усилията си.

Когато и тримата усвоиха основните умения завързаха един тежък камък под перките и подложиха машинката на нови изпитания с резки завои и други маневри, но и тогава дронът се държеше чудесно във въздуха, издигаше се и кацаше без никакво затруднение.

По обед решиха, че са готови, вече всеки от тях можеше да го прекара през клоните на високата топола в далечината, а после и през чатала, образуван в короната на една плачеща върба.

— Момчета, прибирайте го, стига сме измъчвали това чудо! Хайде да поемаме към хотела, а мен ще ме оставите някъде по центъра да купя телефоните. Като се качите в апартамента веднага включете батерията да се зарежда, за утре ни е нужна пълна мощност!

Подкараха микробуса, на един кръстопът той слезе, а те продължиха към хотела. Отново паркираха на далечната уличка, купиха пълен пакет със сандвичи и с дрона под мишница се прибраха в убежището си.

Още във фермата спецове ги бяха обучили да разпознават дали някой ги следи и двамата често проверяваха имат ли опашка, но засега всичко беше спокойно, хората наоколо ги вземаха за добродушни туристи на средна възраст, накупили подаръци за внучетата.

Горе включиха батерията в контакта, изнесоха по една табуретка на терасата и седнаха да хапнат по някой сандвич, докато чакаха третия член на групата. От време на време виждаха как Славов се показва на балкона си, пуши по една цигара и отново се прибира, явно голямо шубе го гонеше. Засега нищо необичайно. За да не излизат повече навън по улиците и да рискуват някой да ги разпознае, се бяха запасили с повече храна, а хладилничето на апартамента им редовно бе зареждано с бира и с кока-кола. Имаше и прилежно подредени малки бутилчици с твърд алкохол, но им предстоеше толкова сложна и рискована задача, че никой от тях дори не помисляше да замъглява разума си.

След час-два се прибра и Робинзон и тръсна две шарени кутии на масата.

— Оказва се, че да се сдобиеш със СИМ карта тук е много полесно, отколкото при нас. Никой не ти иска лични данни, нито сключваш договори, просто си купуваш карта с колкото желаеш минути в нея.

— Какви са тези телефони?

— Някакви за еднократна употреба, изговаряш минутите и ги изхвърляш. Пластмасови са и са леки, а на това държах най-много. Оставете ме сега да поработя върху единия, а вие включете и техните батерии да се зареждат, но първо искам да засечем колко време е нужно за да осъществят връзка помежду си!

Изпробвах и двата, но колкото и пъти да ги прозвънявах винаги минаваше почти едно и също време — между 5 и 6 секунди докато се свържат, нито повече, нито по-малко. После той изключи и набързо разглоби единия телефон, след това свърза две дълги жички към клемите за батерията, та ако тя подаде ток към дисплея, автоматично подаваше и към жичките. Накрая заголи двата им края и ги съедини, а после вече сдвоения край здраво уви около запалимата част на пиратките и я пристегна с тиксо.

— Ето, готов съм, остава само да прикачим адската машина към корпуса на дрона.

— Как мислиш да го направиш?

— Тиксотото е идеално за целта, здраво и сигурно е, само трябва да внимавам да не облепя антенката, че ще намалая маневреността на изстребителя си.

— Тогава хапни нещо и ела на терасата да преговорим утре как ще процедираме!

— Нашият човек днес показвал ли се е?

— По обед беше особено активен, през двайсетина минути излиза и пуши цигара след цигара.

— Нервен е и би трябвало, сигурно вече си задава въпроса дали си е струвало да мами толкова хора. Пари, пари, но има няколко поговорки, описващи дадената ситуация — „Къща не прегръща“, „Парите не са всичко“, а и доста други, описващи положението му, като нямаш спокойствие и постоянно си нащрек това не е живот, според мен е една дълга агония. А щом казвате, че по обед е излизал

най-често ще използваме тази информация за утре, още в 11 часа ще заемем някоя удобна пейка в парка отсреща.

— С този дрон ще привлечем нежелани погледи, може да се скупчат и деца.

— Отчитам го, но няма как. Ще държим уреда до последно увит с хартия, вадим го когато решим да действаме. Дано в определения ден да не го заведат някъде, че да се свършва, време е и ние да уреждаме живота си!

— Ако не е утре, ще е вдругиден или по-късно, вече сме се заели и все някога ще стане. И така, и така ще бягаме от България, нека поне да напуснем сцената с гръм и трясък!

— Знаете ли какво, решил съм да не закачаме секретаря. След време, може да мине и година, ще му изпратим номера на някоя наша банкова сметка и учтиво ще го помолим да ни преведе парите от наградата, няколко милиона в повече няма да са ни излишни.

— Ти пък, няколко милиона, те стотина хиляди да преведат пак ще е добре.

— Нали още в началото на обучението чу колко е премията, само от някакъв естраден певец и от бивш министър са дарени почти два милиона, а от по-дребни измамници вложители още около три. Тези хора са си изгубили спестяванията и толкова са му набрали, че са основали фонд, който да финансира издирването му. Ако го взривим, ние ще сме основните претенденти за наградата и аз не мисля да се отказваме от нея.

— А ако секретарят откаже?

— Тогава ще се наложи отново да отскочим до България и да му потърсим сметка, но той е здравомислещ човек и не би рискувал живота си заради някакви пари, а те по принцип не са и негови. Всъщност той няма да загуби нищо.

— Прав си, психологията на мошеника, той винаги избира кое е по-малкото зло. Но да, виждайки какво се случи с Илия Тодоров, а после, дай Боже и с банкера, той няма да посмее да ни прави въртели, би тряб'ало животът да му е по-мил от парите.

— В такъв случай най-добре ще е да не се връщаме във фермата, а да се скрием някъде и да започнем да работим по плана на бягството ни. Щом на влизане в България няма да пресечем легално границата,

значи никой няма да знае, че сме се върнали и много-много няма да ни търсят.

— Нали и преди ви казах, най-сигурното място си остава твоята пещера. Мислех си и за апартамента на Валди в София, но него секретарят вече може да го е надушил и да го наблюдават.

— Тъкмо ще се завъртим по нашия край, та да си нагледаме имотите, да ви кажа Балкана и планините започнаха да ми липсват.

— И на мен, ненапразно казват, че носталгията е могъщо чувство. Дори се чудя като отидем на нашия остров дали по-късно няма да съжаляваме, че сме напуснали родината.

— А имаме ли избор! Ако останем в България вечно ще сме зависими от някой, нали не мислите, че толкова лесно ще ни подарят свободата! Държавната машина е страшно нещо, решат ли, могат да ни смажат.

— Напоследък все си мисля и за измъкването, въпреки че вече имаме паспорти хич няма да ни е лесно с преминаването на границите.

— Аз предлагам като за начало да отпътуваме за някоя съседна държава и вече оттам да поемаме към Сейшелите. Ако усетим, че по граничните пунктове се ослушват за нас, можем да преминем браздата и през горите, през годините все сме придобили някакви умения. Робинзон, кога окончателно ще сглобиш адската си машина?

— И утре сутринта мога, щом ще го чакаме около 11 часа ще имам достатъчно време. Преди това ще си стегнем багажа и ще го натоварим в микробуса, ще се заредим и с един пакет сандвичи, защото не се знае какво ни чака. Но ако всичко се развие по план предполагам, че в късния следобед ще сме на българска територия, а там, колкото и да ми е неприятно може да се наложи да откраднем нечия кола. Не забравяйте, че от границата до Х. са стотици километри, а с влак или с автобус е рисковано да пътуваме, в такива превозни средства винаги съм се чувствал като в капан. Но измъкването ще е вече като план Б, сега най-добре е да се съсредоточим върху Славов!

— Тогава ще задигнем някой небиец на очи автомобил и ще се придвижим с него, а после по някакъв начин ще овъзмездим собственика. Хайде сега да лягаме, че утре е важен ден, а и не се знае кога след това отново ще видим легло! Предлагам ви да станем по-

рано и да си стегнем багажа, а докато вие го пренасяте в микробуса аз ще сглобя окончателно бомбата!

— Както кажеш, но ако ме питаш мога цяла нощ да бъдувам, под таква напрежение съм.

— Тогава хвърляй по един поглед през прозореца докато ти се приспи, а после ме събуди да те сменя!

— Окей, ще си приготвя едно кафе и ще го пия зад пердетата, на вас желая лека нощ!

* * *

Нощта премина тихо и спокойно, навън се чуваше само шумът на преминаващите автомобили, които след полунощ значително оредяха и настъпи едно относително затишие. Все пак, за тяхната собствена безопасност и тримата се изредиха да дежурят и да наблюдават входа на хотела, но явно полицейските шефове разчитаха, че новото местонахождение на Славов все още е тайна и не предполагаха, че преследвачите му са така близо до него.

Освен няколко линейки, прелетели с включени сирени навън, животът си продължаваше постарому и тримата успяха добре да починат.

Когато съмна Иво ги разбуди и след няколко минути всички се бяха събрали около масичката в хола, отпивайки от прясно свареното кафе.

Първ приключи Робинзон и стана, за да приведе дрона в бойна готовност. Той изпъна завивката на леглото, в което току-що бе нощувал и внимателно пренесе летателния апарат на него. Всичките батерии, които щяха да са им нужни, цяла нощ се бяха зареждали и той започна първо да активира телефоните, но след като сложи СИМ картите и батериите, остави този, който щеше да взриви експлозива изключен, а после с тиксо още няколко пъти го уви около фишека, от който зависеше всичко. Накрая пристегна целия пакет към корпуса на дрона, като остави открито само копчето за активиране на телефона.

— Ще го включа едва преди операцията, в противен случай ако някой по погрешка набере този номер ще взриви нас.

— Забелязвам, че антенката за радиоуправлението едва се вижда, защо не я удължиш с някакво тънко кабелче?

— Всяка антена е създадена да улавя определена дължина на вълната, ако променя нещо дори с милиметър, ще влоша нещата. Радиовълните имат свойството да преминават почти през всичко, не виждам как малко тиксо може да им попречи.

— Значи вече си готов?

— Да, с бомбата приключих, започвам да си събирам багажа.

— Хапни първо нещо, излезем ли веднъж навън няма да ни е доядене! Има цяла торба със сандвичи, докато ти закусваш аз ще разглобя и ще прибера телескопа в кутията.

— Трябва преди тръгване да избършем всички повърхности с кърпа, добре е да разтворим малко белина във вода! Нали не искаме после да намерят отпечатъците ни и да ги вкарат в системата, че след това цял живот да сме нащрек, да не говорим, че влезем ли в масивите на Интерпол вече и до летище не можем да припарим.

— Не се притеснявай, всичко ще унищожим! Ти своята я свърши, а остави на нас да се погрижим за останалото!

— В сифоните и каналите има наши косми, тях също ги почистете!

— Ясно, шефе, и това ще свършим! На тръгване и там ще излеем някакъв силен препарат, а после ще повтора и с вряла вода.

— Точно така, нека си вържем гащите, вече толкова врагове сме си създали, остава и Интерпол да ни подгонят!

Тримата си събраха багажа, пакетираха отново дрона с амбалажната хартия и се заеха с почистването. Време имаха предостатъчно и се постараха нищо да не пропуснат. Накрая заключиха апартамента и повикаха асансьора да ги свали надолу.

— Сега ще съобщим, че напускаме, нищо, че сме си предплатили! Ще стане много добре ако още преди обед настанят в нашите стаи други хора, така следите ни съвсем ще се заличат. Командо, докато Иво връща ключовете иди и докарай колата отпред, нека качим всичко в нея!

Асансьорът дойде и всички се спуснаха към рецепцията, а докато оправяха документацията, Командо паркира микробуса пред входа.

Натовариха багажа си и отпътуваха, но не стигнаха далеч. Завъртяха се по съседните улички и отново спряха в една съседна на

хотела пряка, та после бързо да се доберат дотам.

— Момчета — заговори Робинзон — все още сме дегизирани и това, че на рецепцията ни поогледаха не е голям проблем, тук ежедневно минават стотици посетители и няма да могат точно да ни опишат. Искам когато свършим работата с банкера, може да е днес, утре или вдругиден, но веднага трябва да променим външността си, ще върнем стария си облик. Тук в чантата е препаратът, който ни дадоха фризьорките, а имаме и две големи туби с минерална вода, вярвам, че безпроблемно ще отмием тези разцветки. Виждам, че вече е десет часа, хайде да заемем местата си в паркчето и да чакаме нашата цел да се покаже! Командо, заключи добре вратите и включи алармата, не искам после заради някой автокрадец да се чудим с какво ще стигнем до границата!

Преговориха си отново нещата, оправиха външния си вид и слязоха от микробуса, отсреща им, на 200–300 метра се виждаше хотелът на човека, заради който рискуваха толкова много.

Иво нежно бе прегърнал дрона и го носеше внимателно като малко дете, в малкия пакет, прикрепен към корпуса имаше достатъчно взривна мощ, че да затрие и тримата, ако не дай Боже, експлодираше преждевременно.

Без да бързат се сляха с множеството и след няколко минути бяха в паркчето, а там скоро си намериха и подходяща пейка, точно под балкона на Славов. Робинзон извади дистанционното и го подаде на Командо, а на Иво връчи телефонът, който трябваше да задейства експлозива.

— Командо, ти ще управляваш устройството, но ще ме слушаш какво ти говоря, не искам самоинициативи! Чакаме го да се покаже и го следим, а тръгне ли да влиза, ти ще си на ход. Вдигаш дрона вертикално нагоре и като се изравниш с балкона му, го засилваш към вратата! Няколко дни наблюдаваме стаята му и на всички е ясно какво точно е разположението там, това, че оттук нямаме пряка видимост не е фатално. Той дори да затвори вратата към терасата нашия бомбардировач от самата си тежест пак ще счупи прозореца и ще се озове вътре, така, че се отпусни! Иво, знаем, че на телефона ще му трябват 5–6 секунди, докато приеме сигнала, затова, когато Командо изравни дрона с етажа, натискай копчето! Имате ли въпроси?

— Не, шефе, но разчитаме на теб ако изникне нещо непредвидено веднага да ни информираш!

— Аз ще координирам нещата, не се притеснявайте! Освен това искам да се оглеждам за евентуални пречки, за полицаи и за още куп неща, които могат да възникнат. Слушайте ме и ще видите, че ще се справим!

Те си удариха ръцете, а Иво внимателно остави дрона на земята, но все още покрит с хартията, не искаха излишно да привличат погледите на редките минувачи, а Робинзон приклепна до него и с копчето включи телефона, който изписука и се активира.

— Иво, въведи този номер и го запамети, той ще задейства моята адска машина. Сега ни остава само да чакаме, ако няма никакви промени, Славов все някога трябва да се покаже на балкона.

Те се облегнаха назад, досущ трима туристи, седнали в парка да починат преди неизбежните обиколки по музеите и магазините. Единият стискаше дистанционното, другият здраво държеше телефона, а Робинзон зорко следеше обстановката наоколо. Всичко беше планирано, подходът бе намерен и ако някое случайно обстоятелство не провалеше замисъла им, работата можеше и да стане.

По едно време всички е напрегнаха, Цвятко Славов се бе показал на балкона и жадно дърпаше от цигарата си.

— Командо, бъди готов, тръгне ли да се прибира, вдигай тази джаджа, аз ще ти дам знак!

За да не уплашат целта си те не искаха да вирят глави постоянно нагоре, играеха си ролите на обикновени граждани, почиващи на пейката и само от време на време хвърляха по един поглед по етажите. Колкото и да бяха свикнали с подобни задачи, сега и на тримата сърцата бясно помпаха кръв, а нивото на адреналина бе хвъркнало до небесата, дотолкова напрежението се бе покачило.

Най-после банкерът допуши цигарата си и типично по нашенски метна фаса през парапета, сетне се врътна и изчезна навътре.

Иво отметна хартията от дрона, а Командо задейства електромоторите, перките бързо се завъртяха и след миг апаратът бе във въздуха. Отначало се заклатушка малко неуверено, но бързо се стабилизира и за 2–3 секунди бе на нивото на етажа. Иво с поглед следеше ситуацията и тъкмо щеше вече да задейства телефона, когато

от покрива на хотела се показва главата на единия охранител и започна да оглежда улицата долу.

— Командо, отбой, отбой — зашепна Робинзон — скрий дрона на долната тераса! Отгоре пазачите му гледат, сега не бива да продължаваме!

Летателният апарат бавно се снижи с 2–3 метра и се притаи под козирката на долния балкон, а тримата шумно въздъхнаха, защото маневрата не бе от най-лесните.

Гардът горе най-сетне реши, че достатъчно се е застоял на ръба и на свой ред изчезна от полезрението им, тогава Командо попита:

— Какво ще кажете, да го приземя ли или още сега да го забивам в стъклата на горния етаж?

— Засега го снижи, много време мина и нашата мишена може да е напуснала стаята! Ще изчакаме следващото му излизане и тогава ще опитаме отново.

Дронът плавно се сниши и послушно кацна на мястото си, а Иво бързо го покри.

— Ех, почти я бяхме свършили, откъде се взе този пазач?

— Нали още първия ден видяхме, че го вардят и от покрива, сега просто единият от тях е тръгнал да се поразтъпче. Наистина бяхме почти приключили, но какво да се прави, в живота не всичко се подрежда както го искаме. Командо, браво, добре се справи, ако бях аз можеше и да го разбия в стената!

— Добре, че потренирахме, наистина се оказах в сложна ситуация. Сега имаме право на втори опит, все още нищо не е загубено!

— Извадихме голям късмет, че моторите са толкова тихи, ако бяха с вътрешно горене можеха и да ги чуят.

Те отново зачакаха, много мисии се бяха проваляли в последния момент и тази дребна неудача им напомни, че не бива да се отпускат дори и за миг. От наблюденията си бяха установили, че банкерът по това време е особено активен и знаеха, че скоро той пак ще излезе да пуши, затова не се притесняваха особено. Отново възвърнаха предишния си вид на отегчени граждани и се отпуснаха на пейката, очаквайки поредната възможност.

Минаха петнайсет минути, после двацет и те тъкмо се зачудиха дали той все пак не е усетил опасността, когато добре познатият им

силует отново се открие над тях. Този път нямаше нужда от приказки, тримата току-що бяха направили генералната си репетиция и знаеха какво предстои. Времето сякаш спря, толкова бавно се нижеха секундите. Най-накрая Славов реши да се прибира и след едно последно дръпване изчезна от ползрението им.

Дронът мигновено се устреми право нагоре, изравни се с парапета и Командо погледна към Робинзон, който му кимна.

— Давай, момче, Иво, задействай телефона!

Бащата на Деница натисна копчето, обозначено със зелена слушалка и започна да отброява наум, а Командо изви лостчето за управление максимално напред.

Машината се стрелна в посока вратата на балкона и се изгуби от погледите им, но тъй като не се чу шум от счупени стъкла те предположиха, че е било отворено.

За да не губят излишно време станаха от пейката и Иво тъкмо се навеждаше да вземе от земята хартията, покриваща досега дрона, когато отгоре се разнесе мощен тътен. Сега вече стъклата се пръснаха и като шрапнели се посипаха по минувачите долу, а пердетата на стаята се подпалиха. Още две-три стъкла от сградата отсреща се счупиха, навярно част от гайките, прикрепени върху експлозива бяха достигнали чак дотам.

Нашите хора, които единствени знаеха какво се случва в действителност, бързо се изнесоха на безопасно разстояние от падащите отломки и вече по-спокойно започнаха да се придвижват към колата, защото полицията щеше да пристигне всеки момент.

Бе време за план Б!

Хората около тях кресяха и сочеха нагоре към горящата стая, но там освен огън и дим друго не се виждаше. На тях им бе ясно, че ако Славов е бил в стаята си той неминуемо е загинал, от пораженията наоколо съдеха, че бомбата, въпреки малките си размери е била изключително мощна.

Вече виждаха микробуса отсреща, още петдесетина метра и щяха да са в безопасност. Бавно извървяха оставащото разстояние и спокойно се качиха вътре, от местата си видяха как първите полицейски коли пристигат пред хотела. Служителите в тях не подозираха кой е бил взривен, от Белград едва ли бяха сметнали за

необходимо да ги уведомяват кого са скрили в стаята и сега подхождаха съвсем рутинно, като след всеки подобен случай.

— Командо, подкарвай, но бавно, нека не привличаме излишно внимание!

Колата се отдели от тротоара и едва избегна една пожарна, която с включени лампи премина покрай тях.

— Иво, изчисти боята от косата си и смени Командо на волана, до десетина минути трябва да сме напуснали Ниш!

През изминалите дни и тримата бяха разучавали пътните карти и знаеха пътищата наизуст, затова, когато отминаха градската част, скоростта им видимо се увеличи. До София бяха 150 километра, но до граничния пункт много по-малко и те се надяваха до два-три часа да са вече на територията на България.

Всъщност не знаеха със сигурност дали са свършили работата, все пак може банкерът точно в този момент да е бил в тоалетната или пък в коридора, но време за повече опити нямаха, а и никога повече нямаше да имат. Ако случайно оцелееше, този човек вече щеше да се покрие толкова надълбоко, че навярно и съпругата му нямаше да знае къде е, страхът за животеца му щеше да го държи в постоянен стрес. Той имаше достатъчно откраднати пари и след 2–3 пластични операции щеше да е неузнаваем, поредният невъзвращенец, сврял се в някоя островна държавица.

— Шефе, какъв беше този пентрит, ти още малко и щеше да разрушиш целия хотел!

— Да, престарал съм се, но нали търсехме ефективност. Още когато купувах капсулите прецених, че 6–7 ще са достатъчни, но реших да се презастраховам, откъде да знам къде са произведени? Както и да е, всички хотели са застраховани и ще им покрият разходите, но банкера няма кой да го съживи. Командо, колко километра остават до границата?

— Десетина-петнайсет, не повече.

— Тогава отбий накъде, но на разрешено място, налага се да зарежем микробуса! Ще избършем всички отпечатъци и тръгваме пеш, за нас това е все едно разходка.

— Виж, тук има една затворена бензиностанция, ще спра зад нея!

— Идеално, може с дни да не открият колата. Този телескоп вече също е излишен, изхвърлете го в някой контейнер! Сателитните телефони също!

— Щом казваш! Оставаме с по една лека чанта, така можем и сто километра да изминем.

— Паспорти, пари и здрави обувки, това ни трябва сега. Знаете ли, като ви гледам със старите прически чак не мога да ви позная, дотолкова свикнах с предишния ви вид.

— И ти си съвсем друг, виж се в огледалото!

— Това е добре, вече няма да отговаряме на ничие описание! Но трябва да побързаме и да преминем границата, до довечера ще информират секретаря какво се е случило с банкера и той ще нареди да затегнат контрола!

Командо мушна автомобила до служебния вход на сградата и докато те се суетяха навън с багажа, той старателно избърса волана, дръжките и почти всички повърхности в купето, за които се сети. После слезе и заключи, а ключът метна в близките храсти.

— Ако сте готови можем да тръгваме!

— Чакай само да определя посоката, че да се движим направо, няма нужда да заобикаляме!

Робинзон разгъна една миниатюрна карта и с помощта на компаса в часовника си определи точно накъде ще вървят, после начерта една почти права линия, съединяваща двете съседни държави.

— Така като гледам сме близо, до час ще сме в България. Все пак, ако нещо се случи и ни разделят ще се търсим в моята пещера, там ще е сборният ни пункт. Заредил съм с достатъчно консервирана храна, потока с водата тече отпред и практически човек може да изкара и половин година без да се показва. Това е в случай че нещо се обърка, а ако всичко е наред, ще се придвижваме в пакет. Иво, изхвърли в оня контейнер далекогледа и да потегляме! Остава ни едно последно и много важно нещо, трябва да изчезнем от полезрението на всички, за нас повече нищо не бива да се чува!

— Има една стара приказка, че историята се повтаря и ние се озовахме точно в нея.

— В какъв смисъл?

— В България обрахме парите на бандитите и те ни подгониха, тук настъпихме нечии други интереси и отново се налага да бягаме.

— Така е, мафията не обича някой да изкарва наяве кирливите й ризи.

Групичката им пое пешком към границата отначало покрай шосето, но заради натоварения трафик и многото любопитни очи решиха да се отклонят малко и отбиха в крайпътните ниви, сега пак следваха посоката, но на стотина метра от магистралата. Придвижваха се бързо, почти в тръс, но тренираните им мускули поемаха натоварването без всякаква умора. Набелязваха си някой хълм в далечината и следваха посоката, когато пристигнеха, избираха следващата точка и така километрите неусетно се стопяваха. Спряха само веднъж, за да хапнат по 2–3 сандвича, пийнаха вода и Робинзон отново провери картата.

— След няма и километър е границата, по моите изчисления ще я прекосим южно от Калотина, но близо до бариерата, затова бъдете по-внимателни! Не очаквам патрули, но все пак нека да сме нащрек!

— Със Сърбия сме в добри отношения, не вярвам да са чак толкова старателни, а и ние бяхме толкова бързи дотук, че по граничните пунктове едва ли още са получили заповед да бъдат бдителни. Нашите също ще са в най-ниската степен на готовност, едва ли секретарят е уведомен какво се е случило със Славов, та да ги вдигне по тревога. След двайсетина минути ще сме оттатък и поне от сърбите няма да се безпокоим, а навлезем ли във вътрешността на България ще откраднем и някоя кола.

Така и стана! Превалиха хълма и пред очите им се ширна родната територия, тук-там в далечината виждаха махали и малки селца, които им бяха като ориентир.

Забързаха темпото още повече, вече не се притесняваха от граничари и заложиха на скорост, за сметка на вниманието. След час навлязоха поне на десет километра във вътрешността и се озоваха в покрайнините на малко градче, на табелата пишеше, че името му е Драгоман.

СЕГА:

Да, така беше наистина, от приятели с Новков се превърнаха във врагове за цял живот. Не желаеха повече да служат на мъж без принципи, не желаеха и да му отмъщават, защото подозираха, че там бяха намесени други интереси.

Вместо да им е благодарен обаче, че са го оставили жив, Секретарят им изпрати убийците си, по всяка вероятност някоя друга група като тяхната, обучена във Фермата.

За такова предателство вече нямаше как да го пощадят и сега Робинзон, удобно свит в спалния чувал обмисляше следващите ходове, които щеше да предприеме вече в столицата.

* * *

Нощта се изниза спокойно, по оня неповторим начин, който само планината може да предложи. По шосето не премина ни едно превозно средство, дори и лек автомобил и Робинзон се зачуди дали камерите, които бе обезвредил, въобще са свързани с някакъв наблюдателен център или бяха бутафорни, но предвид досегашната позиция на Новков в управлението на държавата, това не му се вярваше. Повероятно бе дежурният да е спял по това време и да е пропуснал шоуто, но това нямаше да продължи още дълго. Скоро щеше да забележи повредите и да бие тревога, което означаваше, че поне няколко групи барети ще се отправят насам. Не, че това притесняваше неканения гост, гората бе неговата стихия и той бе убеден, че ще ги надхитри. Просто не жelaеше да убива повече свои сънародници, защото при мисълта за ония двамата на аерогарата във Виктория, още му се свиваше сърцето.

Преди четири десетилетия, когато той се обучаваше за командос във Враня бяха всичко на всичко 160 нахъсани момчета, без да броим връзкарите, чиито майки или бащи им бяха уредили по-лека служба в кухнята и складовете. Ако тази бройка се бе запазила и до днес в

новосъздадената 68 бригада, което не му се вярваше, всеки такъв кадър бе твърде ценен за държавата и, естествено, за своите родители. Ако ги насъскаха срещу него той нямаше да има друг избор освен да избие колкото може повече, за да се измъкне. Вярно, те бяха въоръжени до зъби и притежаваха що-годе нови технологии, но нямаха неговия опит. А и откъде да го придобият, само със сухи тренировки и пострелбищата не ставаше. Пречеше им и самата държава, едно от най-важните изисквания при тях бе да не правят нищо на своя глава.

А решението беше точно обратното, Специалните части са най-ефективни, когато ги оставиш сами да си вършат работата.

Изненадите, които прилагаха, новите методи? Знаеше ги наизуст.

Маските, очилата за нощно виждане и заучените крясъци не го плашеха, напротив, забавляваха го и му помагаха. И най-сложните и опасни задачи за него бяха като разходка в манастир. Мръсните номера бяха негово изобретение. Той знаеше, че дори една запалена кибритена клечка в нощта, временно ослепява наблюдателя, колкото и качествени да бяха инфрачервените очила. Вярно, тия модели от трето поколение не показваха подобни отклонения, но на него не му се вярваше те вече да са внедрени в армията, бяха баснословно скъпи. Колегите му положително бяха оборудвани с очила от първо, най-много второ поколение обаче с тях се виждаше само напред, там периферното зрение не работеше. За да видиш нещо встрани се налагаше да си въртиш главата, точно като кокошките.

Радиостанциите им също бяха твърде шумни, дори с комутатор, прикрепен до ларинкса все пак трябваше да шепнат, за да ги разбере партньорът им. А това ги издаваше.

Още помнеше филма със Силвестър Сталоун „Рамбо — първа кръв“, където обученият ветеран разказа играта на преследвачите си. Тук историята щеше да се повтори, защото той не мислеше да се предава, а не можеше да остави работата си недовършена. Освен това бе многократно по-подготвен от тях, с дълъг стаж и винаги успешна практика. Познаваше процедурите по-добре от всички инструктори във Враня и от поделението в Карлово, взети заедно. Разликата между него и съвременните командоси бе колкото от земята до небето и ако пожелаеше, за две-три нощи щеше да ги унищожи всичките. Плановете на аматьорите, на втората класа, искрено разсмиваха

професионалист като него. Решеше ли, щеше да сътвори една малка локална война!

Преди години Иво се бе пошегувал, че дори да му вържат ръцете и краката, пак ще ги победи двамата с Командо, дотолкова изобретателен беше. Подготвеният човек разполага с твърд череп, има зъби и жилаво тяло, за какво са му ръце и крака? И змията няма крайници, но обикновено надвива жертвите си.

И сега, за да продължи издирването на Новков той трябваше да оцелее, което значеше, че други трябва да умрат. А най-лошото беше, че щяха да умрат за нищо, само защото началниците им ги бяха изпратили след него колкото да отчетат дейност. Да се похвалят на другите служби с още една успешна акция, при която те щяха да си седят зад бюрата и да пишат доклади, а други да рискуват по горите.

Началници — каква смешна дума? По би им отивало определението бюрократи и то неподготвени. Все едно хирурзи, които се боят да гледат кръв.

В това състезание по надпикаване губещи бяха единствено бойците.

Но това не му се нравеше, то влизаше в противоречие с принципите му. Имаше граници, които не желаше да прекрива и днешната ситуация бе една от тях. Не искаше да убива колеги!

Затова горянинът се измъкна от спалния чувал още в зори, направи си едно дълго кафе, изпи го и запали двигателя.

Време бе да се маха оттук и да поема към столицата.

Разчисти клоните от фургона, измъкна се от просеката и бавно подкара надолу към цивилизацията, като всеки момент очакваше да се размине с колата на сотаджиите или, не дай Боже, с черните микробуси, каквито напоследък използваша спецчастите, но това така и не се случи, до село Мугла не срещна жива душа.

Там вече се успокои и пое към главния път, който водеше на северозапад, път, от който нямаше връщане.

ТРЕТА ЧАСТ

*Всички се раждаме
съвършени.
После всеки се разваля кой както може!*

София го посрещна с обичайната мръсотия, шум и натоварено движение. Това в първия момент почти го зашемети, дотолкова бе свикнал със спокойствието на своя остров.

" — Приключа ли със секретаря, повече няма да стъпя тук — помисли си той — в тази септична яма нормален човек не може да живее."

Огледа със съжаление минавачите, техните съсредоточени и нещастни лица му напомниха физиономиите на хората, които гледаше по CNN от Сирия, Либия, Ирак и Афганистан. Страни в състояние на война.

Тук не беше по-различно, по ъглите се тълпяха мигранти и роми, по пейките седяха възрастни хора, предадени от собствената си държава, хора, които вече не се надяваха на нищо. Тук-там се щураха и групи зле облечени младежи, нашарени с татуировки и нахлузили неизменните провиснали дънки. Мъчно му бе да гледа граждани, на които не бе останала капчица гордост.

" — Тук не страдат от недостиг на отчаяние. В безизходица са, по техния край няма работа и са принудени да търсят препитание в столицата. За някакви 700–800 лева на месец са се превърнали в роби. Та ние на острова от нощувката само на един турист изкарваме повече, а живеем в рая. Но какво да ги мисля, щом са се примирили и са се кротнали, значи го заслужават."

Мярна един платен паркинг, вкара микробуса в него и изгаси двигателя. Засега „дукатото“ се държеше добре и не показваше признаци, че нещо по него не е наред, само стрелката на горивото сочеше обезпокоителни стойности.

Плати за два часа и отскочи да купи няколко вестника, та малко да влезе в крак с новините. След това отново влезе във фургона, изчете вестниците от край до край и ядосан ги захвърли. Нищо, което да не бе очаквал! Предимно престъпления, останалото бяха клюки и жълтини. Няколко бранша стачкуваха за корекции на заплатите си, което така и нямаше да се случи, обаче пишеше, че на заместник-министрите и на шефовете на комисии в Парламента предстои ново увеличение със задна дата.

Явно там яко се бачкаше, щом оценяваха труда им толкова високо. Държавата цъфтеше, гражданите бяха сити и доволни, престъпността бе смазана, защо да не поощрят малко техните избраници?

Робинзон почина няколко минути, подкрепи се с храна и реши да проведе два телефонни разговора.

Първо звънна на Анатолий, капитанът на яхтата, който кръстосваше някъде водите на Черно море.

Свърза се почти веднага.

— Здравейте, капитане, привет от България!

Изслуша отговора и продължи:

— Предполагам, че до седмица ще приключа работата си тук, затова много-много не се отдалечавайте! Обикаляйте гръцкото крайбрежие, отскачете и до Турция, но искам да сте наблизо! Когато се обадя трябва за 5–6 часа да сте отново на мястото, на което ме оставихте!

— Разбрано, шефе, ще се навъртаме наоколо.

— Това е! Поздрави помощника си и в близките дни чакайте обаждане!

— Ясно, чакаме обаждане.

Робинзон прекъсна разговора и се обади на Иво. От половин месец не се бяха чували и приятелят му навярно бе примрлял от притеснение.

За пет-шест секунди сигналът прелетя през половината земно кълбо и отсреща вдигнаха слушалката.

— Здравей, партньоре, аз съм!

— Радвам се да те чуя, че от няколко дни съм на нокти! Всичко наред ли е?

— Да, действам по плана. Подготвих нещата и вече съм в столицата за последния рунд.

— Няма да те разпитвам какво си замислил, като се върнеш ще ми разкажеш.

— С най-големи подробности! Как са нещата на острова?

— В общи линии, добре! Оня ден имах гости от полицията, идваха да зададат някои въпроси. Станал някакъв инцидент на аерогарата. Ти позна, че ще търсят българската връзка.

— Нещо обезпокоително?

— Мисля, че не, рутинна проверка. Бяха трима мъже, все млади. Поканих ги на сянка, а балерините ни сервираха напитки. Това беше достатъчно да се размекнат и да преценят, че в такъв колектив няма как да има убийци. Започнаха с кафе и кока-кола, преминаха през Пиня колада и бира, накрая завършиха с ром. По едно време и матросите от катера се присъединиха, май остана трезвен само кормчията. Почти съм сигурен, че каквито и подозрения да са имали, сме ги приспали.

— Браво, моето момче, добре си се справил! Тогава ще те оставям, за да продължа по моя план.

— Сега какво следва?

— Отрязах му пътя за бягство към вилата в Родопите и мисля да го притисна тук. Вътрешно се надявах да го открия там и да приключа по-бързо, но в къщата нямаше никого. Сега ще заложа на жилището в Лозенец!

— Като ти знам възможностите, не ще ти трябва много време. Тези дни ще следя българските новини и ще се надявам да съобщят нещо.

— Бъди спокоен, хората с навици се откриват лесно!

— А в нашата държавица има ли промени?

— За съжаление, все отрицателни! Не те съветвам дори да стъпваш тук! Отврат, приятелю, отврат и пълна лудница! Изглежда нашите сънародници все още вярват на пропагандата. Гледаш хубави сгради и широки тротоари, но по тях вървят само мигранти, по пейките на иначе зелените паркове седят предимно бездомници, а някои ровят и в кофите за боклук. По численост просяците многократно превъзхождат органите на реда. Навсякъде са! С една дума — клоака! При това съм в столицата, представи си какво е в малките градчета, където няма работа! Горите също почти ги няма,

само голи склонове. Ще речеш, че оня метеорит, който преди 65 милиона години е изтребил динозаврите, наскоро се е стоварил и тук. За стадото не ми е толкова жал, но за дърветата съм бесен. Има една индианска поговорка — „Когато отсечете последното дърво, отровите последната река и хванете последната риба, тогава ще разберете, че парите не стават за ядене!“

— Като спомена „стадо“ се сетих за едно стихче от Славейков, който още преди години е преценил в каква държава се е родил.

— Той как се е изразил?

— Написал е:

*„Не сме народ! Ний не сме народ, а мърша!
Това ще кажа и с това ще свърша!“*

— Точно на място, тук сякаш всички следват поговорката „Преклонена глава, сабя не сече!“ Твърде дълго време сме били роби! Унили погледи, забавени движения! Гледаш хора, а в тях сякаш няма човек! Пълна летаргия! Съвсем ясно е, че тук хората се чувстват добре в ролята на овце. А не трябва да е така, винаги съм мислел, че гладът е убедителен съветник. Има един много верен лаф — „Ако мълчиш днес, утре ще викаш!“ Наскоро четох нещо от Едмънд Бърг и ми направи впечатление една негова фраза, ще ти я цитирам по памет — „Злото побеждава тогава, когато добрите хора не правят нищо!“

— Че не правят, е от ясно по-ясно, то и затова дереджето им е такова.

— Навярно това се дължи на безнадеждността, която се излъчва отвсякъде. Но донякъде ги разбирам, все едно в концлагер да очакваш реформи. Държавата отдавна им е обърнала гръб и обслужва само своите.

— Градски клетници! Според мен един притиснат в ъгъла човек или бяга или се бие. Той избира съдбата си — vox roruli. Тия по средата ги наричам „тихото мнозинство“.

— А сега ще ти кажа още нещо, но се дръж да не паднеш! Знаеш ли, че тук, за да лекуват децата, събират пари с есемеси?

— Не думай!

— Почтените хорица цял живот си плащат осигуровките и вместо да са спокойни поне за здравето си, им се налага да търсят пари и за лечението. Естествено, повечето не успяват да измолят такива големи суми и краят е предопределен. Преди малко прочетох за това в един вестник и в първия момент помислих, че съм се объркал. Сираците на загиналите полицаи също очакват дарения от гражданите. Институциите напълно са абдикирали!

— Ега ти държавата!

— Добре го каза, ега ти държавата! Затова от този момент връчвам оставката си на тази държава!

— Ами хайде, приключвай и се махай оттам!

— Това и мисля да направя. Няма да се задържам и миг повече от необходимото. Та нашият живот е като утопия, в сравнение с тукашното мизерно съществуване.

— Искаш ли да чуеш една клюка?

— Давай, разведри ме малко!

— Една от нашите балеринки оня ден ми сподели, че си е харесала Джабрил. Всъщност се двоумяла между него и треньорчето по тенис и още не е решила към кого да се насочи.

— Виж ти! И коя е тя?

— Дидето, оная височката.

— А, хубавелката с двата развода, а при това още няма и трийсет години. Та тя е петдесет кила с мокри дрехи, а той — над сто и двадесет.

— И на мен това беше първото, което ми мина през главата. Веднага си ги представих в леглото.

— Мръсно подсъзнание имаш и това си е. А как така се двоуми между двамата?

— Знаеш ги жените, подбират! Предполагам, че ще се спре на този, който е с повече пари.

— Та тя да не е някоя *virgo intacta* — девствена, искам да кажа. Тогава щеше да има право на претенции, но сега? Та тя навярно не си знае бройките. Нека да избира оня, аз Джабрил не го давам на такива. Бих казал, че освен меркантилна е и много ползвана. Двама бивши съпрузи, десетки любовници, а преди това навярно и стотици гаджета. Мераклиите не ги броя.

— Е, тя говори за сигурност, не казва в прав текст, че я интересуват само парите.

— Да де, те това никога не го казват, то става ясно впоследствие. Тя не излизаше ли доскоро с някакъв южноафриканец, който акостира при нас?

— Имаше нещо такова.

— И понеже не ѝ се отвори парашутът с чичко-паричко, реши да търси сигурност на местна почва. Да е подсигурана на всички фронтове. Тук ситуацията е като в оня виц за обувките.

— Нека го чуя!

— Ами излиза, че Дидето е като последния останал чифт обувки на витрината. Толкова народ ги е пробвал и накрая пак ще се намери някой идиот да ги купи.

— Нищо ново под слънцето! Като притежаваш X-хромозомата все ще се оглеждаш за нещо по-добро. Природата ги кара, естествен подбор и така нататък. Ти как мислиш, кого от двамата ще свали?

— Който и да бъде, все ще се влее в множеството. Поредният в дългата върволица! Обаче в тази ситуация с естествения подбор залагам на нигериеца. Ще се изразя така — „И лесно той ще я омае, щом види го с какво пикае“. Там той е уникален и дори не мога да си ги представя заедно, все едно врабче с бик.

— Сега май и твоето подсъзнание се обади.

— Ами такъв съм си, но поне го докарвам в рими! Но щом търси сигурност, би трябвало Малечко да ѝ е фаворитът. Тенисистчето ми се струва малко женчо. Само една красива обвивка!

— И защо реши да се изразяваш в рими?

— Смекчавам очевидното! Когато е в поетичен стил е друго, затова и Кама сутра не можеш да наречеш порно, гледаш на нея като на изкуство. Значи казваш, че на острова скоро може да се оформи нова двойка?

— Натам вървят нещата. Но Дидето е взела присърце тази работа, дори е споделила с колежките си, че иска за трети път да се види с булчинска премяна. Ще ме канела за кум.

— На тия жени все сватби са им в главите.

— То и аз съм се женил, но не изтраях дълго.

— Разказвал си ми за някаква софиянка, която не обичала да си държи краката затворени! Това го остави, нимфоманки винаги са

съществували! Въпросът ми е друг, ти защо си се обвързал с пръстен? В нашата държава складовете със свободни жени са препълнени. Бил си спортист, всички гаджета са били твои! От любов или по сметка?

— От глупост, приятелю! Това е отговорът, от глупост! Но бях млад, а на такава възраст човек допуска грешки. Обаче ще ти кажа едно, и най-разточителната сватба пак излиза по-евтино от всеки развод.

— А, това е неоспорим факт! Съпругата ти поне хубава ли беше?

— Не беше нещо особено, но на мен ми е харесвала, затова съм я взел. Но по-късно, когато свършихме оная работа в Унгарския ресторант отново я мярнах и едва я познах. Погрозняла, алкохолизирана — не беше приятна гледка.

— Ако търсиш хубавица, гледай майката! Дъщерите рано или късно заприличват на майките си.

— Ако се водех по този принцип, никога нямаше да ѝ обърна внимание. И баща ѝ, и майка ѝ бяха грозни като смъртта. Големи носове, мазна кожа и огромни отворени пори, пълни с лой! Да не ти говоря за характерите! Но не това ме е водило при избора ми и ако не беше такава палавница навярно все още щях да съм с нея. Накрая, след като изчука един мой колега спринтьор, реших да сложа точка. Все пак аз ѝ давах всичко, а тя ми слагаше рога и то ударно. Реших, че сделката е твърде неизгодна и оттогава бягам от сватбите. В едно семейство, за да си щастлив означава да си тъп, най-добре е да не знаеш какви ги върши благоверната. Както казват хората — семейното невежество е блаженство!

— Ти как разбра за него?

— За спринтьора ли? Той дойде и ми разказа, и то всичко с подробности. Беше женен, а тя започнала да го притиска да ходел при нея и по нощите. Усетил каква е хала и решил да сложи точка.

— Разбирам те! Е, аз на Джабрил нищо няма да издавам, нека те двамата се оправят!

— Недей, споделих само с теб!

— Но докато сме на тази тема ще ти кажа, че днес в един таблоид и аз прочетох за една подобна история. Една наша актриса, красива къдравелка между впрочем, плачеше пред репортера, че съпругът ѝ, някакъв богат грък, я изоставил и ѝ затворил кранчето, защото я хванал да му изневерява. И не с един и двама, и при нея се

редели на опашка както пред спалнята на бившата ти съпруга. А някакъв доброжелател дори му изпратил снимка от скрита камера как някакво актьорче я оправя в асансьора на театъра.

— И тази има наглостта да се жалва, че рогоносецът я е отбил от яслата? Каква наглост!

— Точно така, наглост е правилната дума. Затова и реагирах така за Джабрил. Една друга пък, фолкпевица представи си, дава интервюта, че била прецакана в живота, защото когато поредният милионер я натирил, заличил името ѝ от ръководството на фирмите си, дори нарязал с ножицата парцалите, които ѝ купувал. Той пък я заварил на калъп в някаква хотелска стая в Гърция и то не с какъв да е, а с някакъв от Мианмар.

— Ужас! Това не беше ли новото име на Бирма?

— Точно така!

— От мен да знаеш, не всички богаташи са безгрешни! Още като я е ухаждал е трябвало да предвиди какво предстои. Хубава ли е поне?

— Като я гледах на снимката ми заприлича на надуваема секс кукла, по нея не е останало нищо естествено. Дори само устните ѝ заемат огромна площ, подути и обърнати, ще речеш, че пчела ги е ужилила. Обаче самочувствието ѝ е до небето, навярно си мисли, че нейните лайна не миришат.

— Чакай, чакай, май се сещам за коя ми говориш! Руса ли е?

— Можеш ли я разбра, те и отдолу вече са или избръснати или боядисани.

— Помня я тая, още преди години беше изблеяла пред един репортер, че и тя имала право на щастие, затова вършеела насам-натам. Какво щастие, та тя търси единствено спонсори! Бих казал, че се влюбва само по целесъобразност.

— Влюбване по целесъобразност! Ама и ти ги ръсиш едни!

— Хич не преувеличавам, тази е видна куротрошачка! В никакъв случай не го е правила за удоволствие, било е за някаква облага.

— Е, предполагам, че поне удоволствие изпитва.

— Не ми се вярва! С тия хирургически интервенции вече е побезчувствена и от калкулатора на финансовия министър. Говоря ти за циците ѝ. Предполагам, че на оня от Мианмар дори не му е разрешила да ги пипа. Накрая е изквичала, уж че е свършила и му е прибрала съдържанието на портфейла. Въпреки големите ѝ претенции,

постъпките ѝ са като на типична курва. Жалко и за детето! Чудно ми е как ще живее дъщеря ѝ след целия този срам.

— Значи певачката има дълга история?

— Предълга! Тогава пък тъкмо се беше развела с бащата на детето си и се бе лепнала за едно едрогабаритно богаташко синче. От приятел знам, че още на втория месец след сватбата е започнала да се среща с останалите спонсори на невероятно места, само и само оня да не надуши нещо и да не я отлъчи от яслата.

— Къде си е определяла срещите?

— Той ми спомена за някаква фитнес зала, където уж ходела да тренира. Но отзад имало добре обзаведено помещение с баня, със спалня и другите му екстри. Влизала певачката в залата, но вместо да вдига щанги си вдигала крачетата. Накрая доволна и щастлива се качвала в колата с бодигарда и той я откарвал вкъщи при балъка.

— Е, явно вече и с него не се е чувствала щастлива. Но знаеш ли какво? Ако бях на неговото място щях с цената на всичко да издирия баджанака си.

— Защо, да му смачка мутрата ли?

— Не бе, оня и без това движи с огромна охрана! За друго! За да го почерпи, че го е отървал от тая хала. Защо на един нормален мъж би му потрябвало такова чудо?

— Ако питаш мен, за да се захване с нея този не ще да е напълно нормален. Нали казваш, че дори брак били сключили.

— Точно така пишеше.

— Ей, не върви на хубаво този свят. Според теб излиза, че жените го правят единствено за пари.

— В огромния си процент. Ако не беше така нямаше да ги има проститутките. Но те поне си признават защо го вършат. Докато истински опасните се самозалъгват, че видиш ли, търсели любовта.

— Остави ги тия, меркантилните, те носят само беди! Нали си спомняш случая на Командо?

— Как мога да го забравя, с действията си оная почти го беше убила. Но давай да приключваме с клюките! Нещо друго има ли?

— Чакай и аз да ти кажа един виц! „Паркирал един пред Парламента, но охранителят веднага се приближил. — Гражданино, преместете се, не виждате ли, че спряхте пред Народното събрание? А

оня отговорил: — А, нищо, не се притеснявайте, имам сигурни ключалки на вратите.“ Схвана ли го?

— Естествено! Идеално иронизира нашата действителност. Нека не ти отнемам повече от времето! Желая ти късмет и се пази!

— Благодаря, ще имам нужда. Поздрави на всички!

— Ще им предам!

Връзката прекъсна и Робинзон натика телефона зад аптечката на фиата, засега той повече нямаше да му трябва. Ако всичко минеше добре, от българска земя той щеше да осъществи само още едно, най-много две повиквания, до яхтата.

Замисли се за Иво, как преди години неговото нещастие ги събра и как се привързаха един към друг. И двамата самотници, и двамата прецакани от живота. Тогава бе решил да го вземе под крилото си и да му помогне, преди да се е опълчил на целия свят. Момчето имаше мотивацията, липсваха му само уменията. Ще го обучи, какво по-лесно от това? Пое по неговата пътека, отначало за да го напътства, а по-късно и заради каузата. Заради справедливостта! Беше се нагледал на крадливи управници, на двойни стандарти и на унизени хора. А приятелят му все искаше да постъпва правилно и както бе тръгнало, щеше да причини повече смърт и от чумата. След няколкото успешни удара в началото, си бе създал опасната илюзия за непобедимост. Той не осъзнаваше, че с всеки следващ труп властите щяха да се приближават все повече към него, докато накрая не го разкрият. Но планинецът го бе взел под крилото си, още първите месеци си беше дал клетва, която не бе нарушил и до днес: „Цял живот убивам хора, но неговия живот ще спася. Достатъчно е преживял“. Така и стана, досега се справяше. Все му повтаряше една мисъл на Мопасан — „Не е важно какъв си и какво правиш, а какво знаят другите за теб“! Прави се на смирен, дори на глупак и удряй само когато си обмислил всичко по два пъти! Колкото и да си находчив, все някога допускаш грешки! И помни едно, светът е пълен с умни хора, положително съществуват и по-умни от теб!

Слава Богу, че канализира енергията му и му помогна да се осъзнае.

Извади картата на София и започна да избира маршрута към апартамента на Новков.

Следвайки инструкциите на бай Петко откри „Лозенец“, бързо намери и неговата улица — „Малуша“. Номерът щеше да търси на място.

Проследи мислената линия, запамети я и прибра пътеводителя. Не подчертаваше и не си водеше бележки, нямаше смисъл да оставя следи.

С храна и вода се бе запасил, другите неща също бяха в раницата, значи можеше да тръгне за първата разузнавателна обиколка.

Прехвърли се в кабината и потегли.

Битката започваше!

Вече бе почти обед когато той видя за пръв път блока, в който живееше секретарят.

Бавно мина пред него и мигом съзря колата с охранителите, бял опел астра, паркиран на десетина метра от входа. Тренираните му очи различаха вътре две млади момчета, които пушеха и си говореха. Така, засега нищо необичайно. Парите не ти купуват почтеност, но респект поне ти осигуряват! Донякъде и сигурност! По всяка вероятност пред апартамента също би трябвало да пази един гард, но това важеше само ако охраната бе назначена от НСО. Дотук обаче нещата говореха, че пазачите или са цивилни, или са от МВР, това го издаваше най-вече видът на автомобила. Ако имаше късмета да види и фигурата на някой от охранителите, вече щеше да се убеди напълно от коя служба са. Тия от МВР и частниците бяха като извадени от един калъп, средни на ръст, яки и кубчести, с модните сега за България къси прически. Тях винаги ще ги разпознаеш, стига да си наблюдателен. На щат се водеха като разузнавачи, но вършеха и охранителна дейност. Тъй като Новков вече не беше секретар на МВР, по би му отивала такава охрана и Робинзон искрено се надяваше да е прав. Те бяха необучени, неподготвени и макар че изглеждаха здрави, това бяха мускули, придобити във фитнеса, тоест неефективни при екстремни условия. Мускули единствено за показ!

С такива той щеше да се справи за секунди, не му трябваше и оръжие. Той бе по-умен, по-корав, по-хитър и светлинни години по-опасен от тях. Опитът на живота срещу назубреното в Симеоново! Не мислеше да ги убива, естествено, макар че не ги уважаваше. От петима служители на реда, четирима бяха напълно корумпирани, петият се опитваше да ги догони. Не че бе чист, съвсем не, но нямаше

достатъчно ум и не се вписваше в далаверите. Всъщност от време на време точно те се издънваха и точно тях хващаха прокурорите в опита си да наваксат и да замажат очите на обществото, най-дребните риби. Следваше седмица на хвалби и пресконференции, а после пълна тишина. Информационно затъмнение, както се казва! До съд изобщо не се стигаше, там глупакът можеше да каже нещо, което да изложи на опасност останалите, да застраши далаверата. А и корупцията се водеше трудно доказуемо деяние, почти загубена кауза. Затова служителят биваше смъррен, предупреждаваха го занапред да бъде повнимателен и го връщаха на работа. Или самото министерство или съдиите!

То май и с митничарите беше така! За политиците да не говорим, винаги чисти като сълзички! Палати, сметки в чужбина, недекларирани доходи — какво толкова? Или че хванали някой с подкуп, какъв подкуп, това бил стар заем, издължавал му се човекът! Смешна история, но за някои като обикновените хора, тъжна и трагична. Изгледите за подобрене, никакви, и след сто години щеше да си е все така. Ако не се броеше Гемижев, полицаят от Търново, Робинзон не би застанал с гръб към никое друго ченге. Просто не им вярваше!

Тези пък, от НСО, бяха наистина добри, но кой би пилял такъв ресурс по бивш вече секретар, при това с не особено добра характеристика? Логиката говореше, че пазвантите ще са от първата група, марката на автомобила също. Това го устройваше!

Три-четири пъти обиколи блока, като попиваше всички подробности, от майките с количките, до разположението на близките сгради. Накрая си хареса едно съседно блокче, на чийто покрив забеляза няколко сателитни чинии. Това значеше, че до покрива има достъп, още един плюс.

Приближи с буса кооперацията и отново направи няколко бавни обиколки, за да се увери, че може да я ползва като наблюдателна база. Три входа, седем етажа, тоест и стълбище и асансьор. Височината бе благоприятна, от това разстояние с бинокъла би следвало да вижда какво се случва в отсрещните сгради, особено вечер, при светнати лампи.

Все още не се бе убедил кой точно е апартаментът на неговата мишена, но приблизително знаеше къде да търси, а възможностите не

бяха много. Дреболиите като пердета и щори не го вълнуваха особено, човекът все някога излизаше и на балкона.

Да, ще се устрои тук на покрива и ще чака благоприятния момент!

Огледа се и до една „Хонда“ без гуми забеляза място за паркиране, в момента поради обедния час все още незаето.

Вкара буса на заден, та да е готов за светкавично потегляне, отпусна се на седалката и се замисли. Откъдето и да прехвърляше възможностите, все повече му се струваше, че работата може да стане. Дори му се струваше прекалено лесна, което от своя страна леко го напрягаше. Той не обичаше лесните задачи, защото от опит се бе убедил, че такива нямаше, те изглеждаха така само на пръв поглед или на хартия.

Слезе от кабината, заключи я и се прехвърли във фургона. Нуждаеше се от спокойствие и когато влезе затвори напълно вратата, прозорците отзад му осигуряваха достатъчно светлина.

Запали газовия котлон и сложи на него пълна тенджерка с вода. После отвори раницата, изсипа всичко върху спалния чувал и започна да я подрежда отново.

След десетина минути беше готов, стегна ремъците и я избута до вратата. При краткия оглед бе отделил само експлозивите, защото точно там те нямаше да са му нужни.

Водата вече вреше и той изсипа в нея ударна доза кафе, прибави и повечко захар. Едното за концентрация, другото против изтощение. Едва ли има друг продукт, който да съдържа в себе си повече калории от захарта, освен, може би твърдият алкохол.

Накрая изсипа течността в термоса, а остатъка изпи, макар и насила.

Май беше готов! Пъхна термоса и една трилитрова бутилка минерална вода в здраво найлоново сакче, нарами раницата, заключи и подсвирквайки си се запъти към асансьорите, един безгрижен турист, прибиращ се от Витоша.

Влезе в средния вход, бе избрал него, защото той се намираще точно срещу този на Новков, дяляха ги някакви петдесетина метра въздушно пространство. Ослуша се, обичайните шумове. Музика, рев на бебе, трополене по коридорите — пчеличките в кошера си следваха ежедневието.

Извика асансьора, качи се и натисна предпоследното копче, след минута бе на етаж. Тихо отвори вратата и се огледа, тук бе тихо.

Пое по стълбите като се оглеждаше за камери, населението бе луднало от крадците и хората поголовно монтираха всякакви защити, та да се опазят. Полицията пазеше такива като Новков, за гражданите ресурсите все не достигаха.

Стигна седмия етаж и продължи към тавана, защото асансьорната шахта излизаше над билото и неминуемо имаше врата, предвидена за ремонти по покрива и по асансьора.

Ето я, тесен метален лист с две панти и брава.

Той натисна дръжката и вратата гостоприемно изскърца, не беше заключена. Отвори я леко и надникна, вляво широк комин, навярно аспирация, вдясно асансьорната шахта, а отпред голяма сателитна чиния, поне два метра в диаметър. Учуди се как са я качили чак дотук, освен с въжета друг начин нямаше. Но това не беше толкова важно, колкото фактът, че тук се оформяше идеално скривалище, никой отникъде не можеше да го види.

Робинзон залости здраво вратата зад себе си, не обичаше изненадите, освен ако не бяха негова постановка.

Извади спалния чувал, разстла го и се опъна по гръб. Малко почивка! След няколко часа щеше да мръкне, тогава идваше неговото време.

* * *

Около 23 часа неканеният посетител на покрива се раздвижи. Слънцето отдавна бе залязло, но нощна София не предлагаше така нужната му пълна тъмнина и Робинзон остана изцяло съсредоточен и внимателен. Не желаше някое будно съседско хлапе отсреща да го различи и да алармира родителите си, това можеше да провали целия план. Иначе въпреки далечния трафик не бе шумно, дори напротив, имаше моменти, в които ставаше по-тихо и от църква в понеделник вечер.

Той отвори раницата и се подкрепи с чаша кафе, все още горещо от свойствата на термоса.

Изяде два сандвича, пи вода, а после, вече по-спокоен извади цялото съдържание и го подреди около себе си. Забеляза торбичката с билките, отдели едно снопче и го пъкна в устата си. Ставаше и с дъвчене, като бетела и коката.

Тихо изпълзя до ръба на покрива и погледна надолу.

Паркингът бе вече пълен с колите на живеещите в блока, а някакъв нахал дори бе спрял точно пред неговия микробус и му отрязваше пътя за бягство. Отсреща, пред блока на Новков бялата астра се бе преместила на пет-шест метра от старото си място, иначе всичко изглеждаше спокойно.

Той се върна, взе бинокъла и отново допълзя обратно, като се движеше едва, едва. Внимаваше, отвсякъде го дебнеха твърде много очи!

Вдигна оптичния уред, настрои го и чак ахна, дотолкова ясно виждаше и най-малките подробности. Сега установи, че долу бавачките са се сменили, тези бяха нощната смяна. Колата също бе различна, с малко по-мръсен бял цвят от предната.

Оправи фокуса и насочи бинокъла към етажите точно срещу себе си, претърсвайки стая по стая всички апартаменти на етажа. Повечето бяха затъмнени, в други, зад плътни пердета святкаха екраните на телевизори, а където имаше видимост, физиономиите му бяха непознати. Бавно обходи целия ред и започна обратно. Отново нищо, все същите кадри на непознати хора. А бе сигурен, че секретарят е някъде там, иначе защо пазачите му ще дремят долу?

Реши да се заеме с нещо друго и се върна при багажа. Трябваше да си направи наблюдателен пост, от който и денем да има видимост насреща, затова започна да се оглежда за подходящо място. Спря погледа си на друг комин, до който бяха монтирани цял ред соларни панели, идеално прикритие, дори и от вятъра. Отлично място!

На няколко курса завлече дотам всичките си вещи, а после се зае със самото скривалище. На височина от около шейсет сантиметра завърза тънкото въже за комина, а другия край прекара през стойката на панела, а после продължи зигзагообразно назад все на същата височина. Получи се нещо като скелет, на който той опъна камуфлажното платнище и го придърпа отпред, а отзад остави отвор за влизане. С ножа си разряза мрежата по средата и я сцели отгоре до долу, така можеше оттам да наблюдава, без да се притеснява, че ще го

видят. В тази импровизирана палатка разстла чувала и до него подреди всичките си вещи. Докато привърши стана един часът след полунощ и повечето прозорци отсреща угаснаха, затова и той реши, че може да продължи с наблюдението след като съмне.

Зави се с термоодеялото, подложи раницата под главата си и заспа.

Следващото денонощие от наблюдението премина почти по същия начин. На сутринта гардовете отстъпиха местата си на своите колеги, две непознати за него физиономии. Оказваше се, че бяха три екипа, които се въртяха през дванайсет часа. Сладка работа, при това на пълна работна заплата!

Настъпи и обичайното раздвижване, някои тръгнаха за работа, други се прибираха, но от Новков все още нямаше и следа. Ако пред очите му не беше колата с пазачите, Робинзон щеше да реши, че бай Петко случайно или нарочно му е дал погрешен адрес, но наличието на охрана говореше друго, секретарят бе някъде наоколо. Обаче се криеше и дори не си показваше носа навън, навярно вече му бяха докладвали за взлома във вилата. Това бе добре, защото преследвачът му бе най-търпеливият човек на света и можеше да чака, ако ще и до второто пришествие. Горещ под маскировъчната мрежа бе абсолютно невидим, така се бе слял с покрива.

Вече бе определил двата най-вероятни апартамента, в които можеше да зърне Новков, и двата със спуснати щори и почти никаква видимост към стаите.

Единият цялата нощ бе останал тъмен, обаче във втория със сигурност живееха хора, снощи лампите му светиха до късно. Той бе заложил на него и сега час по час вдигаше бинокъла към очите си и изучаваше подробностите. Пистолетът-пушка бе в удобна близост, зареден и готов за стрелба, чакаше се само мишената.

Стана обед и живакът удари почти 40 градуса, на покрива едва се дишаше, но възрастният мъж не помръдваше. Бе толкова тих, добре замаскиран и търпелив, че върху шапката му като нищо можеха да свият гнездо двойка птици без да подозират, че това отдолу е човек.

Денят започна да се изнизва, появя и ветрец и на откритото било стана по-приятно.

Късният следобед премина в ранна вечер и смогът изчезна почти напълно. Към Витоша се разкри прекрасна гледка, но той не беше тук

заради гледката.

Около двацет часа Робинзон смени тактиката и започна да обръща по-голямо внимание на входа, защото се усети, че дори Новков да не напуска апартамента, новата му любов неминуемо излиза на пазар, на кафе или дори само да се поразходи. „Cherchez la femme“ са казали французите — търсете жената! От разговора с бай Петко знаеше, че е млада и болезнено слаба и това като информация му стигаше, за да може да я разпознае.

Погледна надолу, точно в този момент към входа се приближаваха самостоятелно три жени, и трите отговарящи на описанието. Ха сега де! Автомобилът на охранителите също току-що потегляше и на неговото място веднага се плъзна друг бял „Опел“, това бяха вече познатите му физиономии, които завари вчера при пристигането си.

Отново се съсредоточи върху дамите, едната тъкмо влизаше, другата също забърза ход да я настигне. Коя ли можеше да бъде?

Чакай, чакай! Жената, която очакваше, неволно сама се издаде, защото малко преди да влезе във входа, се отби до патрулката с пазачите и им подаде нещо, увито в пакет, навярно сандвичи за през нощта. Нисичка, едва ли имаше и един и петдесет. Това беше тя, вече нямаше съмнение, кой друг би тръгнал да говори с непознати мъже?

Вдигна бинокъла и я заразглежда с интерес, млада, около трийсетте и ако не беше само кожа и кости, що-годе симпатична.

Опасна възраст, откъдето и да го погледнеш! Зачуди се какво прави това момиче с човек, прехвърлил шейсетте, толкова ли нямаше по-подходяща компания? Знаеше отговора, разбира се, но въпреки всичко не можеше да възприеме такава саможертва. Да предлагаш тялото си на някакъв в пенсионна възраст, и то политик, изискваше да си един вид мазохист. Вярно, сигурно се чукаше и със свои връстници, но падението бе налице.

Нейна си работа, да върши каквото ще, щом го намира за нормално. Той пък убиваше хора, също укорима от някои дейност. Но никога не се бе срамувал от това щом го вършеше в подкрепа на кауза, която смяташе за справедлива. Някой трябваше да го прави, дали той или друг, но отрепките трябваше да се държат в някакви разумни граници, иначе светът загиваше. Дори в резерватите за животни горските намаляваха популацията на хищниците, нали така? Иначе

всички мразят убийците, но докато не им потрябват! Защото има разлика, това, че убиваш лоши хора не те прави като тях. Понякога разрушението е част от сътворението, историята бе пълна с подобни примери. Лошото бе, че двамата с Иво просто физически нямаше как да накажат всички, които заслужаваха подобна участ. Броят на тарикатите растеше в геометрична прогресия и подобно на лавина вече бе приел застрашителни размери. Дори властите, макар и късно се бяха осъзнали и затова самият Новков и неговият предшественик бяха създали групите за отпор срещу престъпниците. Проектът бе голяма крачка в правилната посока, но с калпав и корумпиран ръководител и най-доброто начинание е обречено на неуспех. Участниците в тези групи живееха и рискуваха, за да служат на родината си, но рано или късно се усещаха, че тя не отвърща на чувствата им и напускаха. Или биваха премахвани, както Секретарят се опита да постъпи с тях в Сърбия и по-късно на Сейшелите.

Момичето се сбогува и пое към входа, а Робинзон с нетърпение зачака развързката. Сега бе моментът да забележи къде отсреща ще настъпи раздвижване, което да му подсказва местонахождението на Новков.

Двайсет секунди, трийсет, почти минута изтече откак тя се отправи към асансьорите. Време бе чакането му да даде резултат!

Ето, вече нямаше никакво съмнение кое е жилището на неговата цел. Жената се показва на балкона, взе някаква ваза и отново се прибра. Щеше да украси масата с цветя, докато вечеря със своя спонсор! Хитруша! Някои слагаха и свещи, пълна програма, това мъжете го оценяваха.

Хоп, щорите се вдигнаха, прекрасно! На такъв късмет не се бе и надявал!

Наблюдателят се залепи за бинокъла и сякаш се сля с него. Изтощението отстъпи място на адреналина. Цял ден не бе хапвал, но загубеното време си струваше.

Ето, Новков се появи с цялото си достолепие. Казаха си нещо и той сгърбен като голяма въпросителна тежко се отпусна на стола.

Без служебната си броня човекът се бе превърнал в развалина, дори оттук си личеше. Навярно тежко понасяше липсата на власт, а за един опитен в интригите бюрократ, властта бе всичко. Сега и тенът, и

стойката издаваха, че върху главата му са надвиснали проблеми. Изглеждаше като човек на смъртен одър.

И имаше защо да се притеснява, знаеше, че скоро ще го докопат. Ония тримата! Планинците, тези виртуозни преследвачи! Бяха тревожно добри! Решаха ли да тръгнат след него, значи сериозно го беше закъсал. От тях нямаше отърване, още във Фермата се бе убедил, че са най-изобретателните и ефективни служители, които бе имал. Кучи синове, но най-добрите, които познаваше. Без ни един пропуск! За себе си ги бе нарекъл гробарите, но май по-точно бе, гробокопачите. В този живот малко неща го плашеха, но тия тримата се справяха успешно. Всички други групи им дишаха прахта, колкото и да се стараеха и подготвяха им липсваше основното — въображение. Посредствени, така можеше да ги определи. Всеки може да обира плодовете от ниските клони, но опреше ли работата до прецизност, търси балканците! Изпълняваха каквото им наредеше, слушаха го и си вършеха работата. Бяха по-безчувствени и от служители в изправителен дом. Е, имаха навика да проявяват самоинициатива и да избиват наркодилъри, но това не ги правеше обществени врагове, нали? При наличие на сериозни мотиви всеки може да прибегне до насилие, особено по-гордите индивиди. Голяма грешка стори като им изпрати убийците си, непоправима. Вече започваше да преосмисля правилността на това свое решение. Щеше да е по-лесно да изненадаш сурикат, отколкото тримата планинци, откъде въобще му мина през главата да ги търси? Всъщност какво му бяха сторили, та се подведе? Там е работата, че нищо, парите, които му поискаха си бяха техни. Награден фонд! Да, егото му ужасно обърка всичко!

Но грешките му съвсем не свършваха до тук. Те бяха започнали още когато се захвана с алчните си приятели да спасява банкера. Какви ти приятели, това си бяха едни злодеи с репутация! Пари, власт, влияние, само това им се въртеше в главите. Но бяха празни отвътре! Целият им живот бе една празнина. Сега осъзнаваше колко бяха бедни, въпреки всичките им пари. Но какво да се прави, в този свят най-големите предателства винаги се свеждат до нечия алчност.

Той се обърна към наложницата си и й каза нещо.

Оттук Робинзон не можеше да го чуе, но усещаше, че между тях цари напрежение. Новков се усмихваше неискрено, тя разсеяно

кимаше и разговорът вървеше едва-едва. Обстановката бе като в съблекалнята на отбор, загубил мача.

По едно време той стана и непохватно хвана ръката ѝ, все едно утешаваше някой за смъртта на близък роднина. Тя бързо я отдръпна и я скри под масата с гримаса на погнуса. Държанието ѝ издаваше, че харесва милувките му колкото и ако прочете в епикризата си, че е болна от чума.

Дали пък не я караше да му издуха преди вечеря? Или друго?

На Робинзон лесно му идваха подобни цинични мисли, той не бе вчерашен и добре разбираше кой какво може да го вълнува. Такива на възрастта на Новков все гледаха да забършат нещо от горния рафт, стига да могат да си го позволят. За това той не го винеше, човешката природа е такава. Но защо тя реагира толкова остро? Истинска загадка! Цветя, примесени с отвращение, тук нещо не беше наред. Да, отношенията им бяха истинско бедствие!

После се оказа, че невестулката отсреща не беше толкова внимателна. Секретарят ядосано стана, излезе на балкона и запали цигара.

Огромна грешка, допускана от единствено от аматьорите!

Първото и най-важното неписано правило на бегълците гласеше „Не излизай от прикритието си, освен ако е абсолютно наложително“.

Явно Ковчега не обичаше да спазва правилата! Все пак показва известна предпазливост, не светна лампата и освен силуета му друго не се виждаше, затова неговият палач реши да изчака. След толкова години чакане, още час не бе от значение.

Цигарата свърши и типично по нашенски фасът полетя надолу, след малко фигурата се върна в стаята и седна на мястото си.

Горянинът погледа още малко семейните драми отсреща, като все повече се убеждаваше, че тази връзка е на приключване.

След това се пресегна към пистолета, време беше да приключва!

Ръката му придърпа уникалното оръжие, като погледът и за миг не изпускаше мишената. Прецизираше всичко, това му бе професията, но имаше и личен мотив. Грешки просто бяха недопустими.

Дългата цев се провря през мрежата, бузата му удобно легна върху импровизирания приклад.

Оптичният мерник докара стаята пред очите му, сега различаваше всеки детайл там. Огледа я набързо, захабени мебели,

разхвърляни вещи, на масата плачещ за изхвърляне пепелник.

Целият хол излъчваше очарованието на недовършено мазе.

Кръстчето се полута из пространството и накрая послушно кацна върху челото на секретаря. Малка бенка над окото, едри тежки бръчки, всичко идеално се открояваше. Прошарената коса, подобна на стърнище, свършваше точно на два пръста над кръстчето, почти голото чело блестеше от пот. Няколко едри капки се стичаха и изчезваха в гънките на месестия му врат. Болен ли беше този човек? Напрежението го бе съсипало, кожата на лицето се бе сбръчкала като орех, изваден от черупката и вече изсъхнал. Физиономията поразително наподобяваше на куче, порода мопс и бърните му едва обхващаха два реда лоши зъби. По-надолу раздърпаната риза безуспешно се опитваше да скрие гъстата растителност, която стърчеше изпод яката, вратът му бе по-окосмен и от този на Чобака в „Междувъзвездни войни“. В сравнение с Новков дори просяците, които бе срещнал преди няколко дни в центъра изглеждаха по-елегантни.

Поразен от гледката Робинзон се зачуди дали в този естествен килим не се е заселило семейство молци. Като нищо, тези гадинки обичаха вълната! Що за индивид беше този? Мекотело, случило на могъщи приятели! И тъп, от малкото срещи с него във Фермата се бяха убедили, че този човек едва ли успява да осмисли дългите изречения. Човек, който правеше точно каквото му се казва, защото го бе страх да прави нещо друго. При него за импровизации и дума не можеше да става. Вярно на господарите си куче!

Сега се бе предал, изгонен от службата си, от съпругата си и от приятелите си.

Единствено ръцете загатваха, че този човек навремето се е занимавал с някакъв силов спорт, дори от това разстояние те приличаха на свински бутове. Но на стара, грохнала свиня!

Нищожеството Новков!

Но Робинзон не бе дошъл тук да го съди, присъдата вече беше издадена.

Пръстът му се сви върху спусъка!

По късно винаги щеше да се пита защо се отказа. Всъщност знаеше отговора, но се губеше логиката.

Оставаше му да упражни още няколко грама натиск върху спусъка и едрокалибреният куршум щеше да пръсне мозъка на мишока

отсреща. Още секунда и край!

Но не го направи. Пред очите му изведнъж изникнаха картини от миналото, на които Командо и Петя бяха главни действащи лица. Ценни спомени, изпълнени с носталгия по тия, толкова близки нему хора. Петя на яхтата, в басейна, как собственооръчно лови риба и после им я сервира опечена. Или когато подкрепяше мъжа си на кораба, при двубоя му с Джабрил. Тогава бе примряла от страх!

А Командо? Колко пъти им бе спасявал живота и как един път не го чу да се оплаква? Страхотен приятел — верен, почтен и честен до глупост! Вече не ги правеха такива, ако изключеше Иво, подобни уникати бяха рядкост. Беше го преценил още когато изпрати двамата да накажат един корумпиран търновски полицай, който от всяка сделка с дрога в окръга прибираще солиден процент за себе си. Освен това ренегатът редовно уведомяваше престъпниците за предстоящите полицейски акции срещу тях и те взимаха необходимите мерки да не ги заварят с нищо уличаващо. Иво бе научил името на предателя от първата си жертва и отдавна се чудеше как да го докопа. Затова Робинзон състави план и една вечер изпрати двамата в Търново...

ТОГАВА:

Утрото бавно настъпваше и вече караха със съобразена скорост, не искаха някой ранобуден катаджия да ги спре с крадената кола.

— Помниш адреса, нали? Карай натам да огледаме!

Бавно, завой след завой приближаваха кооперацията на Пеев, време беше да се позиционират и да чакат. Отдалеч видяха колата му паркирана на същото място и Командо спря така, че стъклото на шофьорската врата гледаше към нея, а пасажерското — към входа. После внимателно се прехвърли на задната седалка, та да не пречи. Закачи костюмите по прозорците и подаде арбалета на Иво, а той отвори прозореца и внимателно огледа периметъра, интуицията му не усети нищо нередно. Тук не беше идеалното място където да свършат работата, бе пълно с потенциални свидетели, а и прекалено открито, но все пак бе по-добре от шумните градски улици или в близост до местоработата му. Освен това, ако се появеше някакъв непредвиден проблем можеха да си позволят и отлагане, срокове не гонеха.

Бавно се облегна назад. Не им оставаше друго, освен да чакат, а тях ги биваше в чакането. Имаха защитата на ранния час, тогава хората бяха сънени и невнимателни. Търпението беше ключът към успеха, нали така ги учеше техният наставник. С това плаващо работно време ченгето кой знае кога щеше да излезе, но на кого му пукаше, вече бяха почти на финала.

Както винаги при подобни случаи Иво беше странно спокоен и бе изпаднал почти в хибернация, явно покровителят му отдолу също следеше какво става. Кракът му бе пъхнат в стремето за зареждане на арбалета, с две ръце държеше тетивата, а куршумът бе стиснал със зъби. Не искаше да зарежда предварително, от голямото напрежение въженцето можеше да се скъса и тогава всичко пропадеше. Е, не точно, можеше да го направи и с пистолета, но шумният изстрел щеше да събуди кварталчето.

Командо, усетил важноста на момента си седеше кротко отзад и не се обаждаше, той вероятно си припомняше какво бе сторил през изминалата нощ.

Не им се наложи да чакат дълго. Видяха го да идва отдалеч, имаха предостатъчно време и всичко тръгна на забавен каданс. Иво плавно изтегли тетивата и спусъкът меко щракна, още веднъж го изненада мощта на лъка. Сложи вече стреляния куршум в тръбата и с едно шомполче го донатика до края, а там една щипка леко го ухапа. Беше готов! Към този човек не изпитваше никакви чувства, той му бе толкова далечен, колкото и първият китайски император от еди-коя си династия. Дори омраза нямаше, което бе странно, защото точно заради такива като него дрогата заливаше улиците.

Бавно, без резки движения вдигна оръжието, а отзад шофьорът му протегна бастуна и го заби в арматурното табло да служи като опора. В това време Пеев стигна до колата, отключи я с дистанционното и отвори вратата. Беше трудна мишена, постоянно се движеше и всеки момент щеше да влезе вътре, а и ръстът му не спомагаше за прецизното прицелване. От друга страна пък, забавянето бе равно на провал, успее ли да се качи, край!

Командо усети проблема, наведе се към прозореца и силно изсвири, а види се това даде резултат.

Полицаят изненадано вдигна глава и погледна право към смъртта си, няколко секунди остана неподвижен, но това време бе достатъчно.

Иво натисна спусъка и лъкът издумка, изстрелвайки късчето олово най-малко със 150 метра в секунда. Въпреки невероятната скорост, стрелецът, тъй като беше в „онова“ състояние, успя да проследи целия му полет и ясно видя как то достигна целта си. Черепът на мишената пое куршума точно между очите, чу се силно изпукване и главата отхвъркна назад. По чист късмет тялото се лашна и през отворената врата падна на седалката в новия автомобил, това благоприятно щеше да забави откриването му.

Краката му поритаха малко и след миг всичко приключи, Пеев беше мъртъв.

Командо безмълвно пое оръжието и го сложи отзад, после прескочи седалките и запали двигателя.

Бавно се изнесоха от местопрестъплението, въртенето на гуми винаги привлича внимание. По най-краткия път стигнаха до своята кола, спряха близо до нея и отново прехвърлиха багажа, за две минути приключиха.

Огледаха още веднъж фордчето за оставени улики, поръсиха малко емулгатор, качиха се на тяхната машина и спокойно подкараха към сигурното си убежище...

* * *

Но тази случка не бе единствената, само месец-два след това двамата с Иво подгониха главния дилър на Габрово, човекът, който зареждаше с наркотици целия регион. В тази акция Командо играеше главната роля и отново се оказа на висота.

Точно тогава научиха кои са истинските злодеи в голямата игра и точно заради тях няколко години след това напуснаха родината си. Но пък преди това успяха да ги съсипят!

Ето как стана всичко:

... Двамата приятели отново останаха сами, времето много беше напреднало и се налагаше да побързат. Повториха още веднъж стратегията точка по точка, така, както пилотите проверяват самолета преди полет и вече знаеха задачите си наизуст. После натовариха нещата в автомобила на Командо, а някои предмети, включително диктофона той прибра и по джобовете си. Накрая провериха горивото в резервоарите, май това беше всичко.

В 18 часа потеглиха с двата автомобила, минаха през градчето и Командо продължи към Габрово, а Иво към игралната зала. Паркира там и зачака.

Около 18.30, Асенов най-после пристигна с джипа си и влезе вътре, засега бе сам и това беше добре.

Бави се двадесетина минути и излезе с малка чанта, пъкна я в багажника и подкара към другата зала, чийто оборот отчиташе, а Иво след него.

Там нещата се повториха и явно задачите му тук окончателно приключиха, защото след посещенията в залата се отправи по пътя към Габрово. Не караше много бързо и това идеално устройваше преследвачът му, неговата кола беше много по-слаба от мощния джип.

Оставаше още около километър до мястото, където чакаше партньорът му и той извади уоки-токието.

— Чуваш ли ме, след 2–3 минути е при теб.

— Прието!

Това беше, само една дума, но колко съдбоносна за неговия враг.

Покара още малко след луксозната кола, отби вдясно и спря, заключи пежото, после пое напред пеша. Оставаха му 200 метра до мястото, където съученикът му трябваше да е стопирал автомобила на Асенов. Бяха избрали един остър завой без видимост и зад него Командо трябваше да препречи пътя със собствената си кола. Въпреки че по това време нямаше интензивно движение винаги съществуваше риск и някой друг в този момент да се озове там. Това беше и най-слабата част от плана, но се налагаше да рискуват, защото отдалечеността от населено място идеално пасваше на замисъла им.

Иво стигна завоя, вече леко подтичваше, за да навакса и видя как джипът на Асенов поема в отбивката към гората, значи приятелят му го бе овладял.

На свой ред той седна в колата на Командо и освободи пътя, паркира петдесетина метра нагоре, отби и слезе. Погледна номерата и остана доволен, те бяха променени с ваксата за обувки.

Взе тубата с бензин, върна се, влезе в пресечката и сложи маската, нека всичко да бъде според уговорката.

Стигна до джипа и без да говори влезе отзад. На предната седалка Командо, също с маска, вече бе закопчал наркодилъра с белезници за волана, в едната си ръка държеше тийзъра, а в другата, малък пистолет.

— Има кобур на глезена и искаше да го извади, копелето, та се наложи да му пусна малко ток. Сега е кротък като агне.

Пленникът им ужасен гледаше двамата маскирани мъже и се опитваше да каже нещо, но ченето му се бе схванало от безжалостния удар на десетте хиляди волта.

Иво се пресегна и изгаси фаровете и лампичката на тавана, сега останаха в абсолютна тъмнина.

По пътя зад тях от време на време минаваха коли, но вече нямаше как да ги различат в здрача.

— Виж, Иване, загазил си здраво. Искам да отговориш на някои мои въпроси, но без лъжи! Говори откровенно и моят приятел няма да те тормози, но ако мълчиш или излъжеш, сърди се на себе си! Ясен ли съм?

Оня кимна.

— И така, кажи ми откъде си, къде живееш?

— И аз предполагам, че не ме познавате щом направихте такава грешка! Софиянец съм, но от десетина години живея в Габрово. Защо е всичко това, знаете ли какво ги чака хората, които си позволяват да правят такива неща? Не сте първите, които ме заплашват, но онези другите наивници вече не са между живите. Нима не ви е ясно, че тук става въпрос за много пари и вие дори не можете да си представите в какво се забърквате.

— Добре, чухме те, думите ти са отбелязани в протокола! Нека сега да поговорим по същество! Запази си тирадите за твоите подчинени! Първи въпрос — откъде взимаш дрогата, кой те зарежда?

— Абе вие луди ли сте, нали ви казах, че...

В този момент Командо разви вентила на горелката и след няколко опита я запали със запалката, а тя злоещо забуча. Асенов го гледаше като хипнотизиран.

— Приключи ли с драмите? Човекът те попита нещо, ще отговориш ли?

Отрепката продължи да мълчи, беше се парализирал от ужас. Командо бавно вдигна дюзата и насочи огъня към ръката, закопчана за кормилото. Замириса на изгоряла плът, ръкава се подпали и оня завика от болка и страх.

— Говори, говедо, зададох ти прост въпрос! Истината не изисква дълго време за размисъл.

— Моля ви, стига толкова, парите са в багажника, вземете ги и вървете! Не ви познавам, няма как да ви търся, нито да ви опиша. Вземете парите и ме оставете, моля ви — вече почти ридаше.

Мъчителят му демонстративно усили пламъка на горелката.

— Отново грешен отговор, виждам, че на теб явно ти се мре!

Асенов най-сетне разбра, че няма накъде, видно бе, че в случая не ставаше дума само за пари.

— Чакайте, ще ви кажа, това е дълга история!

— Говори по-бързо тогава!

— Виктор Вълев се казва, работи в Главно управление на полицията в София. Висш полицай е и въобще не е по възможностите ви да се занимавате с него.

— Как става доставката, той ли ти носи дрогата?

— Не, той е едра риба, как ще се разкарва с такива количества до Габрово? Аз ходя там, веднъж месечно се срещаме в Унгарския ресторант, всяка първа неделя от месеца.

— Как става предаването?

— Спирам колата на определено място до ресторанта, в багажника са чантите с парите от предната партида. Той ме чака в едно сепаре вътре, обикновено около 21 часа. Сядам при него, пийваме и хапваме, говорим си. По някое време си тръгвам и се прибирам в Габрово. Когато там отворя багажника виждам, че някой е прибрал парите и е заредил с нова стока. Това е. После аз за около месец разхвърлям всичко по дилъри, те ми плащат и процесът се повтаря. Друго не знам.

— А, знаеш, знаеш, кажи сега къде живее, не може да не те е канил на гости!

— Никога не ме е канил, той се движи в съвсем друга среда, та аз за него съм нищо. Поне 3–4 пъти напоследък в ресторанта компания му прави и един депутат, оня също е в час, защото предния път ме попита как вървят нещата. Казвам ви, те са недосегаеми и не можете с пръст да ги пипнете.

— Депутат ли каза, става интересно. И кой е той?

Иван Асенов отново понечи да шикалкави, но като се взря в студените очи на Командо и уреда в ръката му, реши, че не си струва да е толкова лоялен към своите работодатели.

— Янко Попов, от Партията на българските богаташи, вече два мандата е в Парламента. И двамата взаимно се пазят, бетон са! Но групата е по-голяма, и навън имат хора, тези, които сменят парите с нова дрога.

— Добре, давай нататък! Кой още си виждал с този Виктор Вълев?

— За толкова години все сам е идвал, само напоследък е винаги с този депутат. Но той е много потаен, все пак е ченге, аз даже номера на телефона му нямам.

— Как така го нямаш, ако нещо стане и не можеш да отидеш, как ще го предупредиш?

— Имаме определена уговорка за такива случаи. Нашите срещи винаги са през първата неделя от месеца, но ако нещо се обърка той ще чака и следващата. Нарочно е избрал неделите, тогава в ресторанта

има по-малко хора и е по-спокойно. В петък и събота гъмжи от народ и не можеш да си чуеш приказката. Но пак ви казвам, такъв тандем са, че не можете да ги доближите.

— Как реши, че и депутатът е замесен?

— Очевидно е! Че и той е наясно съм сигурен, защото те и пред мен свободно си говорят и обсъждат сделките, вече ми имат доверие. Вие да не мислите, че само аз съм в схемата, вероятно от всеки регион в България има някой като мен.

— Може и да си прав, но откъде толкова наркотик, това е много нещо?

— Вярно, много е, само аз пласирам 10 кг. на месец, амфетамините са отделно. Предполагам, че направо от митницата идва, няма как да е иначе. За миналата година оттам отчетоха, че са заловили общо 26 кг. твърд наркотик, което за нас посветените е смешно количество. На всички е ясно, че залавят в пъти повече, явно основният дял отива при Вълев и Попов.

— За някой митничар знаеш ли?

— Повечето трябва да са в схемата, но поименно за никого не знам. Те са на друго ниво и не ме интересуват, аз си гледам моя интерес.

— Добре, кажи сега в Габрово някой пази ли те, имаш ли човек там?

— Аз приятели в Габрово нямам, с тези селяндури не се занимавам. Имам си пари колкото искам, това ми стига! Веднъж, преди година ме прибраха в полицията, но нямаха достатъчно доказателства и ме пуснаха. Затова ме е яд, че Вълев не ми дава номера си и ако нещо ми се случи, няма на кой да се обадя.

Гледай ти, този бе едно нищожество, дребна, незначителна ларва в голямата игра, а самочувствието му бе до небето.

— Ние, че сме селяндури, селяндури сме, не отричам, но виждаш ли, че прецакахме тебе, софиянеца. Ти си една кукла на конци на ония двамата, дори спокойно мога да използвам думата слуга, а сега и ние се оказахме по-хитри от теб. Знаеш ли какво казва един наш добър приятел? „Винаги има някой по-умен от теб“, и е прав. Същият този човек по-добре, че не е тук, той много мрази убийците на деца и досега да те е усмъртил. Ти въобще даваш ли си сметка колко човешки съдби си опропастил с тази твоя дрога? Като имаш нужда от пари защо

не отидеш да работиш като останалите, или те не са ти на нивото? Обърни се сега и ме виж, знаеш ли, че моето дете е в гроба заради теб! Е, как мислиш, твоеото място тогава къде е?

При тези думи Иво си свали маската и оня се извърна към него, надали разбра обрата, който вземаше разговорът.

Командо само това чакаше. Притисна тийзъра в шията му и дилърът затанцува като обезумял на седалката, след пет секунди се отпусна в безсъзнание.

Той му махна белезниците и здраво завърза, този път с тънко въженце двете му ръце за волана. В това време Иво излезе навън, отвори багажника и взе двете пълни с пари чанти, награби една шепа банкноти и ги разпиля вътре в джипа. Изля бензина от тубичката върху седалките и двамата дотикаха тежката машина до ръба на пътя, отдолу бе пропаст и по дъното ѝ минаваше тясно дере.

Огледаха хубаво да не са забравили нещо в колата, за да не привличат внимание използваха само единия прожектор. Всичко изглеждаше наред, вътре Асенов още клюмаше върху кормилото и не помръдваше.

— Иво, да го събудя ли, та поне накрая да си даде сметка защо е на това дередже?

— Остави го, не сме зверове! Научихме каквото ни трябваше, хайде да приключваме! Само искам да те попитам, успя ли да запишеш всичко, което той каза?

— Предполагам, че да, включих диктофона още когато го приспах първия път.

— Идеално, тези записи са много ценни, нали чу какви хора са замесени!

Кимнаха си с глави и единия запали бензина в колата, после дружно забутаха тежкия автомобил.

След няколко метра наклонът стана прекалено голям, машината се изсили и се заби на дъното на дерето. Вътре в купето огънят вече се разрастваше, стори им се, че чуват и ужасени викове. Нямахше нужда да чакат повече, всеки момент някой от главния път щеше да види пожара.

Единият награби двете чанти с парите, а другият горелката и под заревото на пламъците тръгнаха към колата на Командо. Натовариха всичко на нея, почистиха регистрационните номера и поеха обратно

към Х. След малко Иво слезе и се прехвърли в своята кола, а приятелят му продължи надолу, едва след няколко километра двата автомобила се застигнаха и подкараха заедно.

Малко преди Х. първата пожарна с включена сирена мина покрай тях, след малко още една. Какво ли се надяваха да спасят, резервоарът на джипа беше пълен догоре и сигурно вече бе експлодирал.

Нашите приятели бавно и внимателно продължиха пътя си, минаха през града и след малко видяха светлините на селцето. Тук вече можеха да си поемат дъх, всичко опасно остана зад гърба им...

НА ПОКРИВА:

Такъв беше Командо, съобразителен и верен. Съпругата му също бе истинска находка, с нея наистина бе случил. Сега двамата бяха мъртви заради този отсреща, само след миг в отвъдното щеше да ги последва и той.

Тогава защо не стреля?

Ясно защо, просто секретарят щеше да се отърве много лесно. Без страдание, без болка. Бум и край! Твърде лесно! Всичко около него страдаха, а той, виновникът, щеше безболезнено да си отиде. Имаше го, вече го няма! Но не може така, на този свят предателствата се плащат подобаващо!

Боецът отпусна глава, все още раздвоен. Кой начин да избере, лесният или справедливият? Съзнаваше, че рисковете се увеличават и по-късно може да не успее да го убие. Скриеха ли го някъде, край! Но той обичаше предизвикателствата, освен това държеше да накара оня да се насере от страх. Да го смачка още приживе!

Точка, решено! Отбой! Ще остане още ден-два тук в безопасност, ще реши какво да предприеме и едва тогава ще задейства новия си план. План, който ще включва и болка!

* * *

Странно нещо е човекът! Като се впие в някаква цел ще стори всичко, но ще я постигне. Това не важеше за всички хора, но избраните са като хрътки, по-скоро ще умрат, но ще докопат дивеча.

Отново се бе свечерило и след цял ден на обикаляне и размишления Робинзон бе решил каква стратегия ще предприеме. Много мисли и накрая реши.

Лазерът, с който елиминира камерите на вилата в Родопите отново щеше да влезе в действие. Искаше да мръкне съвсем, да изпълни плануваното и да чака ответната реакция. Операцията щеше да е сложна, прецизна и трябваше да протече по план, точка по точка,

объркаше ли се нещо, плъхът се спасяваше. Тя се основаваше на максимата, че най-добрата измама е онази, в която има зрънце истина. Истински шедьовър!

Денят протече необичайно. Още сутринта той бе напуснал скривалището си, като се молеше през тия няколко часа никой да не реши да се качи за нещо на покрива, защото багажът му остана там.

От жегата се бе вмирисал и имаше остра нужда да се изкъпе, но не разполагаше с време за такива екстри, това щеше да стори чак на яхтата.

Първо влезе в една ветеринарна аптека и без да обръща внимание на неодобрително сбърчения нос на продавачката, купи няколко хирургически скалпела, клещи за вадене на зъби и три ролки широк лейкопласт, от най-здравия.

Следваше железарията, оттам се снабди със сноп дебели свински опашки, ножици за подрязване на лози, чукче, два метра синджир, тел и тиксо.

На тия обикновени на вид атрибути той казваше комплект за отвличане. Пълният вариант включваше още някои неща като спринцовки, превръзки за очи, упойки и обезболяващи, но той умишлено ги пропусна. Желаше да причинява болка, не да я лекува.

После откри местното поделение на „Бърза помощ“, влезе във ведомственото кафене и престоя до обед. На покрива се бе обезводнил и сега използва момента да си навакса, като изпи невероятно количество течности. Пийваше вода, хапваше сандвичи и наблюдаваше. Поръча си и чаша бира, която не възнамеряваше да изпие, но се нуждаеше от време. Интересуваше го трафикът на линейките, паркоместата им, колко често ги викат на адрес и всякакви подобни дреболии.

Към 14 часа отиде до микробуса, отключи го, влезе вътре и извади картата на София. Изучава маршрутите за напускане на града близо час, като накрая избра трите най-кратки. Запамети ги подробно, кръстовище по кръстовище. Всичко опираше до бързината!

Следобед се върна в кафенето и прекара там още три-четири часа, накрая вече му се струваше, че познава всички шофьори и лекари, толкова съсредоточено ги бе наблюдавал.

Когато му се стори, че е научил всичко, се върна за последно до микробуса, подкара го и паркира на три преки от блока в един

подземен паркинг, където заплати за една седмица напред. Искаше да му е под ръка, защото знаеше, че всички коли пред блока на секретаря по-късно ще бъдат проверени под лупа. Ако го оставеха без превоз, шансовете да го хванат се увеличаваха, а трябваше с нещо да се придвижи до морето. Тук в гаража навсякъде имаше монтирани камери и с прикритието му бе свършено, обаче това в момента не бе особено важно. Вече се бе разконспирирал и не му пукаше особено, като приключеше с Новков възнамеряваше да се изнесе от страната възможно най-бързо. После, въпреки всички програми за лицево сравняване и стотиците сателити, кръжащи в небето, иди го търси по широкия свят! В края на краищата той нито бе Бин Ладен, нито щеше да го преследва могъщото ЦРУ!

Накрая, понесъл торбата с покупките отново се върна при блока, качи се на покрива и пролази под покривалото. Вещите му си бяха там, никой любопитко не ги бе открил.

Използва последната светлина, за да извади мощния лазер, с който бе обезвредил камерите на вилата, изпробва го дали работи и остана доволен, батериите не го разочароваха. Още с включването тънкия лъч мигом прогори малка дупчица в камуфлажната мрежа, заби се в изолацията на покрива и тя започна да се топи. Сериозна технология!

Отмести го настрана и започна наблюдението отсреща.

Едва го съдържаше, усещаше финала и бе по-нетърпелив и от баща пред родилно отделение. Надяваше се Новков да се появи и да сложи началото на цялата операция, като бе твърдо убеден, че това все някога ще стане. Ако не тази нощ щеше да е следващата или последващата, само това не бе уточнено.

Повечето разузнавачи отдавна са установили, че наблюдението е една от основните причини за трупане на килограми и тази даденост нищо не можеше да я промени, тя не зависеше от тях. Но поне стартът вече бе даден, което значеше, че приближава и краят.

Накрая мръкна съвсем и хората започнаха да включват осветлението в жилищата си. Отсреща също запалиха лампите, първо в кухнята, после в съседна стая със спуснатите щори и накрая в хола.

Видимостта беше отлична, дори без бинокъл фигурите на живущите се открояваха като на филмов екран.

Стратегията на Робинзон бе проста, той трябваше да накара Новков да напусне апартамента и да се покаже на открито. Само така можеше да го докопа жив, каквито бяха плановете.

Вече бе напълно тъмно и горянинът внимателно започна да сгъва и прибира багажа. Напъха всичко в раницата, като за последно остави камуфлажната мрежа. Накрая прибра и нея, заедно с въжето, на която бе закрепена. Така!

Стегна ремъците на раницата и се огледа, до него бяха останали само бинокълът и лазерът. Всичко, от което се нуждаеше! Прилепи тялото си към настилката, направо се срасна с още топлата повърхност.

Вдигна бинокъла пред очите си, затаи дъх и зачака копелето да излезе на терасата. Предната нощ го бе сторил, трябваше да го направи и сега.

* * *

Тази вечер обстановката отсреща бе малко по-спокойна, навярно защото дамата често-често отпиваше от голяма чаша, пълна с някаква прозрачна течност. Ако бе водка, предвид темпото и теглото си, тя скоро щеше да падне под масата.

Партньорът ѝ си седеше на обичайното място, също с чаша в ръка и очевидно се надяваше да я напие, защото час по час вдигаше наздравици.

Това, че употребяваше алкохол още повече засили увереността на Робинзон, че ще се справи. Пази се от ония, които не пият!

Очите на мишената му светеха в очакване на предстоящото. Кутията с цигари си седеше на дивана до него и бе само въпрос на време кога ще му се допуши.

Цигарите, само те биха могли да изкарат разгонения мъж на терасата.

Ето, накрая той се изправи, ръката му ловко грабна пакета и Новков се насочи към балконската врата.

Робинзон, от своя страна придърпа раницата и я нагласи пред себе си като възглавница. Опръ ръката си на нея, насочи лазера и зачака.

Човекът, заради който напоследък им се струпаха толкова много беди и който оглавяваше класацията им за допуснати грешки, най-спокойно се показва на открито, запали цигарата си и жадно вдъхна дима. Явно айкюто му не бе особено високо, иначе би трябвало да знае, че когато те преследват обучени професионалисти, да се показваш на открито не е добра идея.

Робинзон цял ден се бе надявал точно на такъв момент и сега не можеше да повярва на късмета си. Оня отсреща му бе като на длан. Понякога реалността надхвърля дори въображението, дотолкова добре се стекоха нещата.

Но нямаше време за губене! Той прекара с поглед въображаема линия към мишената си, насочи лазера към съседния блок и натисна бутона. Лъчът за миг прелетя пространството, полута се около прането на някаква домакия и кацна на перилата, точно пред Новков.

Още една грешка на клетия Секретар, на всеки що-годе трезвомислещ човек под заплахата, първата работа щеше да е да клекне или да залегне, защото напоследък почти нямаше екшън филм, на който да не показват подобни лазерни мерници. Спре ли се точката на лъча някъде, там отиваше и куршумът. С една дума, видиш ли такъв лъч, бягай и се надявай да не те улучат!

Но Новков, който мярна точката, играеща по перилата, не реагира така, той вдигна поглед и се взря право в източника на светлината. По-скоро бе учуден какво се случва.

Нали казват, че любопитството погубва котката!

А Робинзон това и чакаше, леко отклони уреда и насочи лъча право в очите на Секретаря, дори една секунда пряк контакт му беше достатъчна.

Ето, получи се! Отсреща долетя ужасен болезнен вик и фигурата, напълно сляпа се заблъска по стените на терасата, със сигурност всички мисли за предстоящия секс мигом отлетяха от главата му.

Ако парапетът не бе толкова висок, тези некоординирани движения направо можеха да изхвърлят тялото навън. Всъщност тази алтернатива щеше да е най-добрата за Секретаря, защото тогава той можеше и да оцелее, не бе чак толкова високо. Е, можеше да се осакати, но това бе за предпочитане пред възможността накрая все пак да попадне в ръцете на гневния планинец, за който „хуманност“ щеше да бъде само една дума от речника. Тук съдбата решаваше.

А Робинзон вече нямаше никакво време за губене. Сега скоростта бе най-важна и той се задейства така, както цял ден го бе проигравал в ума си.

Грабна раницата, метна я на гърба си и след секунда-две вече бе на стълбището в блока. Нямаше смисъл да вика асансьора, който щеше само да го забави, затова хукна надолу към изхода. Направо летеше, дали от адреналина или от въздействието на билките, но бе като ракета.

Скоро се оказа на улицата, където си позволи да се успокои за миг и да се огледа, а и не желаше да предизвиква подозрението на охранителите отсреща.

Зави зад блока и отново хукна право към „Бърза помощ“, като се надяваше на още мъничко късмет. С времето бе добре, защото Новков и приятелката му едва ли можеха да реагират толкова бързо, но логиката показваше едно, те при всички случаи щяха да имат нужда от медик. Лазер, особено от по-мощните, насочен в очите мигновено те ослепява, по този въпрос две мнения нямаше. Той бе гледал филми по „Дискавър“, на които показваха подобни експерименти, при това с много по-слабите лазерни показалки и знаеше какъв ще бъде резултатът. В момента секретарят бе сляп поне с едното око, изпитваше ужасни болки и здравият разум показваше, че най-адекватна медицинска помощ ще му бъде оказана в болнично заведение. Тук единствената слаба брънка бе дали охранителите нямаше да решат сами да го откарат в някоя болница, затова Робинзон не искаше да им дава време за избор.

Нима има нормален човек, който при наличието на линейка няма да въздъхне облекчено и да остави нещата в ръцете на специалистите.

Затова той устремно се носеше към филиала на „Бърза помощ“ и се надяваше там да завари поне един автомобил, чакащ в готовност.

Оставаха му още около двеста метра и той намали темпото, за да нормализира дишането и да се приготви. Навярно щеше да се наложи максимално безболезнено да неутрализира някой шофьор, но нямаше как, иначе планът се проваляше.

Но не се стигна дотам! Тъкмо пред него се изправи сградата на специализираното заведение, когато една линейка с включени лампи го подмина и със свистене наби спирачки пред входа.

И водачът и фелдшерът скочиха от кабината, синхронизирано отвориха задните врати и внимателно измъкнаха отвътре подвижната носилка с пациента върху нея. Колелата ѝ автоматично се отвориха и те я затикаха навътре към регистратурата, без дори да гасят двигателя на автомобила.

Какъв късмет, отваряше се златна възможност!

Робинзон небрежно се приближи и се ослуша, вътре всички бяха заети с новопристигналия и из двора нямаше никакво движение. На ъгъла бяха паркирани още две машини, също празни и без надзор. Без да губи повече време той хвърли раницата си отзад и затвори вратите. После се качи, даде на скорост и без да спира сигналните лампи подкара към блока на Новков.

Още отдалеч забеляза движещите се фигури пред входа и вече по-бавно се насочи натам, все едно търси адрес.

Един от пазвантите като го видя се затича към него и Робинзон едва сдържа усмивката си — за да завърши образа си на корав тип оня въпреки тъмнината бе надянал на носа си чифт тъмни очилца. От кой ли филм копираше?

— Бързо елате, имаме спешен случай и се нуждаем от превоз!

— Но аз отивам на съседната улица.

— Това няма значение, обадете се да изпратят друг! Този пациент е важен.

— Какво му се е случило?

— Нещо с очите, изведнъж е ослепял. И ние не знаем точно, от болки той не е в състояние да говори.

— Окей, ще го взема. Къде да спра?

— Дайте на заден до входа, сега ще го доведат!

Горянинът ловко обърна линейката и приближи опелът на охранителите. После слезе и отвори задните врати.

— Но нямам носилка, току-що се връщам от друг спешен случай.

— Нищо, един от нас ще се качи при него!

Това не влизаше в плана, Новков трябваше да остане сам.

— Не е позволено, като придружители се качват само парамедици.

— Не те питам позволено ли е или не, един ще се качи при него, а друг ще седне отпред.

— Но...

— Никакво „но“, старче! Млъквай и изпълнявай!

Ясно, с добро нямаше да стане.

— Както кажете, но на ваша отговорност!

Добре го каза, сега каквото и да им се случеше, отговорността наистина щеше да бъде тяхна.

В това време от входа се показва другият охранител, който бе прегърнал Новков през раменете и почти го носеше. След него припкаше любовницата, но от изпития алкохол несигурно залиташе, та се налагаше бодигардът да подкрепя и нея.

Ръката му безцеремонно я обарваше, но физиката ѝ не предлагаше кой знае какво на въображението.

Като видяха линейката и двамата облекчено въздъхнаха.

— Дайте го насам — разпореди се мнимият шофьор — вътре има и кушетка. Къде ще желаете да го откараме?

— Право в Правителствена болница, там ще знаят какво да го правят.

— Ясно!

Двамата дебеловрати прегърнаха шефа си и с общи усилия го натовариха във фургона, където го положиха на кушетката. После единият се настани до него и се провикна:

— Хайде, нека не губим повече време! Румене, слизай и седни отпред до шофьора!

Оня чевръсто скочи, тракна задните врати и се насочи към кабината.

— Божана, вие се качете горе, ще пратя някой да ви разпита. Легнете си и се успокойте, до сутринта всичко ще е отминало!

Момичето кимна и се облегна на стената, мършавите ѝ крака едва я държаха. Бе толкова пияна или дрогирана, че очите ѝ отказваха да направят контакт. Все пак успя да изфъфли:

— Ще изчакам да тръгнете и се прибирам.

— Както желаете!

Робинзон изчака човека да влезе, даде на скорост и потегли към подземния паркинг. Минутите летяха и шансовете му да се измъкне с Новков все повече намаляваха. В „Бърза помощ“ навярно вече бяха открили липсата на линейката и сега всеки полицейски патрул щеше да се оглежда за нея, отгоре на всичко му се натресоха и тия двамата. За капак, от фургона през огромно стъкло се виждаше всичко, което се

случва в кабината и той се чудеше как може незабелязано да елиминира седящия до него, а после да се заеме с оня отзад.

Изчака да приблизат един светофар и намали, а после рязко даде газ.

Спътникът му инстинктивно се огледа в двете посоки и удобно откри шията си, при което похитителят веднага се възползва. Той нанесе рязък удар точно под дебелината буза и човекът клюмна настрана без дори да гъкне. Доктор Станков би определил състоянието му като временно критично, шок на сънна артерия, колапс на трахеята и други подобни термини и както обикновено щеше да се окаже прав, но той сега си гледаше живота на острова и си нямаше и понятие с какво се занимава работодателят му.

Другият отзад не забеляза нищо, точно в този момент той се бе навел над Новков и нещо му говореше.

Сега трябваше да се отърве и от него!

Линейката отби вдясно, той скочи от кабината, заобиколи отзад и отвори вратите.

— Защо спираш бе, човек?

— За да се погрижа и за теб!

Оня в първия момент се опули, но бързо осъзна, че се случва нещо нередно и бръкна под дрехата си за пистолета.

С един скок Робинзон се озова до него и с лявата си ръка като с менгеме го стисна малко над лакътя, а с другата така го удари в гърдите, че оня едва не изгуби съзнание.

Сега доктор Станков би се подписал и с двете си ръце за наличието на остра дихателна недостатъчност.

— Избрал си грешния отбор, момчето ми! Но се питам, не ти ли е неудобно да пазиш отрепките? Знаеш ли го тоя колко мръсотия е сътворил през живота си?

Гардът се окопоти и въпреки изненадата си, като осъзна на каква възраст е нападателят му се отказа от оръжието, скочи от скамейката и насочи пръста си към него.

— Не знам луд ли си, но като ти гледам годините не искам да те нараня!

— Ти и не можеш!

Е, беше го предупредил!

— Дядка, сега ще ти разкажа играта! Сам си си виновен.

Юмрукът му се насочи към слънчевия сплит на човечеца, който се хилеше насреща му. Вложи всичката си сила и навярно затова при контакта изрева от болка — едва не си счупи ръката. Все едно бе уцелил вековен орех.

Човечецът не реагира на съприкосновението, въпреки тясното пространство светкавично се провря под рамото му и с два-три бързи удара в бъбреците го обездвижи напълно.

Ръцете му се движеха с такава скорост, че се размазваха и човешки поглед нямаше как да ги проследи. В океаните живее едно дребно и на вид безобидно създание, нарича се рак-богомолка. Това животинче при все, че е едва 15 сантиметра дълго и прилича на скарида, е в състояние с удара на предните си крачета да убие индивид, десет пъти по-голям от него. То с лекота чупи дори дебелото и закалено стъкло на аквариум. Учените са установили, че рачето толкова светкавично замахва, че създава област на ниско налягане, тоест причинява малка експлозия.

Такъв бе сега и похватът на планинеца. Все едно да опиташ да прочетеш колко пъти колибрита размахва крилете си.

Всъщност Робинзон действаше автоматично, на него не му се налагаше да планира попаденията си. Дългият му живот на ръба го бе оформил като безпогрешен робот, който изпълнява зададената програма, при това винаги ефикасно. През всичките години се бе усъвършенствал, така и бе оцелял. Сега само бодеше с върховете на пръстите си без да влага сила, но друго не се и налагаше.

Те проникваха през дебелия плат, достигаха до невралгичните центрове и ги блокираха. Наричаше този похват „прав шев“. Засегнатите органи временно отказваха и мозъкът, изпълнявайки природните закони ги следваше, като закономерно, при ужасна болка се изключваше.

Оня рухна върху дефибрилатора, който едва издържа тежестта му.

— Леко, ще повредиш машинката, а тя със сигурност струва повече от теб! Аз може и да изглеждам като мил старец, но такива като теб с колегата ти изобщо не сте ми в категорията. Хайде навън!

Без да обръща внимание на виковете на Секретаря, който вече се досещаше какво се случва и навярно бе разпознал най-лошия си кошмар, той извлече тялото на момчето и го пусна върху тротоара.

Отвори предната врата, за да издърпа и другия, който още бе в безсъзнание и със сигурност щеше да откара така до сутринта.

— Идете да пишете глоби, момчета, не се мерете с големите! Сменете си и работата, не сте за нея! Нещо в този свят не е наред щом пазите лошите хора, а се нахвърляте на всички останали. Но то си е за ваша сметка, затова и живеете в такова бунище! Много е лошо когато си роб, а не го осъзнаваш!

Замисли се дали да не ги скрие някъде, но прецени, че те и без това щяха известно време да спят, така че ги остави както си бяха. След срещата с юмруците му никакви медикаменти не биха могли да ги събудят. Още известно време ни амоняк, ни амилнитрат щяха да свършат работа. А на него му бе нужен само още час и щеше да е напуснал столицата.

Той тракна задните врати, качи се в кабината и на пълна скорост се насочи към микробуса си.

Подземният паркинг вече бе близо, още една-две преки и щеше да е в относителна безопасност. Първоначалният му замисъл бе да отвлече секретаря направо с линейката и с нея да напусне града, защото така най-не биеше на очи. Такива специализирани автомобили постоянно летяха по улиците.

Но охранителите, които пожелаха да се качат, осуетиха този план и той реши да прехвърли пленника си в микробуса, като зареже линейката в гаража. Това му осигуряваше ценно време, тъй като първо щяха да разпитат охранителите, а после да започнат издирването на колата, участвала в отвлечането. Обаче, тъй като гардовете засега бяха неадекватни и не можеха да говорят, той имаше преднина. Като всички бюрократични институции властите действаха бавно, щяха да минат часове докато разгледат записите от камерите и установят похитителят на какъв автомобил се е прехвърлил. Но това щеше да стане чак когато откриеха линейката. Едва тогава щяха да го обявят за издирване с описание на колата, но това не бе лесна работа, бели микробуси в страната колкото щеш. През това време той отдавна щеше да е напуснал София, да е зарязал фиата и да се намира някъде много далеч, останал сам с жертвата си.

Забеляза входа на паркинга и леко се спусна по рампата.

От служителя в кабинката нямаше и следа, още по-добре, един очевидец по-малко.

Спря плътно зад микробуса си, остави място колкото да отвори вратите. Огледа се за последно и слезе.

В далечния край се чуваха гласовете на мъж и жена, после тихо замърка и двигател. Започваше да се зазорява и някои от гражданите се готвеха да отидат на работа, други, като тези, навярно изпращаха гостите си.

Долепи ухо до каросерията, дочу само тихи стенания. Колко ли го болеше копелето, а още не се бе заел с него? Петя и Командо бяха загинали мигновено и едва ли са усетили нещо, но при Новков нещата не стояха така. Да изгубиш зрението си отведнъж и то по този ужасен начин бе съвсем друга работа. Освен това следваха истински неприятните моменти!

Той отвори и се качи при пленника си. Ковчег се взря в него и явно го позна, защото реагира така, сякаш вампир бе видял разпятие. Лицето на кошмара!

Непохватно тръгна да бяга и поради временната си дезориентация безпомощно се заблъска в стените.

Робинзон обаче нямаше време за нежности. Награби го под мишниците, извлече го и го прехвърли в микробуса. Скочи при него, изви ръцете му отзад и ги стегна не с една, а с две свински опашки. Същото стори и с краката му, а после привърза лактите към една халка за обтегач, стърчаща отстрани. Постара се, повече място за грешки нямаше. След толкова планиране и рискове човекът най-после беше в ръцете му, вече не биваше да го изпуска.

Тракна вратите, отново се качи в линейката и я откара на трийсетина метра като я паркира между два фирмени микробуса. Гледана отдалеч тя можеше да мине и като трети техен събрат, още малко спечелено време.

Замисли се дали да не отдели няколко минути и да заличи отпечатъците си от волана, лоста и дръжките на вратите, но се отказа, със съвременните технологии криминалистите неминуемо все щяха да открият някакъв материал от него.

И какво от това, и снимка да им оставеше, за него беше все едно, нека си го издирват. Доколкото си спомняше, той не фигурираше в никаква база данни, освен може би във Фермата, но там нещата бяха толкова засекретени и на ръба на закона, че разработките едва ли някога щяха да видят бял свят.

С една дума, той беше несъществуващ призрак без статуси, без профили и без самоличност, призрак, на който единствено ефективността бе извън всякакво съмнение.

След един последен бърз оглед Робинзон прецени, че може да тръгва.

Качи се в кабината на микробуса, внимателно се измъкна от стоянката и с няколко маневри излезе на улицата. Огледа се и се послуша, но освен обичайните за столицата шумове не чу нищо необичайно. Припомни си маршрутите, които запамети от картата, пристегна колана и настъпи педала на газта.

Утринна София бе все още спокойна, нямаше го онова гъмжило от автомобили, задръстващи улиците през деня. Точно в този час и органите на реда бяха в онова измамно спокойствие, бележещо края на смяната им, напрежението и бдителността бяха отстъпили място на отпускането, дрямката и броенето на заработеното през нощта.

Фиатът безпроблемно стигна до „Орлов мост“, качи се на Цариградско шосе и продължи движението си в посока „Младост“. Шофьорът му не го насилваше, нямаше смисъл точно сега да го спират за превишена скорост.

След тридесетина минути големият град остана далеч назад и Робинзон се поуспокои, защото и трафикът се засили и неговото превозно средство вече едва ли правеше впечатление.

Леко увеличи скоростта, колкото повече се отдалечаваше от епицентъра на похищението, толкова повече намаляваше шансът някой патрул, предупреден за вида на колата му, да го спре. От време на време чуваше как отзад Новков мучи нещо уплашено, но не му обръщаше внимание, когато болката се примеси с ужаса от неизвестното, повечето живи същества постъпват така.

Горянинът не можеше да се нарече жесток човек, въпреки професията, която бе упражнявал в миналото. Повечето му колеги след 2–3 години, прекарани в непрекъснат риск за живота сред опасните отрепки, с които им се налагаше да се занимават, се превръщаха в зверове, а към края на кариерата им в тях не бе останало почти нищо човешко. Той не бе от тях. Вярно, бе убивал многократно, но без никакви чувства, това му бе работата. Докато някои убиваха, защото искат, той го правеше, защото трябва. При него философията бе следната — с добрите бъди добър и ги поощрявай, наказвай само

лошите. А за него Секретарят бе много лош, направо злодей! Той ги бе предавал, бе ги мамил, бе ги манипулирал и за капак, накрая бе успял дори да убие двама от неговите хора. Това, че не го бе направил лично, а изпращаше пионки, го принижаваше още повече, поредният страхливец, разчитащ на другите.

Поради тези причини, в този случай Робинзон не бе безпристрастен, той наистина мразеше този човек. Бе ядосан, бе бесен, а малко неща са по-ужасни от един истински ядосан човек, притежаващ необходимите умения. Бе твърдо решил да го убие, като при това го накара максимално да страда, та поне в самия край на живота си оня да разбере какво е причинявал на другите. Сега, докато шофираше той се двоумеше дали да отбие колата и по второстепенни пътчета да се забие някъде далеч, където никой нямаше да ги чуе или да продължи към Х. и за тази цел да използва пещерата си. По-малко рисковано бе да се отклони от пътя и да кара докато може, все някъде щеше да открие пусто място. Но той не познаваше района и ако се натъкнеше на гъсто разположени селца, нямаше как да е сигурен, че ще си осигури достатъчно време, за да остане насаме с пленника си колкото му се искаше. Ако някой овчар или още по-лошо, ловци или браконieri го откриеха в гората, можеха да осуетят всичките му планове. В пещерата бе по-сигурно, но до там бе много път, още поне три часа по магистралите, все в напрежение.

Кой от двата варианта да избере?

Докато прехвърляше възможностите измина още трийсетина километра и това реши нещата. Ще използва пещерата, там е безлюдно, безопасно, а и бе в свои води. Да, там ще го направи.

Магистралата се бе опънала пред него, права като конец и той настъпи педала. Почти бе съмнало, но още нямаше голямо движение и се караше приятно. Самотните къщи и градчетата прелитаха край него и скоростта все повече го приближаваше към крайната точка на неговото пътуване.

Отмина Български извор, после Севлиево, следваше Габрово. Оттам до Х. не бе далеч, ако Мърфи не се намесеше би трябвало след два часа да са в пещерата.

Замисли се за Иво, който навярно се бе побъркал от притеснение. От няколко дни не му се бе обаждал, дотолкова го бе обзела ловната треска. Качи ли се в селцето първата му работа ще е да му звънне и да

го успокои. Стекат ли се нещата по благоприятен начин, след около две седмици пак ще са заедно и вече къде-къде в по-голяма безопасност. С края на Новков би трябвало да настъпи краят и на техните постоянни страхове. Крайно време е и те вече да се кротнат, стига постоянно са си рискували живота и свободата в името на пустата му справедливост. На тяхната възраст бе време за хобита, не за инфарктни ситуации. Нали и Конфуций беше казал, че когато свършиш една работа както трябва, най-добре е да се оттеглиш! Така и ще сторят, през последните години каквото можаха го направиха. Още отначало им бе ясно, че не могат да се справят с всички злодеи, много гнилоч беше това. Но все пак поразчистиха.

Сети се и за оня вицепрезидент, за когото така и не му остана време да разузнае. Какво нищожество, за пари да амнистира престъпниците! Такива като него ще накарат и Юда да позелене от завист. За два-три дни детективът Недев щеше да му състави пълно досие, но кой ти дава толкова свободно време? Нищо, все пак той бе второстепенна цел. Може пък Новков да има информация, нали доскоро беше главен секретар. Ще поразпита него, ще научи това-онова и ще го сподели с Иво. С това отново навлизаха в опасна територия, доколкото познаваше приятеля си той по някое време ще започне да си стяга багажа, с постъпките си вицепрезидентът навярно бе на челно място в списъка му за превъзпитаване.

Ето, уж все искаха да се кротнат, а постоянно нещо изскачаше!

Пред погледа му се показва Х., докато мислеше за това-онова неусетно бе стигнал. Приятно градче, не може да му се отрече! А откак преди години Иво бе вкарал в затвора бившия му кмет, ставаше все по-красиво и поддържано.

Фиатът навлезе по главната улица, прекоси центъра и се отправи към последния етап от пътя си. Два-три километра изкачва крайните квартали, а оттам отклони и пое по тесен коларски коловоз към гората. Навлезе между дърветата и се запровира под клоните докато накрая, след километър спря, тук пътят се губеше окончателно.

Шофьорът скочи на тревата и се протегна, напрегнатото пътуване най-сетне бе свършило.

Мина отстриани и отвори вратата, пленникът му лежеше притихнал на една страна и уплашено го гледаше. Лигите му течаха, окото сълзеше, направо трагична гледка! Но след миг се окопоти,

започна да бръцолови нещо и да заплашва, все ненужни действия според обстоятелствата. Тук, наред нищото и ария да запееше, никой нямаше да му обърне внимание.

Робинзон се качи при него, нарами раницата и здраво пристегна ремъците. После срязва пластмасовите връзки на ръцете и краката на пленника си, издърпа тялото навън и го стовари на земята.

— Надигай си задника и тръгвай, не очаквай да нося и теб!

— Нищо не виждам, трябва ми лекар!

— Съдът отхвърля тази молба. Едноок си, което не ти пречи да се движиш сам.

— Окото ми няма ли да се оправи?

— То никога повече няма да ти трябва, затова не го прави отново на въпрос!

На секретаря трябваша две-три секунди, докато тези думи стигнат до съзнанието му.

— Какво искаш да кажеш?

— Че като се позанимая с теб, след няколко дни сам ще ти се иска да умреш. Ще ме молиш за това!

— Нали знаеш, че можеш да ми вземеш живота само веднъж?

— Ако е бавно и веднъж стига.

— За да ме убиеш ли беше всичко това?

— Може да се каже, въпреки че като те гледам ти отдавна си мъртъв. Нещастен до смърт! Отхвърлен и от своите!

Той го хвана за ръката и го повлече след себе си, без повече да слуша хленченето на клетника.

Двамата поеха през притихналата гора и къде с добро, къде насила, след половин час пристигнаха до поточето. Мушнаха се под буйните води на водопадчето, провряха се през цепнатината и най-сетне планинецът се почувства в безопасност. Мисията почти беше изпълнена!

Вътре не губи време, а изтика пленника си под металния лост, който навремето бе ползвал за упражнения, праметна ръцете му през него и отново им завърза китките. Тялото увисна, но все пак достигаше земята. После похитителят измъкна топче ръждива тел и допълнително омота няколко осморки, обхващайки лоста и плътта, докато се убеди, че никакви движения няма да разхлабят възлите.

Накрая откри правоъгълно парче дебел найлон и го разстла от край до край по земята под торса, знаеше, че тази работа не е от чистите.

Като се увери се е обезопасил жертвата си, Робинзон взе телефона, излезе вън на полянката и набра номера на Иво.

— Здравей, партньоре!

— Ох, успокоих се! Къде се губиш бе, човек?

— Знаеш, че бях по задачи!

— Е?

— Почти приключих, остава приятната част. Хванах го, транспортирах го и сега вече е в пещерата, овързан за висилката.

— Подробности?

— Ще ти ги дам като си дойда.

— Браво, приятелю! Както винаги си се справил перфектно!

— И така може да се каже. Възнамерявам да остана в родината максимум още три дни и ще потеглям към теб.

— Щом си в безопасност, забави се колкото желаеш! Нищо, че изгарям от нетърпение да ми разкажеш всичко.

— Да, интересно бе. Жалко, че я няма Петя да опише и тази история в книгата си.

— Дори е много жалко. Е, ще си останем невъзпети герои! Аз все още не мога да възприема, че повече няма да я видя. И двамата с Командо много ми липсват.

— И на мен! Може да се каже, че ние с теб наистина осиротяхме. Ти първо загуби дъщеря си, а после и един от най-верните си приятели.

— Това, което научих от тези трагедии е, че животът е твърде кратък, за да го пилеем.

— Животът на никого не стига, и при едnodневките и при орлите винаги е недостатъчен. Накрая проумяваш, че все е можело да свършиш още нещо.

— Така е!

— Ще вървя, че чувам как отвътре копелето започна да вика. Може и да се е насрал от страх.

— Отивай и приключвай с него! Да не се размекнеш?

— Не ме размивай! Та това е човекът, отговорен за всичките ни беди напоследък. Странно е, но аз нощем понякога сънувах как оставам насаме с него.

— Тогава съм спокоен.

— Как са нещата на острова?

— Пука се по шевовете от туристи, парите ваят! А познай кой пристигна оня ден!

— Навярно нашите финландки.

— Точно те, едно водно такси ги докара от Пеликан. Чакат те да се върнеш и да отпрашваме нанякъде.

— След двайсетина дни съм при вас. Поздрави ги!

— Ще го сторя!

— Тогава, довиждане!

— Довиждане, партньоре и се пази!

Робинзон прекъсна връзката, прибра телефона в джоба си и отново влезе в пещерата. Беше се оказал прав, вътре миришеше ужасно.

— Усецам, че си се наакал. Прав ли съм?

Новков притеснено се заизвива на въжетата, вече и плачеше.

— Пусни ме, моля те, голяма грешка допуснах! Каж ми как да се откупя!

Той не знаеше какво точно се е случило на острова, неговите убийци му бяха докладвали само, че са взривили лодка с няколко човека.

— Не плачеш пред когото трябва!

— И все пак трябва да има някакво благоприятно решение.

— Да видим! За предумишлено убийство съдът дава до живот! Ти обаче успя да убиеш повече от един човек. Отрепките от Стаята на срама във Фермата не ги броя, тях не ги считам за хора. На Сейшелите твоите пратеници се провалиха, но не напълно. Аз прехвърлям техните грехове на теб, все пак ти си поръчителят. Затова ще бъда милостив, справедлив и няма веднага да те убивам, ще те оставя жив. Ако съумееш да оцелееш, така да бъде, ако ли не — значи така е било писано.

Като чу тези думи секретарят се поободри, в здравето му око се появи пламъчето на надеждата. Започна да се умилква като улично куче, което си търси господар.

— Благодаря ти, благодаря ти, вечно ще съм ти признателен!

— Няма нужда от благодарности, защото аз не очаквам, че ще издържиш. Ти си мек, кекав и разглезен от живота, а тук ще бъдеш

далеч от зоната си на комфорт. Но ти дадох думата си и ще я спазя. В замяна обаче искам да си поговорим по мъжки. Ще ти задавам въпроси и очаквам само *bona fides*.

— Не ме обърквай още отначало! Каква е тази Бона?

— Извинявай, бях забравил, че си от утайката и че едва ли разбираш нещо на латински! *Bona fides* означава да си искрен, да казваш истината.

— А, това ли било?

— Това! Приемаш ли сделката?

— Нали знаеш, доверието е двустранно!

Планинецът настръхна:

— Високомерен си и в поражението!

Новков усети, че е сгрешил и даде отбой.

— Питай, всичко ще ти кажа!

— И аз така си помислих.

Робинзон стана, отиде до рафта с книгите и взе от там една тетрадка с привързан към нея молив. После отново се настани в стола и се приготви да си води бележки.

— Нека първо да изпълня молбата на Иво, ти си бил главен секретар и си наясно с тази информация. Става дума за бившия вицепрезидент, разкажи ми малко повече за него! Откъде се пръкна, кой го предложи за поста, такива неща.

Новков се поизненада от въпроса, но послушно заговори и петнайсетина минути подробно разказва това, което знаеше. Горянинът не го прекъсна нито веднъж, само слушаше и си записваше.

— Кажи ми сега адреса му и дали тази мижитурка още ползва охрана от НСО!

— Охраната му я редуцирахме отдавна, законът е такъв, но се говори, че той има договорка с някакъв бизнесмен, който му осигурява частни гардове. Доколкото за местоположението на апартамента му в София, него съм го посещавал и го знам къде е. Обаче освен него той притежава и къща в един затворен комплекс в Бояна. Купи я след края на мандата.

— Има си хас!

Новков замълча и сведе поглед към екскрементите на земята под себе си. Гледката не беше приятна.

— Говори де, няма да ти вадя думите с ченгел!

Пленникът послушно продиктува двата адреса.

— Някакви други данни за него?

— Държи още един апартамент в столицата да си води там любовниците, но понякога и преспива в него. Обаче за него си трае и неговото местоположение не ми е известно.

— И това ми го казва главният началник в силова служба?

— Хората, които има какво да крият не са от най-разговорливите.

А той е от тях.

— Ще ти повярвам! И без това разбрах достатъчно.

— Не ми е работа, но той защо те интересува?

— Има много грехове, повече и от твоите. Ти поне покрай работата си се опитваше да затваряш и да чистиш бандитите, а той законно ги освобождаваше. Това няма как да му бъде простено, при такива хора учтивостта не помага.

— Че какво можете да сторите вие?

— О, ще се изненадаш! Едва ли някоя от рехавите ви структури може да ни попречи. Ако информацията за този е вярна той няма да има право на алтернатива.

— Говориш с недомлъвки.

— Иво винаги е казвал, че затворът е за предпочитане пред гроба. Е, тази отрепка няма да има право на избор. Решим ли, е мъртъв!

— Всъщност кои сте вие?

— Хора, на които им пука.

— Ясно, но защо го правите?

— И да ти отговоря, ти няма да ме разбереш. Правим го, защото можем.

— Като се замисля, си прав. Много сте добри! А относно вицепрезидента, не се изненадвам, че нещо е сгафил. Когато нещата опрат до власт и пари, правилата отпадат! Но това са политици, какво да ги правиш? Всички са си внушили, че светът им дължи повече, отколкото им дава.

— Много бързо сменяш полюсите, нали и ти си от това котило!

— Отдавна загубих вяра в държавността, затова и вече съм бивш главен секретар.

— Не се оправдавай, всички сте вадени от един калъп! Само се чудя като гледате народеца си на какъв хал е, не ви ли е срам. Не ви ли

омръзна да крадете? Кога ще се спрете?

— Това няма как да стане, невъзможно е! Все едно да искаш не от куче, а от котка да ти връща подхвърлената пръчка. Пълен *нонсес*!

— Има една патологична зависимост, нарича се непреодолима потребност, вид болест, която постоянно те кара да вършиш нещо, обикновено да трупаш разни предмети. Имам чувството, че което и правителство да дойде, веднага се заразява от нея. А навремето бях такъв оптимист!

— Може и така да е, но ти какво очакваш? Всъщност аз бих ги нарекъл клептократи, по-точно ще е.

— Би ли се изказал по български, аз не съм по засуканите думи!

— Това е форма на управление, при което решенията се взимат заради материални интереси, за обогатяване.

— Ами кажи клептомани бе, човек, какво си кривиш устата! А така, клептократи, звучи някак възвишено.

— И клептомани няма да е грешно. Всички правителства, които се изредиха след прословутия преход са такива, те никога не изпълняват своята част от сделката. Всъщност този преход излезе едно гигантско осиране. Замислял ли си се, че тези така наречени избраници са всъщност обикновени хора, подвластни на всички човешки слабости? И те завършили с рушвети, и те бягали от лекции, нищо ново под слънцето. Съвсем не са блестящи, просто я карат някак! Псевдовеличия! Проблемът им е, че се смятат за важни.

— А нямат покритие, казваш?

— То е ясно, виж им резултатите!

— И какво ги мотивира да са толкова непочтени?

— Предполагам, че е обичайното — пари, секс или Бог. Но в този случай религията я изключвам. Имат страх само от ОЛАФ, защото единствено от докладите на тази организация европейците добиват представа каква нация сме всъщност. Кой настоящ министър според теб си е на мястото? Никой, като планети без орбита са! Мисленето изобщо не влиза в трудовата им характеристика. Цяло чудо е, че там изобщо се върши някаква работа. И само като си помисля, че качеството на живот на милиони зависи от техните хрумвания. Цялата държава е един батак, едно нещо не е както трябва.

— Това едва ли беше комплимент.

— Всъщност беше диагноза! Където и да пипнеш са далавери — детски градини, домове за сираци, болници, назначения — няма ни един ресор, който да е наред.

— Но в публичното пространство се говори друго.

— Ами естествено, че ще се говори. На шефовете на покорните медии е спусната директива да представят всичко в розово и те с радост го вършат. Да поддържат димната завеса. Може снегът да ти е до кръста, но те пишат, че хиляда машини денонощно работят и пътищата са в идеално състояние. Че се отпускат пари за това и онова, уж все в името на обществото. Пари, които изобщо не стигат до предназначението си. Давам ти само тези примери, та да ме разбереш! Но аз отдавна съм се убедил, че половината истина всъщност си е цяла лъжа. И добре, че са разследващите журналисти, които още не са в колянно-лакътна позиция, та и обикновените граждани да научават как ги цака отвсякъде. Но какво се чудя, няма как да обърнеш плявата в зърно!

— Ами отсявайте зърното от плявата, нали на всеки четири години има избори!

— Зърното отдавна избяга в чужбина, тук останаха само глупаците и една група хора, които се научиха да ловят риба в мътна вода.

— И по какви критерии назначават шефовете в министерствата?

— Няма такива, важното е да са верни, основно правило! В подобни институции традициите умират трудно. Много хлъзгави хора има там, истински ценители на лъжата. Обещания, обещания, на такива светци се правят, че и папата ще им завиди. А не им пука за теб, ще те преведат през девет реки без да ти дадат дори да пийнеш вода. И най-лошото е, че са последна инстанция, от тях зависи всичко. Премиерът ги държи на къса каишка, но той разполага с две големи примамки — парите и страха. Иначе всички се учат в движение.

— Тогава какво вършат?

— Нищо! Седят си в луксозните кабинети в очакване на вдъхновението. Ако нямаха съветници и решаваха сами, досега да сме затънали до шия. Но те и съветниците им не са стока, рядко имат едно мнение. Лобисти, всеки дърпа към своя господар.

— А опозицията?

— Партийките? Защо мислиш се кандидатират, губят си времето с избори, агитации и обиколки из страната? За да се намърдат на хранилката, затова! И там истината е лукс, лъжат като за световно!

— Е, всички сме наясно, че мацки и избори не се печелят с говорене на истината.

— Така е, но ако ги попиташ, те ще ти отговорят друго, така са програмирани. Тия покварени законотворци в събранието как ще ти взимат справедливи решения като не си знаят парите? Че то само заплатите им са по пет-десет хиляди лева. Я със закон ги задължи да получават наложената от тях минимална заплата! Я им спри държавната помощ, така наречената субсидия и ги остави да се оправят само с вноските на симпатизантите си! Искаш секретарка, ами плащай ѝ ти заплатата! Искаш да се возиш в луксозен автомобил? Добре, но си налеј горивото! Командировки? Какви командировки, за какво ти са, да не си там за екскурзии? Въведи тези порядки и да видим дали ще се тикат там. Нали все милеели за народа, ами работи без пари тогава! Нали се пишеш родолюбец! А то какво се получава, от ползу роду става ползу джобу! Аз съм чел характеристиките на повечето от тях и ще ти кажа, че някои, особено от смесените райони не могат дори да пишат. Завършили са висше, естествено, такъв е законът, но са абсолютни примати. Те са една сбирщина, само слушкат и гласуват както нареди шефът.

— Чак пък сбирщина?

— В нашата държава така е било и така ще си продължи, помни ми думата! Още през 1876 година Константин Иречек е нарекъл Парламента „страшно нравствено блато“. Прочети неговата „История на българите“ и се увери сам!

— Той не беше ли румънец?

— Отстрани се вижда още по-добре.

— И народните избраници ли си проучвал?

— Естествено, това беше едно от задълженията ми като главен секретар на МВР. За всеки имаме по нещо, дори за дарителите. А да не ти разправам колко любовници се уредиха на сладки местенца, една дори я направиха областен управител. Вгледай се в неадекватността на някои млади депутатки, зам.-министърки, че и министърки и сам ще разпознаеш, че на някой спонсор му връщат услугата! Но моля те, не ги наричай народни избраници, че ми се повдига! Това са просто едни

никому неизвестни имена, които избирателят вижда само изписани на бюлетината. И всички те смятат привилегиите за даденост. Ето затова ги наричам сбирщина!

— Ако те наистина са такива, тогава родината ми е в сериозна беда.

— Точно така е! Анархистите са го казали най-точно, според тях всяка власт е заговор срещу народа. Но твърде късно се убедих в правдивостта на тези думи, направих равносметката едва когато ме изритаха.

— Така като говориш разбирам, че не виждаш светлина в тунела.

— Има начини! Непопулярни, но съществуват. Вържи тяхната заплата с минималната, а още по-добре с най-ниските пенсии и ще видиш как наистина ще започнат да мислят за икономика, за растеж и за просперитет!

— Хей, хей, ти ме изненадваш с тези разсъждения. Човек ще рече, че твоята заплата е била малка.

— Просто ти обяснявам какви са ония на върха. Не са машини, не са работи, а са обикновени хора. Освен ленивост и безхаберие какво друго можеш да търсиш от връзкарите? Какво като са нови лица и помладички — има плодове, които загиват преди още да са узрели. Кланят се на две божества — европейските средства и обществените поръчки. Особено поръчките, там колодата винаги е предварително подредена. И ще ти кажа, че принципът за най-ниската оферта изобщо не важи. Печелят които трябва и на свой ред започват да се разплащат. Процентче от тук, процентче от там и погледнеш, милиардът се заформил. Пари от хаоса!

— А къде гледа полицията?

— И те като другите. Гледат в джоба. Оня ден колегите разбиха три нелегални фабрики за производство на цигари и се оказа, че за едната отговарял бившия шеф на криминалистите от Второ районно. Минал от другата страна човекът и сега колегите упорито го издирват, но щом е бил ченге едва ли ще го хванат скоро. Направо го пиши „бегал“! И баш босът на проституцията в миналото е бил полицай, знаеш ли вече колко пъти го задържаме, а ефект никакъв?

— Колко?

— Чет нямат, за пръв път му беше през 2010 година. След това още няколко пъти, но какво от това? Плаща си и доказателствата се

губят.

— Няма ли как да се спрат тези порочни практики?

— Дори е много лесно. Ето ти пример! Обществена тайна е, че най-много се краде от големите обекти, например строежа на магистралите. Сега възлагат работата на десетки частни фирми, които си знаят урока и още при подписването на договора доброволно „даряват“ едни 20–30 процента от стойността на поръчката. Но по този начин за собствениците остава по-малка печалба и те я компенсират като влагат некачествени и евтини материали, затова още на втората година асфалтът е като бойно поле.

— Не е ли по-удачно работата да се свърши от една компания?

— Естествено! Но тогава ще дойдат запитвания от световни компании, чиито оферти са толкова добри, че няма как да бъдат отхвърлени. Защото те строят бързо, качествено и най-вече евтино. Обаче не са корумпирани и не обичат да делят печалбите си с никого.

— А, ясно!

— Затова преди време парламентът прие едно законче, което постановява, че ако строежът на трасето е под десет километра може да се строи от всеки — разбирай „от нашите хора“! Когато разпарчетосат една магистрала на отсечки от под десет километра ръцете им вече са развързани и те „законно“ правят каквото си искат.

— Хитро!

— Хитро, но за 10–15 човека, другите 5–6 милиона да го духаме. Много е по-добре, и това го знаят от всички правителства, да се създаде една държавна фирма, която да си има строго определен бюджет и да се занимава само с това, със строителството и поддръжката на пътищата. Но управлявана от квалифицирани инженери и строго контролирана от разходната агенция. Отчетността да е ден по ден, за всяка стотинка. И никакви подизпълнители, за качеството да е отговорна единствено тя! Ето ти хиляди нови работни места, ето ти съвременни и построени в срок пътища и то на половин цена. Усещаш ли обаче какво липсва от уравнението?

— Комисионните!

— Точно така, на въпросния министър му секва кранчето. А той не ти гледа качество, работни места и просперитет, той гледа да му е пълен джоба. И да радва големия шеф!

— И той ли е вътре?

— Него не можеш го разбра. Като го слушаш ще му повярваш, толкова е убедителен. Но фактите показват друго, видно е, че населението тъне в нищета. Обаче хората започнаха да се усещат и на следващите избори ще му издърпат килимчето.

— Нали парите са в него, не може ли да купи вота?

— Едно е да купиш изборите, съвсем друго — победата!

— Много си прав, понякога стават изненади. Чакай да те питам още нещо! Ти да си чувал прякора „Главния“? Може ли това да е премиерът?

— Той, че е главен, главен е, но нямам информация да му казват така. Защо питаш?

— Навремето, още когато започнахме да избиваме дилърите на дрога, в София попаднахме на голяма наркомрежа, която се ръководеше от някой с прозвището „Главния“. Страшни пари правеха и е логично шефът им да е бил някой от голям калибър.

— Не знам, и да е вярно, това е било отдавна и не вярвам той още да рискува с подобна дейност. А и защо му е като наистина огромните пари сега им валят наготово? Ако си на висока позиция във властта не ти трябва да се занимаваш с наркотици. От DEA неминуемо ще те надушат, а с такъв коз срещу теб правителството на Щатите ще те командори както си иска.

— Аз имам усещането, че те и сега здраво ни командорят. Струва ми се, че винаги играем по тяхната гайда, нищо, че сме в ЕС. След всяко посещение на някой висш чиновник зад океана, след всяка Молитвена закуска с наше участие в Белия дом и в България се вършат големи поразии.

— Политици, какво да ги правиш, продажни са и всичко ще съсипят. А може и наистина американците да ги държат с по някой як компромат и чрез посланика си да прокарат своята политика. Нали видя, спряха строителството на руския газопровод, техни фирми дупчат по морето за нефт и газ, а за двете Маришки електроцентрали да не говорим! Вече купуваме техния втечен газ, а скоро ще клекнем и за шистовия, помни ми думата!

— Те са чужденци и си гледат интереса, това аз го разбирам и не мога да ги съдя. Повече ме интересуват действията на нашите акули. Да разбирам ли, че за въпросния „Главен“ нямаш информация?

— Навремето разработвахме един, който имаше няколко прозвища, едно от които бе „Главния“. Момче от „Магурата“! Но в нашите среди бе по-известен като „Шахматиста“ или „Математика“, много му сечеше пипето. Доколкото ми е известно обаче, той с наркотици не се е занимавал.

— Явно става дума за друг. Но нека продължим! Разбирам, че кражбите важат за всички сектори, а не само при изграждането на магистрали.

— Естествено, това беше само един пример. А оня ден пък научих, че някакъв циганин дал най-добра оферта за поредния ремонт на сградата на Народното събрание и го избрали за изпълнител. Но колкото и да му е била добра офертата тя пак е била завишена поне тройно, та да има за всички. Пред мои информатори човекът се е изпуснал, че само със своя дял може да купи отсрещния хотел.

— Абе щом ще гради циганин си представям какво ще е качеството накрая. Калпаво е мека дума! Ненапразно има една поговорка — „Хубава работа, ама циганска!“ Обаче започна да ми светва. Започнах да разбирам мащаба на така наречените отчисления, това са огромни суми. Отвсякъде и по много! Все пак някой трябва да управлява паричния поток, а това не е проста работа. Захранват се анонимни сметки, вършат се разпределения!

— Според мен всичко се изнася в чужбина и то кеш, направо в чувалите. Минат ли парите през банка, колкото и да ги раздробяват, винаги оставят следи.

— Но са замесени хора, а дори и да са малко на брой, тайната трудно може да бъде опазена.

— Така е, прав си! Няма никакви доказателства, но съм чувал, че тази работа я върши един от вицепремиерите и докладва лично на министър-председателя. Не е слух, на два-три пъти засичам името му в сводките. И „Спартана“ и „Фалкона“ подозрително регулярно летят до едни и същи дестинации, в които банковата тайна е закон. А какво превозват не знае дори авиоотрядът, на тях им е наредено да не напускат кабината. Всичко се върши в пълна секретност и затова ти споделям единствено непотвърдени ведомствени клюки.

— Разбирам те, но чак милиард?

— Какво, не вярваш ли? Та аз съм свидетел как от едни обувки за пожарникарите прибраха милиони. Във всеки склад ще намериш

кубинките по 40 лева, а я виж във ведомостта как ги водят!

— Че кажи де, аз не съм бил главен секретар на МВР!

— Ами фирмата, която ги доставя получава по 92 лева за чифт, това са седемдесет-осемдесет процента отгоре. Сещаш ли се къде отива разликата? Друг е въпросът, че момчетата от години не са виждали нови обувки, а само се разписват, важното е, че някой е направил сделката.

— С тая корупция сме в устата на всички комисари в Евросъюза. Защо нашите не вземат най-накрая да се кротнат? Не искат ли да изчистят името си?

— Абе искат, ама нямат желание.

— Че къде гледа главният прокурор?

— Ха, че за него вече дори вицове се говорят. И може и да са вицове, но всички са по действителни случаи.

— А градския прокурор? Ония от ДАНС?

— Същата работа! Балета е потънал в анонимност, спазват някакви техни правила и не можеш им хвана спатиите.

— Балета?

— В нашите среди такава е позивната на ДАНС — „Балета“. На служителите там пък казваме „балерини“ понеже умират от страх да не стъпят накриво. Винаги ще намерят десетина причини да се туткат и да не правят нищо. Особено ония от сградата до ресторант „Кошарите“. Размърдват се само ако им се обади премиерът или ония от DEA.

— До „Кошарите“ ли е централата им?

— Главната! Преди години ги бяха натикали в една къща на улица „Черковна“, но сега вече обитават няколко адреса. Утроиха им заплатите, разраснаха се и де що има съпруга или любовница на политик е на работа там. Какви ли длъжности не измислиха специално за тях, само и само да ги набутат на хранилката. Стана малко като в Ръководство въздушно движение, но според мен е още по-добре платено.

— А коя е Деа, за втори път я споменавах?

— Американската агенция за борба с наркотиците — Drug Enforcement Agency. На тях козируват. Понякога ги пораздвижва и Интерпол, когато търсят данни за някой наш виден олигарх, стъпил накриво. За това също помагат. Но когато става дума за разследването

на ръководни фактори в нашата страна от тях никога няма да чуеш истината. Поднасят някоя убедителна история и няколко дни усилено я повтарят. Обикновено това са капитални глупости, на които вярват само простите хорица, но в началото вършат работа.

— А после?

— После всичко се забравя. Но и да искат да сторят нещо, не могат. Получат ли височайше обаждане, тутакси започват да се правят на глухи и тъпи.

— За тази агенция имах по-добро мнение.

— В грешка си, и там е като блато! Наскоро разследвахме един техен отдел и ако беше прочел окончателния доклад щеше да се хванеш за главата.

— В какво се бяха издънили?

— Рекетирани група богати араби, за да не им бавят документите. Разрешителни, визи, такива работи! Чужденците искали да въртят търговия в България, а от „Миграционни процедури“ се туткали и чакали ония да се отчетат. Само че арабите се оплакаха в Инспектората и от Вътрешна сигурност им спретнаха една разработка. Нещата се оказаха наистина сериозни и седем човека от Балета се принудиха да си подадат оставките. Обаче там всичко е скрито-покрито, цари абсолютна секретност и от медиите не надушиха нищо.

— На тия седемте, освен че ги натирихте, какво друго им се случи?

— Нищо, естествено, и те като богатите не се страхуват от домашните си любимци.

— Чакай, чакай! Кой са домашните им любимци?

— Ами разследващите, кои!

— Как така?

— Много лесно! Оня ден отново вдигнаха заплатите на някои звена и на магистратите. Тези на магистратите ги изстреляха в орбита. Направиха ги 7–8 пъти по-големи от възнагражденията на лекарите например, сега те взимат повече и от президента. След този легален подкуп кой съдия ще е луд да убива златната си кокошка?

— А лекарите колко получават?

— Много рядко някой здравен работник се разписва във ведомостта за повече от 1000 лева. А са денонощно на крак и не се

чудят с какво да си запълват времето. За сестрите пък да не споменавам.

— Моля те, не ги наричай здравни работници, това е ужасен израз! Лекарите, сестри, медицински персонал — това в никакъв случай не са работници.

— Прав си, не бях се замислял.

— Все пак има и обществено мнение! Как така на всички им се разминава?

— Е, имитират дейност, нали четеш за тези постоянни нахлувания на баретите по фирми, по офиси, по банки и институции. Простият народец чува това и клати одобрително глава. Но кога ще видим някой осъден? На първото дело — виновен, на втората инстанция — отново виновен и тъкмо хорицата решават, че най-сетне някой ще си получи заслуженото, при третото и последно обжалване, хоп и мошеникът е оправдан. И тая закономерност започна да се повтаря толкова често напоследък, че вече бие на очи. Затова ти казвам, когато видиш някой големец в затвора, ела ми се обади! Корупция има, но няма корумпирани!

— Казваш, че от прокуратурата бездействат!

— Избирателно! Дребните риби обикновено си го отнасят. Теб например ще те смачкат без да се замислят. Не че искам да те обидя! Имат толкова неограничена власт, че ако нещо ги засегнеш ще бръкнеш в гнездо на оси. Ще те погнат и цяла армия юристи ще се съюзят да те съдят за закони, които дори не си подозирал, че съществуват. И повярвай ми, ще намерят начин да ти отнемат всичко! Създали са специален орган за това, с огромни правомощия.

— Чак пък всичко?

— Всичко! Ще извадиш късмет ако въобще останеш на свобода. Проблемът е, че не гонят истинските хайдуци. Теб ще те съсипят, но престъпниците не ги закачат. Но дори да се напънат и да придвижат някое дело до съда, какво от това? Ходовете на съдиите след това обикновено оневиняват всеки богаташ. Или толкова протакат делото, че му изтича давността. А знаеш, че бавното правосъдие е отказ от правосъдие.

— Правосъдието винаги си е имало цена, моят приятел Иво доста се беше напарил от някаква съдийка при развода си.

— И можеш да направиш „основателно предположение“, че и там някой определя тарифите.

— Значи и в правораздаването сме го закъсали?

— Какво ти закъсване, бих казал, че с огромна скорост летим, но назад. Затова ти казвам, че по върховете няма и един свестен. Там не се назначават хора със съвест. Това са българи, с всичките им недостатъци. Лизачи, нагаждачи и мижитурки, в колянно-лакътна позиция при всяка власт. Следват победителите! Само да са там! Има трима-четирима юнака, които винаги са с партията, която е на власт. Ренегати, които заради напъните си са станали за смях пред целия народ, но на тях не им пука. Такива са боклуци, че дори аз се гнусях от тях и когато ги срещнех в Парламента ги избягвах. Няма да е пресилено ако кажа, че бих предпочел да съм на зъболекар, отколкото да дишам един въздух с тях. В Народното събрание им казват Светата триоца! Минат ли изборите и те, скок-подскок и хоп, в управлението. По едно време, преди народния вот моите колеги дори правеха залагания коя ще бъде предпочетената партия този път.

— Е, боклука винаги си остава боклук, само сменя кофата!

— Страхотно сравнение и много правилно. И в министерствата е така, все същите мижитурки.

— А ти какво очакваш? Когато всички мислят еднакво, значи никой не мисли достатъчно.

— Освен това там е като гнездо на оси. Завист, подлост, шушу-мушу и борба за власт! По-надолу, в партийните централи, в областните центрове и по кметствата е същата работа. Ти на мене, аз на тебе, но прецаканият винаги е този, който ги е избирал.

— Оня ден прочетох, че дори вашите служители, тези в МВР, отдавна чакат да им вдигнете заплатите. И при тях ли положението е толкова зле?

— Сигурно, щом мине не мине малко време и са на улицата. Но те си се оправят и самостоятелно, напоследък няма далавера, в която да не са замесени ченгета. И съвсем не ти говоря за катаджиите, които прибират по двайсетачка. Повечето от по-интелигентните са замесени кой в преразпределението на дрогата, кой в имотната мафия, а напоследък пък на един любовницата му го използвала за наемен убиец.

— Ти сериозно ли?

— Не гледаш ли новините? Изпратила го чак в Гърция да осветка богатия ѝ съпруг, та после да харчи парите му на воля. Но не отчела, че за тази работа се иска акъл, то не е като да си навириш краката и готово. Оня наивен тъпак свършил работата, но допуснал да го видят сума ти очевидци и сега очаква присъдата си в ареста. И нея сме прибрали, и тя ще го отнесе, колкото и да отрича. А другите колеги, от по-висшите нива? Вкарват и транспортират мигранти, уреждат им дори квартирите. Вие преди няколко години нали премахнахте едно особено нагло ченге в Търново, мисля, че Пеев се казваше. Е, той е представителна извадка на цялата полицейска система.

— Помня случая, Иво го простреля с моя арбалет, но доколкото си спомням, за тази случка на никого не сме споделяли.

— Е, направих си домашното и събрах две и две. Още когато дойдохте в моята организация и се досетих. Толкова умело го бяхте извършили, че нямаше кой друг да е. Та както вече споменах, полицейските служители си се оправят много добре и сами, това хронично просене пред Министерския съвет и на Орлов мост го организират синдикатите, това им е работата. Те не отчитат, че ни здравни осигуровки плащат, ни пенсионни, всичко това им го поема държавата. Да не говорим с какви пари ги засипваме в края на стажа им. А да не мислиш, че много са се разработили? Тия в малките градчета още откак са постъпили в полицията са в перманентна ваканция. И постоянно плачат, че парите са им малко. Ами като не им харесват условията, да напускат, а още по-добре въобще да не кандидатстват за тази работа! Нали все пак всеки подписва договор и на него съвсем ясно е упоменато какви са възнагражденията. Иначе по служба всеки се скатава, за какво му е да рискува щом има и по-лесни начини?

— А хорицата по селата, върху тях постоянно издевателстват?

— Така е, но едва ли някой от управляващите ги е еня за тях. Те са им нужни само когато наближат избори, след това меденият месец приключва.

— Окей, Енгелс, разбрах те! Ще отчета тази патетична реч като опит за извинение. Че един вид се разграничаваш от останалите. Сега обаче ми разкажи защо реши да ни прецакаш в Сърбия, нали и

банкерът беше в твоите списъци! Свършихме си работата, а ни захвърлихте!

— Не знам какво да кажа, всичко е доста объркано.

— И истината ще бъде достатъчна.

Новков притихна за момент и се замисли.

— Истината невинаги е приятна! Не е ли по-добре да си останете в неведение?

— Че защо? Щом е касало нашия живот, най-добре е да знаем всичко. Дори подробностите!

— Е, щом така желаш! Банкерът търсеше закрила и бе обещал да се отплати подобаващо. Обществеността, умело насочвана от определени институции го бе приела за единствен виновник и очакваше той да бъде най-строго наказан. А на властта ѝ трябваше изкупителна жертва и беше нарочила него. Всичко се връзваше, така го отнасяше само един и алибито за изчезналите милиарди беше осигурено. Перфектно изпитано! Той, естествено, разбираше всичко това и изпитваше неистов страх, всички бяха против него.

— И потърси теб!

— По-точно потърси един депутат, а оня се свърза с мен. Само МВР има ресурса да организира безопасното измъкване на някой, когото всички познават. Мутрата му беше по всички монитори.

— И какво последва?

— Изведохме го безпрепятствено от страната, осигурихме му и бус за багажа и за няколко негови момчета охранители. Аз не съм наивник и предполагам, че бусът е бил натъпкан с валута, но това не ми влизаше в работата. Човекът се установи в Белград, нае си адвокати и започна да заличава следите, водещи към него. Успокои се, поне беше на свобода! Надяваше се след време хората да забравят какви ги е вършил, всички знаем, че паметта е ретроградно понятие.

— Добре де, ти си изпълнил своята част от плана. Защо се опита да ни спреш?

— Всъщност исках да ви забавя, нуждаех се само от още няколко месеца. Работата му почти се бе опекла и при финализирането ѝ Славов трябваше да ни предостави номерата на няколко офшорни банкови сметки, такава беше договорката. Неговото желание беше да му спечелим време, на него и на съпругата му, защото и тя беше с червена бюлетина за издирване. Какво щеше да се случи с тях след

това не ме интересуваше, но до един определен момент той трябваше да остане жив. С една дума, изпратихме ви след него, но никой не се надявал, че ще успеете да го убие. Нашето очакване беше друго.

— Е, внимавай какво си пожелаваш! Една светица беше казала, че повечето сълзи са пролени от сбъднати молитви.

— Казвам ти какъв беше замисълът. Не познавам никакви светици.

— И няма как, нивото на морала ти не го позволява. Мен животът ме е научил, че желанието няма голям дял в реалния свят, рядко се осъществява както е замислено.

— В общи линии ти разказах цялата история.

— Значи отново е ставало въпрос за пари? Защо ли не се изненадвам? Но ти казваш, че той щял да ВИ предостави сметките. Кой сте вие?

— Бяхме двама, аз и оня депутат, който имаше вземане-даване с него преди фалита на банката. Същият, който ме помоли да помогна. Неприятен човек, но той беше връзката.

— И той е?

Новков му каза.

— Да, и ние подозирахме нещо такова. Но е било грешка, че си се забъркал точно с този човек. Още една акула в костюм! Всичко около него мирише, и парите му, и бизнесите му. А предвид телосложението му, навярно и той не ухае приятно. Човек, който започна с дребни подкупи и стигна далеч.

— Дори твърде далеч, не можеш да си представиш колко хора е ядосал! Намърда се и в Парламента, защото парите са нищо без власт, а там е и практически недосегаем от закона.

— Още като видиш такива с набръчкани от лой вратове трябва да ти светва лампичката! Та тя самата природа ги е белязала. От такива бързо забогатели е най-логично да бягаш както дяволът бяга от тамяна! Създал си твърде неизгодно приятелство, оня рано или късно е щял да преебе и теб! Самият Балзак навремето е казал, че зад всяко голямо богатство стои престъпление.

— Че то у нас при кого не е така? Ти знаеш ли, че ако започна да ти разказвам за тия в Парламента, тетрадката едва ли ще стигне? Всички са се пуснали на пазара! Там ако някой не е измамник, значи е

някакъв глупак. Я се появи някой находчив, честен и кадърен, я веднага са го смазали!

— Това вече не го вярвам!

— Защото си наивник! Съсипват го с най-изпитаните методи. От две-три печатни медии започват ежедневно да го плюят, после в Интернет уж случайно изтичат някакви измислени снимки и накрая една смешна телевизийка окончателно го довършва. Няма значение, че всички така наречени разкрития за от „анонимен източник“ или от определен жълто-кафяв сайт. Докато човекът се осъзнае и е на буницето. Не забелязваш ли, че от първите парламентаристи вече няма ни един, хиените отдавна ги изместиха? Понаучиха по някоя хубава думичка, запаметиха я и с години въртят електората на пръста си.

— Навярно си прав, с твоята длъжност си имал достъп до всякаква информация.

— А повечето от сегашните са и с криминални досиета, да не говорим, че и евродепутати стават. Ако си спомняш имаше един архонт...

— Сега за джуджета нямам време да слушам, трябва ми информация за едри риби! Тоя го знам още от „Магурата“ навремето, идваше да ни доноси за враговете си. А врагове му бяха всички, с които се налагаше да дели приходите от рекета.

— Че ти какво си работил тогава?

— Не ти трябва да знаеш! Но относно въпросния индивид не ме изненадваш, в тази държавица криминалното досие рядко е пречка за успеха.

— За почти всеки имаме по нещо, нали така ги контролираме. Предстои ли някое спорно гласуване се налага на тоя-оня да подръпваме юздите и да му посочваме правия път. Не ни е трудно, обикновено всичко опира до едно телефонно обаждане.

— Като говориш всички тези работи някакъв срам не изпитваш ли?

Монологът на затворника секна изведнъж и той объркано запрегльща.

— Вършил съм каквото ми наредят, нищо друго.

— Като послушно куче!

— Ами...!

— Журналистите не надушват ли тия врътки?

— И да заподозрат нещо, вече е късно. Той ще каже, че е объркал бутона или че системата е отчела гласа му неправилно и край, отговорността е дотук.

Робинзон мълчеше и внимателно слушаше, той притежаваше дарбата да мълчи, когато трябва. Но сега не издържа:

— Спри, че ми се повдига! Я ми кажи и адреса на този депутат, че да зарадвам Иво!

— На кой депутат?

— На оня, с който бяхте в комбина за банкера.

— Той има двайсетина имота, част от които в чужбина и дори аз не знам местоположението на всичките. Но на два-три, които обитава, ще ти дам координатите. Обаче охраната му е желязна.

— О, я не ме размивай, това са просто хора! С Иво ще ги прегазим без дори да се усетят.

— След случката с мен съм склонен да се съглася. Но моля те вече да ме развържеш, отдавна не си чувствам ръцете!

— А, тук не си познал. Моето обещание е да не те убивам, не съм казвал, че ще ти създавам комфортни условия. И това е доста великодушно предвид обстоятелствата.

— А кога все пак ще ме пуснеш?

— Никога, там ще си стоиш! Ти поръча смъртта ни, а молиш за пощада! Заради теб зложих на карта всичко, което постигнахме с Иво, с идването си до България рискувах и живота си. Нали разбираш, че ако те освободя, всичко ще е било напразно. Крайно време е да приемеш, че всяко решение си има последствия!

— Моля те, бъди сериозен!

— Не се зальгвай по усмивката ми, аз винаги съм сериозен!

— Усещах, че ме ненавиждаш от самото начало.

— Теб човек трудно може да те обикне, Драгомире. Готов съм да се басирам, че надали си извършил и една добрина в живота си.

Новков въздъхна толкова драматично, че и Отело би му завидял.

— Как така, бе човек, колко още мислиш, че ще издържа в тази поза?

— Това зависи от издръжливостта на отделния индивид, но за теб не мога да заложа на повече от няколко дни. Превърнал си се в охлюв, дотолкова си се отпуснал. Давам ти максимум десет, това време е достатъчно да се обезводниш и да се предадеш. През това време

телта ще се вреже в плътта ти и ръждата ще отрови кръвта, на това докторите му казват гангрена. Виж каква хубава дума, точно като теб! Или пък ще те открият плъховете, навремето гъмжеше от тях. Те късат по-малко, обаче са неуморни.

— О, Боже!

— Но може пък Съдбата да се смили и да се споминеш по-рано. Някой инфаркт, например! Поне да не страдаш! Защото сега не си чувстваш ръцете, но след няколко часа цялото ти тяло ще започне да отказва. А тогава наистина боли!

— Ти шегуваш ли се?

— Ни най-малко! Все пак си дай сметка на колко пъти се опита да ни убиеш и въпреки добронамерените ни предупреждения не спря да ни издирваш! Мъдростта се придобива от многобройните грешки, допускани в живота, но при теб тя така и не дойде. Ние вече ти нямаме вяра и решихме най-после да те спрем, затова и се разходих до България. Каквото повикало, такова се обадило!

— Но как така, аз..., ти обеща...!

Секретарят се замята отчаяно, но скоро се отпусна и изненадващо започна тихо да се смее, смях, по-зловец от всякакви кошмари.

Робинзон стана, взе една ролка тиксо и направи няколко намотки през устата на жертвата си, като внимаваше да остави носа свободен. Нали му бе дал дума, нека поне човекът да може да диша.

— Обещах ти да не те убивам, нищо друго. Не съм казвал, че ще те храня, нито че ще те поя. Както виждаш само съм те вързал и си жив. Оттук нататък си в собствените си ръце и когато си тръгна, ако се освободиш, прав ти път. Ако ли не, Бог да те прости! Ако аз бях на твоето място, след час щеше да ме няма, но ти си от друго тесто. Сега разбираш ли колко е бил празен животът ти? Къде са парите, които открадна? Успя ли да ги похарчиш? Не, там където отиваш, човек нищо не може да вземе със себе си. А най-лошото е, че не си само ти, не си изключение. Цял живот живеете с измами и тъпчете кесии си без да сте наясно, че има по-важни неща от парите. Не сте щастливи, постоянно сте нащрек, а това се отразява на здравето. Това ли са били мечтите ви, не беше ли по-добре да сторите нещо смислено през живота си, да оставите нещо хубаво след себе си? Не се ли убедихте, че парите идват и си отиват? Фирми, кражби, врътки, нагласени

търгове и защо, за да се чудиш с колко охрана да се ограждаш! Това свобода ли е? А то накрая гробът е малък, не побира нищо освен тялото.

Без да обръща повече внимание на мятащата се фигура той започна да събира багажа си. Не бързаше, крайт на задачата му вече се виждаше и след ден-два можеше да се качи на яхтата.

Напълни отново раницата като подбираше най-необходимото, после я нарами и тръгна да излиза. На входа се спря, обърна се и хвърли един последен поглед на своето убежище. Повече от двайсет и пет години бе изкарал в тази пещера и повече никога нямаше да може да я ползва. След време тя щеше да се превърне в едно призрачно място с един скелет, който да я охранява. Скелетът на един много лош човек!

Погледна и висящото в ъгъла тяло, нещастникът дишаше, но явно умът му си беше отишъл.

Излезе и спусна завесата след себе си! След това заопипва в малкия процеп между камъните и грубите му пръсти напипаха късия край на едно въже от паракорд. Последният му капан! Хвана въженцето и рязко го дръпна, с което изтегли един дървен клин, дялан от дрян преди трийсетина години и заработен върху трегера между двата най-големи къса на една раздробена скала.

Природата не търпи празни пространства, гранитът поддаде и от огромната тежест върху себе си започна да се срутва. След няколко секунди глух тътен входът на пещерата се оказа запечатан под тонове скала, корени и пръст. Събираните цял живот спомени останаха завинаги погребани, секретарят също.

Сбогом, Драгоморе, *memento mori*!

Навън се бе смрачило и поради гъстака почти нищо не се виждаше, но тук той познаваше наизуст всяка пътечка.

Пое към мястото, където остави микробуса и скоро го видя да се белее между дърветата. Отвори вратата, хвърли вътре раницата и се намести зад волана. После извади телефона и се обади на капитана на „Тина“.

— Анатолий, аз съм!

— Здравсти, шефе!

— Къде сте?

— В гръцки води. Мотаем се по островите.

— Кога ще можеш да бъдеш на мястото, където ме оставихте?

— Момент, да изчисля! Сега е 23 часа, ако опънем платната и включим двигателя ще сме там на зазоряване.

— Идеално! Изпрати Джабрил с лодката да ме вземе около пет часа сутринта българско време, а ако ме няма да опитва на всеки следващ кръгъл час!

— Курсът ни таен ли ще остане, да пазим ли радиомълчание?

— Не държа! От AIS неминуемо ще ви засекат, така че се дръжте като всички останали съдове!

— Разбрано, шефе!

— И сложи една бутилка ракия във фризера, нека е готова!

— Значи имаме повод да празнуваме?

— И още как!

— Разбирам, че сте си свършил работата.

— Щом нещо е забавно не бих го нарекъл работа, но да, тук приключих.

— Тогава се разбрахме, веднага вдигам котва!

Робинзон прекъсна връзката и включи телефона към гнездото на запалката, защото батерията бе на привършване. Мисията му бе към своя край, но опасността съвсем не бе намаляла. Криминалистите при всички случаи вече бяха проследили с какво превозно средство е напуснал столицата и навярно усилено го издирваха. На входа и на изхода на всяко по-голямо населено място бяха монтирани камери, уж за преброяване на трафика, но службите ги ползваха и като наблюдателни. Те записваха всичко и който се поинтересуваше винаги можеше да проследи пътя на всяко превозно средство, което е преминало. При тези обстоятелства щеше да е лудост да продължи да ползва фиата, затова той бе решил да го зареже някъде в Х.

Запали двигателя, даде газ и пое по тесния горски път към градчето. Мощните фарове осветяваха коловозите и шофирането не го затрудняваше особено, така че той не се изненада когато след десетина минути видя светлините на първите махали.

Спусна се покрай тях и насочи микробуса към гарата, където винаги имаше движение и безразборно паркирали автомобили. Намери си място и се шмугна между два камиона, после загаси двигателя. От жабката извади документите, които му даде служителката за коли под наем и си преписа номера на телефона, който бе посочен за връзка.

Засега не възнамеряваше да се обажда и да казва къде е оставил колата, защото полицаите само това чакаха, те неминуемо се бяха свързали с компанията. Щеше да го стори някъде от източна България, а още по-добре, направо от яхтата.

Грабна раницата и скочи на земята.

Затвори вратата без да я заключва и си избра едно по-ново такси от стоянката на ъгъла. Предстоеше му дълго пътуване, а спазваше и график и хич не му се искаше колата да аварира някъде по пътя.

Шофьорът, като чу каква сума ще спечели, облеци очи и скочи да му отвори багажника, после го настани на задната седалка и даде газ.

След пет минути бяха напуснали града.

Пътуването протече гладко, с едно спиране, колкото да заредят гориво. Таксиджията не бе от приказливите, истинска благодат за ушите на спътника му, на който шумотевницата в столицата бе дошла в повече. Човекът си гледеше пътя, спазваше ограниченията и навярно пресмяташе какъв подарък ще купи на любовницата си, когато в Бургас щедрият пътник се заплати според уговорката.

Наближаваше три часа след полунощ, когато преминаха през Меден рудник и тук Робинзон помоли да спрат. Оправи сметката и изчака доволния шофьор да си тръгне, а после зачака за друго такси. С него вече щеше да се придвижи до точката за срещата, защото му бе ясно, че ако ползваше първата кола до там, на разследващите щеше да им стане ясно, че навярно оттам е напуснал страната и да се досетят за начина.

След малко вече се носеше по крайбрежния път към Ахтопол и когато към четири часа забеляза познатото му разширение на пътя, откъдето преди седмица започна одисеята му, помоли водача да спре. Оправи сметката, грабна раницата и изчака човека да замине. Погледна си часовника, поогледа се и едва тогава тръгна край пътя да търси отбивката за плажа.

Ето го канала, ето я и пътечката! Точно навреме, след тридесет минути щеше да е пет часът и нигериецът би трябвало да осъществи първия си курс към брега.

Вървеше бавно, време имаше достатъчно, а и вече чуваше плисъкът на вълните някъде пред себе си. Премина рехавата акациева

горичка и плажът се ширна пред него, заради скалите и вятъра все така неприветлив.

Той изтича през откритото пространство и се заслони зад един огромен дънер, изхвърлен от вълните на брега. Свери времето, още осем минути.

Почти в същия момент чу шумът на двигателя, все още някъде далеч, но бързо приближаващ.

След миг иззад носа се появи и лодката, която заходи по същия начин както преди седмица. Носът ѝ заора в пясъка, а шумът на мотора премина в тихо мъркане, докато Джабрил оглеждаше пустия плаж. Скоро очите му откриха следите от стъпки и той радостен скочи от борда, за да посрещне пасажера си.

Робинзон не го кара да чака дълго, измъкна се изпод дънера и се затича към него. Прегърнаха се набързо, но нямаха време за приказки, защото се заеха да избутат тежката лодка обратно в морето. Метнаха се в нея, помогнаха ѝ с веслата и когато дъното под тях се изгуби, нигериецът отново отвори дроселите.

Усетил скоростта, носът веднага се вдигна и устремно запори вълните, този път не толкова бурни и опасни, както преди. Брегът бързо се отдалечи и остана далеч назад, а след десетина минути, в открито море, пред тях изникна силуетът на „Тина“.

Вече по-бавно я приближиха, долепиха се до кърмата и запърпориха към подветрената страна. Капитанът държеше скрипеца спуснат, та не губиха излишно време, а се закачиха за куките и след две минути бяха горе на борда.

Чак в този момент Робинзон облекчено въздъхна, най-сетне се почувства в безопасност и изпитото му и напрегнато лице видимо се отпусна.

Анатолий се втурна да го поздравява, той интуитивно усещаше, че този круиз до България не е бил с развлекателна цел. След случката с Командо и Петя подозираше, че ще последва нещо такова.

— Е, приятели, можем да потегляме. Пускайте яхтата на автопилот и пълнете чашите!

Така и направиха!

Двете седмици преминаха в ядене, пиене и лениво бездействие. А трюмът на „Тина“ имаше какво да им предложи. Там поддържаха

хранителен запас, който би предизвикал завистта дори на главния готвач на „Риц“.

Джабрил, който заради вярата си не близваше алкохол, пое руля, докато българинът и украинецът се надпиваха в каюткомпанията. А бяха издръжливи, към края на пътуването запасите от напитки почти привършиха. Плаваха бавно, не бързаха за никъде и въпреки това една вечер нигериецът обяви, че след още две денонощия ще достигнат острова.

Славно пътуване!

Сутринта на последния ден, когато им оставаха още стотина морски мили до Пеликан, Робинзон слезе на най-долното ниво, настани се на удобната тапицирана пейка и през прозрачното дъно удивен се загледа в дълбините. Поради кристалночистата вода на Индийския океан той виждаше всичко под себе си, а на някои места, където лотът показваше двайсетина метра дълбочина, се мяркаше и дъното. Ята с пъстроцветни риби се стрелкаха под кила, а понякога и двойки делфини почукваха с муцуните си стъклото току в краката му, по всяка вероятност привлечени от светлината в трюма.

Какъв късмет извадиха с тази яхта? Купиха я още преди да се настанят на своето островче, а и тя им излезе почти без пари, защото ги заработиха за един час, когато Командо победи в свободен двубой Джабрил. Залозите бяха убедително в полза на нигериеца, никой освен тях не очакваше, че белият ще победи и след оспорваната битка спечелиха цял куп пари.

Робинзон се върна в спомените си няколко години назад...

ТОГАВА:

Капитанът лично ги изпрати до пристана и ги предаде в ръцете на служителите, а после със съжаление загледа как се отдалечават. Странни хора, на вид съвсем обикновени, но излъчващи огромна стаена мощ, колкото и да се стараеха да я прикрият. И все пак по време на пътуването двамата го изненадаха, той не очакваше да са чак толкова бързи и смъртоносни. Третият също не бе за подценяване, държеше се открито и дружелюбно, но кой знае той на какво беше способен? Абе, за каквито и да се представяха, личеше им, че не са кротки пенсионери.

Най-накрая, точно преди групата да завие зад ъгъла те се обърнаха и му помахаха, все едно знаеха, че още е там и ги наблюдава. След миг вече ги нямаше.

Четиримата влязоха в сградата и се наредиха на гишето, където набързо им прегледаха паспортите, поставиха визите и им пожелаха приятно прекарване.

На стоянката отпред наеха едно такси, което видимо клекна под багажа им и поръчаха на шофьора да ги откара в някое малко и романтично хотелче. Той се замисли и после подкара навътре към хълмовете, след десетина километра непрестанно изкачване влязоха в паркинга на една сграда, приличаща на скален манастир.

Буйна зеленина заобикаляше двора, а от балконите на неголямата постройка, вградена в скалите имаше прекрасен изглед към океана, останал далеч и ниско долу.

— Вижте какво архитектурно бижу, тук мога да остана и вечно!

— Ако беше в България щеше да има накачулени поне още десет пристройки, само и само собствениците да изкарат някой лев в повече. При нас лакомията съсипва и най-добре проектираните сгради.

— Е, вече не сме там и слава Богу! Какво чакаме, хайде да се настаняваме!

— Искате ли да задържим шофьора и докато сме тук само нас да вози?

— Може, попитай го!

Човекът нямаше нищо против, за сумата, която му предложиха трябваше да работи поне седмица.

Той паркира настрана и отвори едно списание, а те отидоха да се регистрират.

След половин час всички се събраха във фоайето и Робинзон като най-възрастен взе думата:

— Дами и господа, скоро ще мръкне и няма как нито да си търсим превоз към Сейшелите, нито да посещаваме нашия банкер. Предлагам ви да слезем с таксито към центъра и да разгледаме някои забележителности, а после ще вечеряме някъде! Какво ще кажете?

— Ето това се казва смислено предложение, вечеря и разходка на лунна светлина.

— Значи приемате. Нека тогава да се качваме при любезния шофьор и да се оставим в ръцете му.

Така и направиха, човекът радостен от щедрото заплащане бавно подкара по крайбрежния път и започна да им показва някои интересни крепости и други паметници на културата. Всъщност тук всичко бе забележително, стари каменни постройки контрастираха с новото строителство, но и съвременните къщи бяха със старинна архитектура и не противоречаха на добрия вкус, а многобройните дървета и друга растителност растяха навсякъде и явно климатът им понасяше, защото навред беше зелено и цветно.

— Взимайте идеи, деца мои, и нас ни чака строителство! Иво, попитай човека как ще е най-удобния начин да стигнем до Сейшелите!

Шофьорът помисли малко и на скорострелен испански започна да обяснява нещо.

— Казва, че има приятел, притежаващ няколко яхти. Ако желаем, този човек може да ни закара до там по вода.

— Това е идеален вариант, а и с този свръхбагаж едва ли някой пилот щеше да се съгласи да ни качи. Уговорете се за утре, когато сутринта дойде до хотела да ни вземе, първо там да отидем!

— Ще му кажа!

Когато мръкна съвсем водачът им ги закара до един пристан, на края на който се виждаше кокетно ресторантче във формата на пиратски кораб, но вдигнат на сушата. Поканиха и него и влязоха вътре, а собственикът се завтече към тях и ги заведе до една маса,

досами водата. После взе поръчките им и хлътна в кухнята, а те възхитено заоглеждаха наоколо.

— Не е ли страхотно? Вижте какво малко място, а обзаведено с толкова моряшки пособия! Дори нашата маса е завинтена за пода, точно като на корабите.

— А може да е заради скандалджиите, когато се напият и се сбият няма да е добре някой да я вдигне и да потроши с нея цялото заведение.

— На теб все насилие ти е в главата.

— Може вече да е професионална деформация.

Сервираха им и до полунощ се наслаждаваха на вкусното морско меню, а след това таксито ги откара до хотела.

Поръчаха на водача си в девет сутринта да ги събуди, сбогуваха се с него и се насочиха към леглата, след толкова денонощия в океана май бяха забравили как се спи на твърда земя.

След няколко часа навън съмна и по някое време телефонът в стаята на Иво и Робинзон иззвъня, от рецепцията им съобщаваха, че техния местен екскурзовод е долу. Часът бе точно девет и те чак се учудиха колко непробудно бяха спали. Почукаха на съседната врата да събудят и Командо, взеха по един душ, облякоха се и слязоха на двора. Времето беше идеално, в небето не се виждаше нито едно облаче, а мусоните, така прочути по тези места, никакви ги нямаше.

Шофьорът, зачетен във вечното си списание ги поздрави и отвори вратите на колата, след малко цялата група се качи и отново потеглиха по познатия маршрут към центъра.

— Закъде сме, сеньори?

— Карай към твоя човек с плавателната фирма, нека първо си уредим транспорта към Сейшелите!

Таксито профуча през тесните улички и се насочи към океана, а после след двайсетина минути път все покрай брега навлезе в някакъв частен пристан. Десетина яхти с различна големина и тонаж лениво се поклащаха в тихите води, а навътре, зад шамандурата бяха закотвени три по-големи съда.

От постройката в дъното се показва собственикът и навъсен заради ранния час тръгна към тях, но когато разпозна шофьора усмивката грейна на лицето му.

— Добро утро господа, наричайте ме Маркос! Какво ви води насам?

— Имаме нужда от транспорт! Ще можете ли днес или утре с някоя от вашите лодки да ни откарате до едно островче на Сейшелите?

— Разбира се, това ми е работата. Моторна яхта ли предпочитате или такава с платна?

— Каква е разликата?

— С моторната е по-бързо, но и по-скъпо заради горивото.

— Ние не бързаме заникъде, нека да използваме вятъра!

Робинзон, който слушаше, но нищо не разбираше, дръпна Иво настрана.

— Я го попитай не продава ли някоя яхта, нали и без това покъсно ще имаме нужда от нещо подобно! При такъв голям избор някоя все ще му е излишна.

Иво си помисли, че приятелят му е прав, с каквото и да решаха да се занимават на острова, щеше да им е нужна лодка.

— А имаме и друго предложение! Съгласен ли си направо да ни продадеш някоя, за цената няма да спорим?

Собственикът, който не очакваше подобен обрат, се замисли и ги поведе по кея. По средата се спря и посочи една красива лодка в синьо и бяло.

— Ето тази ми е за продан, дълга е 20 ярда, с един дизелов двигател плюс платната. При попътен вятър развива 25 възела, а това е добра скорост за платноход. Моделът е „Феърлайн Скуадрон“, един от най-сполучливите.

— Колко са 25 възела в километри, ние сме европейци и нашата метрична система е друга?

— Около 50 километра в час. С една мачта е, корпус от фибростъкло и най-модерни навигационни уреди.

— А цената?

— 600 000 долара.

Иво събра приятелите си настрана и подробно обясни какво му е казал човекът.

— Ако някой не знае, 20 ярда са около 18 метра.

— На мен ми харесва, — обади се Петя — много е красива.

— Хубава е, спор няма. Все пак нека да видим само тя ли е за продан!

Той се върна при моряка и му преведе, че ако има възможност искат да огледат и някоя друга.

— Ако ни хареса можем още днес да оправим документите, но трябва да си струва!

Човекът кимна, а после ги поведе към самия край на кея, там бе привързана една още по-голяма бяла лодка, вече с две мачти и ниски кабинни, под които със сини букви бе изписано името ѝ — „Тина“. Изглеждаше строена по британски дизайн, фокмачтата бе с квадратни рейки, кърмата повдигната, а брутално издълженият ѝ заострен нос загатваше за невероятни скорости. За нея бе привързан петметров надуваем „Зодиак“ с един извънбордов двигател, който навярно служеше да прекарва пасажери до брега и обратно.

— Не знам точно какво търсите, но тази е истинско бижу. Дълга е 30 ярда, с един дизелов и един електрически двигател, който може да се зарежда и от соларни панели. Вътре има четири луксозни каюти и столова, а мостикът е последна дума на техниката, има дори автопилот. Качваш се, задаваш курса и това е, тя си знае пътя. Разполага със сателитна навигация, тройно подсигурени защитни системи и така нататък, няма да ми стигне времето да ви изброя всичките екстри. Това, което я отличава от другите, обаче е дъното ѝ, то е прозрачно и пасажерите могат да гледат през него.

— Няма ли опасност при някоя плитчина да се пробие?

— То е от поликарбонатно стъкло, подсилено с кевлар, а външната му част е екранирана със стоманена мрежа, устойчива на почти всичко. Донякъде това е предвидено заради огромните риби, които имат навика да захапват с големите си челюсти всичко непознато. Точно в средата на корпуса пък има кил, пълен с олово, който газии на три метра дълбочина и не допуска поликарбоната да заоре в дъното. Но електрониката и без това сигнализира, когато дълбочината падне под 10 метра.

— А килът защо е толкова тежък?

— Ако го нямаше, и най-малкия повей на вятъра щеше да преобръща лодката, сами виждате колко са високи мачтите. А така, дори при буря той стабилизира корпуса, защото центърът на тежестта е много ниско. Чувал съм, че при урагани, лодки от този тип се преобръщат, правят едно пълно завъртане под водата и килът отново ги изправя, защото такива са законите на физиката.

— В това време каютите не се ли пълнят с вода?

— Няма как, херметизацията е пълна и вътре вода не влиза. Все едно да потопиш в течност празна запечатана пластмасова бутилка от „Кока-Кола“.

— Инженерите май са помислили за всичко?

— Така е, но затова и цената е по-висока.

— Казвай направо колко ѝ искаш!

— Като нова струва поне 2 000 000 долара, аз ще ви я дам за 900 000.

— Чакай да се посъветвам с приятелите си!

Иво отново ги дръпна настрана и подробно обясни какво е научил.

— Тази е точно за нас, нали може да решим да се занимаваме с туризъм! Кой турист би отказал да разгледа дъното на океана и същевременно да остане сух?

— А аз ще мога ли да спя на нея, това си е цяла къща?

— Май на първо време всички ще се настаним на борда, поне докато решим какво ще строим на брега.

— Място има предостатъчно, а и слънце за акумулаторите дал Господ, май започвам да се навивам.

— Няма какво да му мислим, удряйте си ръцете и да вървим в банката да теглим пари!

— Чакайте, не бързайте толкова, нека се опитам поне малко да сваля цената!

Иво прегърна собственика през рамо и започна да му говори.

По някое време оня се развика, после пак внимателно се заслуша и след един час пазарлък се съгласи да я даде за 800 000 долара, заедно с оборудването и гумената лодка, като си поделят разходите по смяната на собствеността.

— Готово, момичета и момчета, вече си имаме и яхта! Робинзон, дай куфарчето да оставим малко капаро на човека докато не се е отказал, а после шофьорът нека ни кара към някой нотариус!

Така и стана! Бившият вече собственик се отби до канцеларията си да вземе необходимата документация, всички се натовариха в таксито и потеглиха към адмиралтейството.

Тук работата се вършеше бързо, служителите не се помайваха като в родината им и след два часа от офиса им връчиха документите

за собственост. Дори и пари не им се наложи да теглят, спечелените от пътническият кораб и тия, които носеха от България стигнаха да се разплатят с Маркос напълно.

— Момчета, аз ще се върна на пристана с продавача, та да усвоя някои умения по корабоплаване, а вие идете до хотела, съберете багажа и освободете стаите! Вече си имаме подвижен дом и то с всички удобства, така, че няма нужда да ноцуваме другаде.

Шофьорът първо остави тях двамата до новата им придобивка и даде газ към хотела, като обеща до един час да ги върне останалите обратно.

— Няма какво да се бавите — нареждаше им Иво на тръгване — действайте бързо и идвайте тук да приемаме кораба!

Морякът издърпа с въжето гумената лодка, качиха се на нея и той запали двигателя, та да се придвижат до дълбокото, където бе закотвена яхтата.

Стигнаха бързо, разстоянието бе най-много 50 метра и мощният мотор го преодоля за секунди. От борда висеше дебела въжена стълба и достигаше водата и след като привързаха зодиака към една халка двамата се изкачиха по нея.

Когато стигнаха горе Иво не се сдържа и ахна, толкова просторно, чисто и красиво бе на палубата. Здрав алуминиев парапет опасваше цялото пространство, а отпред под издължения няколко метра нос бе опъната найлонова мрежа, подсигуряваща безопасността на пасажерите. Подът бе от специална сплав, наподобяваща дърво, но неподатлива на атмосферните условия. Аеродинамична просторна кабина с радарна антена и две дълги мачти с реи бяха единственото, което се виждаше над палубата, всичко друго бе събрано вътре в корпуса.

Най-отгоре се вееше флагът на Мавриций, който щеше да си остане там и при новите собственици, защото лодката бе регистрирана тук.

Зад кабината бяха монтирани соларните панели, които освен че произвеждаха електричество, също така осигуряваха и сянка под себе си и навярно затова там бяха подредени два реда шезлонги и малка маса.

Водачът му го изчака да разгледа всички тези неща и го поведе към вътрешността, от голям херметизиран люк широка вътрешна

стълба водеше към средното ниво, където бяха каютите и трапезарията.

Без да е претрупано обстановката бе луксозна навсякъде, види се в миналото тази яхта е била проектирана за някоя филмова или рок звезда. Двете каюти бяха обзаведени с широки спални, а останалите, с по две единични койки. И четирите разполагаха със собствени санитарни възли и химически тоалетни, а освен леглата имаха дивани, маси и плазмени телевизори. В трапезарията се виждаше монтирана огромна маса и десет тапицирани стола, а в далечния край блестяха хромираните кухненски уреди и мивки, вградени под големи шкафове. Огромен плосък екран заемаше цялата стена, лявата му половина показваше новините на CNN, а по дясната част непрестанно вървяха някакви цифри.

— Това са данни от корабния компютър, той следи дали всичко е наред. Ето нивото на горивото в резервоарите, дълбочина, сила на вятъра и така нататък. Има отделен канал и за борсовите котировки в реално време, стига да ви интересуват.

— Маркос, но това е прекрасно. С нетърпение чакам да дойдат и останалите от групата, та да ги разведа наоколо.

— Още нищо не си видял, приятелю, време е да слезем в трюма!

Поведе го по вита вътрешна стълба и слязоха до дъното на лодката, сега бяха под нивото на водата.

Иво погледна надолу и не можа да повярва на очите си, под него се виждаше дъното, все едно бяха в огромен аквариум, пълен с екзотични океански видове. Красиви корали, на които поради малката дълбочина дори можеше да различи цветовете, примамливо поклащаха израстъците си, а около тях се стрелкаха стотици малки и големи риби, примамени от движенията. Забързани рачета пълзяха по дъното и усетеха ли някаква опасност се криеха в празните раковини и рапани. Въобще всичко бе като в приказките, такива каквито ги помнеше от детските книжки и сякаш всеки момент от дълбините можеше да изскочи някоя русалка или дори Нептун сърдито да размаха харпуна си.

— А ето тук — посочи му Маркос — зад тия подсилени стоманени панели се намират резервоарите за гориво, те допълнително стабилизират корпуса. В оня ъгъл, в сандъците има харпуни, неопрен и кислородни бутилки, освен тях ще намерите и различни видове

въдици. До двигателя е вграден компресор, с който може да зареждате бутилките. Някой от вас умее ли да се гмурка?

Във фермата, където преди време ги обучаваха, получиха някаква подготовка, затова Иво потвърди.

— Защо продаде това бижу, приятелю, на твое място аз никога не бих се разделил с него?

— Всички лодки, които виждаш въвн са мои, а имам две по-големи и от тази. И данъците, и конкуренцията са големи, а желаещите да се възползват от услугите ми не са чак толкова много. И мен ме заболя сърцето, но когато говорят счетоводителите, чувствата трябва да ги оставяме настрана.

— За счетоводителите си прав, наскоро една съседна на България държава също разбра, че не може само да се харчи. Нужни са и приходи.

— За гърците ли говориш?

— За тях! Доскоро те вярваха, че животът е само ядене и пиене, но балонът се спуска. Вече ще им се налага и да работят.

— Както всички нас. Струва ми се, че чух клаксон, твоите приятели може и да са се върнали.

Иво хвърли един последен, изпълнен с възхищение поглед и двамата се заизкачваха обратно към палубата. Когато стигнаха горе видяха, че шофьора вече разтоварва многобройните чанти на Петя и ги реди близо до кея.

— С лодката за един курс ще прекарате всичко, настанявайте се и се наслаждавайте на удобствата! Хладилниците и шкафовете са пълни с провизии, може да изкарате и месец без да слизате. Резервоарите също са заредени с дизел, с него при крейсерска скорост можете да изминете 600 морски мили, а вдигнете ли платната все едно сте с вечен двигател. Тук постоянно духа лек ветрец и един добър моряк може добре да се възползва от него.

СЕГА:

Робинзон тръсна глава, кога минаха почти две години? Тъкмо си подредиха живота на острова, тъкмо им потръгна и бизнеса и се случи това с Командо и с Петя. Няма ли най-сетне лошите случки да спрат да ги съпътстват и те спокойно да изживеят старините си? Не настъпи ли вече това време? Цял живот защитаваха каузата си, постоянно рискуваха за нещо, а краят на вълненията все не настъпваше. Все изникваше по нещо! Сега вече са на края на света и дай Боже, с кончината на Новков да се прекъснат всички връзки със стария им начин на живот. Дано никой от многобройните им врагове не ги е надушил, защото и двамата с Иво вече се чувстваха твърде изморени. Изморени от непрестанната борба за справедливост, която нямаше край. Едва сега осъзна, че те не бяха победители. Печелеха битките, но губеха войната! Светът си отиваше, разяждан от алчност, разделение, замърсяване, глад и корупция. Шепа хора се разпореждаха с всичко, защото такава беше системата. Богатствата на цялата планета бяха в ръцете на един процент от населението ѝ. Естествено, не всички бяха съгласни с това положение. Едни отъмъщаваха с терор, други като тях със сила, но повечето се примиряваха и свеждаха глава. Ясно бе, че Армагедон приближава, затова сериозно ще поговори с Иво да се откажат от всичко и поне последните си години да прекарат на спокойствие. Да си поживеят! Кога, ако не сега? Време бе да решат каква ще е следващата глава в живота им. Е, още няма да си купуват люлеещи столове, но поне да намалят малко рисковете. Да поканят финландките да заживеят при тях, да предадат грижите за острова в ръцете на вещ управител, а те малко да починат. Ще му отпуснат процент от печалбите и човекът ще има стимул да си гледа работата, а те ще са свободни да изживеят старините си както намерят за добре. И лодка имат, и хидроплан притежават, банковите им сметки са пълни. Какво повече да искат от живота?

Да, тези дни сериозно ще поговори с Иво по тези въпроси.

* * *

Сутринта на следващия ден пред носа на „Тина“ изникна брегът на острова. Капитанът, свеж и трезвен, си пое задълженията и вещо насочи платнохода към кея, където вече се бе събрала малка група от посрещачи.

През мощния далекоглед Робинзон можа да различи двете гостенки от Финландия, доктор Станков и няколко момичета от балета, които с всеки месец все повече оредяваха. Едно по едно напускаха острова на яхтите на своите богати обожатели и не бе далеч денят, когато щяха да си тръгнат всичките. Той не ги винеше, те бяха красиви, интелигентни и с перфектни фигури, животът бе пред тях и някои желяеха да се възползват от него. Почти всички напуснали от време на време се обаждаха от различни точки на света и с часове развълнувано дърдореха на колегките си колко са щастливи с новите си приятели. А имаше, макар и рядко, такива, които разочаровани се завръщаха, за да чакат новия, поредния принц.

Той насочи лещите далеч навътре в океана, където рифът вече укротяваше мощните водни талози и прибоят разбиваше водата на пяна. Някъде там лежаха на дъното Петя и съпругът ѝ, вече отмъстени, но съвсем не забравени. Нека почиват в мир!

Отново свърна поглед към брега, настрои фокуса и откри рошавата коса на Иво, който се бе привел над Берит и Ингрид и нещо им шепнеше, а те се заливаха от смях. Навярно се майтапеше за негова сметка. Но на него би простил всичко, защото го познаваше. Откак преди четири-пет години се срещнаха бе имал достатъчно време да го прецени.

До тях Ели, типично по женски се бе нацупила, явно от ревност, защото откак преди три години я бяха поканили на острова, въпреки че още тогава с Иво си бяха изяснили отношенията, все се домогваше до него. Такава си беше Ели, не се отказваше лесно и като нищо накрая щеше да постигне своето.

До нея зърна и Дидето, момичето, което, както му съобщи Иво, се разкъсвало между Джабрил и треньора по тенис. Е, щом беше тук бе ясно кого е избрала.

Както гледаше натам го заля топлата вълна на някакво приятно чувство. Ето ги там, най-близките му хора!

Замисли се какво да прави с тетрадката, в която бе записал предсмъртните показания на Новков. Взривоопасно четиво! Доколкото познаваше Иво, ако той видеше какво има вътре, още след месец щеше да хукне към България. Едва щеше да изчака да изпратят финландките. И щеше да постигне каквото си е наумил, в това спор нямаше, досега непрекъснато вършеха невъзможни неща. Fortes fortuna juiat — Съдбата помага на смелите!

Но имаше ли смисъл приятелят му да ходи да рискува? Вярно, бяха спечелили няколко битки, но какво от това? Този престъпен октопод бе придобил такива размери и се разрастваше с такава скорост, че вече нямаше спиране. По-добре да не му казва какво е чул, и без това ситуацията в родината им вече бе необратима.

Държава, в която нормалността бе под въпрос! Държава, в която пицата пристигаше по-бързо от линейката! Държава, толкова близо до рая и толкова далеч от Бог! Държава, която успешно воюваше с народа си! Държава, принадлежаща на малцина!

Тарикатите и царете на изопачаването я бяха завзели, бе го прочел в очите на хората там. Там ситуацията засега бе необратима и те едва ли можеха да сторят нещо по този въпрос. А какво беше написал А. С. Бенсън преди толкова много години? „Когато разбереш, че си победен, приеми поражението с достойнство!“ Май е време да се поучат от мъдрите му думи.

Той слезе до каютата си, измъкна тетрадката от раницата, качи се отново на палубата и с въздишка разпиля страниците зад борда. Някои тайни не бива да бъдат разкривани!

Листчетата с така зловещата информация се разлетяха и едно по едно се приводниха върху вълните. Край, свърши се, стига са се борили с вятърните мелници! Заветът на Бисмарк — „Да оставим на децата си само няколко недовършени задачи“ щеше да остане неизпълнен. Каузата им беше смела, но обречена, време беше да спуснат завесата!

Още като слушаше предсмъртната изповед на Новков в пещерата, оптимизмът му се бе изпарил окончателно. Обаче бяха поставили началото. Както казват „И най-дългият път започва с първата крачка“! Е, те бяха сторили тази крачка, оставаше други да я

довършат. Обаче закоравял стар циник като него нямаше право да фантазира! Разочарованието на мечтите, така бе нарекъл той видяното в България. Една отиваща си нация! А и те останаха само двама, Командо вече го нямаше. Дори да се заемат сериозно с виновниците за случващото се там, съществуваше още един незаобиколим фактор — времето. То бе лукс, с който не разполагаха. Бяха поостарели, гаранцията им изтичаше!

Жалко! Ако това бе начинът да опази приятеля си, така да бъде. Ония и без това рано или късно ще се самоизядат, такива бяха природните закони.

Но имаше и друго, някак не вървеше да помагат на хора, които сякаш не желаеха да им бъде помагано. Само си съществуваха и чакаха, сврени в някакво подобие на септична яма, но какво точно чакаха, навярно и те не знаеха. Викаха по митингите, размахваха плакати, но дотам, за повече нямаха смелост. За тях най-голямата опасност си оставаше мисълта, че някой ще ги спаси. Но кой ще бъде този някой? Ако ще е поредният продавач на надежди, то по-добре беше всички да се вдигат и да емигрират.

Мълчанието на агнетата! Какво бе казал Монтезкьо? Че всеки народ заслужава съдбата си! Така си беше, по дяволите! Роденият да пълзи не може да лети, това си е природен закон. Силни думи, но защо пък не, щом са истина! Как да уважаващ хора, които сами не се уважаваха? А световната история доказваше, че спасението на давящите се е в ръцете на самите давящи се, ако някой външен им помогнеше, после на свой ред се възползваше от това. Обаче на този етап и това му се струваше невъзможно, след многобройните разочарования, мониторинги и какво ли още не, накрая и светът бе вдигнал ръце от тази държава и я бе оставил на самотек.

За родината му присъдата беше прочетена, там нещата непоправимо се бяха объркали. Това не беше фатализъм, беше си чист реализъм! Той беше оптимист, но не и глупак, дори и неговият патриотизъм си имаше граници!

Значи, решено! От днес нататък вече никакви рискове, започват да обръщат внимание само на себе си и на близките си.

В тази история те с Иво бяха разказвачите, те щяха да изберат и края ѝ! Стига съществуване отвъд стереотипите! Стига рискове!

Съзнаваше, че нарушава принципите си, това не бе прегрупиране, беше си направо отстъпление. Но когато човек загуби нещо всъщност знае ли какво друго може да е спечелил? В Природата празно нямаше! А и колко ли живот им оставаше още, все пак годинките неумолимо изтичаха! Опа, май не беше прав, по-добрата част от живота им беше пред тях! Вече можеха да си позволят да поживеят както са си мечтали.

Последва широк заход и яхтата пусна котвите си на пристана, на **ТЕХНИЯ ПРИСТАН.**

От брега посрещачите започнаха да скачат в лодките и да гребат навътре, за да го посрещнат.

Ето ги, **НЕГОВИТЕ ПРИЯТЕЛИ!**

Отсреща, зад пясъчната ивица ветрецьт вееше клоните на дърветата, в далечината, до едно дете се бе излегнала с наострени уши и немската овчарка Рита. Потупваше с опашка и не отделяше интеллигентния си поглед от момченцето.

ТЕХНИЯТ ОСТРОВ!

Имаше си всичко това, а бе тръгнал да променя планетата!

Той грабна раницата си и търпеливо зачака приближаването на първата лодка.

Нямаше за къде да бърза, беше си у дома. Беше се завърнал! Беше сред своите хора! Какво беше казал някой — „Докато е хубаво, не питай защо е така!“ Прав е бил човекът!

Робинзон облекчено въздъхна! Най-сетне бе взел най-правилното решение в живота си!

Новият им свят ги очакваше! Миналото се беше превърнало в история, а бъдещето все още бе мистерия!

ИЗВАДКИ ОТ БЪЛГАРСКАТА ПРЕСА:

„... Най-негодните, най-корумпираните, най-покварените ще бъдат излъчени и разположени в новия парламент. Идеалът се е превърнал единствено в консумиране и грабене на власт. Онези, които са останали изключени ще бъдат спасените.“

Ренета Инджова — бивш премиер на Република България.

Публикувано в рубриката „Казана дума“ във вестник „Ретро“ от четвъртък, 16 март 2017 г., Бр. 11

„‘Стани да седна!’ — така изглежда управлението на България в последните няколко години. Този посредствен двуполюсен модел на управление е най-голямото бедствие за страната ни.

Георги Първанов — президент 2002–2012 година.”

Публикувано в рубриката „Казана дума“ във вестник „Ретро“ от четвъртък, 23 март 2017 г., бр.

12

„Какво ли не мина през клетия парламент! Безсловесни случайници на личната аванта и търговци с българските интереси. Наред с компетентните фигури — откровени негодници, партийни фаворити и роднини. Резултатът е видим...“

Иван Таков — кандидат за депутат от БСП
Вестник „Ретро“ — 23 март 2017 г., бр. 12

„За съжаление, доколкото виждам, в парламента пак се събраха единствено представители на олигархията и в този смисъл е абсолютно безразлично кой управлява. Те всички ще стъкнат огъня под общия казан и заедно ще бъркат супата. Там просто няма никаква истинска опозиция, нито един човек. При това положение е все едно кой управлява.“

Клаус Шрамайер — консул на Германия в България
В-к „Златна възраст“ — бр. 15, 14 април 2015 година

Издание:

Автор: Бо Онест

Заглавие: Отблизо и лично

Издание: първо

Издател: Самиздат

Година на издаване: 2017

Тип: роман

Националност: българска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/14621>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.